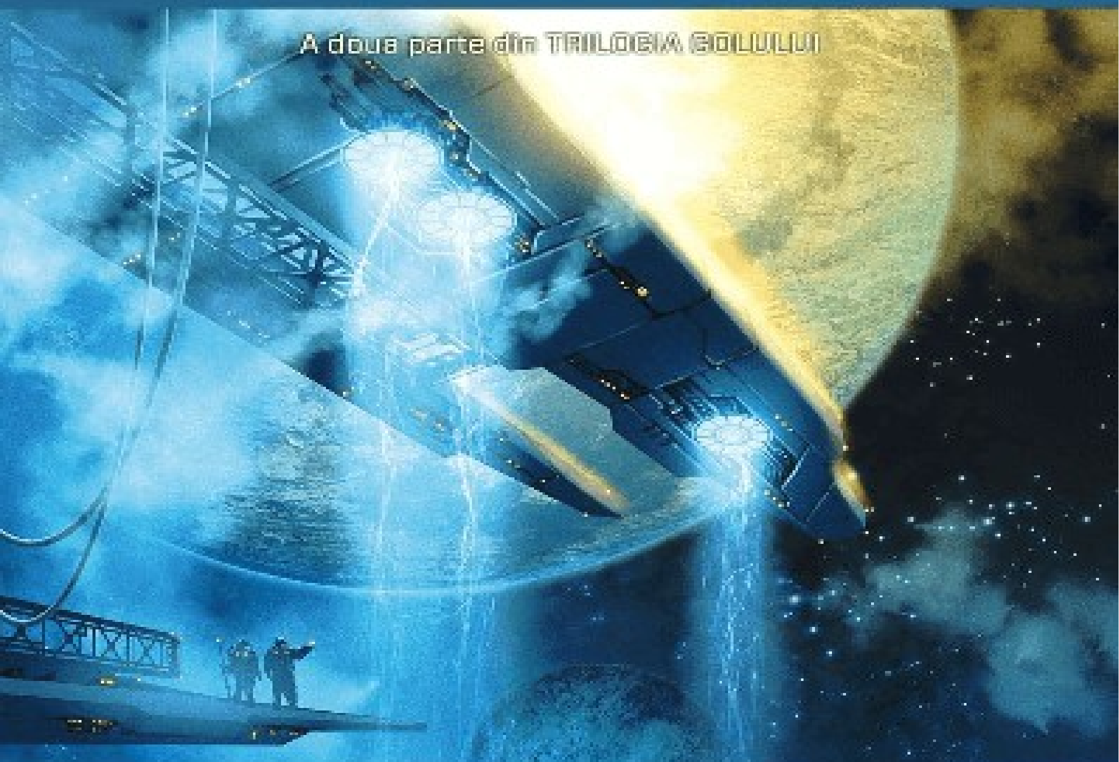
PETER F. HAMILTON

golul temporal

••

NAUTILUS

PETER F. HAMILTON

GOLUL TEMPORAL

A doua parte din trilogia GOLULUI

volumul 2

Traducere din limba engleză
C. PREDA

Peter F. Hamilton *THE TEMPORAL VOID* (2008)

virtual-project.eu

Nemira, 2015

Peter F. Hamilton s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci şi opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear.* Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* şi în antologiile *In Dreams* şi *New Worlds.* În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei,* cărţile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câştigat Premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome”. Între 1996 şi 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPŢII,* considerată renaşterea genului space opera. *TRILOGIA GOLULUI* este cea mai recentă creaţie a sa, apărută între 2007 şi 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuieşte în Rutland cu soţia şi cei doi copii ai săi.

4

În ciuda dimensiunii sale, erau puţini oameni în Sala Malfit atunci când Clericul junior îl escorta pe Marius pe pardoseala neagră. Cei care se aflau acolo aruncau priviri neîncrezătoare către acest Înalt care aluneca fără efort de-a lungul încăperii. Nu era nimic personal. Pur şi simplu nu se bucurau să vadă necredincioşi într-un loc sfinţit.

A intrat în Sala Liliala, a cărei furtună fără sfârşit se derula pe tavan. În timp ce trecea pe sub apex, fulgerele se arcuiau între norii umflaţi, arzând goluri înguste în vaporii de apă pentru a lăsa la vedere Gemenii Marte. La capătul îndepărtat, o uşă arcuită îi lăsă să pătrundă în suita de camere ale primarului. Ethan aştepta în sanctuarul oval. Acesta fusese restaurat şi adus la starea iniţială, în modul în care Mergătorul-Pe-Apă îl aranjase în timp ce era primar. Scaunele şi biroul erau sculptate în muroak şi lustruite cu ceară naturală, degajând un miros slab de lavandă. Cele trei ferestre diocleţiene înalte de pe peretele din spatele biroului ofereau ocupantului acestuia o vedere splendidă spre Canalul de Centură şi colţul de vest al Golden Park, cu unduirile verzi leneşe ale Low Moat umplând golful până la zidul de cristal de dincolo de el.

— Mulţumesc că aţi venit, a spus jovial Clericul Conservator.

Era aşezat în spatele biroului, cu gluga de la roba albă pe cap. În ciuda faldurilor libere din stofă care îi ascundeau o parte a capului, modulele semiorganice lipite pe piele erau vizibile.

Marius se înclină cu respect.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit.

Mâna lui Ethan flutură în semn de concediere spre Clericul asistent.

— Bănuiesc că sunteţi aproape refăcut, a spus Marius stând în faţa biroului.

În urma lui, aerul era pătat de umbrele ceţoase lăsate de costumul-togă negru lucios.

— Aproape, zâmbi Ethan subţire. Mâna i se ridică arătând spre noduli. Au rămas doar trei, şi doctorii mei îmi spun că vor fi înlăturaţi înainte de sfârşitul săptămânii. Este uimitor cum poate fi stimulată puterea de recuperare a corpului de o veste bună.

— Veste bună?

Ethan ezită, întrebându-se dacă reprezentantul încerca să-l ironizeze.

— Un om a intrat în Gol, cu ajutorul celui de-al Doilea Visător.

— Într-o încercare de a negocia o respingere a Pelerinajului vostru.

— Mă îndoiesc că orice reprezentant ANA va înţelege principiul de bază al Golului. El există pentru a îmbrăţişa viaţa, pentru a ne ridica pe cel mai înalt vârf la care pot aspira spiritele noastre sărace.

— Într-adevăr, a replicat Marius cu ironie deliberată.

Ethan a înţeles implicaţia şi a zâmbit cu graţie.

— Cu tot respectul, cu greu v-aş considera comparabil cu Justine Burnelli. Din ceea ce am văzut, rămâneţi adânc înrădăcinat în aspectele fizice ale universului.

— Voi accepta acest lucru în sensul în care cred că a fost intenţionat.

— Mulţumesc. Ethan se cufundă pe spate în scaun, privindu-l pe reprezentant cu curiozitate.

La începutul campaniei sale pentru funcţia de Conservator fusese prudent cu privire la acceptarea ajutorului acestuia. Ca orice aspirant pentru o funcţie înaltă din istorie, se folosise de asistentul lui pentru a stabili primele contacte de tatonare. Phelim se întorsese entuziasmat de posibilităţile disponibile. Ethan acceptase să asculte. Din punct de vedere politic, asistenţa acordată de Marius era subtilă şi de nepreţuit, permiţându-i lui Ethan să încheie alianţe în cadrul Consiliului şi printre clericii din Palatul Orchard, propulsându-l într-o poziţie din care îşi putea prezenta cu mai multă încredere candidatura pentru alegeri. Sprijinul includea şi oferta de a furniza ultrapropulsoare pentru navele Pelerinajului, un cadou care

avea să asigure succesul. Toate acestea i-au fost acordate în mod gratuit, deoarece „obiectivele” lor erau complementare. Şi în tot acest timp, Marius nu sugerase niciodată care era de fapt obiectivul facţiunii lui. Ethan ştia că nu va mai dura mult. Va fi interesant să vadă care era de fapt preţul.

— Şi totuşi, Golul nu a demonstrat el însuşi esenţa umană a Justinei prin felul în care a răspuns gândurilor ei?

Marius a pus întrebarea de parcă ar fi fost o ciudăţenie uşor de respins.

— Un vis mic, a spus Ethan. O întrezărire rapidă a categoriei de fiinţe din care face parte. Cu siguranţă nu a găsit Inima, sau măcar pe un Lord al Cerului. După înverşunarea ei de a ajunge la steaua aceea, este preocupată doar de aspectul fizic.

— Dar ea a demonstrat că are abilităţi mentale similare cu ale Mergătorului-Pe-Apă.

— Cu greu se poate spune că are puterea lui.

— A fost trează doar câteva zile, la scara Golului, şi părea să se aclimatizeze confortabil.

— Iar asta ajută de asemenea la consolidarea doctrinei noastre. Golul va deveni mântuirea noastră. Cel de-al Doilea Visător ne va duce la destinul nostru, aşa cum a intenţionat întotdeauna Visătorul Inigo.

— Cred că amândoi ştim că nu cel de-al Doilea Visător a furnizat această ultimă privire în interiorul Golului.

— Da, a recunoscut Ethan.

— Visul Viu ştie cine a primit gândurile şi viziunea Justinei?

— Nu.

Marius a zâmbit. Pe faţa lui rotundă, cu nasul subţire, a fost neplăcut.

— Încă un Visător, Eminenţa Voastră? Par să devină ceva banal.

— Trei Visători în două sute şaptezeci de ani sunt greu de considerat ceva „banal”. Dar mie mi se pare semnificativ faptul că doi au apărut atât de aproape împreună exact în acest moment. Evenimentele se apropie de punctul

culminant, în conformitate cu viziunea Visătorului Inigo.

— Desigur. Mă bucură faptul că cel de-al Doilea Visător a dovedit că este posibil, din punct de vedere fizic, să se intre în Gol. Trebuie să fie stimulant pentru mişcarea voastră.

— Este.

— Şi nu e nevoie să subliniez cât de important este cel de-al Doilea Visător pentru voi. Cât de aproape sunteţi de a-l găsi?

Ethan zâmbi către faţa aceea abia umană cu ochii săi verzi nemişcaţi şi gândurile lipsite de umor.

— De a o găsi, de fapt.

— Serios?

— Da. Credem că am identificat o posibilă candidată. Având în vedere că echipa de primire de pe Viotia are acum identitatea ei, este imposibil să ne mai scape mult timp.

— Felicitări. Trebuie să fie îmbucurător să vă vedeţi obiectivul atât de aproape de realizare.

— Este.

— Cum progresează construirea de nave pentru Pelerinaj?

— Din nou, suntem binecuvântaţi cu noroc. Lucrările sunt în grafic. Aţi dori să organizez un tur?

— Timpul, din păcate, este prea strâns. În mai multe moduri.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu s-a aflat încă, dar Marina Confederaţiei a trimis o navă de război din clasa River să intercepteze flota Imperiului Ocisen. Ar fi trebuit să dezactiveze nava comandant şi să lanseze un avertisment.

— Ar fi trebuit?

— Nava Marinei a fost distrusă. Se pare că Ocisenii sunt mai puternici decât se aştepta Amiralul Kazimir.

— Sfântă Madona.

— Dacă nu sunt opriţi, vor fi aici înainte ca navele să fie finalizate. Nu va mai fi niciun Pelerinaj.

— Principala justificare din spatele ANA a fost că va oferi Confederaţiei o apărare inatacabilă împotriva agresiunii străine după Războiul Starflyer. Trebuia să asigure

superioritatea tehnologică absolută.

— Nu fiţi prea supărat. A fost, la urma urmei, doar o singură navă. O forţă mai puternică a Marinei ar trebui să fie suficientă pentru a descuraja flota Ocisen. Chiar suntem de acord cu acest prognostic.

— Dar nu există garanţii.

— Nu există niciodată în viaţă.

— Există în Gol, a spus Ethan gânditor. Din păcate, nu putem construi navele mai repede.

— Ştiu. Suntem cu toţii dependenţi de ANA.

— O aripă şi o rugăciune.

— Exact. Pe o notă mai fericită, acum, când suntem atât de aproape de succes, sponsorii mei au o cerinţă.

— Ah! Ethan îşi lăţi zâmbetul.

Aproape că savura asta. Va fi o cerere eretică absurdă, sau o simplă cerere care va declanşa o avalanşă politică în urma începerii Pelerinajului? Va putea primi bine solicitarea, sau va trebui să lupte împotriva ei până la ultima suflare?

— Am dori să trimitem nişte observatori alături de voi.

— Observatori? Asta presupune că vor sta deoparte, ceea ce mă îndoiesc sincer că este posibil în interiorul Golului.

— Cu toate acestea, v-am fi recunoscători dacă i-aţi lua cu voi.

— Noi spunem bun venit tuturor celor care doresc să ajungă în Gol, indiferent de motivele lor iniţiale. Câţi?

— Doi sau trei pe fiecare navă. Nu dorim să vă împovărăm.

— Înţeleg.

Deşi, în realitate, Ethan nu înţelegea. Ştia că asta trebuie să fie extrem de important pentru oricare era facţiunea reprezentată de Marius, şi chiar şi el era surprins de cât de rezonabilă era cererea.

— Mă voi asigura să fie rezervate camere de suspensie suficiente.

— Ei nu vor călători în stare de suspensie.

— Există un motiv anume?

— Pur şi simplu nu doresc asta.

Ethan reflectă, întrebându-se dacă acesta era momentul

în care ar trebui să se opună. Desigur, nu exista niciun argument rezonabil pe care l-ar putea invoca. Doar instinctul.

— Vor fi potrivnici Pelerinajului nostru în vreun fel?

— Îmi cer scuze, dar nu-i interesează doctrina voastră. Sunt doar nişte oameni de ştiinţă care doresc să studieze Golul.

— Şi dacă refuz?

Marius adoptă un ton amuzat.

— Încercaţi să vedeţi cat de onorabil sunt şi dacă vă voi face greutăţi.

— Veţi face?

— Mai presus de toate, v-am facilitat ascensiunea la actuala poziţie. Darul cu motoarele ultrapropulsoare este foarte generos chiar şi după cele mai ridicate standarde. Şi când aţi acceptat toate astea, ştiaţi că vă vom cere o mică favoare în schimb.

— Desigur. Şi ştiţi foarte bine că voi permite colegilor dumneavoastră să călătorească cu noi. Încerc doar să înţeleg motivaţia din spatele acestui lucru şi cât de mult îl vreţi.

— Foarte mult, într-adevăr. Golul este o enigmă ştiinţifică magnifică. Sponsorii mei cred că ar trebui să fie elucidată.

— De ce ar vrea să „elucideze” ceva din care pot deveni o parte în orice moment?

— Este mai mare decât noi.

— Şi se va împărtăşi cu voi.

— În termenii săi. Nu este în natura noastră să acceptăm aşa ceva.

— În a mea este.

— Să trec la ameninţare acum?

— Vă rog, a spus Ethan.

— Chiar şi cu ultrapropulsoare, Raielii prezintă o problemă. În mod evident această castă de războinici necunoscută anterior nu vă va lăsa să vă apropiaţi de graniţa Golului. Să permită unui singur om într-o navă mică să se strecoare dincolo este un lucru, dar navele Pelerinajului, cu milioanele lor de visători plini de speranţă?

Fie vă veţi întoarce, fie veţi muri. Resursele pe care le au la dispoziţie sunt fenomenale. Bănuiesc că până şi o escortă completă a Marinei Confederaţiei ar trebui să facă ceva efort pentru a vă proteja, iar Guvernarea a afirmat destul de clar că nu va face aşa ceva.

— Este ultimul obstacol, a recunoscut Ethan.

Dezavantajul triumfului Justinei, şi încă unul şocant în magnitudine. Ştiuse întotdeauna că Raielii se opuneau Pelerinajului, dar nimeni nu avea habar că aveau astfel de nave, sau o astfel de determinare de a preveni intrarea în Gol. Comentatorii unisferei fuseseră foarte dornici să sublinieze acest lucru în ultimele câteva ore. „Pelerinaj către o moarte sigură”, îl numeau cei mai puţin agresivi.

— Pe lângă ultrapropulsoare, putem echipa navele cu câmpuri de forţă pe care Raielii nu le pot penetra, a spus Marius.

— Afirmaţia mi se pare greu de crezut.

— Cu toate acestea, avem astfel de sisteme disponibile.

— Pasagerii voştri.

— Da.

— Misterioase sunt căile Madonei. Dar... ea ar dori să acorde oamenilor de ştiinţă posibilitatea de a-şi realiza destinul împreună cu noi.

Marius îşi înclină capul într-o parte.

— Sunt sigur că ar dori.

— Voi avea cabine rezervate pentru ei.

— Mulţumesc. Marius s-a înclinat şi s-a întors fără efort. S-a îndreptat spre uşă. În clipa în care a ajuns acolo, s-a oprit. Oh, da, a spus el, fără să-l privească pe Ethan. Şi vom avea nevoie de câte o cală în fiecare navă, pentru echipament.

— Echipament?

— Vor avea nevoie de instrumente pentru a studia Golul, evident. Vă voi trimite detalii la biroul administrativ.

Uşa se deschise, iar Marius se strecură dincolo de ea într-un vârtej tăcut de umbră.

Aerul de mare tămăduitor venea în rafale peste Golden

Park, stârnind ramurile lungi de cireşi plantaţi de-a lungul părţii laterale a giganticei Plaza. Cerul senin contribuia la intensificarea căldurii. În cămaşă de bumbac şi pantaloni groşi din denim, Curierului îi era neplăcut de cald, dar nu voia să-şi folosească funcţiile biononice să se răcorească, de teamă să nu atragă atenţia asupra lui. Se presupunea că Inigo alesese acest loc pentru a construi Makkathran2 deoarece climatul era aproape identic cu cel original de pe Querencia. Aşa că, din cauza acelei căutări a perfecţiunii, el trebuia să se descurce acum cu o ridicolă pălărie Ranger cu boruri largi din piele, pentru că, aparent, asta era ceea ce localnicii din Makkathranul real foloseau pentru a împiedica soarele din mijlocul verii să le prăjească creierele. Cel puţin îl făceau imposibil de distins de restul mulţimii care ocupa Plaza.

Golden Park era plin în fiecare zi acum. Mulţimea obişnuită de oameni se umflase considerabil atunci când cel de-al Doilea Visător îl respinsese pe Lordul Cerului şi credincioşii veniseră să ceară îndrumare de la noul lor Cleric Conservator. Iar din ziua aceea au început să se adune aici pentru a asista la evenimentele monumentale ce aveau loc în altă parte a galaxiei. Curierului îi plăcea asta, simţind un fel de confort pe care nu-l puteai experimenta altfel decât cufundat într-o mulţime care împărtăşea convingerile şi emoţiile – cea mai elementară nevoie umană, cea de apartenenţă, amplificată de gaia-câmp.

La un nivel minor, se confrunta şi el însuşi cu aşa ceva – dorinţa de a fi acasă, de a se juca cu fetele în timp ce noaptea se lăsa peste Londra. Timpul de baie. Poveştile la culcare. O masă pe îndelete, cu Lizzie.

Nu voia să fie aici. Era simplul adevăr. Tipul acesta de supraveghere era genul de operaţiune activă în care facţiunea îl asigurase că nu va fi niciodată implicat. Tot ce fusese el de acord să facă pentru ei era să livreze elemente esenţiale de echipament celor care urmau să le folosească. În mod inevitabil, pe măsură ce anii au trecut, şi-a permis să se lase implicat în misiuni care presupuneau mult mai mult decât simpla livrare. Dar acest lucru…

Şi iată că, din nou, îl fila pe Marius. O mai făcuse şi înainte, fără să protesteze, deşi Marius îi dădea întotdeauna fiori. Ceea ce nu era genul de prostii emoţionale cu care ar trebui să fie infectat un înalt. Era doar faptul că oponentul lui era mult mai *profesionist* în toate astea decât el. Nici felul în care se desfăşurau evenimentele nu-i ajuta prea mult echilibrul – zborul Justinei în Gol, distrugerea lui *Yenisey,* invadarea Viotiei. Nici nu-şi putea imagina care va fi efectul final asupra societăţii Confederaţiei. El ştia doar că, în faţa unor astfel de incertitudini, locul lui era acasă, să aibă grijă de familia sa. În loc de asta, se afla aici, rătăcind împreună cu mulţimea, asigurându-se că degaja în gaia-câmp aceleaşi emoţii de încântare şi agitaţie ca toţi ceilalţi, purtând haine medievale – în general, trecând neobservat. Putea vedea Canalul de Centură prin mulţime, cu câteva gondole navigând lent pe fundalul Palatului Orchard, cu acoperişul lui care semăna cu nişte valuri ce se contopeau unul într-altul.

Îşi ţinea tot timpul ochii îndreptaţi spre podul din cabluri şi lemn, care ducea la intrarea principală a palatului. Era cel pe care Marius îl traversase cu mai puţin de o oră în urmă. Senzorii de distanţă acţionau discret în jurul canalului, urmărind pentru el şi celelalte poduri. Infiltrarea de sisteme în interiorul palatului în sine era dificilă. Visul Viu utiliza un scut extrem de sofisticat şi sisteme de contraefracţie, deşi câţiva microroboţi camuflaţi se târau în prezent spre interior. Chiar dacă reuşeau să treacă de marile săli şi să ajungă în încăperile primarului, tot ar fi fost prea târziu.

Funcţia biononică de scanare de câmp a Curierului detectă o semnătură biononică familiară la zece metri distanţă. Oftă resemnat şi se întoarse pentru a-l vedea pe Marius stând pe loc, aşteptând. Primea o mulţime de priviri dezaprobatoare în timp ce costumul-togă închis la culoare reflecta lumina soarelui în ondulaţii anormale. Dar comportamentul lui implacabil era suficient să-i ţină departe.

— Te-am prins, a spus Marius.

Curierul a dat din cap.

— Da. Felicitări.

— Te tentează o băutură?

— De ce nu?

Marius îşi croi drum cu mersul lui alunecat peste Golden Park şi apoi peste podul de gresie gălbuie care ducea în Ysidro. Curierul miji ochii, examinând clădirea circulară cu trei etaje şi cu un neobişnuit model hexagonal în relief pe pereţi. Ferestrele arcuite înalte şi înguste îi dădeau aspectul unui vechi turn de castel uman.

— Nu este cel în care… a început.

— Da, a spus Marius.

Au intrat în tavernă şi au reuşit să găsească o masă liniştită la una din ferestre. O chelneriţă le-a luat comanda şi a revenit rapid cu o ciocolată caldă portocalie cu bezele pentru Curier şi un ceai de mentă pentru Marius. Imediat ce aceasta a plecat, şi-au unit scuturile de ecranare, creând un balon aproape invizibil, dar sigur în jurul mesei.

— Jocul se schimbă, a spus Marius.

— Jocul este la fel, mizele sunt în creştere, a contracarat Curierul.

— Destul de corect. Nu te plac pentru că simbolizezi ceea ce încercăm să lăsăm în urma noastră. Dar te respect, joci după reguli. Există unele persoane în linia noastră de acţiune care nu mai fac asta.

— Nu noi am distrus Hanko.

— Hanko?

— Te rog! Unul dintre voi a tras cu un m-reductor Hawking în ea.

— Am făcut-o?

— Da.

— Eşti sigur de asta?

— Nu face asta. Nu mă invita la un pahar ca să te joci de-a subversiunea recrutării de rutină. Mi-am ales facţiunea din cauza convingerilor mele, la fel ca şi tine.

Marius a ridicat paharul în semn de salut.

— Scuzele mele. Eu cred că noi doi suntem foarte aproape de sfârşitul utilităţii pentru facţiunile noastre.

— Nu. Dacă *noi* păstrăm lucrurile aşa cum sunt, tu şi cu

mine vom continua în forma noastră actuală. Numai dacă veţi ajunge să începeţi în mod oficial Armaghedonul vostru special se va modifica totul.

— Nu ai nici cea mai mică idee despre ceea ce facem.

— Fuziunea nu este un concept frumos. Presupune ridicarea la dumnezeirea perpetuă. Conflictul de aici, de la masa asta, este suficient ca să mă convingă că nu ar trebui lăsat să se întâmple. Şi amândoi ştim că există facţiuni mult mai radicale decât noi.

— Îmi cer scuze din nou. Ai toate răspunsurile.

— Desigur, ai putea alege să vii la noi. Asta ar însemna, fără îndoială, sfârşitul facţiunii voastre. Problema ar fi rezolvată pentru toată lumea.

— Nu cred.

— A trebuit să întreb.

— Ştiu.

Curierul încercă să soarbă ciocolată prin capacul de bezele semitopit.

— Şi acum, ce?

— Aşa cum am spus, jocul se schimbă. Intrăm în ultimele faze ale unei operaţiuni care a fost planificată timp de secole. Ca atare, acesta nu mai este un joc. Te rog să nu-ţi închipui că vom tolera vreun amestec.

— Rasa umană, cu toate faţetele ei şi cu toată stupiditatea noastră instituţională, este ceva în care cred. Admir diversitatea şi încăpăţânarea noastră. Dinamica de conflict este una dintre cele mai grozave trăsături ale noastre.

— Te rog, nu-mi servi discursul cu „suntem cei mai grozavi atunci când suntem puşi cu spatele la zid”.

— Nu pot pentru că se pare că vrei să elimini conflictele noastre, diferenţele noastre, pentru a ne reconstrui după imaginea ta. Nu voi permite să se întâmple aşa ceva. Facţiunea mea nu va permite acest lucru.

— Şi ajungem la ceea ce vreau să spun. Nu mai aveţi luxul de a alege. V-a fost luat cu zeci de ani în urmă, când noi am reuşit. Acest lucru, astăzi, este doar rezultatul acţiunilor noastre.

— Nu poţi crede că aveţi dreptul moral de a ne ridica pe toţi la statutul de postfizic, indiferent dacă vrem asta sau nu.
— Nu vom lua pe toată lumea.
— Atunci nu mai încercaţi să manipulaţi pe toată lumea.
— Se pare că eşti hotărât să rămâi în trecut. Este influenţa soţiei tale?
Curierul a pus cana cu ciocolată pe masă; era tot ce putea face ca să evite să distrugă porţelanul strângându-l în mână.
— Fii foarte atent.
— Avem dreptul de a evolua.
— Aşa este. Nu aveţi dreptul de a ne evolua şi pe noi, ceilalţi, nici de a distruge, în procesul acesta, tot ceea ce am construit.
— Mult bine v-a mai făcut ANA: Guvernarea voastră. Este facţiunea cea mai conservatoare dintre toate.
— Ea te-a făcut posibil.
— Exact. Şi acum, ca un părinte slăbit, gelos pe tinereţea şi viziunea noastră, se străduieşte să ne ţină pe loc.
— Ea nici nu-ţi încurajează, nici nu-ţi refuză ambiţiile, este neutră, ca întotdeauna. Noi, pe de altă parte, nu suntem. Găseşte o modalitate de a face ceea ce vrei, fără a face rău altora, fără a pune în pericol întreaga galaxie.
— Nu facem nici una, nici alta. Nu ne puteţi opri să ne elevăm în ceva glorios. Nu încercaţi. Asta este ceea ce voiam să-ţi spun. Am ajuns la capătul acestei rutine plictisitoare. Data viitoare, când tu şi cu mine ne vom întâlni, nu vom mai sta în mod amical într-o tavernă, la un pahar de băutură.
— Dacă asta e situaţia, atunci asta este.
Curierul se uită la Marius care-i aruncă un zâmbet trist, alunecând apoi afară din tavernă. Abia atunci dădu drumul aerului să-i iasă tremurând din piept.
— Oh, Ozzie, şuieră el. Nu mai pot face asta.

Furtuna se intensificase constant de trei ore deja. Un nor continuu de pumnale de gheaţă în miniatură se năpusteau

orizontal prin aer, zdrobindu-se de crawler cu aproape o sută de kilometri la oră. Zgomotul era uimitor, de parcă îşi croiau drumul printr-o junglă de sticlă.

La fel ca şi până atunci, terenul se schimbă brusc, fără niciun avertisment, antrenând crawlerul într-un balans violent. Corrie-Lyn se agăţă mai strâns de scaun. Era al cincilea minicutremur din ultima oră. Şi se produceau din ce în ce mai des.

— Îmi pare rău, a spus Corrie-Lyn.

Stătea lângă Inigo care încerca să-i orienteze dincolo de terenul deluros încremenit în această formă de permafrost. Toată zăpadă acumulată în dune şi crevase era încet şi metodic măturată de vânt, întărindu-se pe măsură ce era ridicată în aer pentru a se alătura balamucului atmosferic. Nu puteau vedea nimic prin parbrizul îngust acum, chiar şi farurile puternice din faţă produceau doar puţin mai mult decât o strălucire sumbră în viscolul nemilos. Senzorii crawlerului puteau scana doar pe o distanţă derizorie de cincisprezece-douăzeci de metri în faţă. Funcţia lui biononică de scanare de câmp abia reuşea să completeze percepţia.

— Nu ai niciun motiv să-ţi pară rău, i-a spus Inigo.

Se întinse şi o apucă de mână. Corrie-Lyn se aplecă spre el.

— Dacă nu aş fi venit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Echipa de restaurare ar fi încă în viaţă. Aţi fi putut continua să salvaţi oameni.

— Universul nu funcţionează aşa. Tot m-ar fi găsit, într-un fel sau altul. Mă bucur că ai fost tu.

— Te-am omorât.

Lacrimile îi curgeau pe obrajii pistruiaţi.

Inigo opri crawlerul şi o cuprinse în braţe.

— Ceea ce simţi e doar spaimă. Nu trebuie să dai vina pe nimeni, cu atât mai puţin pe tine.

— Cum poţi fi atât de calm?

— Tot ce am văzut, tot ce mi-a arătat Edeard, îmi dă speranţă. Speranţa nu moare doar pentru că este pierdută o viaţă, nici chiar un milion de vieţi. Rasa umană merge

înainte. Am făcut-o de multe ori până acum, o vom face din nou.

— La fel de prost ca totdeauna, a mormăit, ştergându-şi lacrimile.

El i-a prins mâna şi a dus-o la faţa lui, apoi i-a lins încet umezeala de pe degete.

— Asta e Corrie-Lyn a mea.

Ea se cuibări lângă el.

— Încă mai cred că e vina mea. N-ar fi trebuit să-l las pe psihopatul ăla să mă convingă să fac asta.

— Din ceea ce mi-ai spus nu prea ai avut de ales.

— Aş fi putut fi mai îndrăzneaţă. Aş fi putut să-l arunc de pe o stâncă, aşa cum ai făcut tu.

— Ei bine, în cele din urmă, asta nu a schimbat prea mult lucrurile, nu-i aşa?

— Prefer să nu-mi petrec ultimele clipe cu el, mulţumesc.

— N-am murit încă. Inigo îi dădu drumul şi se întoarse spre consolă. Mai sunt doar două sute de kilometri până la nava mea.

— Chiar ai una?

— Într-adevăr, am una. Inteligent, Aaron, şi-a dat seama de asta.

Crawlerul se balansă din nou înainte. Corrie-Lyn se ridică de la locul ei ca să stea în spatele lui Inigo. Începu să-i maseze umerii.

— Cât de departe am ajuns?

— Aproximativ optzeci de kilometri în ultimele şaptesprezece ore. Făcu semn cu capul spre parbriz. Este din ce în ce mai rău acolo. Bănuiesc că aceste cutremure sunt preludiul imploziei. Nu e de mirare că atmosfera o ia razna.

— N-o să reuşim, nu-i aşa?

— Nu.

S-a aplecat şi şi-a acoperit urechile.

— Hei, tu eşti un Mesia. Ar trebui să-ţi inspiri turma.

— Turma nu doreşte să audă certitudini?

— Credeam că nu există nimic absolut.

— Văd că vei fi o convertită dificilă.

Crawlerul se zgudui alarmant în timp ce peisajul exterior se înălţa. Corrie-Lyn se agăţă şi mai tare, luptându-se să nu fie aruncată pe puntea metalică.

— Madona, mormăi Inigo. Portalul care proiecta imaginile furnizate de senzori arăta o fisură în sol aproape paralelă cu crawlerul. În unele locuri avea peste doi metri lăţime. Asta nu a fost acolo înainte de cutremur.

Inigo mări viteza şenilelor, depărtându-le, săltând nesigur, de crăpătură.

— De ce ne-ai părăsit? a întrebat Corrie-Lyn.

— Nicio mare revelaţie, a spus el. Am obosit. Obosit de aşteptări. Obosit de Consiliu. Obosit de adulare.

— Şi de mine?

— Nu, niciodată de tine. Nu aş fi rămas atât de mult timp dacă nu ai fi fost tu.

— Nu te cred.

Inigo râse.

— Dacă nu eşti un absolut, eşti cu siguranţa o constantă. De ce nu mă crezi?

— Pentru că te cunosc, sau te cunoşteam atunci. Ai crezut în vise, în viaţa pe care Mergătorul-Pe-Apă ne-a arătat-o, viaţa pe care am putea-o trăi în vid. Nu oboseai niciodată, nu de asta, nu de a fi Visătorul nostru. Ce s-a întâmplat?

— Poate că nu ar fi trebuit să plec. Madona, uite ce s-a întâmplat pentru că am făcut-o. Ethan Conservator! Exista un motiv pentru care nu era promovat în Consiliu, ştii? De ce a votat conclavul pentru el? Ce aţi avut în cap?

— Schimbarea, s-a răstit ea. Pelerinajul. Cel de-al Doilea Visător l-a făcut posibil, sau cel puţin credibil. Dar asta nu e relevant, suntem azi, nu acum şaptezeci de ani. De ce, Inigo? Nu-mi datorezi măcar atât?

— A fost un vis, şopti el.

Mintea lui lansă un potop de tristeţe prin gaia-particule, suficient de puternic pentru a o face să se cutremure consternată.

— Ultimul vis? Suspină. Este adevărat?

— Nu în modul în care se spunea.

— Dar Mergătorul-Pe-Apă a murit. Asta a fost victoria lui, în cele din urmă şi-a trăit viaţa din plin. Lorzii Cerului i-au călăuzit sufletul către Marea lui Odin. Am fost acolo, a mârâit ea. Am trăit visul acela, visul pe care ni l-ai dăruit. M-am întins pe rug în vârful celui mai înalt turn din Eyrie şi am privit cum Lorzii Cerului se întorceau pentru a umple cerul de deasupra Makkathranului. M-am ridicat împreună cu el în timp ce întregul oraş cânta imnul de adio. Am primit ultimul lui dar pentru omenire. S-a dus în Inima Golului! A fost atât de frumos, şi l-am crezut. Am crezut *în tine.* Corrie-Lyn îşi făcu loc să ajungă în partea laterală a scaunului lui Inigo şi îngenunche, apropiindu-şi faţa la câţiva centimetri de a lui. Acesta este visul pe care îl rememorez de atât de puţine ori, pentru că este atât de puternic încât plâng de fiecare dată pentru ceea ce noi, cei prinşi în afara Golului, nu am avut niciodată. Acesta este visul care contează. Acesta este motivul pentru care eu sunt membră a Visului Viu, *mişcarea ta.* Şi pentru care voi fi întotdeauna, indiferent cine este la conducere sau ce politicianism ridicol afectează clericii. Tu ne-ai dat asta. Ai făurit *pentru noi* un vis.

Inigo se uită la proiecţia senzorului cu imaginea terenului înşelător, refuzând s-o privească în ochi. Gaia-particulele închise îi ascundeau complet emoţiile.

— Spune-mi, i-a cerut ea, atât de speriată încât tremura. Spune-mi ce vis ai avut.

— E vorba doar de mine, a răspuns el. Asta-i tot. A fost doar reacţia mea. Nu e nimic care să oprească Pelerinajul, nimic care să împiedice credincioşii să-şi atingă vieţile lor perfecte. Pur şi simplu m-a afectat.

— Ce este? *Te rog,* Inigo.

— Am mai avut un vis, a spus el, cu ochii încă pe ecran. Am văzut ce s-a întâmplat cu Querencia după aceea. După ce Mergătorul-Pe-Apă a murit. A fost viaţa unuia dintre urmaşii săi care trăiesc în Makkathran.

— Ce-au făcut? a întrebat ea. Au abuzat de darul lui?

Pământul se cutremură din nou.

— Nu, a răspuns Inigo, cu un zâmbet slab. L-au folosit

perfect.

Corrie-Lyn se strâmbă iritată în timp ce cutremurul se intensifica. Se apucă de partea din spate a scaunului lui Inigo. Amândoi s-au privit când crawlerul a început să se răstoarne. Afişajul senzorului arăta că solul se ridică şi se crapă.

Inigo încărcă o secvenţă rapidă în micul smartnet al crawlerului. Ancorele au ţâşnit din fuzelajul inferior, înfigând piroane lungi adânc în solul îngheţat. Cablurile superputernice s-au derulat, tensiunea lor întărind fixarea maşinii grele pe ancore.

— Inigo, jeli Corrie-Lyn.

El o apucă de mână.

— Suntem împreună, a asigurat-o, deschizându-şi din nou mintea pentru ea.

Solul de sub crawler se înălţă cu un muget adânc. Toate cele şase piroane de ancorare au zburat înapoi din pământul care se dezintegra, izbindu-se de părţile laterale ale vehiculului cu un zăngănit puternic.

— Împreună.

Crawlerul a început să se rostogolească. Corrie-Lyn a strigat panicată în timp ce era aruncată în partea laterală a cabinei, apoi pereţii au continuat să se mişte. Inigo atârna cu capul în jos, centura de siguranţă ţinându-l pe loc în scaunul lui. Corrie-Lyn se prăvălea spre partea din spate a cabinei în timp ce unghiul acesteia se schimba. Crawlerul începu să derapeze pe propriul acoperiş. O altă scuturătură a solului l-a împins în sus pe nas şi l-a răsucit. Mai multe uşi de la spaţiul de depozitare s-au deschis, eliberând un val de haine şi veselă, şi pachete cu alimente care au fost aruncate prin interior, săltând periculos. Corrie-Lyn îşi pierdu sprijinul, fiind aruncată grămadă în cabină. Când s-a izbit de uşa exterioară, a simţit cum i se rupe braţul. Durerea a fost cumplită, amorţindu-i mintea şi cufundând cabina într-o umbră cenuşie. I-a trecut chiar prin minte: *Ăsta-i sfârşitul.*

Puţin mai târziu, după ce a tras cu greu de câteva ori aer în piept, scâncea în locul în care căzuse. Crawlerul s-a oprit.

— Stai, a strigat Inigo peste vuietul neîncetat al viscolului. Vin.

Ea îl privi ca prin ceaţă în timp ce stomacul i se umplea de greaţă. El a trebuit să se urce pe partea laterală a cabinei din faţă şi să se răsucească printre scaune cu agilitatea unui contorsionist. Cumva, crawlerul ajunsese să stea ridicat pe nas, cu puntea înclinată. Inigo reuşi să se aşeze în partea din spate a scaunului conducătorului şi s-o cuprindă în braţe. Se uită în sus, la peretele de deasupra. Uşile spaţiului de depozitare se balansau deschise.

— Braţul meu, a strigat ea.

Durerea surdă creştea acum până la agonie. Exovederea medicală îi afişa intermitent date despre leziunile ţesuturilor.

Inigo se uită în jurul cabinei.

— Crawlerele acestea au întotdeauna truse medicale, trebuie să fie una pe undeva. Concentrează-te pe nervi şi stopează durerea.

Ea a dat din cap, gestul făcând-o aproape să ţipe. Îi era greu să se concentreze pe pictogramele fiziologice, dar în cele din urmă rutinele secundare i-au oprit nervii din braţ să mai funcţioneze. Glezna îi era şi ea afectată, cu toate că era ceva minor în comparaţie cu braţul. Scoase un oftat imens în timp ce durerea dispăru. Nu putea face însă nimic în legătură cu greaţa.

Inigo o lăsă şi începu să scotocească prin grămada de lucruri aglomerate în jurul ei. Găsi o trusă de prim ajutor. Caseta a început să analizeze datele furnizate de clusterele ei macrocelulare şi să deschidă diverse apendice de plyplastic care se roteau pe umărul ei. Inigo îi tăie mâneca pentru a asigura accesul la pielea ei.

— Şi acum, ce? a întrebat ea.

El aruncă o privire către ecranul portalului care rămăsese complet alb.

— Suntem prinşi într-o fisură, cu fundul exact în sus. S-a zis cu demnitatea noastră.

— Funcţiile tale de câmp ne pot scoate de aici?

— Nu uşor. Cred că pot încerca, totuşi.

— Asta e bine. Aproape că-mi făceam griji.

El chicoti şi îi mângâie faţa.

— Să aşteptăm un minut. Vreau să fiu sigur că eşti bine, înainte de a pleca.

— Nu vreau să pleci chiar acum, a spus ea tremurând.

— Atunci voi rămâne. Nu e nicio grabă. Nu azi.

Alexis Denken se afla la doar nouăzeci de minute de Arevalo când Kazimir apelă.

— Am pierdut legătura cu *Lindau*, a spus el.

Paula, care stătea la pian încercând din nou să stăpânească *Für Elise,* îşi lăsă umerii să cadă.

— Oh, la naiba! Am crezut că o să-i avertizezi să fie atenţi.

— Am făcut-o. Evident, nu am fost suficient de clar.

— Iar acum Aaron are o nava a Marinei?

— O navă de recunoaştere. Şi ar putea fi Inigo.

— Sau Mergătorul-Pe-Apă însuşi. Sau poate s-a întors Nigel. Sau poate…

Dar nu mai apucă să termine.

— Nu este nevoie să fii crudă.

— Ne întindem cam la limită, Kazimir.

— Ştiu. Dar sunt şi veşti bune. *Lindau* nu mai comunică, dar o pot încă urmări.

— Cum?

— Există un canal transdimensional secundar generat de toate unităţile navelor Marinei. Este folosit doar pentru un singur lucru, pentru a ne indica localizarea lor, exact din acest motiv.

— N-am ştiut. Deci, unde e acum?

— Tot pe Hanko.

— Interesant. Dacă eşti Aaron şi ai făcut rost de o barcă de salvare, de ce mai stai în jurul unei planete care e pe cale să facă implozie?

— Pentru a găsi lucrul pentru care ai venit iniţial.

— Exact. Ţine-mă la curent.

— Desigur.

— Ai de gând să trimiţi o altă navă?

— *Yangtze* este deja pe drum, dar mă îndoiesc că va ajunge acolo la timp.

— O navă din clasa River? O luaţi în serios acum. Să sperăm că va avea mai mult noroc decât *Yenisey.*

— Şi decât *Lindau.*

Ploua în afara oraşului Colwyn, nori tulburi burniţau câmpurile şi dealurile cu o pată de apă rece. O zi ursuză a cărei lipsă de vânt o condamna să sufere în ceaţa care sufoca pământul şi întuneca tot cerul cu nori cirostratus roz. Cu toate acestea, în interiorul câmpurilor de forţă, era uscat şi însorit, vremea mohorâtă fiind deviată în jurul barierelor de protecţie arcuite.

Femeia se bucura din plin de climatul artificial, mergând alene pe jos în susul pantei accentuate de pe bulevardul Daryad şi uitându-se la vitrine. Aproape jumătate din magazine erau deschise, deşi cele mai multe baruri şi restaurante erau închise. Livrările de alimente încetaseră acum în Colwyn, deoarece invadatorii opriseră toate zborurile capsulelor.

În dimineaţa aceea, majoritatea oamenilor din centrul oraşului mergeau în josul pantei, îndreptându-se spre râu. Era ziua în care trebuia să sosească delegaţia Senatului. Locuitorii voiau să le asigure o primire pe care să n-o poată ignora, în timp ce nava stelară ateriza în docuri. Deja mulţimea se umflase în jurul perimetrului izolat.

Femeii fie nu-i păsa, fie nu ştia. Era tânără şi atractivă, purtând o rochie la modă gri-albastru a cărei fustă îi scotea în evidenţă picioarele lungi. Bărbaţii care îşi făceau loc pe pantă o măsurau admirativ cu privirea. Ea zâmbea semeţ, ignorându-le atenţia. Reuşea, de asemenea, să ignore cumva şi capsulele paramilitare Ellezelin care zburau deasupra la mică înălţime, cu sirene urlând strident şi măturând trotuarul cu lasere intermitente.

Le ignora într-o asemenea măsură încât nu era conştientă de cele trei capsule mari care se plimbau pe cerul de deasupra acoperişurilor bulevardului. Nu şi-a dat seama că, dintr-odată, s-au oprit din zborul în cerc,

staţionând. Nu a realizat ce se întâmplă până în momentul în care decelerarea şapte *ge* a acestora le trimise chiar lângă ea cu atâta forţă încât valurile de presiune au spart geamul la care se uita. A ţipat în timp ce era împinsă dureros în genunchi în mijlocul cioburilor sclipitoare, cu braţele îndoite în jurul capului pentru a încerca să se protejeze. Capsulele mari s-au oprit, plutind la zece centimetri deasupra betonului. Uşile de malmetal s-au deschis rapid şi maiorul Honilar a sărit afară, conducându-şi echipa de primire într-o formaţiune de încercuire şi securizare, punând femeia în centrul unui cerc produs de duzele a cincisprezece arme cu energie de calibru mare. Ea ţipa incoerent în timp ce o înconjurau, cu rochia făcută ferfeniţă şi sângele curgându-i din o sută de mici tăieturi făcute de sticlă.

— Taci dracului din gură, a strigat la ea maiorul Honilar.

Toţi cei de pe partea exterioară a celor trei capsule care se aruncaseră la pământ şi-au ridicat capul pentru a vedea în numele lui Ozzie ce se întâmplă. Au văzut o siluetă în armură apucând femeia de păr şi ridicând-o brutal în picioare. Au văzut agonia de pe faţa ei mutilată. Au văzut cantitatea oribilă de sânge care-i impregna hainele, picurând abundent pe trotuar. Câţiva curajoşi au difuzat ceea ce vedeau direct la posturile de ştiri ale unisferei.

— Araminta, eşti acum în custodia protectoare a Forţelor Intermediare Ellezelin.

Silueta în armură o împinse spre cea mai apropiată capsulă.

— Hei! a protestat cineva de pe stradă.

Unul dintre membrii echipei de primire a tras un mic proiectil exploziv deasupra capetelor lor. Detonarea i-a forţat pe toţi să se ghemuiască din nou la pământ.

— Dacă cineva încearcă să interfereze cu activitatea noastră, va fi împuşcat, a anunţat maiorul Honilar cu voce tare.

A împins femeia care sângera şi plângea în capsula lui. Aceasta s-a ridicat imediat, uşile de malmetal încă închizându-se când a ajuns la înălţimea acoperişurilor.

Restul echipei de primire s-a retras în capsule, acoperind, printr-un protocol clasic de retragere ostilă, trecătorii predispuşi să reacţioneze.

Stând şi consumându-şi ceaiul de dimineaţă pe balconul cafenelei de vizavi de scena dramei, Oscar şi echipa se uitau cum ultima capsulă se ridica în grabă spre cerul artificial senin al oraşului.

— Bună desfăşurare, a spus Beckia cu admiraţie şi invidie.

Purta o beretă de argint croită în stilul local, care o făcea să arate şi mai seducătoare.

— La fel de subtilă ca o lovitură în boaşe, a replicat Tomansio dispreţuitor. Uită-te la ei.

A fluturat o mână către cetăţenii uimiţi care îşi reveneau încet. Se citea o mulţime de furie pe feţele lor.

Oscar îi urmări pe câţiva dintre ei agitând pumnii spre cer şi strigând obscenităţi. Era bucuros că purta din nou hainele civile. Nu va fi plăcut pentru niciun soldat Ellezelin prins singur după ziua de azi.

— Cred că maiorul Honilar începe oarecum să sufere, a spus Beckia. Ce-i asta, a cincea Araminta pe care programele de recunoaştere au găsit-o pentru el în această dimineaţă?

— Liatris se descurcă bine, a replicat Tomansio.

— Mă îndoiesc că ultima lor victimă gândeşte la fel, a spus Oscar.

Nu mai putea să-şi bea ceaşca de espresso cu aromă de scorţişoară acum. Nesimţirea dură la care tocmai asistase îi declanşase un puternic sentiment de vinovăţie. Biata femeie era complet nevinovată, singura ei crimă fiind că avea aproximativ aceleaşi dimensiuni şi trăsături ca ale Aramintei cea reală. În acest fel, tot incidentul putea fi pus pe seama software-ului de recunoaştere care culesese imaginea ei de la unul dintre senzorii de stradă plasaţi de-a lungul bulevardului Daryad, alertând echipa de primire cu privire la locaţia ei.

— Aceasta este operaţiunea ta, Oscar, îl mustră Tomansio. Ştiai ce va trebui făcut. Nu te înmuia acum.

— Dintre toţi oamenii din galaxie, eu sunt cel care înţelege *cu adevărat* cel mai bine conceptul de victime colaterale, a replicat Oscar.

— Da, eşti. Şi atunci ştii că a fost o pierdere necesară.

— Asta nu o face şi dreaptă.

— Oscar, invadarea Viotiei de către Ellezelin nu este corectă. Vânarea Aramintei nu este corectă, dar toţi o facem pentru că ştim cu toţii că trebuie să fie găsită.

— Care era numele ei? a întrebat Oscar, cu ochii la bulevardul larg.

Mai multe persoane mergeau în josul pantei acum, mărşăluind spre docuri pentru a-şi face auzite cererile de către delegaţia Senatului. Totul era inutil, ştia. Visului Viu nu-i păsa de părerea lor, nici de cea a Senatului. Delegaţia şi discuţiile cu Phelim şi cu Prim-ministrul mai câştigau doar ceva timp pentru ca echipa de primire să-şi poată găsi ţinta.

— Contează? a întrebat Beckia.

— Da, de fapt, contează, a spus Oscar. Ne-am folosit de ea.

— O să-i cer lui Liatris să verifice atunci când va avea o clipă liberă, a spus Tomansio.

— Mulţumesc.

Tomansio şi Beckia şi-au terminat băuturile. Oscar încă nu se putea aduna să atingă ceea ce mai rămăsese din a lui. Oamenii erau răniţi, şi el era cauza. Ştia că este o prostie, dar el de fapt nu luase în considerare acest aspect al operaţiunii, atunci când fusese de acord să o ajute pe Paula. Codul de interfaţă pentru unisferă al lui Dushiku îi stătea foarte, foarte tentant suspendat în exovedere. O discuţie despre toate astea cu partenerul său calm şi raţional ar face lucrurile să pară mult mai bune. Acesta ar fi, de asemenea, un semn de slăbiciune pe care Cavalerii Gardieni nu l-ar trata cu prea multă amabilitate. Aşa că a oftat atunci când Tomansio şi Beckia s-au ridicat de la masă şi i-au aruncat o privire întrebătoare.

— Vin, a spus el.

Au luat un taxi de lângă cafenea. Acesta a mers rapid şi

fără probleme de-a lungul liniei de metrou care trecea pe mijlocul bulevardului Daryad, ducându-i apoi în susul pantei, în reţeaua de clădiri mai înalte şi moderne. Zece minute mai târziu, îi lăsa lângă incinta Palliser, unde au intrat într-un bar, care era cu câteva niveluri sociale sub cafeneaua din care tocmai plecaseră. Acesta era prins între un garaj de reparat Trikepoduri şi un magazin de ambalare angro. O structură ieftină de compozit, care ar fi trebuit să aibă aircoral crescut peste el, numai că cineva dăduse peste cap hormonii la tăiere, lăsând un colţ şi jumătate din acoperiş diform, cu bulgări şi fisuri. Folii de plastic fuseseră fixate cu răşină epoxidică peste majoritatea crăpăturilor, cu decenii în urmă, sigilându-le împotriva elementelor, dar nu arătau deloc bine. O grămadă de petice se exfoliaseră. Actualul proprietar le împinsese înapoi şi le lipise cu o bandă neagră groasă. Buruieni fungice creşteau din toate crăpăturile de pe acoperiş, parazitând puţinii nutrienţi ai aircoralului.

Oscar se uită spre capătul îndepărtat al străzii unde clădirea marelui cuib de confluenţă din oraşul Colwyn se ridica la intersecţie, îndesată şi distantă, arătând ca o cetate, în comparaţie cu structurile meschine din jurul ei.

În interior, barul arăta ceva mai bine, cu ferestrele ascunse de holograme publicitare vechi şi benzi decolorate de iluminat deasupra capului, ce adăugau însă prea puţină lumină. Mesele erau împrăştiate pe podeaua veche din lemn, intercalate cu mese de biliard şi staţii de tri-gamer. Numai tejgheaua era luminată decent de globuri albe suspendate care proiectau un halou monocrom peste pompele de bere.

Erau mai puţin de zece clienţi. Doi muşterii inveteraţi, cocoţaţi pe scaune înalte, înşirau pahare de alcool şi aerosoli, un singuratic alimenta un tri-game cu monede, iar ceilalţi stăteau ghemuiţi în jurul meselor. I-au ignorat cu toţii pe nou-veniţi.

Tomansio a comandat barmanului patru beri, apoi au ocupat o masă din colţ. Un servibot se rostogoli spre ei, aducându-le paharele. Două minute mai târziu, Cheriton

intră agale. El reuşi să atragă câteva priviri. Purta o haină mare gri încheiată bine, ca să nu scoată în evidenţă îmbrăcămintea „nativă” Ellezelin. Nu putea face nimic însă pentru a-şi ascunde pălăria, pe care o ţinea într-o mână.

— Deci? a întrebat Tomansio.

Cheriton se aşeză.

Expertul în gaia-câmp ridică paharul, în timp ce toţi îşi foloseau biononicele pentru a crea un câmp de ecranare.

— Paranoia domneşte la maximum. Au pus reţeaua clădirii să scaneze şi să logheze toate apelurile. Dacă aş fi criptat un singur lucru din ce am trimis, ar fi aruncat o cuşcă peste mine.

— Bănuiesc ceva?

— Nu pe noi, dar ştiu că cineva se joacă cu căutările echipei de primire. Nu suntem singura echipă sub acoperire aici.

— Liatris a identificat cel puţin două alte infiltrări, a spus Beckia.

— Ei bine, între noi fie vorba, cu siguranţă am stârnit un viespar de neîncredere. Al Treilea Visător nu a fost nici el de ajutor.

— Aş fi crezut că le va plăcea asta, a spus Tomansio. O conexiune aproape în timp real în Gol care arată că putem pătrunde în interior şi că vom avea puteri psihice atunci când vom ajunge acolo.

— Visul Viu cu siguranţă salută faptul, dar acesta ridică întrebări despre motivul pentru care dragul nostru Cleric Conservator nu a fost ales pentru comuniune, şi nici altcineva din restul Consiliului Clerical.

— Aleargă şi după al Treilea Visător acum? a întrebat Oscar.

— Nu. Cel mai probabil, este cineva cu o conexiune naturală puternică cu Justine.

— Ce înţelegi prin „conexiune naturală”?

— S-a presupus mereu că Inigo era legat de Edeard într-un fel, o legătură îndepărtată de familie. Dar cum nu ştim ce navă de colonizare a sfârşit în interiorul Golului, legătura nu poate fi dovedită. Visul Viu presupune acelaşi lucru

despre Justine.

— Nu se poate să fi rămas prea mulţi, a spus Oscar gânditor. A fost în ANA timp de secole. Toţi contemporanii ei sunt tot acolo. Sau sunt morţi de-a binelea.

— În afară de Amiralul Kazimir, a replicat Cheriton.

— Nu!

— Probabil că nu, a recunoscut Cheriton. Dar nu vom putea să-l urmărim oricum. Visul Justinei a fost emanat de gaia-câmpul Lumilor Centrale, unde cuiburile de confluenţă sunt toate construite şi întreţinute de Înalţi. Visul Viu nu le poate atinge.

— Slavă lui Ozzie pentru asta, a spus Beckia.

— Stai aşa, a intervenit Oscar. Araminta nu poate avea o legătură de familie cu un Starflyer, nu-i aşa?

Cheriton zâmbi.

— Nu e chiar o teorie perfectă.

— Deci, Visul Viu pune în continuare accentul pe cel de-al Doilea Visător? a întrebat Tomansio.

— Chiar foarte mult.

Cheriton a luat un pahar de bere.

— Trebuie să-i cereţi lui Liatris să intre în reţeaua clădirii mele şi să le submineze monitoarele pentru a crea un canal sigur pentru mine. Dacă n-o face, va trebui să recurg la violenţă pentru a ieşi de acolo dacă vă mai trimit un avertisment.

— Îi voi spune.

— Ce progrese ai făcut cu Danal şi cu Mareble? a întrebat Oscar.

— Puţine, deşi nu sunt sigur că ne va ajuta prea mult. Lui Danal i s-a citit memoria.

Toată lumea din jurul mesei se strâmbă.

— Da, a spus Cheriton. La fel s-a procedat şi cu cei reţinuţi în timpul raidului în apartamente. Am dus-o pe Mareble până la sediul lor din docuri. A reuşit să-l vadă, dar el este încă în custodie, iar ea are un ordin de restricţie. În ceea ce-l priveşte pe maiorul Honilar, şi s-o cunoşti pe Araminta este acum o crimă.

— Atunci, nu ne sunt de niciun folos?

— N-aş spune chiar asta.

Beckia îi aruncă lui Cheriton o privire de cunoscător.

— N-ai făcut-o!?

— Ce puteam face? Întreg sindromul „văduva veselă” a luat-o razna acolo pentru o vreme. Era foarte supărată când am dus-o înapoi în camera ei de hotel.

— Dragă Ozzie, chicoti Oscar în paharul cu bere.

— Asta demonstrează că sunt un veritabil prieten la nevoie, a declarat Cheriton, un pic prea defensiv. Şi ne-ar putea fi de folos. O mulţime de adepţi au credinţa zguduită de modul în care acţionează Phelim. Nu prea este lucrul la care au aderat.

— OK, te-ai descurcat bine, a spus Tomansio.

Cheriton a pus berea pe masă.

— Aveţi vreo idee unde ar putea fi Araminta?

— Niciuna. Liatris rulează o sută de rutine de analiză încercând să-şi dea seama unde s-ar fi putut refugia. Honilar nu va fi cu mult în urma lui, chiar şi el îşi va da seama în cele din urmă că este distras în mod deliberat.

— Grozav. Înseamnă că paranoia va face ravagii.

— Vor trece la familia ei acum, a spus Oscar nefericit. Vor face un tam-tam serios cu arestarea lor, ca să o facă să apară.

— Vrei să-i avertizezi? a întrebat Tomansio.

— Dacă ne cred, şi este un mare *dacă,* asta l-ar putea face pe Honilar să pună mai greu mâna pe ei. În cel mai rău caz o să-i ia o jumătate de oră în plus. Doar îmi tot spuneţi că fiecare minut este preţios.

— Pare a fi un plan. Voi începe să-i sun.

— Mai bine m-aş întoarce, a spus Cheriton.

Se ridică şi se strecură prin câmpul de ecranare.

— Nimic de la monitoarele pe care le avem pe Cressida, a spus Beckia în timp ce aşteptau ca Tomansio să termine apelurile anonime către familia Aramintei. Pasul următor este să mergem la Nik’s, să vedem dacă vreunul dintre vechii ei colegi ne poate da vreun indiciu despre unde ar putea fi.

— Sigur, a răspuns el.

U-amprenta îi spunea că Paula aştepta pe un canal securizat.

— Vreun progres? a întrebat ea.

— Cel de-al Doilea Visător este Araminta, o nativă de pe Viotia. Până în prezent, a reuşit să scape de noi toţi. Punem cap la cap ce indicii avem, dar nu suntem singurii aici.

— Eşti sigur că este Araminta?

— Oh, da.

Oscar zâmbi cu drag amintindu-şi de a doua vizită la apartamente. De fapt, râsese cu voce tare când văzuse partea de sus a rezervorului de apă pe podeaua din baie. Şi din câte putuseră să-şi dea seama, se oprise pentru o ceaşcă de ceai şi biscuiţi înainte să se strecoare de acolo. Asta era ceva de mare clasă, sau nebunie totală. Oricum, aştepta destul de nerăbdător momentul în care avea, în sfârşit, să o întâlnească.

— Şi Visul Viu ştie.

— Puteţi s-o găsiţi voi primii?

— Vom face tot posibilul.

— Am ceva să-ţi spun, a zis Paula.

— Nu sună a bine.

— Există un agent al unei facţiuni într-o navă foarte puternică, echivalentă cu a ta. Tocmai au tras cu o armă generatoare de gaură neagră în Hanko. Planeta este în prezent în implozie.

Pielea lui Oscar se răci. Se uită la hologramele cu reclame colorate de la bar, fără să le vadă.

— Hanko?

— Da. Îmi pare rău, Oscar.

— Dar am fost căpitanul lui *Dublin* acolo, în timpul primului atac, a protestat slab. Am trecut prin iad ca să protejăm Hanko.

— Ştiu. Acesta este un tip nou şi foarte periculos de armă. Nimeni nu se aştepta să fie folosită astfel. Ţi-o spun, ca să înţelegi că facţiunile sunt de-a dreptul disperate. Fii foarte atent în căutarea acestei Araminta. Nu mai este un joc.

— Am înţeles. De ce a fost Hanko atât de important

pentru ei?

— Este posibil ca Inigo să fi fost acolo.

— Oh. Înţeleg. A scăpat?

— Nu ştim. Nu mai există niciun link de comunicaţii cu planeta.

— Rahat.

— Oscar. Mai e ceva. Îţi spun, în caz că dispar. Bănuiesc că există o şansă bună ca agentul să fie Pisica.

— Oh, nu. Nu, nu, nu. Nu ea. E în suspensie. Ai pus-o acolo, ce mama dracului. Acesta a fost singurul lucru de care m-am asigurat după ce m-au re-vieţuit.

— Nu ştiu sigur încă. Şi este doar o clonă, dacă este ea.

— *Doar* o clonă? Oh, Iisuse. Unde-i acum?

— Nu ştiu. Dar dacă apare pe Viotia, Cavalerii tăi Gardieni ar putea fi tentaţi să sară din barcă.

— Oh, la naiba! a spus el cu voce tare, foarte tare.

Beckia şi Tomansio i-au aruncat o privire curioasă.

— Acum ştii, a spus Paula. Poţi lua măsuri de precauţie.

— Măsuri de precauţie? Împotriva Pisicii, într-o navă ultrapropulsor, cu o superarmă? Ce fel de idiot deranjat i-a permis să aibă aceste lucruri, în primul rând?

— Aşa cum am spus, facţiunile sunt disperate.

— Aşteaptă. De ce ai putea să dispari?

— Ea, sau cineva ca ea, a încercat să mă omoare. Va încerca din nou, probabil. Ştii cum e Pisica.

— Vreau să merg acasă.

— Şi o vei face. Nu peste mult timp.

— La naiba, te urăsc.

— Ura este bună. Te ajută să te concentrezi.

— Nu e bună, a protestat nervos. Te face iraţional.

— Ceea ce te face imprevizibil. Astfel încât duşmanilor tăi le va fi greu să-ţi anticipeze acţiunile. Va fi dificil pentru ei să te atragă într-o capcană.

— La naiba, nu aveam niciun duşman înainte să mă târăşti în asta.

— Dacă ai cu adevărat nevoie de susţinere, voi veni pe Viotia. Pur şi simplu prefer să nu vin decât dacă nu mai există nicio altă opţiune. Ai nevoie de mine acolo?

Oscar trase adânc aer în piept şi se uită urât la tavan.
— Nu. Am totul sub control.
I-a cerut u-amprentei să încheie apelul.
— E totul e în regulă? a întrebat Tomansio.
— Superminunat. Haide, să mergem la Nik's.
Cât timp Viotia mai e aici.

Vânturile de pe Hanko reprezentaseră întotdeauna o problemă pentru navele stelare sau orice alt aparat de zbor, indiferent dacă folosea *ingrav* sau *regrav.* Presiunea pe care turbulenţele imprevizibile o produceau pe coca împingea vasele imediat ce se apropiau de sol. La mare altitudine, nu conta cu adevărat, precizia nu era necesară peste nivelul norilor. Dar aproape de sol devenea mai mult decât o simplă problemă. Vijelii şi microrafale puteau împinge întreaga navă în mod neaşteptat, aducând-o periculos de aproape de un accident. Ca urmare, nimic nu zbura mai jos de opt sute de metri, cu excepţia cazului în care ateriza la Jajaani. Asta în condiţii normale.

Pe măsură ce suprafaţa îngheţată a planetei a început să se cutremure şi să se strângă înainte de fatala implozie finală, furtunile s-au accelerat necruţător, viteza vântului ajungând la peste două sute de kilometri pe oră. Aaron realiză că exista o singură modalitate de a zbura printr-un astfel de mediu – aceea de a folosi un fel de viteză şi de putere pe care niciun vânt nu le-ar putea afecta vreodată.

Lindau atinse mach doisprezece în timp ce cobora la altitudinea de cinci sute de metri. La viteza aceea, prin taifunul dens de grindină, mai degrabă ţâşnea smulgându-şi calea într-o coloană de vapori decât zbura.

Jeturi inelare supersonice radiau în rafale din câmpul de forţă, pulverizând gheaţă şi sol mai fin decât simpla granulare. O coloană groasă de fulgere străluci de-a lungul dârei sale turbulente, după care se descărcă în foi de foc întinse pe sute de kilometri pătraţi. Departe, deasupra navei, nivelul superior al norilor se bombă şi clocoti de parcă o creatură masivă sfâşia cu unghiile învelişul planetei.

Aaron ajunse la sfârşitul căutării, şi un vector de accelerare de opt *ge* o ridică pe *Lindau* vertical. Câteva secunde mai târziu ieşea din nori şi se curbă brusc la zece *ge* prin ionosferă pentru a aduce nasul din nou în jos. Compensatoarele de bord ale navei stelare au reuşit să contracareze patru *ge,* lăsându-l complet expus la o forţă de şase *ge.* Biononicele i-au susţinut din nou trupul, în timp ce era împins în fotoliul de accelerare al pilotului. *Lindau* plonjă înapoi în atmosfera inferioară, începând imediat să vibreze cu o frecvenţă şi intensitate care ameninţau să facă bucăţi structura. Chiar şi sub protecţia biononicelor, Aaron îşi simţea oasele şi organele vibrând în timp ce trupul îi era presat. Alarmele au umplut cabina cu un urlet panicat. Stroboscoape roşii i-au înecat sistemul obişnuit de iluminat, cufundând-o parcă în lumina iadului. A auzit cum metalul suprasolicitat cedează. Undeva, în spatele lui, gazul de înaltă presiune explodă dintr-o fractură. Alarmele de toxicitate şi-au adăugat nota unică la vacarm. Aaron şi-a consolidat câmpul integral de forţă.

Un fulger de o luminozitate solară copleşi senzorii vizuali de pe corpul navei în timp ce aceasta îşi începea noua căutare la cinci sute de metri deasupra solului. Vibraţia crescu, devenind tot mai violentă. Aaron ignoră totul, examinând fiecare bit de date de la senzorii externi. În haosul viscolului terminal, instrumentele de bord puteau scana cu acurateţe doar pe o distanţă de câteva sute de metri. Aria sa de căutare era o zonă uriaşă care se întindea de la gheţarul asiatic până la tabăra Olhava, pe care era forţat s-o acopere în benzi de opt sute de metri lăţime – cu o suprapunere de cincizeci de metri pentru a fi siguri că acoperirea era completă.

Lindau îşi încheie căutarea nebunească şi ţâşni în sus. Un pilon de rezistenţă al fuzelajului plesni, rupând cabluri şi ţevi. Un val de scântei se împrăştie în cabină în timp ce jumătate din panourile de lumină polyphoto se ardeau. Schemele unităţii de comandă relevau o problemă mai gravă – aceea a pierderii puterii primare a mai multor sisteme de suport pentru acţionarea unităţii de propulsie.

Aaron reduse imaginea într-o pictogramă periferică şi acceleră nava înapoi în nori la unsprezece *ge.*

Curierul se teleportă direct în hol, la timp pentru a le auzi pe Elsie şi pe Tilly certându-se referitor la care dintre ele să se joace cu grav-mingea. Elsie o avea şi alerga victorioasă în jurul salonului din faţă, ţinând jucăria ridicată şi strigând:

— Rândul meu, e rândul meu.

Tilly alerga după sora ei, încercând să-i ia mingea.

— Nu! striga ea cu frustrare.

Doica-botul plutea după ele, menţinând distanţa reglementară de siguranţă de unu virgulă şapte metri, mustrându-le melodios:

— Copiii să înceteze să se caţere pe mobilier. Această activitate este periculoasă. Vă rog să vă calmaţi. Împărţiţi-vă jucăriile. Este un lucru plin de satisfacţii.

— Prostule, a strigat Elsie la bot, aruncând cu grav-mingea în el.

Aceasta lovi suprafaţa superioară a doica-botului revenind într-un nor de lumină holografică albastră pentru a lovi tavanul, de care se turti timp de cinci secunde, tremurând, înainte de a se lansa în zid în mijlocul unei alte efervescenţe fotonice. Tilly şi Elsie au sprintat după ea, cu feţele lor micuţe încruntate şi hotărâte. Ambele au ratat-o în timp ce ţâşnea din nou în sus, scoţând un vâjâit ridicol. Un alt salt din tavan şi bolidul se îndreptă direct spre vaza favorită a lui Lizzie, o Rebecca Lewis din perioada ei Bryn-Bella, veche de o mie cinci sute de ani.

Curierul ura monstruozitatea aceea înflorată, dar reuşi să înhaţe grav-mingea din aer chiar înainte de-a o lovi.

— Tati!

Fetele au uitat imediat de ceartă şi au fugit spre el pentru îmbrăţişări.

— V-am spus de o sută de ori că nu aveţi voie să vă jucaţi cu acest obiect în camerele adulţilor, le certă el.

— Da, da!

Şi-au înfăşurat braţele în jurul lui, trăgându-l în timp ce ţopăiau emoţionate şi fericite.

— Unde ai fost? Ne-ai adus cadouri?

El îi dădu grav-mingea botului.

— Peste tot, şi nu.

— Îîîîîmmmmm!

— Îmi pare rău, am fost prea ocupat. *Să rămân în viaţă.*

Toţi trei au intrat în bucătărie, unde Lizzie şi un bot-menajeră pregăteau cina pe maşina de gătit din fier. Diverse oale şi cratiţe bolboroseau, producând un melanj de arome. Afară era noapte deja, transformând ferestrele în foi de întuneric pline de condens.

Lizzie zâmbi şi îi dădu un sărut rapid.

— Mă bucur că te-ai întors, şopti ea.

— Şi eu.

Rosa veni tropăind din seră, îmbrăcată într-o fustă roşu cu negru şi ciorapi verzi.

— Taa-ta.

— Bună, păpuşă.

O ridică şi îi aranjă câteva din buclele de culoare roşu-închis.

— A spus bot astăzi, l-a informat Lizzie.

— Adevărat? a întrebat Curierul.

Rosa îi răspunse cu un zâmbet, fără să spună nimic.

— Ar fi putut fi bol, a recunoscut Lizzie. Voi trei aţi putea să faceţi ceva util şi să puneţi masa, vă rog?

Curierul o lăsă jos pe Rosa şi le ajută pe Tilly şi pe Elsie să aranjeze cuţitele şi furculiţele la locurile potrivite.

— Cred că s-ar putea să mai reduc din investigaţii, a spus Curierul în timp ce aducea nişte pahare de vin pentru el şi Lizzie.

— Asta e bine, a zis ea.

— Cel puţin cazurile mai depărtate de Lumile Centrale. Asta ar trebui să reducă în mod considerabil din timpul în care lipsesc de acasă.

Ea i-a răsplătit decizia cu un sărut.

— Mulţumesc.

S-au aşezat toţi să ia cina.

Botul-menajeră a pus un castron mare în mijlocul mesei şi a ridicat capacul. Curierul a băgat lingura înăuntru,

stârnind un val de aburi.

— Ce-i asta? a întrebat el suspicios.

— Tocană de cârnaţi, a anunţat Tilly cu mândrie. Am făcut cârnaţi la şcoală. Am programat unitatea culinară până la nivelul trei de ingrediente.

— Eu am făcut roşiile, a spus Elsie.

— Totul pare minunat, le-a asigurat Curierul.

Şi-a pus tocană în farfurie şi a adăugat câteva legume şi cartofi. Lizzie a sorbit din vin şi i-a zâmbit peste marginea paharului.

După ce au dus în cele din urmă copiii la culcare, Curierul a aprins focul în salon. Casa georgiană era perfect izolată împotriva nopţii de iarnă, dar aşa cum îl convinsese Lizzie, un foc real le dădea o căldură interioară *liniştitoare.* S-au cuibărit pe canapeaua mare cu restul de vin.

— Am auzit un zvon astăzi, a spus Lizzie. Ştii cu ce se ocupă soţul lui Jen?

— Ăă, nu sunt sigur.

Pentru prima dată, după mult timp, se relaxa cu adevărat, în loc să joace teatru prefăcându-se liniştit.

— Ceva legat de Marină. Oricum, ea mi-a spus că flota Ocisen ar putea fi mai puternică decât şi-a închipuit cineva până acum.

— Serios?

Ştiuse că era doar o chestiune de timp până ca ştirile despre *Yenisey* să se răspândească.

— Ai auzit ceva?

— Nu.

Dar îşi amintea reacţia lui Marius la ştirea cu privire la Hanko. Era ciudat, ca şi cum reprezentantul Facţiunii Acceleratorilor nu ştia despre utilizarea m-reductorului Hawking. *De ce ar încerca o asemenea cacealma?*

— Şi vestea de pe Vioria a fost oribilă. Unisfera a arătat cum o biată femeie era înhăţată de paramilitari. Au atacat-o în stradă, fără niciun motiv.

— Groaznic.

Doar dacă chiar nu ştia. Şi dacă e aşa, cine altcineva ar fi

putut să facă rost de unul?

— Văd că te deranjează cu adevărat.

— Iartă-mă.

— E în regulă. Se trase mai aproape de el. Mă bucur că ai hotărât să mai reduci din plecări. Nu te supără?

— Pot să revin peste douăzeci de ani. Vreau doar să nu pierd perioada în care cresc copiii. Este unică.

Lizzie îl bătu uşor cu palma peste picior în timp ce mai lua puţin vin.

— Om bun.

În noaptea aceea, în timp ce Curierul se pregătea de culcare, Facţiunea Conservatoare l-a apelat.

— Avem nevoie să livrezi o navă pe Pulap mâine.

— Nu, le-a răspuns el. O privire vinovată rapidă prin uşa de la baie i-o arătă pe Lizzie mişcându-se prin dormitor. Închise uşa. Nu mai vreau.

— De data asta vei avea un rol pasiv, aşa cum am promis iniţial. După cele mai bune informaţii ale noastre, nu există agenţi ai niciunei facţiuni pe Pulap.

— Dacă mă prinde, va trebui să mă re-vieţuiţi. Iar eu nu vreau asta.

— De acum, vom folosi pe altcineva care să-l urmărească pe Marius. Un agent care are un rol mult mai activ decât tine.

— Oh.

— Ca să te liniştim şi mai mult, Marius tocmai a sosit pe Ganthia.

— Ce e pe Ganthia?

Se blestemă singur imediat pentru că a întrebat.

— Nu suntem siguri. Oricum, se află la peste două sute de ani-lumină de Pulap. Nu ţi-am cere să faci livrarea asta dacă nu ar fi urgent.

— Nu ştiu.

— Ne va lua timp să te înlocuim. Este inevitabil să existe o perioadă de suprapunere înainte ca succesorul tău să poată fi pe deplin iniţiat.

— Nu am spus că voi înceta să vă ajut.

Se uită furios la imaginea lui din oglindă, apoi se depărtă şi îşi îndesă hainele în coşul de rufe.

— Bine, voi livra nava. Dar după asta vreau cel puţin trei zile de preaviz pentru fiecare misiune.

— Mulţumim.

Araminta nu dormise prea mult. Patul în care se transforma canapeaua era bun, salteaua veche era comodă, iar plapuma caldă. Gemenii din camera alăturată nu făcuseră niciun zgomot care să o deranjeze. Totul era din cauza grijilor. Grija că în orice secundă uşa se va prăbuşi şi paramilitarii Ellezelin vor năvăli în casa mică pentru a pune mâna pe ea, rănindu-i pe Tandra şi pe copii.

N-aveam niciun drept să vin aici şi să-i pun în pericol.

Grija, de asemenea, pentru ce va face în continuare. Ştia cu cine voia să vorbească, dar cum anume s-o facă era partea dificilă. În orele în care nu se zvârcolise la propriu trecuse prin toate fişierele de tehnologie de comunicare depozitate în clusterele ei. Erau mai multe decât îşi imaginase. Acumulate astfel încât putea să-şi conecteze proprietăţile de acces la unisferă şi să integreze sisteme domestice cu reţeaua casei, furnizându-i o bază destul de bună de cunoştinţe practice. Tot ce mai trebuia să facă era să-şi dea seama cum s-o aplice.

Continuă să examineze întreaga problemă la fel ca un program deosebit de stupid. Dacă A nu funcţionează, încercaţi B, apoi C. Era la Z pentru aproximativ a opta oară când lumina dimineţii începu, în cele din urmă, să strălucească prin jaluzelele ieftine de hârtie de la fereastră. Dar acel al optulea Z era cu siguranţă posibil, poate chiar destul de inteligent. Avea, de asemenea, marele avantaj că era cu greu anticipabil.

Asta era partea crucială. Nu-şi mai făcea nicio iluzie acum despre cât de disperat era Visul Viu să o prindă. Fiecare aspect al vieţii ei va fi analizat pentru indicii. Şi fiecare din ele va fi urmărit. Araminta se ridică în timp ce Tandra încerca să treacă pe vârfuri prin camera de zi spre bucătărie.

— Îmi pare rău, a spus Tandra. Te-am trezit?
— Nu.
Tandra ridică jaluzelele.
— Au! Arăţi groaznic.
— Nu am dormit prea mult, a recunoscut Araminta.
Martyn ieşi din baie, îmbrăcat într-o tricou uzat şi pantaloni scurţi albaştri.
— Mneaţa, a murmurat el, scărpinându-se în cap, apoi la subsuoară.
— Tot te mai bucuri că ai venit? a întrebat Tandra. Şi ea, şi Araminta au început să chicotească când Martyn se încruntă la ele. Acesta o luă pe sub arcadă spre bucătărie.
— Pot să-ţi fur o parte din cosmetice? a întrebat Araminta când l-a auzit zăngănind ceştile şi bolurile.
— La naiba, da, dragă, a spus Tandra. Jumătate din membranele cu solzi au expirat de mult, dar asta e oricum o mare păcăleală. Foloseşte-le, eu sigur nu am prea multe şanse să mă mai gătesc.
— Mulţumesc.
— Te duci să te întâlneşti cu un tip?
— Nu chiar, nu.
— Bine. Vrei o cafea?
Araminta zâmbi. Cafeaua preparată de Martyn seara trecută fusese groaznică.
— Minunat, mulţumesc.
Micul dejun a fost o afacere murdară, cu toţi cinci înghesuiţi în jurul măsuţei din camera de zi. Gemenii s-au jucat, luându-le secole să-şi mănânce cerealele. Araminta îşi ronţăia pâinea prăjită, încercând să nu râdă în timp ce Tandra, din ce în ce mai exasperată, când ameninţa, când se ruga de copii.
După aceea, s-a aşezat pe pat, în camera Tandrei, şi a început să-şi aplice machiajul cu solzi. Prietena ei avea un număr surprinzător de casete cosmetice de la diverse companii. Unele fuseseră folosite foarte mult, în timp ce altele erau încă neatinse. Într-o jumătate de oră, Araminta a reuşit să-şi modifice trăsăturile, deghizându-şi obrajii rotunzi în favoarea unui aspect mai unghiular, umbrele

aplicate atent sub maxilar făcând ca acesta să pară mai proeminent şi mai pătrat. Nişte lentile simple i-au schimbat culoarea ochilor într-un albastru profund. Şi-a pulverizat părul, închizându-l la culoare şi făcându-l aproape negru. Apoi l-a împletit într-un fel în care n-o mai făcuse din liceu.

Tandra îi aduse hainele.

— Curate şi reparate cât de bine ne-am putut descurca. Trebuie să găsesc un program de împletit mai bun.

Lăsă hainele pe saltea lângă Araminta.

— Acum, e altceva. Abia te recunosc.

Araminta i-a zâmbit recunoscătoare prietenei sale.

— Mulţumesc.

— Nu vreau să te sperii, i-a spus Tandra închizând uşa, dar tocmai a sunat Matthew. Au fost nişte oameni la Nik's în dimineaţa asta şi au întrebat de tine. Trei grupuri.

— Oh, Ozzie.

Toată frica şi panica de ieri s-au întors, asaltându-i mintea. Tandra se aşeză lângă ea.

— E rău?

— Cât de rău se poate. Plec chiar acum. N-ar fi trebuit să vin.

— E în regulă, dragă, nu mă deranjează ca viaţa mea să fie zguduită un pic.

Araminta îşi dădu jos halatul împrumutat şi începu să-şi tragă pantalonii peticiţi.

— Nu în felul ăsta. Ascultă, dacă vine cineva şi întreabă de mine, spune-le tot adevărul. Absolut tot.

— Dar ce e de spus?

— Că am fost aici. Nu negaţi nimic. Nu vă abţineţi să vorbiţi.

— Oh, Doamne, eşti sigură?

Ea îşi trase bluza, minunându-se că spray-ul de curăţat al Tandrei reuşise să scoată petele de iarbă din coate.

— N-am fost niciodată mai sigură.

Cu centura cu unelte prinsă din nou în jurul taliei şi cu haina flauşată deasupra, era gata de plecare.

— Vă mulţumesc din nou, a spus din uşă.

Zâmbetul nesigur al lui Martyn a făcut-o doar să se simtă

şi mai ruşinată.

— Ai grijă acum, i-a zis Tandra şi a sărutat-o de la revedere.

Araminta merse rapid primele douăzeci de minute, aproape alergând, punând cât de multă distanţă putea între ea şi familia Tandrei. După aceea, cu bluza înmuiată de sudoare, încetini un pic, gâfâind şi sperând că fierbinţeala din obraji nu-i dislocase membranele cosmetice. Nu-şi putea deschide haina să se răcorească, pentru că şi-ar fi expus centura cu unelte.

Avea de făcut un drum lung până la destinaţie, respectiv un birou din cartierul Salisbury, care se afla în cealaltă parte a oraşului faţă de locuinţa Tandrei. Cel mai rapid traseu ar fi fost drept prin centru, dar îl evită, temându-se să nu întâlnească prea mulţi oameni. În plus, existau mai mulţi senzori de stradă în centru. Aşa că făcu o curbă lungă, îndepărtându-se de râu, luând-o apoi în jos pe pantă, spre partea de nord a docurilor.

După trei ore, era în Salisbury. Clădirile de aici erau în majoritate comerciale, intercalate cu câteva blocuri de locuinţe mai ieftine, care fuseseră expediate de pe continentul Suvorov – camere prefabricate din aluminiu montate împreună în bungalow-uri în orice configuraţie dorea proprietarul. Grădinile lor erau separate cu garduri dispuse în lanţ şi aveau peluze neregulate sau zone mari de pietriş, cu câteva vehicule de teren parcate pe ele şi o capsulă ruptă ciudat.

Linia de metrou tăia prin centrul cartierului, având şi un număr mic de linii de ramificaţie. Câteva taxiuri au trecut urnind uşor. Trikepodurile erau mijlocul de transport preferat, deşi azi nu zumzăiau prea multe în jur. Bicicletele erau aproape duble la număr. Existau destui pietoni ca să nu se simtă prea vizibilă. Nici chiar capsulele Ellezelin nu foloseau cerul cartierului Salisbury.

Araminta nu mai fusese în zonă până atunci, aşa că îi luă încă o oră de mers pe drumurile principale, verificând tăbliţele, înainte de a găsi strada Harrogate. Un trunchi de

beton pustiu se ridica la cinci sute de metri de la intersecţie, într-un câmp mare de moloz rămas de la un proiect de reamenajare stagnat. În mod uimitor, o linie de metrou mergea chiar până la bariera de la terenul cu deşeuri. Clădirile de pe fiecare parte erau un amestec de birouri şi unităţi industriale şi depozite.

Acum ieşea în evidenţă, fiind singura persoană de pe trotuarul pe care buruienile începuseră să ridice betonul crăpat, iar gunoiul compactat, să înfunde jgheaburile. La o treime din drumul spre locul de reamenajare a găsit clădirea pe care o căuta, un depozit de mărime mijlocie din panouri de compozit şi acoperiş solar ieftin. Partea frontală avea un singur etaj cu acoperiş înclinat, care găzduia birourile firmei. Compania în cauză era Clătite Spaniole Autentice, aşa cum indica o mică placă portocalie de pe grila de securitate a uşii din faţă. Ferestrele erau toate astupate cu foi blindate de carbotanium, iar pereţii laterali erau acoperiţi de graffiti atât de vechi, încât deveniseră aproape invizibili.

Araminta merse în partea laterală a depozitului. Chiar la capătul peretelui se afla o uşă mică. Îşi scoase cutterul şi deschise lacătul cu o incizie curată.

În spaţiul mare, închis, lumina strălucea printr-un rând de geamuri ceţoase înşirate de-a lungul vârfului acoperişului. Pe podeaua goală de beton erau cinci piramide de cutii stivuite neglijent, toate cu logo-ul Clătite Spaniole pe ele. Le ignoră şi se grăbi către birourile din faţă. A fost destul de uşor să pătrundă în interior. Uşa era încuiată, dar nu dotată cu alarmă. Laril era prea zgârcit pentru asta.

Erau trei birouri, cu mobilier şi accesorii ieftine, arătând ca şi cum stafful tocmai plecase acasă. Araminta trase repede jaluzelele şi începu să scotocească în fiecare încăpere.

Clătite Spaniole fusese una din companiile putrede ale lui Laril. Trebuia să fie o franciză care să înfiinţeze pentru oraşul Colwyn mari zone de distracţii, cu zeci de tarabe şi o grămadă de personal dornic să furnizeze produse alimentare de calitate la preţuri rezonabile, şi care să-l

plătească pe Laril pentru acest privilegiu. Ca întotdeauna, afacerea şchiopătase în timp ce el se lupta cu autorităţile de licenţiere şi cumpăra marfă de la cei mai ieftini furnizori pe care îi putea găsi. Mai erau şi filialele care se ocupau singure de standuri şi de unităţile culinare. Acestea erau finanţate cu un sistem de răscumpărare cu sediul pe altă planetă. Mai multe companii interconectate, dar neînregistrate încă furnizau uniformele şi transportul. Niciuna nu fusese declarată la Serviciul de Taxe şi Impozite.

Araminta ştia despre toate asta pentru că el lăsase într-o zi un fişier deschis pe reţeaua din apartamentul lor. Nu-i spusese niciodată că ştia despre afacere. Îi ascunsese chiar şi Cressidei. Urma să fie ultimul ei punct de negociere, dacă toate mijloacele legale eşuau.

Inventarierea amănunţită a fiecărui birou şi dulap a produs foarte puţin. Chitanţe pe hârtie şi acorduri confuze. Cutii-eşantion de umpluturi pentru clătite exotice. Plante în ghiveci moarte. Componente de aparate culinare uzate. Module electronice cu funcţie necunoscută. Trei noduri de cibersferă. Cuburi în casete de depozitare îngrijite. O cutie de şorţuri ale companiei în culori de încercare. O linie de management de capacitate medie cu software-ul demodat.

Cu toate acestea, în timp ce stătea la ceea ce trebuie să fi fost biroul Laril cu consola sa veche şi cele trei portaluri, descoperi cinci *cash coins* în sertarul de jos, sub nişte instrucţiuni pentru capsule de transport. Greu de găsit, dar nu neapărat suspecte, deci nu se aflau acolo din întâmplare. Ca tot ce făcea Laril.

Ridică un *cash coin* şi zâmbi la el. Bunul şi bătrânul Laril, puteai fi totdeauna sigur că nu te poţi bizui pe el. După treizeci de minute petrecute cu deschiderea unuia dintre noduri, folosind o interfaţă manuală pentru a adapta configurarea software-ului, şi cu înregistrarea unui nou cont de unisferă pentru companie cu bani de pe *cash coin,* avea o legătură de comunicare elementară, prin unitatea de management, care să nu-i implice u-amprenta sau să-i includă identitatea. Niciun program de urmărire sau detectare nu ar putea-o plasa la biroul Clătite Spaniole.

Cel puţin teoretic.

Tastă laborios codul de pe Oaktier stocat în clusterele ei. Micul ecran al unităţii de management afişă pictograme care-i arătau că linia de comunicaţii fusese stabilită.

Te rog, se rugă ea, *fii suficient de curios pentru a accepta apelul.*

Portalul proiectă faţa nedumerită a lui Laril în aerul din faţa ei. Fu ea însăşi surprinsă de reacţia ei. Dar vederea părului aceluia şaten subţire, îngrozitor de familiar, şi a obrajilor rotunzi cu mirişte lor excesivă îi aduse lacrimi în ochi. Era incredibil de reconfortant că rămăsese la fel ca întotdeauna.

— Araminta? Tu eşti? Ţi-ai reprofilat faţa?

— Nu pleca, a izbucnit ea. Am nevoie de ajutor.

— Ah. Nu ştiam că ştiai despre, ăăă, compania de clătite.

— Lasă asta. Poţi face o verificare pentru a vedea dacă trage cineva cu urechea la acest link?

Făcu ochii mari, uimit şi amuzat.

— Bine. U-amprenta analiză traseul conexiunii. Ah! Canalul pare curat, dar eu nu sunt un expert în asemenea lucruri. Eşti bine? Am încercat să te sun de câteva ori. Am fost îngrijorat când u-amprenta ta nu a răspuns.

Araminta inspiră adânc.

— Laril, pe mine mă caută.

— Pe tine?

— Eu sunt cel de-al Doilea Visător.

— Ştii de al Doilea Visător?

— Nu. Eu sunt al Doilea Visător.

— Nu se poate.

Araminta se încruntă la ecran. Da, acesta era cu adevărat Laril, mereu acelaşi, neacordându-i niciodată încredere.

— De ce nu?

— În primul rând, nu ai gaia-particule.

— Nu am nevoie de ele.

Îi explică despre strămătuşa ei necunoscută anterior.

— Eşti rudă cu Mellanie Rescorai? a fost tot ce a întrebat, atunci când a terminat.

— Ştii despre ea?
— Cine nu ştie? Mai ales aici pe Oaktier, unde s-a născut.
Categoric Laril, nimeni altcineva nu o irita în halul ăsta.
— Eu… Închise ochii, trase aer în piept şi se uită direct la proiecţia lui. Nu ştiu la cine altcineva să mă duc.
El zâmbi, ridicând o mână ca să se scarpine în partea de sus a urechii drepte.
— Oh. Sunt flatat.
— Ai spus că dacă există vreodată ceva…
— Da. Nu mă gândeam chiar la aşa ceva, totuşi.
— Înţeleg.
Te poţi baza întotdeauna pe Laril să te lase baltă. Întinse mâna spre tastatură, gata să închidă link-ul.
— Asta nu înseamnă că nu te voi ajuta, a spus cu vocea aceea moale, grijulie, pe care nu o mai folosise din prima săptămână petrecută împreună.
— Serios?
— Te-am iubit atunci, şi cred că te voi iubi mereu.
— Mulţumesc.
— Îmi pare rău, dar… Eşti într-adevăr cel de-al Doilea Visător?
Ea rânji.
— Da.
— Şi i-ai spus Lordului Cerului să se care?
— Nu vreau să merg în Gol, mai ales nu conducând un pelerinaj nebun pentru o grămadă de scrântiţi religioşi.
— Succint spus. Din păcate, există probleme mai mari de luat în considerare.
— Ştiu. Pentru început, am jumătate din forţele de poliţie Ellezelin pe urmele mele în tot oraşul. Şi Gore mi-a zis că mai sunt şi alţii.
— Ce pot să fac?
— Nu ştiu. Am apelat la tine dintr-un fel de instinct.
— Din nou, măgulitor, dar oarecum ciudat. Dar hai să recunoaştem, dacă cineva te poate sfătui cum să fii întotdeauna cu un pas înaintea autorităţii, acela sunt eu.
— Nu sunt sigură că mă poţi ajuta, nici măcar tu, cu privire la asta. Laril, întregul oraş a alunecat în anarhie.

Ellezelin este singura autoritate aici. Nu cred că mă pot ascunde pentru totdeauna.

— Bine, lasă-mă să mă gândesc un moment.

Se bătu teatral pe frunte.

— Ai pe cineva acum? a întrebat ea încet.

— Da. Cel puţin, e cineva cu care am început să mă văd în mod regulat. Ea tocmai a ajuns pe Oaktier, pentru acelaşi motiv ca şi mine.

— Asta e bine. Mă bucur.

— Mulţumesc. Şi tu?

— Da. Ai fi, probabil, surprins de el, dar da.

— Atunci, trebuie să întreb, de ce nu te-a ajutat?

— Nu vreau să-l implic. Este un pic cam mult.

— Bine, asta-mi spune ce trebuie să ştiu.

— Ce?

— Acum, nu mă înţelege greşit, dar felul în care te gândeşti la toate astea este total greşit.

— Cum?

— Prea restrâns. Practic, ceea ce vreau să spun este că nu e vorba de tine.

— Este foarte mult vorba de mine.

— Nu. Este vorba despre evoluţia unor întregi culturi şi specii. Ar putea fi vorba chiar despre soarta galaxiei, dacă e să îi credem pe Raieli. Tu joci un rol în asta, un rol foarte mic, având în vedere natura evenimentelor care au loc acolo.

Ea dădu să-l contrazică, dar el ridică o mână.

— Cu toate acestea, a spus el, este esenţial, şi în asta constă importanţa ta. Ai posibilitatea de a alege, Araminta. Poţi fi o persoană măruntă, poţi încerca să fugi şi să te ascunzi. Apoi, cineva te va prinde din urmă şi, în funcţie de cine sunt ei, rolul tău va fi inclus în agenda lor. Nu face greşeala de a gândi că vreunul dintre ei te va lăsa să faci aşa cum crezi tu că e cel mai bine. N-o vor face.

— Şi cealaltă opţiune a mea? a întrebat ea pe un ton iritat.

— Încearcă să-i învingi cu propriile arme. Întoarce-te, nu mai fugi, confruntă-te cu ei şi foloseşte-ţi puterea pe care ai

dobândit-o ca să-ţi impui propriile condiţii.

— Şi care ar fi acestea?

Laril râse încetişor.

— Când o să-ţi dai seama care sunt, o să alegi în mod automat a doua opţiune. Şi atunci, universule, fereşte-te!

Araminta se prăbuşi în scaun, aruncând imaginii lui o privire furioasă.

— Oh, de ce te-am sunat?

— Din spirit practic. Ascultă. Fie vei ajunge acolo, fie te vor prinde ei mai întâi, deci nu-ţi face griji pentru asta. Până una, alta, eu îţi ofer sfatul meu, pe care îl poţi ignora, ca de obicei, dar cel puţin conştiinţa mea va fi curată ştiind că am făcut ce am putut mai bine pentru a te ajuta.

Ea se bosumflă.

— Nu am ignorat întotdeauna ce ai spus.

— Scuză-mă, înseamnă că am ratat momentul unic în care ai zis da.

— Bine, continuă. La urma urmei, eu te-am sunat, aşa că hai să auzim.

— Lasă-mă un moment. Viitorul galaxiei depinzând de ceea ce am eu de spus, acesta este un moment care chiar trebuie savurat.

— Dă-i drumul, continuă.

Expresia îi redeveni gravă.

— Tu îi furnizezi Justinei visul?

— Justine visează?

— Bine, bine, asta spune tot. Da, visează, dar a intrat în suspensie, aşa că asta o scoate din joc pentru o vreme. Ceea ce ne aduce înapoi la tine şi la influenţa ta dovedită asupra Lordului Cerului. Pentru ca ea să însemne ceva, trebuie s-o foloseşti. Vorbeşte din nou cu el.

— Nu pot. Au un mod de a mă urmări prin gaia-câmp. Abia am ieşit din apartamentul meu ultima dată, şi acela a fost mai mult noroc.

— Ozzie! Bine, va trebui să încerci să găseşti o cale, trebuie să vorbeşti cu el.

— Ce să-i spun?

— Încearcă să-i explici cât de mulţi oameni vor să

meargă în Gol. Încearcă să-l faci să înţeleagă cât de catastrofal ar fi acest lucru pentru restul galaxiei. Dacă nu vrei să încapi pe mâna Visului Viu sau a unei facţiuni şi să devii marioneta lor, atunci va trebui să pui capăt acestei situaţii.

— Da, a răspuns ea, expirând puternic. Cred că înţeleg. Voi încerca să folosesc din nou gaia-câmpul, să văd dacă pot găsi o modalitate prin care să evit ca ei să mă găsească.

— E un început bun. Se pare că ai o capacitate diferită de a oricui altcuiva, astfel încât există o şansă ca ea să lucreze în favoarea ta. Iată o idee: dacă poţi utiliza gaia-câmpul fără ca ei să te depisteze, ai putea să verifici visele lui Inigo. Cel puţin vei înţelege mai bine împotriva a ce te-ai ridicat. Dacă asta nu merge, ar trebui să fii în măsură să comunici cu Silfen Motherholm. Cine ştie ce-ţi vor spune?

— Mulţumesc. Asta este de fapt…

— Util?

— Foarte.

— Bine, atunci. Acum, ce ai de gând? Unde stai?

— Nu am unde să stau.

— Te afli la biroul de la Clătite Spaniole, nu-i aşa?

— Da.

— În sertarul de jos al biroului meu vei găsi o grămadă de manuale vechi. Sub ele sunt câteva *cash coins.* Nedetectabili.

Ea îi ridică, încercând să nu rânjească.

— Ozzie, mormăi el. Nu te-am păcălit niciodată, nu-i aşa?

— Nu prea mult.

— În regulă, sunt câteva mii de lire Viotia încărcate acolo. Asta te va ajuta. Ştii despre Wurung Transport?

— Nu.

— Bine, atunci nu sunt total inutil. Este o altă companie pe care am condus-o. Un garaj în clădirea a doua, mai jos de unde te afli acum. Există acolo un taxi complet autorizat, doar unul, asta-i tot ce deţine compania. Pot încărca codul de activare de aici, aşa că va fi gata atunci când vei ajunge la el. Acum ascultă, există un software

interesant în sistemul său de management care îţi permite să eviţi să fii urmărită de reţeaua de control al oraşului.

— De ce? a întrebat ea.

El ridică din umeri jenat.

— Poate fi util dacă există lucruri pe care doreşti să le transporţi prin oraş fără să atragi prea mult atenţia asupra ta.

— Oh, Laril!

Era şi preocupare, şi exasperare în tonul ei.

— Zilele acelea s-au dus, a spus el. Are, de asemenea, un nod pentru unisferă. Am să-l trec în stand-by de la distanţă, îl poţi folosi în orice moment ca să mă suni. Nimeni altcineva nu va putea să-l acceseze.

— Mulţumesc.

— Araminta.

— Da?

— Mă bucur că m-ai sunat pe mine. Mă bucur că te pot ajuta.

Se uită la imaginea lui pentru o vreme.

— De ce m-ai ales? a întrebat ea încet.

— Cel mai vechi motiv al unui bărbat. Eşti superbă.

În mod ridicol, ştia că roşise.

— Nu te schimba prea mult ca să devii Înalt.

— Doar mă cunoşti. Mult noroc. Sună-mă când ai nevoie.

— Pa, Laril.

Închise unitatea de management şi nodul de cibersferă şi plecă apoi să verifice Wurung Transport.

Purus şi *Congo* alunecau neobservate prin mijlocul puternicei flote a Imperiului Ocisen care alerga spre Confederaţie cu patru ani-lumină şi jumătate pe oră. O scanare detaliată nu releva nicio altă navă în afară de cele tip Starslayers care se cufundau mai departe în găurile lor de vierme. Oricare ar fi fost aliaţii Imperiului Ocisen, aveau o tehnologie cel puţin egală cu navele Marinei Confederaţiei.

Au luat poziţie la distanţă de un kilometru în spatele noii nave comandant şi au început să interfereze cu gaura de

vierme continuă a acesteia. După o încleştare puternică de energie exotică, uriaşul vas Starslayer a fost împins din nou în spaţiu-timp, cu rachetele de control de reacţie trăgând continuu pentru a stopa rotaţia haotică în care intrase în timpul tranziţiei abrupte. Flash-uri aleatoare de lumină alunecau peste coca ei ovoidă întunecată, în timp ce generatoarele de câmp de forţă încercau să-şi recapete echilibrul, spasmele de moarte ale unităţii supraluminice degajând fluctuaţii de energie reziduală. Atât *Purus,* cât şi Congo au ieşit din hiperpropulsie.

O navă stelară sferică, fără semne caracteristice, a apărut alături de Starslayerul naufragiat.

Huron, *Nyasa* şi *Baykal* şi-au eliminat efectul de camuflaj. Cele trei nave din clasa Capital erau aproape la fel de mari ca Starslayer, dar infinit mai puternice.

O a doua navă stelară sferică se materializă la cinci kilometri de prima. *Onega* şi *Torrens* s-au dezvăluit şi ele.

Timp de trei secunde nu s-a întâmplat nimic. Oamenii şi-au ţinut respiraţia.

Ambele nave extraterestre au deschis focul.

A durat nouăzeci de secunde pentru ca link-ul ultrasecurizat TD către Pentagon II să fie restabilit. Furtuna de energie declanşată de schimbul infernal de focuri tensionase structura locală de spaţiu-timp la un nivel care afectase chiar şi câmpurile cuantice de bază, întrerupând link-ul. Amiralul Kazimir analiză rapid datele actualizate ale situaţiei. Ambele nave necunoscute fuseseră distruse, la fel ca şi *Congo,* în timp ce Torrens suferise daune atât de mari, încât era în imposibilitatea de a lupta, chiar dacă echipajul supravieţuise. Deşi nimeni nu o vizase, cea mai mare parte din coca navei Starslayer se evaporase din cauza exploziilor titanice de energie. Ce mai rămăsese din structura exterioară strălucea roşu-vişiniu, bolborosind în jurul marginilor.

— Înseamnă că nu sunt invincibili, a spus Ilanthe pe un ton uşurat.

— Aşa se pare, s-a arătat de acord Amiralul.

Au aşteptat să vadă dacă celelalte nave aliate care însoţeau flota se vor întoarce pentru a-şi ajuta tovarăşii. Aparatele din clasa Capital reuşiseră să detecteze cincizeci de hiperpropulsoare camuflate ascunse printre Starslayers. O forţă cu adevărat formidabilă.

— Poate că nu invincibili, ci doar de neoprit, a spus Crispin. Avem un număr egal de nave de război din clasa Capital, Amirale?

— Avem treizeci şi nouă în raza de desfăşurare, a comunicat Kazimir Consiliului Exoprotectorat incomplet.

Era dezamăgit că cei care lipseau erau din propria lui familie. Oricine ar fi fost cel care lansase visul mamei sale în gaia-câmp, nu-şi dezvăluia identitatea. Nu că ar şti cine era le-ar fi fost de vreun folos – ea va rămâne în suspensie pentru un timp. Dar îl irita să ştie că cineva o putea contacta.

Şi mai deconcertantă era lipsa lui Gore. Când Kazimir convocase Consiliul Exoprotectorat, u-amprenta acestuia îl raportase ca indisponibil. Kazimir nu-şi putea imagina ce îl împiedica pe bunicul său să participe, mai ales că lipsa lui îi permitea lui Ilanthe să domine Consiliul. Nu că rezultatul va fi diferit de ce ar fi vrut el, admise în sinea lui.

— Ceilalţi necunoscuţi rămân cu flota, a raportat Sorex, căpitanul de pe *Onega.*

— Excelent, a răspuns Kazimir. Poţi să te apropii să scanezi epava, te rog?

— Flota poate fi eliminată? a întrebat precipitat Creewan.

— Numeric vorbind, ar fi dificil, a răspuns Kazimir, în timp ce *Onega* trimitea un roi de drone-senzori către cea mai mare bucată a epavei celui de-al doilea vas spaţial. În afară de necunoscuţi, există, de asemenea, nouă sute de Starslayers de luat în considerare. Navele noastre din clasele River şi Capital, combinate, le-ar învinge probabil, dar costurile ar fi foarte mari. Ne-ar lăsa cu foarte puţine nave.

— Atunci vom şti ce trebuie făcut, a spus Ilanthe. Cred că există o clasă de nave mai puternice decât Capital.

— Da, a spus Kazimir reticent.

— Domnule Amiral, transmise Sorex. Senzorii de înaltă rezoluţie se combină. Oh, mare Ozzie…

Kazimir şi restul Consiliului Exoprotectorat se uitau în tăcere la rezultatele senzorilor care apăreau deasupra mesei mari. Micile drone alergau prin compartimentele şi culoarele distruse ale navei sferice, contribuind cu scanările lor separate la construirea unei imagini de ansamblu. Bucata de hardware ruptă avea o textură perfectă, până la ultima componentă structurală individuală. Metalul de la exterior era încă suficient de fierbinte pentru a străluci. Era, de asemenea, şi puternic radioactiv. Bucăţi ciudate de materie biologică carbonizată pluteau în derivă în jurul compartimentelor, desprinse din corpurile extratereştrilor atunci când exploziile şi pulsurile de energie irupseseră prin navă. Chiar în mijloc, cadavrele erau mai mari. Intacte. Dronele s-au concentrat pe unul dintre ele.

Kazimir se uită la foarte familiarul trunchi în formă de pară, cu patru creste încorporate pe lungime. Patru picioare scurte şi boante ieşeau din baza curbată, în timp ce braţele se ramificau din corp chiar deasupra picioarelor, fiecare terminându-se într-un aranjament foarte eficient de patru cleşti. În partea de sus a corpului, patru trompe mici erau deschise, plutind în derivă în zero-ge, ca nişte alge marine într-un curent lent. Între ele se aflau tulpini senzoriale, rigide în moarte, fiecare din ele conectată la un modul electronic elegant.

— Nu se poate, a exclamat Crispin. Nu se poate! I-am izolat în urmă cu o mie două sute de ani. Pe toţi.

— Aşa este, a răspuns Ilanthe fără niciun fel de emoţie.

— Da, a spus Kazimir, luptându-se şi cu şocul, şi cu o undă de teamă. Un imotil. Imperiul Ocisen s-a aliat cu specia Prime.

Zgomotul cristalelor de gheaţă care se zdrobeau de carcasa metalică a crawlerului, transformându-se într-o pulbere sclipitoare, făcea conversaţia dificilă în interior. Nici chiar sub barajul constant al elementelor dezlănţuite, vehiculul nu se mişcase. Era prins strâns în fisură, cu

ferestrele înguste din faţă acoperite de granulele murdare care umpluseră golurile din jur. Cutremure minore continuau să-l agite, dar păreau să nu facă altceva decât să întărească strânsoarea fisurii. De mai multe ori, caroseria metalică groasă gemuse în semn de protest.

Corrie-Lyn stătea într-o poziţie incomodă pe partea de sus a celor două locuri din faţă, cu o pătură înfăşurată în jurul umerilor. Inigo folosea o consolă auxiliară, stând ghemuit lângă ea.

— De ce nu visezi din nou? a întrebat Corrie-Lyn.

— Epoca Mergătorului-Pe-Apă s-a încheiat, a spus Inigo. Ştii doar. Nu au mai existat vise de împărtăşit.

— Dar, dacă ai avut unul după ascensiunea lui la nebuloase, mai trebuie să fi fost şi altele. Ai spus că a venit de la un descendent. A avut mulţi copii.

— Eu… Inigo clătină din cap. Ochii îi sclipiră în strălucirea moarată a consolei, în timp ce se uita la fosta sa iubită. Am fost martori la tot ce trebuia. Am susţinut speranţa a miliarde de oameni secole de-a rândul. A fost suficient.

Corrie-Lyn studie chipul de deasupra ei. Atât de familiar, dar pielea întunecată şi părul şaten neatractiv îl făceau să pară mai rece într-un fel. Acesta nu era chiar vechiul Inigo pe care îl cunoscuse şi îl iubise. La urma urmei, trecuseră şaptezeci de ani. *Visele nu se termină întotdeauna ca acela al Mergătorului-Pe-Apă. Şi am visat atât de mult la momentul ăsta.*

— Te rog, a început ea.

Atmosfera urlă la un volum de-a dreptul dureros pentru urechile ei. Cuprinse scaunul cu braţele, temându-se că acesta era cutremurul final, cel care îi va trimite în miezul planetei în implozie.

— E în regulă, o linişti vocea moale a lui Inigo. E doar furtuna.

Ea zâmbi stânjenită. Vocea aceea nu se schimbase şi liniştea pe care i-o transmitea era incomensurabilă. De atât de multe ori îi auzise atât mesajele stridente către credincioşii adunaţi în Golden Park, cât şi tandreţea din glas, atunci când erau singuri. De fiecare dată conţinea

convingere totală. Dacă el spunea că era doar furtuna, atunci aşa era.

— Ai putea să visezi din nou? l-a întrebat ea.

Luminile cabinei pâlpâiră. Avertismente roşii apărură pe consolă în timp ce aerul torturat din exterior se tânguia strident. Degetele lui Inigo i-au mângâiat obrazul.

— Ce vrei? a întrebat el, cu mintea strălucindu-i de compasiune.

— Vreau să merg pe Querencia pentru ultima dată, îi spuse ea. Vreau să merg pe sub arcadele din Lillylight, vreau o plimbare cu gondola pe Marele Canal Principal, vreau să stau în grădina lui Kristabel în timp ce zorii se ridică peste oraş. Îl apucă de mână. Doar noi. Îţi cer un lucru chiar atât de teribil?

— Nu, a spus el. Este frumos ce-ţi doreşti.

— Du-ne acolo. Până la sfârşit.

Lacrimile se formaseră complet acum, alunecându-i pe obraji.

— Nu pot, dragostea mea. Îmi pare atât de rău.

— Nu, a strigat ea. Inigo, te rog.

— Putem visa împreună oricare dintre visele Mergătorului-Pe-Apă. Orice. Doar alege unul.

— Nu. Le ştiu pe toate. Chiar şi pe ultimul. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat după el. Dacă nu mă duci acolo, aşa cum este acum, atunci arată-mi visul final pe care l-ai avut.

— Corrie-Lyn, mai ai încredere în mine?

— Desigur.

— Atunci nu-mi cere acest lucru. Hai să-l vizităm pe Edeard când îl aruncă pe Maestrul Cherix în Bazinul Birmingham, sau când se confruntă cu Bise şi cu regimentul din Sampalok. Sunt momente minunate. Ele le arată oamenilor că viitorul lor poate fi diferit de cel la care au crezut că au fost condamnaţi.

— De ce? se rugă ea. Spune-mi de ce.

Zgomotul furtunii se opri. Încetă atât de brusc, încât Corrie-Lyn crezu că a surzit.

Asta este. Niciun regret. Ei bine, nu prea multe.

— Oh, la naiba! Inigo se uita în sus, spre partea din spate

a cabinei.

— E în regulă, a spus ea plină de curaj. Suntem împreună.

— Îhî.

El clătină din cap, îndreptându-se.

Corrie-Lyn se strecură într-o poziţie precară, aproape aşezată.

— Ce-i?

— Madona ne urăşte probabil. Ne-a îndrumat spre un destin mai rău decât moartea.

— Inigo, ce vrei să…

Un flash verde orbitor a umplut cabina. Corrie-Lyn îşi strânse ochii din reflex. Nervii ei optici străluceau un alb puternic însoţit de o imagine secundară stacojie în creier. Strigă cuprinsă de panică în momentul în care ceva ca o forţă puternică o lovi lateral, trimiţând-o într-o rostogolire dureroasă în spaţiul îngust dintre scaune. Braţul ei bun flutură frenetic.

— Inigo!

Apoi, a devenit brusc conştientă de aerul rece înspăimântător care se revărsa peste ei. Inspiră şocată, simţind cum gerul îi arde gura şi gâtul. Vederea îi revenea lent. Clipi văzându-l pe Inigo încordat pe consola de deasupra ei, îmbrăcat într-un câmp de forţă sclipitor. El se uita încă în sus. Aproape temându-se de ceea ce ea ar putea vedea, Corrie-Lyn îi urmări privirea.

Două treimi din partea din spate a cabinei crawlerului dispăruse complet. În locul în care fusese, particule de gri de gheaţă cădeau acum încet în derivă din cerul funebru. În spatele lor, şuviţe violet de electricitate statică se zvârcoleau pe cupola largă a câmpului de forţă care îi îmbrăca acum într-un balon de linişte. O siluetă umană se proiecta pe fundalul furtunii reduse, un câmp de forţă integrală oferindu-i o protecţie suplimentară faţă de elementele potrivnice. Corrie-Lyn clipi din nou, încercând să-şi concentreze vederea printre scânteierile ascuţite ale retinei afectate. Rutinele secundare din clusterele ei macrocelulare reuşiră să determine trăsăturile omului.

— Oh, Madona, la dracu', a gemut ea, şi se prăbuşi înapoi pe jos.

— Hei, hei, hei, a spus Aaron vesel. Ce grozav să vă întâlnesc aici.

Al unsprezecelea vis al lui Inigo

Noaptea, acoperişurile grandioase ale Makkathranului luceau ca o mătase moarată, în timp ce lumina blândă a nebuloaselor ardea cerul de deasupra lor. Pe fondul acelei străluciri moi, străzile erau ca nişte fire subţiri portocalii a căror sclipire forma un filigran complicat peste metropola circulară aşezată lângă mare. Dacă pluteai deasupra zidurilor de cristal era posibil să vezi o nouă strălucire care completa luciul nocturn al oraşului. Dacă ştiai cum să te uiţi.

Departe, departe în jos, la limita percepţiei, lumina slabă era abia vizibilă. Mănunchiuri mici de irizaţii crepusculare se desprindeau din vârful clădirilor în aerul tămăduitor al serii. Acestea trăgeau după ele nişte cozi străvezii în timp ce pluteau în derivă în sus. Era ca şi cum Makkathranul expira o ploaie fosforescentă în ceruri.

Sufletele celor morţi strigau de bucurie şi de mirare când îşi începeau zborul în abisul minunat al nopţii. Le putea auzi vocile când treceau pe lângă el. Uşurarea de a fi eliberate de corpuri, de durere şi de nefericire, regretul pentru cei lăsaţi în urmă, fiorul de încântare la cântecul care le chema mereu în sus. Se strigau reciproc, dornice să împărtăşească aventura libertăţii nou-dobândite. Unele formau mănunchiuri, răsucindu-se împreună în nimburi şi mai luminoase pentru a se ridica deasupra norilor într-o celebrare exuberantă a libertăţii, altele rămâneau solitare, savurându-şi independenţa.

Ocazional, atunci când îşi arunca privirea tristă în jos, putea vedea cum unele suflete se încăpăţânau să rămână. Înnebunite de durere că muriseră, tânjeau să rămână printre cei dragi. Nevăzute, neauzite, spectrele fragile ajungeau să se înrăiască şi să se depraveze pentru că cei pe care îi adorau mai presus de orice continuau să nu-şi dea seama de prezenţa lor. Unica lor consolare, ştiind că au pierdut, făcându-şi false speranţe. Durerea lor era copleşitoare, ameninţând să-l înece dacă se aventura în

mijlocul lor vreun moment. Aşa că privi din nou în sus, la cei care se aruncau cu dor spre cer, dorindu-şi în mod iraţional să poată prinde fie şi cea mai mică urmă din cântecul cântat de inima acestui univers. Poate dacă se încorda, dacă se întindea…

Edeard se trezi tresărind, şi se săltă brusc în şezut, cu pielea lucind de sudoare, cu inima bătând cu putere, şi chinuindu-se să respire.

Alături de el, Kristabel se ridică şi îl cuprinse în braţe.

— E în regulă, dragostea mea, gânguri ea. E doar un vis.

— În fiecare noapte, a gemut, pentru că asta era ce visa sau i se arăta de la căderea sa din turnul Eyrie. Oare ciuma asta mă va părăsi vreodată? Aş reveni de bunăvoie la vechile mele vise în locul acestui blestem.

— Vechile vise? Kristabel ordonă tavanului să lumineze. Lumina albă perfectă le dezvălui interiorul apartamentului. Vederea lui, normalitatea din jur îl făcură imediat pe Edeard să se simtă prost.

— Îmi pare rău. Am avut mereu vise. Dar acestea!

— Sufletele, din nou?

— Da, a spus el încet. Le pot vedea cum se ridică, dar nu pot auzi cântecul după care se duc. Aşa că încerc să ascult şi… Clătină din cap supărat. Îmi pare rău.

— Nu-ţi mai cere scuze. Îmi fac griji pentru tine, atâta tot.

— O să-mi treacă. Se ridică şi se uită la fereastra îngustă. Cât e ceasul?

— Câteva ore până la ivirea zorilor.

— Huh! S-ar putea să nu fi fost un vis atunci. Întotdeauna am vizualizat oraşul doar în timpul nopţii.

Kristabel se rostogoli înapoi pe partea ei, de unde îi aruncă o privire îngrijorată.

— Poţi să prinzi cu televederea vreun suflet chiar acum?

— Nu sunt sigur.

A închis ochii şi şi-a întins televederea.

Umbrele întunecate ale clădirilor oraşului i se strecurau prin percepţie, bolborosind cu sclipiri de minţi adormite. Gândurile atotcuprinzătoare ale Makkathranului erau uşor de discernut. Impregnau structura a tot ce exista, dar erau

mult mai puternice sub străzi şi canale, acolo jos la nivelurile în care conducte şi tuneluri şi curenţi ciudaţi de energie se împleteau unele cu altele. Erau vagi, evazive chiar, dar aproape tangibile. Dar din sufletele despre care ştia că trebuie să fie acolo, nu putea găsi nicio urmă.

— Nimic, a spus el înfrânt.

— Nu e un concurs. N-ai pierdut nimic.

— Dar le-am simţit de două ori. Edeard se opri să se gândească. Am fost aproape de corp de fiecare dată, foarte aproape.

— Ce vrei să spui? Vrei să mergi la un ospiciu?

— Nu, a minţit.

Kristabel îi aruncă o privire suspicioasă.

— Hm.

— Mă întreb dacă ar trebui să mă întâlnesc din nou cu Pythia.

Nu-i plăcea ideea. Ultima lor întrevedere nu fusese foarte plăcută pentru el. În timpul interogatoriului blând, care păruse să dureze ore întregi, se simţise ciudat şi în defensivă. Autoritatea ei îl făcea să se simtă ca un copil mic care făcuse o boacănă, fiind apoi tras la răspundere de un părinte iubitor, dar aspru.

— Ce te-ar putea învăţa ea? a întrebat Kristabel, oarecum dispreţuitoare.

— Nimic, cred.

După acea întâlnire nesatisfăcătoare, citise din nou, cu atenţie, Scripturile Madonei. Era prima oară când le citea aşa cum trebuie de la lecţiile de duminică de la Biserica Ashwell cu maica Lorellan. Tot ce făcea atunci era să înveţe pasaje pe de rost, neştiind niciodată care era semnificaţia lor.

Recitirea scripturilor a reprezentat un fel de revelaţie. Nu erau tocmai texte religioase, ci mai degrabă un jurnal imprecis scris într-un stil foarte înflorit, urmat de ceea ce gândea ea despre cum să duci o viaţă mai bună, mai împlinită. Numai Lorzii Cerului făceau legătura dintre cele două secţiuni. Creaturi mari aeriene, care navigau calm între Querencia şi nebuloase, o migrare al cărei scop era

necunoscut, dar servea pentru a ghida sufletele umane către Inimă. Cu toate acestea, conform spuselor Madonei, numai sufletele care realizau ceea ce ea numea „împlinire” erau luate.

Citindu-i adnotările, nu se putea împiedica să se gândească la o mătuşă rămasă fată bătrână care le spune rudelor ei cum trebuie să fie o familie bună. Să fie politicoşi, să fie drăguţi, să fie atenţi, să fie caritabili. Sau poate că viaţa era doar foarte diferită pe atunci – deşi bănuia că nu, judecând după fragmentul de jurnal. Cel puţin acesta era interesant, deşi începea doar când Rah zărise pentru prima oară, din munţi, Makkathranul. Tot ceea ce Madona spusese vreodată despre nava care îi adusese în acest univers era că Rah a condus oamenii departe de tulburările care au urmat după aterizarea lor. În afară de asta, trecutul nu era niciodată menţionat. Admira perseverenţa lui Rah de a tăia peretele de cristal, făcând cele trei porţi ale oraşului. Încântarea pe care au trăit-o prima dată când au intrat în port văzând un oraş complet construit, dar pustiu, oraş care putea deveni casa lor. Cum, în acea zi, în timp ce pluteau de-a lungul Marelui Canal Principal, un Lord al Cerului se înălţa deasupra turnurilor din Eyrie. Cum acesta a acceptat să călăuzească sufletul unui prieten în agonie către Inima care se afla dincolo de Marea lui Odin.

Madona continua descriind fondarea consiliilor oraşului, precum şi apariţia breslelor, şi modul în care alţi refugiaţi din navele căzute i-au căutat, în timp ce alţii au rămas în afara zidurilor şi au devenit geloşi. Disputele meschine şi amare dintre oraş şi provincii despre a cui lege trebuia să prevaleze. Ea nu văzuse sfârşitul acestor certuri – tratatul final care consacra atât drepturile provinciilor, cât şi ale oraşului. Dezamăgirea sa faţă de certurile aparent interminabile se reflecta în scrierile de mai târziu, din anii în care vizitele Lorzilor Cerului se răriseră. Când ea i-a întrebat de ce abandonaseră oamenii, aceştia i-au spus că era pentru că oamenii erau incompleţi, sufletele lor fiind prea imature pentru a fi duse la Inimă. Madona se simţea ruşinată pentru specia ei. Umilită de faptul că se ofileau şi

mureau înainte ca Inima să-i accepte, ea şi-a dedicat restul vieţii elevării umanităţii, formării, prin învăţăturile ei, a unui sentiment al necesităţii de a avea un scop şi demnitate în viaţă. Împreună cu Rah, care era suferind acum, şi cu ultimii câţiva Lorzi ai Cerului care mai vizitau Makkathranul ea a convins oraşul să creeze Biserica Centrală din Eyrie. Când construcţia s-a terminat, când a văzut Biserica embrionară înălţându-se din pământ, i s-a alăturat lui Rah în vârful celui mai înalt turn din Eyrie şi şi-a lăsat sufletul să-i părăsească trupul, astfel încât amândoi să poată îmbrăţişa îndrumarea Lordului Cerului şi să călătorească spre Inimă împreună.

Niciun Lord al Cerului nu a mai fost văzut de atunci deasupra Querenciei.

— Asta e bine, a spus Kristabel. Nu vreau să apelezi la oameni asemenea ei pentru răspunsuri. Ei reprezintă trecutul. Dacă eşti persoana care cred eu că eşti, cel în care cred, îţi vei lua singur deciziile.

— Uau. Edeard o privi aproape intimidat de expresia ei plină de pasiune. Mă voi strădui, a promis el.

— Ştiu că o vei face. De aceea te iubesc. După care se ghemui lângă el şi comandă luminii să scadă din nou. Şi să nu-ţi închipui că nu am observat ce ai făcut din acest apartament, a adăugat ea.

— Ăă…

— E în regulă. N-am spus nimănui. Acesta este Makkathranul, chiar şi tu ar trebui să ştii deja că nu trebuie să-ţi dezvălui niciodată în totalitate abilităţile.

— Ştiu.

— Până când nu eşti obligat, desigur.

— Corect.

Ea zâmbi în întuneric. În mod surprinzător, Edeard adormi din nou. De data aceasta, cu ea alături de el nu a mai fost tulburat de vise sau viziuni de niciun fel.

De dimineaţă, Kristabel s-a sculat când zorii începeau să strălucească pe cer, peste Munţii Donsori. S-a îmbrăcat repede, l-a sărutat pe Edeard de rămas-bun în timp ce el

zăcea somnoros în pat.

— Ne vedem în scurt timp, a spus ea încet, şi se strecură afară.

Edeard o urmări cu televederea în timp ce mergea pe stradă. Gondola ei o aştepta în bazinul care forma capătul de sus al Canalului Zborului şi cel de jos al Canalului Sosirii. Un ge-vultur de la secţia Jeavons se învârtea pe sus, urmărind-o cu atenţie, în timp ce era dusă la conacul familiei ei. I se va da drumul înăuntru în zigurat printr-o uşă laterală mică şi va apărea la micul dejun împreună cu familia, pretinzând că petrecuse noaptea în camera ei, şi fiecare din rude se va preface că aşa era.

Etichetă stupidă, mormăi Edeard pentru sine şi începu să se îmbrace. Cămaşa de bumbac mov avea nişte mâneci care abia îi treceau de umeri, iar pantalonii erau cei scurţi pe care îi folosise pentru a juca fotbal în parc şi care se opreau mult deasupra genunchilor. Cizmarul clătinase din cap consternat de pantofii pe care Edeard îi comandase, plângându-se că erau doar ceva mai mult decât nişte papuci cu şireturi şi cu talpă groasă. Dar îmbrăcămintea ciudată era perfectă pentru alergarea de acum zilnică a lui Edeard, exact aşa cum fusese convins ca va fi.

Azi îşi aruncă pe el un pulover uşor fără mâneci pentru a contracara aerul rece al dimineţii şi alergă în ritm susţinut, depărtându-se de casă. Cu atât de puţini oameni pe stradă, reuşi să obţină un timp bun până la Canalul Frăţiei, apoi alergă pe drumul care se întindea de-a lungul acestuia pe partea Ogden până când ajunse în dreptul grajdurilor miliţiei, unde o tăie pe pajişte, până la zidul de cristal. Lumina de aur a dimineţii trecea prin acesta, creând o barieră strălucitoare care se curba uşor deasupra lui.

În timp ce înainta alergând, se simţea măturat de fâşii de televedere, cel mult firave, cei care îl urmăreau încercând să treacă neobservaţi. Au fost şi câteva telepriviri evidente, însoţite de râsete mentale. Rutina lui atrăsese un mare interes atunci când începuse. În primele câteva săptămâni fuseseră chiar şi nişte copii care alergau alături de el în fiecare dimineaţă când pleca de acasă. Amuzamentul şi

maimuţăreala încetaseră pe măsură ce el a continuat-o fidel. În acele zile de început, după ce îşi terminase uşoara convalescenţă de după cădere, abia putea să reziste opt sute de metri, înainte de a se opri, roşu la faţă şi cu inima bătând cu putere. Acum, putea alerga patruzeci şi cinci de minute cu uşurinţă.

Acena, medicul familiei Culverit, a aprobat, comentând că şi-ar dori ca mai mulţi oameni să-şi ia în serios sănătatea. Alţii, în oraş, fuseseră mai puţin îngăduitori. Lui Edeard nu-i păsa. Niciodată nu va mai fi într-o condiţie fizică atât de patetică încât să nu poată urmări pe cineva în susul unui turn din Eyrie. Ajuns din nou în dreptul Canalului Sosirii, Edeard o luă înapoi pe pajişte unde ajutoarele de la grajduri începeau să scoată la plimbarea obişnuită de dimineaţă caii miliţiei rămaşi acolo. Traversă podul de piatră verde şi galbenă spre Jeavons în timp ce cartierul începea să se trezească la viaţă. Magazinele şi comercianţii erau ocupaţi cu pregătirile pentru afacerile acelei zile. Ca întotdeauna, se opri la brutăria din colţul străzii Pharo pentru a cumpăra nişte cornuri proaspete înainte de a se întoarce acasă.

În apartament, se dezbrăcă şi dădu hainele transpirate ge-cimpanzeilor săi ca să le spele. Lângă bazinul din baie era o mică adâncitură de formă ovală în podea, cu o foaie de cristal curbată în jurul a două treimi din ea. Edeard intră şi rămase în picioare, cerând camerei să lase apa să curgă. Un spray gros se revărsă pe el din găurile din tavan. Se frecă cu săpun şi apoi ordonă apei să se răcească uşor, pentru a se putea clăti.

În ultimul timp, prefera, de fapt, aranjamentul cu miniploaia decât baia tradiţională în bazin. Era mult mai rapidă şi se simţea mult mai proaspăt la sfârşit. După comentariul făcut de Kristabel noaptea trecută, se întreba dacă nu ar trebui să extindă foaia de cristal pentru a o face suficient de mare pentru doi. Putea fi foarte distractiv să împartă asta.

S-a întâlnit cu Kristabel în afara conacului, aşa cum se

înţeleseseră. Au luat o gondolă de familie de-a lungul oraşului spre cartierul Ilongo, debarcând pe Canalul Arcului de Nord, vizavi de Poarta de Nord.

— Eşti fericit, i-a spus Kristabel când au început să meargă pe jos. Purta o rochie simplă azurie, cu o bordură de dantelă albă, şi o pălărie verde cu boruri largi pentru a o feri de căldura soarelui. Părul des îi atârna pe spate într-o singură coadă pufoasă.

— Familiile din caravană îmi sunt prieteni vechi şi foarte buni, a răspuns el, şi chiar nu am prea mulţi.

Şi-au ales calea cu atenţie de-a lungul şleaurilor care tăiau prin High Moat, îndreptându-se spre îngrăditurile caravanelor. Traficul era aglomerat în acea dimineaţă, cu căruţe încărcate cu produse, turme de animale de fermă mânate pe lângă ele şi cai tereştri galopând în afară din diferitele grajduri de lemn. Au trebuit să se dea repede într-o parte pentru a face loc caleştilor care transportau nişte nobili în Câmpia Iguru, cu o viteză considerabilă.

— Hei, nu aşa se conduce! a exclamat Kristabel indignată când a treia a trecut accelerat, învăluită într-o ceaţă de izolare uşoară. Recunosc însemnele, asta aparţine familiei Ivesol. Pun pariu că e Corille în drum spre pavilionul lor de pe Muntele Korbal. A început să se vadă pe ascuns cu Jamis, al treilea fiu al lui Upral, ştii, capul familiei Tarmorl. Şi ea este fiica cea mare. Are o zestre considerabilă. L-am auzit pe tatăl ei spunând că şi-ar dori ca familia lor să o copieze pe a noastră, pentru că ea ar fi o Stăpână a Cartierului mai bună decât ar fi fratele ei vreodată ca Maestru.

— Serios?

Ochii lui Kristabel se îngustară cu suspiciune. Îl bătu cu degetele pe braţ.

— Nu fi bestie. Lucrurile astea sunt importante. Cele două familii au fost aliate peste un secol şi jumătate.

— Voi încerca să-mi amintesc. Mai spune-mi o dată care cartier îi aparţine lui Ivestol?

— Parcul Lisieux.

— Bine.

Din câte îşi amintea, Maestrul Parcului era un indecis în Consiliu, înclinând spre actualul primar. Se întrebă dacă o alianţă de familie cu proprietarul de nave Tarmorl l-ar face să treacă de partea lui Finitan.

— Asta ajută, a spus Kristabel cu şiretenie.

— Ce ajută?

— Că Tarmorl îl sprijină pe Finitan.

— Ah.

Edeard rânji. *Ce m-aş face fără ea?*

Se întrebă încă o dată dacă acesta era momentul potrivit s-o ceară din nou în căsătorie. Trecuseră săptămâni de la vacanţa lor la cabana de pe plajă, şi cu fiecare ocazie făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru a-şi face timp pentru sine şi pentru Kristabel. Cu toate acestea, era înspăimântat acum de gândul că ea crede că singurul lucru care îl preocupă este timpul. Şi nu era aşa. Nu trecea niciun minut fără să se gândească la ce viaţă ar putea avea împreună ca soţ şi soţie.

Oftă în timp ce cerceta locul în jurul unei căruţe încărcate cu o grămadă periculos de mare de cuşti cu gâşte. Trebuie să fie un eveniment sau o acţiune care s-o convingă de cât de sincer era, cât de mult se gândise şi că tot nu putea vedea viaţa fără ea. *Poate dacă i-aş spune-o simplu, doar cu cuvintele acestea? Dar dacă nu e destul? Oh Madona, de ce-mi faci asta?*

Nu că sfaturile ei i-ar fi fost de vreun ajutor. Cel mai aproape cu care venise vreodată de problemele inimii omului era: Dacă priviţi unul în sufletul celuilalt şi vă vedeţi reflectaţi acolo, acesta este semnul adevărat al unei uniuni binecuvântate.

Singura problemă era că Madona, fiind atât de bătrână, de fiecare dată când îşi amintea o învăţătură, o auzea cu vocea Stăpânei Florrel.

Şi să mai vorbim de moartea-pasiunii.

Îngrăditurile înşirate pe High Moat îi provocau un adevărat val de nostalgie. Aceasta fusese prima parte a Makkathranului pe care o văzuse Edeard. Şi-a amintit că fusese copleşit de numărul mare de oameni şi animale care

circulau pe drumuri. Zgomotul şi praful erau exact la fel ca în acea zi, iar dacă se schimbase ceva era doar traficul care era acum mai intens. Trei caravane se pregăteau să iasă pe Poarta de Nord, zorite să înainteze de ucenicii Maestrului Călătoriilor care încercau să ţină pe toată lumea în mişcare într-un ritm decent şi să evite blocajele la intersecţii. Instrucţiunile erau strigate şi televorbite, sporind agitaţia binevoitoare.

Două caravane sosiseră devreme în ziua aceea. Călătorii se deplasau încă greoi în căruţele lor mari, trase de ge-cai solizi şi apatici. În timp ce se apropiau de îngrădituri, Edeard şi Kristabel au ajuns în spatele uneia. Evaluatori ai mai multor case comerciale mergeau deja alături de ei, cu nişte mici ge-cimpanzei ghemuiţi pe umerii lor. Edeard îşi aduse aminte de micile creaturi zâmbind cu drag. Cât îi mai urau familiile caravanelor. Alergau printre cutii şi cuşti, examinând produsele cu ochii lor supradimensionaţi şi nasul extrem de sensibil, vânând defectele care fuseseră poziţionate strategic ca să nu fie remarcate. Edeard şi Kristabel au ajuns la cele trei îngrădituri care îi fuseseră alocate lui Barkus, oprindu-se pentru un moment să se uite la căruţe. Cinci erau noi, dar Edeard le recunoscu pe toate celelalte. Căruţa lui O'lrany cu porcii trăgând cu ochiul în partea din spate. La fel de urât mirositori ca totdeauna, deşi O'lrany susţinea mereu că nu miroseau deloc. Căruţa de jarash negru, cu inserţiile sale complicate din lemn de culoare vişinie, pe care Golthor o cizela în fiecare iarnă. Olcus, inspectându-şi osiile căruţei, în timp ce cei trei copii mici alergau în cerc, urmărindu-se veseli. Olcus îi aruncă lui Edeard o privire ciudată, apoi îşi întinse gâtul ca şi cum nu putea crede că-l vede pe tânărul înalt în uniforma lui neagră de poliţist.

— Edeard! Omul râse cu bucurie şi îşi deschise larg braţele. Tu, ţărănuş înapoiat. Pe Madona, uită-te la tine!

Edeard zâmbi şi intră în îmbrăţişare, doar pentru a se trezi că braţele puternice ale omului îl strivesc aproape de bucurie. Fusese puţin neliniştit cu gândul la cum îl vor primi, dar Olcus îi risipise imediat toată teama. Restul

familiilor se grăbeau spre ei acum, salutându-l. A fost îmbrăţişat, sărutat, i-a fost scuturată mâna şi plesnit spatele.

— Băiatul meu! a exclamat Barkus.

Toată lumea s-a dat deoparte şi Edeard şi-a pus braţele în jurul bătrânului. Pentru prima dată era bucuros de capacitatea pe care o dobândise în oraş de a-şi proteja gândurile. Barkus îmbătrânise tulburător de mult. Mustăţile albe erau mai subţiri decât înainte, corpul îndesat părea aproape fragil. Se sprijinea într-un toiag, a cărui necesitate era impusă de tremurăturile pronunţate ale unui genunchi. Dar vesta lui era încă o extravaganţă plină de culoare, stacojiu cu topaz şi cu fire subţiri de argint.

— Mă bucur să vă văd, domnule, a spus Edeard.

— Am auzit multe despre tine, a zis Barkus. Nu am crezut la început. Zvonurile despre Mergătorul-Pe-Apă au circulat în lung şi în lat în provincii, dar niciodată nu am făcut legătura cu tine. Şi acum uită-te la tine. Mâinile lui trăgeau de jacheta lui Edeard. Porţi epoleţi de caporal, nici mai mult, nici mai puţin. Felicitări.

— Vă mulţumesc, domnule. Şi dumneavoastră? Cum merge caravana?

— Pha! Barkus ridică toiagul dezgustat. Uită-te la chestia asta mizerabilă. O cădere stupidă în zăpadă, iarna trecută, şi piciorul meu a plesnit precum sticla. Medicul nostru mi-a interzis să mai călăresc, iar eu trebuie să stau pasiv pe bancheta căruţei în timp ce băieţii mei ne conduc prin munţi. Madona mă testează dur cu atâta umilinţă.

— Arătaţi bine.

— Ha. Mincinosule! Dar te iert. Acum, există cineva cu noi care este dornic să te întâlnească.

Bătrânul zâmbi răutăcios în timp ce se întorcea spre splendida lui căruţă acoperită, chemând cu nerăbdare prin televorbire. Edeard prinse momentul şi se răsuci împingând-o pe Kristabel înainte. Ea păşi timid spre familiile caravanei, neobişnuită să fie complet ignorată – dar, desigur, niciunul dintre ei nu ştia cine era. Edeard aştepta acest moment de o lungă perioadă de timp. Pentru un

motiv pe care nu şi-l putea explica, era important pentru el ca Barkus şi Kristabel să se aprobe unul pe celălalt. O luă de mână şi se întoarse spre Barkus, fără să observe bine silueta îmbrăcată în albastru şi alb care ieşea din căruţă. Zâmbetul lui era mândru în timp ce deschidea gura pentru a începe prezentările.

— Edeard! a strigat Salrana şi a alergat dincolo de Barkus pentru a-şi arunca braţele în jurul lui şi a-i trânti un sărut exuberant pe gură. Oh, dragul meu, a trecut atât de mult timp.

— Uite pe cine am găsit în Ufford, a spus Barkus fericit. Ea e cea ocupată să ne vorbească despre tot ce ai realizat.

— Du-mă în pat chiar acum, i-a şoptit Salrana la ureche cu respiraţia fierbinte. Nu vreau să mai aştept niciun minut.

Fiecare muşchi din corpul Edeard îngheţase în stare de şoc. Şi de nefericire. Ruşinea contribuia şi ea în mare parte la imobilitatea lui.

Salrana se dădu înapoi, nedumerirea apărând pe faţa ei vibrantă şi curgându-i în minte.

— Edeard?

— Ah, a gemut el. Privirea i s-a îndreptat automat spre Kristabel, care încremenise, cu o atitudine rece şi o privire fixă, lipsită de emoţie. Nu-şi dăduse seama până atunci cât de mult semănau, amândouă înalte, zvelte, inteligente, drăguţe… Dar nici nu se mai gândise la Salrana de foarte mult timp, mintea lui dând-o în mod convenabil la o parte. Totul era prea complicat. Ceva de care ar trebui să se ocupe mai târziu, la timpul potrivit.

Toată lumea din jur devenise uimitor de tăcută în timp ce urmăreau reîntâlnirea. O priveau pe Salrana care se uita la Kristabel. Şi niciun scut mental nu a fost suficient de puternic pentru a acoperi înţelegerea care se materializa în mintea ei. Umerii i se îndreptară. Timp de o clipă, cele două fete s-au uitat pur şi simplu una la alta. Salrana a întins o mână.

— Eu sunt Salrana, Edeard şi cu mine am crescut împreună.

— Kristabel. Mâna a fost scuturată graţios. A uitat să-mi

spună.

Familiile caravanei s-au întors ca una spre Edeard, cu excepţia lui Barkus, care suspină încet şi îşi ridică ochii spre cerul albastru şi senin de deasupra.

Televederea îi arăta lui Edeard un mic tunel al oraşului la cinci metri sub coral. Putea face cu adevărat pământul să se deschidă şi să-l înghită ca pe un Drakken speriat, refugiat în vizuină, departe de pericol. Era extrem de tentant. Cu excepţia faptului că o astfel de laşitate l-ar fi făcut s-o piardă pe Kristabel pentru totdeauna.

Îşi înclină capul căit spre dragostea lui.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun că novicea Salrana şi cu mine am reuşit să supravieţuim după cele întâmplate în Ashwell. Salrana, ar fi trebuit să-ţi trimit vorbă că sunt pe cale de a mă logodi. Îmi cer scuze, comportamentul meu este de neiertat.

Buzele lui Kristabel s-au bosumflat în timp ce se uita la el cu o privire curioasă, dar nu a spus nimic. Gândurile ei nu erau prea stabile.

— Înţeleg, a zis Salrana, de parcă s-ar fi aşteptat la asta tot timpul. Felicitări pentru amândoi.

— Vino, draga mea, a spus Barkus, punându-şi braţul liber în jurul umerilor Salranei. Ne vedem mai târziu, Edeard. Asta, dacă ne poţi acorda un dram din timpul tău preţios.

— Da, domnule, murmură Edeard cu blândeţe.

Restul familiilor au descoperit brusc că aveau o treabă ce trebuia urgent continuată. Olcus îi aruncă lui Edeard o privire plină de mustrări şi se întoarse, împingându-şi copiii în faţă. Băiatul cel mai mare al lui O'lrany îşi ridică răutăcios degetele mari înainte ca mama lui să-l tragă înapoi.

— Aş vrea să merg acasă acum, a spus Kristabel cu oarecare demnitate.

— Desigur.

Au ieşit din zona ţarcurilor împreună, sub privirile curioase ale evaluatorilor care încă mai soseau. Edeard nu îndrăznea să-i spună nimic. Nu putea să creadă că a permis

să se întâmple aşa ceva. Amânarea rezolvării situaţiei cu Salrana a fost, probabil, singurul şi cel mai stupid lucru pe care-l făcuse vreodată, în afară de cel de a nu-i spune lui Kristabel despre ea, desigur.

Când au trecut de capătul unui şir de grajduri, a apucat-o brusc de mână pe Kristabel şi a tras-o de pe cărare. Ea a fost prea surprinsă ca să se împotrivească. După ce s-au oprit în umbra peretelui din spate al unui grajd, Edeard şi-a împletit camuflajul în jurul amândurora. O ceaţă de izolare nu era suficient de bună acum. Voia intimitate absolută.

Kristabel se încruntă când televederea ei pipăi deflectorul psihic.

— Tu nu ar trebui să ştii cum se foloseşte asta.

Apoi, inspiră cu un sunet ascuţit când Edeard căzu într-un genunchi.

— Stăpână Kristabel, te iubesc mai mult decât ştiu cum să spun şi nu-mi pot imagina viaţa fără tine. Vrei, te rog, să accepţi să te căsătoreşti cu mine? Ştiu că acesta nu este modul corect de a ţi-o cere, dar nu-mi pasă, ştiu doar că te doresc. Voi lupta şi cu Lorzii Cerului, dacă de asta e nevoie pentru a-mi dovedi dragostea.

— Edeard?

— Ştiu că mereu stric lucrurile, dar nu o fac intenţionat, sincer. Eu nu…

— Da.

— Pur şi simplu nu am ştiut ce să fac cu Salrana, aşa că am continuat să ignor problema.

— Am spus da.

— Nu ştiu de ce am fost… Ce?

Kristabel îngenunche lângă el, luându-i mâinile într-ale ei şi zâmbindu-i.

— Am spus da, mă voi căsători cu tine.

Camuflajul lui Edeard eşuă în timp ce se uita la chipul ei frumos.

— Oh, Madona. Ai spus da, nu-i aşa?

Ea îşi înclină uşor capul, oferindu-se pentru un sărut. El îşi atinse buzele de ale ei, şi nimic altceva nu mai contă. După sărut, şi-au zâmbit doar unul altuia. Încet, Edeard

conştientiză prezenţa câtorva ajutoare de la grajduri care chicoteau trăgând cu ochiul de după colţ şi holbându-se la ei. Apelurile prin televedere au început să curgă către prietenii lor, în timp ce trimiteau tuturor imaginea Mergătorului-Pe-Apă şi a viitoarei Stăpâne a Cartierului Haxpen îngenuncheaţi în noroi în timp ce se sărutau.

— Ăă, da, a spus Edeard, săltându-se în grabă în picioare.

I-a întins o mână lui Kristabel. Ea s-a ridicat şi a aruncat o privire contrariată spre pata întunecată şi picurândă din partea din faţă a fustei. Edeard se concentră acum ce era în jur. Mirosul de bălegar era înţepător. Examină îngrozit solul, realizând că ceea ce aveau sub picioare nu era doar noroi. Un geamăt de umilinţă începu să i se ridice din gât.

Kristabel râdea în hohote.

— Vedeţi-vă de treaba voastră, a strigat Edeard la tineri, arborând o expresie feroce. Aceştia au luat-o la fugă, râzând.

Kristabel îl îmbrăţişă încântată.

— Tu o să fii cel care le va povesti copiilor noştri cum m-ai cerut.

— Da, a spus el cu blândeţe.

Ea îl sărută apăsat.

— Nu e nevoie să te lupţi cu un Lord al Cerului. Ştii ce simt pentru tine.

— Da. Se uită la scândurile uzate cenuşii care duceau înapoi la grajduri. Am putea să...?

— Da.

Îi întinse mâna şi Edeard o conduse departe de grajd, pe cărare.

— Cu toate astea, apreciez intenţia, a spus Kristabel. De fapt, sunt curioasă cum ai putea lupta cu un Lord al Cerului.

Edeard roşi.

— Şi eu. Acum trebuie să te cer de la tatăl tău?

— Da. Ea îşi recăpătă calmul şi se uită drept înainte. Şi dacă el aprobă, va depune moţiunea în faţa Consiliului Superior pentru vot.

— Corect... Ce?

— Moştenitorul direct al unui Maestru de Cartier sau al

unei Stăpâne trebuie să obţină consimţământul Consiliului pentru căsătorie. Este doar o formalitate. Datează de la criza moştenirii Nighthouse de acum o mie o sută de ani, atunci când Maestrul i-a interzis fiului său cel mare să se căsătorească cu o femeie din Myco. Se certase cu tatăl ei cu care avea o dispută referitoare la o încărcătură neplătită. A ameninţat că-l va dezmoşteni, dar fiul a contestat în instanţă, astfel încât Maestrul a trebuit să modifice legea. După aceea, familiile s-au folosit de ea pentru a se asigura că moştenitorii le sunt produşi de *persoanele potrivite.* Nimeni nu se mai deranjează cu asta, căsătoriile cu adevărat importante sunt aranjate în linişte între case. Legea a devenit pur şi simplu tradiţie. Dar este încă în vigoare.

— Oh, Madona. Când voi fi primar, o să abrog toate legile proaste ale acestui oraş şi am să le înlocuiesc cu ceva simplu.

— *Când vei fi* primar?

Edeard îşi drese glasul.

— Dacă voi fi.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Chiar crezi că, în ziua de azi, ar mai trebui să-i cer lui Bise sau chiar lui Owain permisiunea de a mă căsători cu tine?

— Cred că este neplăcut, dacă te gândeşti mai bine. Dar eu am crescut cu toate acestea, aşa că ştiu exact cum merg lucrurile. Nu m-a deranjat până acum.

— Deci, tatăl tău ţi-ar fi găsit un logodnic?

— Nu. Tata nu ar face asta. Nu că ar fi oprit alte familii să-i trimită petiţii, reţine, te rog. Au existat o mulţime de pretendenţi.

— Oh.

Ideea că o fată atât de frumoasă şi de plină de viaţă precum Kristabel ar putea fi căsătorită cu un obscur al doilea fiu de dragul statu-quo-ului dinastic era de-a dreptul respingătoare. Asta îl trimitea cu gândul la tot ce-i spusese Ranalee despre descendenţă. Da, legea va trebui cu siguranţă să fie abrogată. Deşi presupunea că era nevoie

de mai mult de-atât pentru a slăbi puterea nobilimii asupra societăţii Makkathranului.

— De ce acum? a întrebat Kristabel încet, când se apropiau de Canalul Arcului de Nord.

— Poftim?

— De ce m-ai cerut acum? Adică, ştiu că Salrana a făcut să se întâmple asta, dar sunt curioasă de ce anume.

— Nu a fost sentimentul de vină, a spus el repede. Salrana şi cu mine ne-am simţit confortabil unul cu celălalt. Am trecut prin multe împreună, o cunosc de când mă ştiu. Urma să devenim iubiţi la întoarcerea ei din Ufford, ceea ce ar fi dus la căsătoria noastră, cred, sau cel puţin aşa am crezut întotdeauna. Apoi, te-am cunoscut pe tine.

— V-aţi înţeles să deveniţi iubiţi?

— Ăă, da.

— Sună ca versiunea provincială a aranjamentelor noastre de familie.

— Nu explic cum trebuie. Ideea este că, atunci când am văzut-o azi, m-am simţit groaznic pentru ceea ce i-am făcut. Eu chiar i-am frânt inima, ceea ce este teribil de neplăcut. Mai rău nici că se poate. Salrana nu merita aşa ceva. Este o persoană atât de drăguţă, cea mai bună produsă vreodată de satul nostru. Dar, în ciuda acestui fapt, nu s-a pus problema să aleg. Nu am fost niciodată sfâşiat între voi două. Ai fost tu, şi numai tu.

Ea se opri şi-l sărută din nou.

— Asta-i frumos. Şi foarte măgulitor. Cred.

— Te iubesc, Kristabel, a spus el pur şi simplu.

— Şi eu te iubesc. Aşa că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să mergem şi să-i spunem tatei vestea cea bună.

Şi dragului şi răului unchi Lorin.

— Corect! îşi îndreptă umerii şi trase aer în piept. Pot face asta. Mergem s-o facem chiar acum.

— Înţelegi, nu-i aşa, că după ce zice da, noi nu mai avem absolut niciun cuvânt de spus în nicio privinţă. Dacă ai crezut că te-ai confruntat cu tradiţia în acest oraş înainte, nu e nimic în comparaţie cu ceea ce se va întâmpla de

acum încolo. Formalităţile de căsătorie pentru moştenitorul direct al unui Maestru de Cartier datează de acum o mie de ani, şi *nu se schimbă,* nici măcar pentru Haxpen şi o Stăpână ciudată ca mine.

— Ăă, bine, a spus el cu teamă.

— Ah, aşa zici acum…

— Cât timp tu şi cu mine vom fi împreună la sfârşit, oraşul poate face ce ştie mai rău. Vreau să spun, cât de rău poate fi?

Edeard ajunse la baza Turnului Albastru la mijlocul după-amiezii, privind structura înaltă care se profila peste cartierul Tosella. Zidurile sale de azur erau precum cerul senin şi luminos de deasupra, ca şi cum ar fi încercat o variantă proprie de camuflaj. În timp ce înainta, umbrele aruncate de contraforturile mari s-au lăsat peste el. Era ceva legat de sediul Breslei Oumodelatorilor care îl făcea întotdeauna să se simtă uşor intimidat, dar nu ştia sigur ce.

Păşi în sala mare de la intrare cu podelele ei de culoare roşu-închis şi aşteptă stând în grila formată de razele de soare groase care străluceau prin ferestrele înguste şi lungi dispuse departe, mult mai sus. Un gardian al breslei se apropie, purtând o tunică albă sub o jachetă palidă de dromătase. Edeard îi aruncă o privire precaută: era acelaşi sergent care îl întâmpinase la prima sa vizită acolo.

— Mergătorule-Pe-Apă, a spus gardianul.

— Sergent Eachal, Marele Maestru Finitan a cerut să mă vadă.

Un zâmbet rezervat apăru pe faţa sergentului.

— Ştiu. Este întotdeauna mai bine să ai programare.

— Da. Am învăţat asta.

— Te rog. Eachal făcu semn spre scări. Te aşteaptă.

Alergarea făcută regulat, în fiecare dimineaţă, începea cu siguranţă să dea roade.

Scările lungi şi curbate erau enervante, dar nimic mai mult. Respiraţia i-a fost egală tot timpul cât au urcat.

— Se spune că ai văzut sufletul lui Chae după ce a murit, a zis Eachal.

— Aşa este.
— Era fericit?
Edeard se încruntă. Era obişnuit să fie întrebat despre vederea sufletelor, dar nu chiar aşa.
— Nu, pentru că murise. Era însă mulţumit de ceea ce îl aştepta.
— Mă bucur că şi-a găsit pacea în cele din urmă. A avut o mulţime de greutăţi în viaţă.
— L-ai cunoscut?
— La fel cum l-ai cunoscut şi tu. M-am format la secţia Jeavons.
— Adevărat?
Edeard nu şi-a putut ascunde surpriza din voce.
Eachal îi aruncă o privire vinovată.
— Nu am ieşit chiar ca tine, dar da, acolo mi-am făcut stagiatura şi am petrecut opt ani pe străzi.
— N-am ştiut.
— N-o să ne dezamăgeşti, nu-i aşa?
— Să dezamăgesc?
— Oamenii au o mulţime de aşteptări acum.
— Sunt conştient de asta.
— Cu toate acestea, te căsătoreşti cu o reprezentantă a nobilimii.
Edeard se opri şi îl privi pe sergent.
— Mă căsătoresc cu fata pe care o iubesc. Bandele nu vor beneficia de acest lucru. Oraşul acesta va vedea legea şi ordinea restaurate complet, iar ele se vor aplica tuturor în mod egal.
Eachal îşi ţuguie buzele şi dădu din cap, părând să înţeleagă.
— Mă bucur să aud asta.
Edeard realiza că omul era încă sceptic, dar nu ştia cum să-l convingă, şi nici de ce ar trebui să se străduiască să o facă.
Ca de obicei, priveliştea din biroul lui Finitan îi distrăgea atenţia. Edeard reuşi totuşi să-l salute ceremonios pe Maestru în timp ce Eachal se înclina şi pleca. Fusese îngrijorat de faptul că înălţimea la care se afla biroul i-ar

putea aminti într-un fel de căderea sa din turnul din Eyrie, dar se simţea calm în timp ce privea peste acoperişuri.

— Băiatul meu, l-a întâmpinat Finitan fericit, ridicându-se din spatele biroului ca să dea mâna cu Edeard. Mă bucur să te văd. Şi nu trebuie să-mi ceri, voi fi încântat să te reprezint în Consiliul Superior când Julan va introduce proiectul de lege de aprobare a căsătoriei.

— Ah, vă mulţumesc, domnule.

Spusese că nu-i pasă de formalităţile ridicole de căsătorie, dar… Imediat ce Julan îi acordase încântat permisiunea, comisul senior al familiei fusese chemat pentru a începe pregătirile. Aşa cum cerea legea, Julan a trebuit să-i solicite primarului o decizie de înaintare a proiectului de lege de aprobare către Consiliul Superior – ceea ce însemna încă o săptămână, programul legislativ al sesiunii curente fiind foarte aglomerat. Pythia fusese de asemenea informată, solicitându-i-se binecuvântarea pentru logodnă. Apoi personalul ei a trebuit să găsească un moment în care biserica principală din Eyrie era liberă pentru o astfel de ceremonie, care avea să aibă loc însă cel mai devreme la toamnă. Scrisori de notificare fuseseră trimise Maeştrilor Cartierelor şi Maeştrilor Breslelor, aşa cum cereau uzanţele. Petrecerea oficială de logodnă era planificată pentru seara următoare votului din Consiliu. Aceasta era, de obicei, găzduită de familia mirelui, dar avea să fie organizată la conacul Culverit.

Edeard discutase timp de două zile (două zile întregi!) cu personalul casnic al lui Julan în legătură cu organizarea acestor lucruri. Având în vedere totalitatea lui ignoranţă în astfel de chestiuni, contribuţia lui fusese minimă, şi totuşi trebuise să stea în camera în care Kristabel, ameţită de fericire, trăncănea la nesfârşit cu menajera şi cu stiliştii ei cu privire la calităţile diferitelor materiale. Pentru că, având în vedere cât de importante erau aceste evenimente, trebuia să te îmbraci *corect* pentru ele. În cazul lui Kristabel, asta însemna o întreagă nouă colecţie de rochii de seară şi un întreg „dulap de logodnă”, în timp ce restul familiei ei începea să comande rochii noi şi costume la

modă. Edeard a fost dus într-una din camerele de la etajul şapte, unde un croitor specializat în îmbrăcăminte pentru poliţişti fusese chemat pentru a produce un set de uniforme croite dintr-o stofă mai potrivită pentru cineva cu noul său „statut” – era deja înspăimântat de ziua în care le va primi şi va trebui să înceapă să le poarte la secţia Jeavons.

Odată ce petrecerea de logodnă va fi încheiată, pregătirile pentru ceremonia de căsătorie vor putea începe în mod legitim. Între atunci şi acum, fericitul cuplu va primi invitaţii la petreceri şi gale civice la care trebuia să participe. O mulţime de invitaţii. Şi unchiul Lorin urma să fie însoţitorul lor oficial la acest gen de evenimente.

Finitan râse la expresia descurajată a lui Edeard.

— Te gândeşti deja s-o iei la fugă?

— Cu siguranţă nu, a răspuns el imediat.

Finitan a râs şi mai tare.

— Acum ştii cum mă simt în legătură cu toate discursurile pe care trebuie să le ţin. În această seară mă adresez ucenicilor din Breasla Chimiştilor, în speranţa de a mai obţine câteva voturi în favoarea mea. Vei fi prezent?

— Kristabel mă aşteaptă, trebuie să o ajut să aleagă muzica pentru petrecerea de logodnă.

— Ce frumos. Ştii multe cântece?

— Numai pe cele ale lui Dybal, a mărturisit el.

Finitan râse din nou. Câţiva ge-cimpanzei s-au grăbit înăuntru prin micile intrări din pereţii-bibliotecă, aducând tăvi pline cu ceai şi biscuiţi. Edeard se uită atent la rulourile umplute şi la fursecurile cu ciocolată. Nu reuşise să găsească brutăria care furniza produse de panificaţie Turnului Albastru, dar Finitan avea întotdeauna cei mai buni biscuiţi din Makkathran. Uşa principală se deschise în spatele lui.

— Sunt convins că îţi aminteşti de Maestrul Topar, a spus Finitan uşor.

Edeard nu ştia dacă-l mai întâlnise pe Topar de la prima lui zi în oraş, fapt care, acum când se gândea, era ciudat, deoarece acesta era asistentul lui Finitan. Şi privind la silueta care traversa biroul, a fost surprins de felul în care

arăta maestrul. Kilogramele în plus se topiseră. Părea mult mai zvelt, dar nu neapărat mai sănătos. Era tras la faţă. Obrajii dolofani făcuseră loc unor cute de îngrijorare adâncite în carne, în timp ce ochii lui păreau trişti. Purta încă haine scumpe, o cămaşă de mătase şi pantaloni din piele, cizme negre înalte şi mantia tradiţională de maestru, dar nici acestea nu puteau ascunde faptul că trecuse printr-o perioadă foarte dificilă.

— Maestre, se înclină Edeard.

— Ţi-ai făcut un adevărat renume în timp ce am fost plecat, aşa mi s-a spus, a zis Topar cu glasul său puternic de bariton.

Acesta, cel puţin, rămăsese acelaşi.

Edeard ridică din umeri.

— Cât de puţine ştiam cu toţii în ziua în care am aranjat să te alături poliţiştilor, a continuat Topar.

— Domnule?

— Îmi cer scuze, Mergătorule-Pe-Apă, dau vina pe mesager. Nu a fost o perioadă plăcută pentru mine.

S-au aşezat toţi trei şi ge-cimpanzeii le-au dat nişte ceşti elegante de porţelan.

— În parte, din vina mea, a spus Finitan. Dar tu ai venit la noi cu povestea aceea incredibilă, Edeard. În mod normal, mărturisesc că nu i-aş fi acordat prea multă atenţie – un băiat din provincie amplificând câteva încăierări, căutând simpatie pentru a obţine intrarea în breaslă. Cu toate acestea, te-am găsit plăcut de sincer, iar Akeem te alesese ca ucenic, fapt care-mi spunea într-adevăr tot ce trebuia să ştiu.

— Nu înţeleg, a răspuns Edeard.

— Arma, a spus Finitan încet. A deschis cu a treia mână un sertar de la biroul lui şi a ridicat un pachet ambalat în piele.

Acesta pluti prin aer, aterizând pe birou.

Edeard îngheţă când cercetă conţinutul cu televederea.

— Oh, Madona, a gemut el. Era o armă cu foc repetat.

A treia mână a lui Finitan a desfăcut prudent pachetul. Edeard se uită la obiect cu un dezgust total. Metalul era

pătat de rugină în câteva locuri, iar magazia avea mai multe urme de lovituri, dar ar fi recunoscut diabolicul dispozitiv şi în ziua morţii lui.

— De unde aţi luat-o?

— De unde ai lăsat-o, a spus Topar. De pe fundul noului puţ din Ashwell.

— Poftim?

— Acolo am fost şi, după cum ştii, nu e un drum uşor, în cea mai mare parte. M-am întors abia noaptea trecută.

— Aţi fost în Ashwell?

Edeard crezuse că lăsase în urmă viaţa din sat, cu toţi locuitorii săi pierduţi, chiar crezuse, dar acum, faptul că se uita la altcineva care văzuse ruinele acelea dezolante îi declanşă o avalanşă de amintiri.

— L-am trimis pe Maestrul Topar să încerce să-ţi confirme spusele, a zis Finitan. Ceea ce mi-e teamă că a făcut-o în termeni foarte clari.

— Totul a fost aşa cum ne-ai povestit, a spus Topar. Buruienile şi muşchiul au crescut peste dărâmături, desigur, dar am recunoscut Ashwellul de îndată ce l-am văzut. Stâncile, zidul vechi de apărare din jur. Chiar şi puţul în care te-ai ascuns a fost uşor de găsit, deşi era în mare parte plin de noroi. Cum ai reuşit să deplasezi plafonul de piatră a rămas un mister pentru mine. Ne-a luat o zi ca să-l spargem şi să îndepărtăm bucăţile. Apoi încă o săptămână de excavat noroiul înainte de a putea recupera arma.

Aruncă o privire încruntată spre obiectul de pe birou.

— Şi acum, ce? a întrebat Edeard.

— Acum, după ce am stabilit că arma există cu adevărat, trebuie să ştim cine sunt acei bandiţi, a răspuns Finitan. Dacă asta e ceea ce sunt cu adevărat. Ce ne poţi spune despre liderul lor? Ai zis că ai vorbit cu el.

— Nu-mi amintesc decât furia lui. Mă ura pentru că îi ucisesem rudele în ambuscada pregătită de ei.

— Asta ţi-a spus?

Edeard se strădui să-şi amintească. Nu era uşor. Încerca de atât de mult timp să alunge tocmai această amintire.

— Prieteni. Aşa i-a numit: prietenii noştri. Urma să mor

pentru ceea ce le făcusem „prietenilor noştri”. Da.

— Interesant, a spus Finitan. Şi cât timp a trecut între ambuscada din pădure şi raidul asupra satului tău?

— Aproape un an.

— Deci nu a fost un răspuns impulsiv, instinctiv? L-au planificat.

Edeard dădu din cap, agăţându-se de amintire, oricât de tare îl durea.

— Ne cunoşteau. O ştiau pe Salrana. Cea de la biserică, aşa i-a spus. Presupun că trebuie să fi stat cu ochii pe noi. Nu m-am gândit până acum.

— Şi erau organizaţi?

— Da.

— Cu greu genul de raid pe care l-aş pune pe seama unor potlogari.

— Hainele lor, a exclamat Edeard. Cei din pădure erau grosolani, sălbatici, plini de noroi, şi erau desculţi. Dar cei care au venit în sat purtau haine normale şi cizme.

— Şi aveau arme cu foc repetitiv, încheie Finitan.

— Nu erau bandiţi, nu-i aşa?

— Nu, nu de tipul celor care au trăit mereu la marginea societăţii noastre, a fost de acord Finitan. Deşi bănuiesc că sunt aliaţi. Aceştia sunt emisarii a ceva cu totul diferit.

— Ce? a întrebat Edeard.

— Nu ştiu. Dar sunt necruţători.

Finitan făcu un semn scurt cu capul spre Topar.

— Eram cinci în grupul cu care am plecat în călătorie, a zis acesta. Ne-am întors doar doi în Makkathran. Edeard, îmi pare rău, dar provincia este complet pierdută. Opt sate au fost devastate, iar asta era atunci când am plecat, chiar înainte de Anul Nou. Capitala este fortificată şi înspăimântată. Familiile pleacă în fiecare zi. Fermierii îşi părăsesc pământurile şi se duc în provinciile estice. Nicio caravană nu mai trece pe acolo. Economia decade. Provinciile vecine nu mai oferă niciun fel de ajutor, sunt prea preocupate de propria lor luptă cu incursiunile bandiţilor.

Capul lui Edeard se prăbuşi în mâini.

— Witham? a întrebat el.

— Da, a răspuns Topar. A căzut la şase luni după Ashwell. De atunci, raidurile s-au intensificat. Este la fel de fiecare dată, se distruge întregul sat, nimeni nu este lăsat în viaţă, clădirile sunt incendiate. Lipsa de sens este şocantă, nu o fac decât pentru plăcerea de a ucide. Nu există niciun alt motiv pentru asta.

Lacrimile ameninţau să înceapă să-i curgă când Edeard îşi aminti de frumoasa ucenică pielar pe care o întâlnise în piaţa din Witham. Nu reuşise să-i afle numele, băiat stângaci ce era.

Iar acum era moartă, fiecare haină sau şa sau ham la care lucrase erau distruse. Familia ei fusese ucisă.

— Nu e vina ta, a spus Finitan cu blândeţe. Nu te mai pedepsi singur.

— Ar trebui să mă întorc, a spus Edeard. Ar trebui să merg cu miliţia oraşului şi să-i alung, până la ultimul, din ţinutul pe care l-au contaminat. S-a temut de mine atunci, şi, pe Madona, avea dreptate să-i fie. O să-i termin şi pe el, şi pe cei ca el, într-un fel sau altul.

— Calmează-te, a spus Finitan. Va veni şi vremea în care să ne confruntăm cu bandiţii şi ai putea conduce bătălia aceea. Dar sunt multe lucruri pe care trebuie să le facem înainte de a ajunge acolo.

— De ce? a izbucnit Edeard. Dacă dumneata şi Owain vă aliaţi în Consiliu, aţi putea trimite toate brigăzile de miliţie pe care le avem. Şi le-aţi putea cere provinciilor să-şi mobilizeze miliţiile alături de noi. O *armată întreagă* ar putea năvăli în provincia Rulan. Bandiţii ăştia vor fi alungaţi din Querencia pentru totdeauna.

— De unde vin? a întrebat Finitan. Nu sunt barbari, poartă haine. Ridică din nou arma cu foc repetitiv cu a treia mână. Mai important, unde este produsă? Au un oraş ca Makkathran în spatele lor? Două? Un continent? Noi nu ştim încă ce se află dincolo de Rulan, nu cu certitudine. Toate aceste lucruri trebuie să le stabilim dincolo de orice îndoială, înainte de a ne implica într-o campanie masivă pentru a îmblânzi sălbăticia. O astfel de aventură va fi

profund nepopulară, atât aici, în oraş, cât şi în ţară.

— Dar dacă nu o faceţi, în cinci ani, invadatorii ăştia vor fi în faţa Porţii Oraşului.

— Da, vor fi, a recunoscut Finitan. Aceasta este cea mai mare ameninţare cu care ne-am confruntat de când Rah ne-a adus aici, acum două mii de ani. Sunt profund îngrijorat, Edeard. Există ceva acolo, o societate care evoluează cu un scop malign. O societate în opoziţie cu a noastră, înclinată să ne distrugă pentru un motiv pe care nu-l cunoaştem. Mai important este că au aceste arme cu foc repetitiv blestemate. Cu puterea ta, tu ai putea îndepărta gloanţele trase în tine de una dintre acestea, poate chiar de două sau trei. Dar mă îndoiesc că eu aş putea rezista unui asemenea atac. Nici nu sunt prea mulţi care ar putea. Spui să trimitem miliţia împotriva lor. Un om înarmat cu aşa ceva poate distruge o întreagă trupă de cavalerie. Şi ştiu, de asemenea, să se camufleze. Nu putem trimite soldaţii miliţiei împotriva lor, ar fi un măcel la o scară de necrezut. Edeard, eu sunt speriat de acest lucru, înţelegi? Nu ştiu ce se va întâmpla.

— Da, domnule. Înţeleg.

— Nu se stabilesc undeva, a spus Topar. Ăsta e lucrul cel mai ciudat. Terenurile de pe care ne-au alungat în Rulan reintră în sălbăticie. Buruienile şi iarba proliferează pe câmpuri, animalele bântuie liber, ruinele satelor sunt sufocate de viţă-de-vie şi liane. Nimeni nu locuieşte acolo, străinii aceştia nu ne gonesc pentru ca ai lor să poată trăi în locul nostru. Când am ajuns la Ashwell, nu văzusem pe nimeni de peste o săptămână, o săptămână în care am călărit susţinut. Doar la întoarcere ne-am confruntat cu ei. În acea zi am avut ghinion. O patrulă singuratică sau un spion ne-a văzut şi am fugit imediat ce ne-am dat seama că veneau după noi. A fost ca şi cum Honious însuşi ne urmărea. Au fost inexorabili. Aşa că am văzut aceste arme folosite cu furie, Edeard, ştiu cu ce oroare te-ai confruntat. Madona a făcut un miracol atunci când te-a condus la adăpost în siguranţă. Nu am putut decât să fugim şi, de trei ori, nici măcar asta nu a fost de ajuns.

— Dar atunci ce fac? a întrebat Edeard. Ce vor?

— Nu ştiu, a spus Finitan. Dar este imperativ să aflăm. Se uită la arma ruptă, oroarea strălucind în mintea lui. Dacă nu reuşim să-i oprim în provincii, atunci va trebui să producem arme similare doar pentru a supravieţui. Vă puteţi imagina masacrul care se va declanşa în această lume? Prejudiciul pe care un singur om îl poate face cu o astfel de armă, multiplicat de o mie de ori. Pentru că un astfel de lucru odată făcut, nu mai poate fi desfăcut.

— A fost deja făcut, a spus Topar cu amărăciune. Nu noi suntem vinovaţii aici.

Edeard întinse a treia mână şi apucă arma. O ridică în aer în faţa lui, sondându-i mecanismul complicat cu televederea. De fapt, nu erau foarte multe componente.

— Aţi examinat-o? l-a întrebat pe Topar.

— Nu am făcut nimic altceva luni, a spus Maestrul. Pe tot drumul spre casă am studiat-o.

— Este vreo parte secretă, ceva care trebuie să provină de pe navele care ne-au adus pe Querencia, sau ar putea s-o construiască orice fierar?

— Mecanismul este ingenios, dar asta este tot. Nu este nimic ieşit din comun în legătură cu ea, nicio magie sau invenţie imposibilă. Un Maestru competent din Breasla Armurierilor ar putea să fabrice şi el astfel de componente. Chiar şi o calfă ar trebui să fie capabilă, bănuiesc.

Asta îl făcu pe Edeard să-i arunce o privire pătrunzătoare Marelui Maestru.

— Pistoalele cu ţeavă lungă proveneau de la Breasla Armurierilor. Un model antic, a susţinut Owain.

— Da, a răspuns Finitan pe un ton semnificativ, deşi mintea îi era bine protejată. S-ar putea ca ei să aibă deja acest lucru sau ceva similar în tezaurul lor ascuns. Cunoştinţe sau artefacte rămase de la nave.

— Credeţi că de acolo le-au obţinut invadatorii pe ale lor?

Finitan permise consternării să i se strecoare pe sub ecranul mental.

— Mi se pare incredibil că timp de două mii de ani nu am auzit nici măcar o şoaptă despre o altă civilizaţie pe

Querencia.

— Nimeni nu a circumnavigat cu succes pe planetă, a spus Edeard. Sau cel puţin aşa mi s-a dat de înţeles. Poate de aceea. Poate că nu este imposibil din punct de vedere geografic, doar că nimeni nu trece niciodată pe lângă acele aşezări.

— Dacă ar fi fost aşa de mari şi de puternice, am fi ştiut de ele, a replicat Finitan.

— Poate că ar trebui s-o întrebăm pe văduva de veghe, a spus Topar ironic, aruncându-i lui Edeard o privire pătrunzătoare. De fapt…

— Nu am mai văzut niciun suflet după Chae, a răspuns Edeard. În orice caz, să ne întrebăm unde sunt nu ne ajută cu nimic. Ceea ce fac, asta este problema.

— Dacă am putea afla de unde provin, am putea reuşi să le cunoaştem pe deplin intenţia, a spus Finitan. Apoi a oftat. Ne învârtim în cerc. Răspunsul meu este cel pe care ar trebui să-l hotărâm acum.

— Poate un armistiţiu cu Owain, a sugerat Edeard. Makkathranul trebuie să trimită iscoade în sălbăticie dincolo de Rulan pentru a descoperi originea armelor. Aş merge… a început nesigur.

— Nu, nu vei merge, a spus Finitan ferm. Avem nevoie de tine aici pentru anihilarea completă a bandelor. După ce oraşul este consolidat, putem începe să încheiem alianţe mai bune cu provinciile. Asta e ceea ce nu înţelege Owain, cu greu putem asigura unitatea din zona rurală, dacă nu suntem capabili să implementăm legea universală aici, acasă. Iar în faţa acestor incursiuni trebuie să ne arătăm uniţi. Asta te face vital pentru campania mea, Mergătorule-Pe-Apă.

Edeard dădu din cap fără tragere de inimă.

— Şi apoi?

— Când bandele vor fi alungate, şi dacă devin primar, atunci ar putea fi momentul potrivit pentru tine să-ţi urmăreşti rivalul. Deşi Madona ştie cum îi vei explica o astfel de absenţă proaspetei tale soţii.

Edeard tresări, căci nu se gândise la asta.

— Uneori trebuie să faci ceea ce e greşit pentru a face ceea ce e drept, murmură el liniştit.

— Într-adevăr, a spus Finitan. Între timp, mă voi concentra pe câştigarea afurisitelor de alegeri. În felul acesta voi putea pune bazele pentru lupta inevitabilă care va veni.

— Ar putea veni mai repede decât crezi, a intervenit Topar. Provinciile din jurul Rulanului şi-au mobilizat deja miliţiile. Apelul la ajutorul Marelui Consiliu va ajunge mult înainte ca oamenii să înţeleagă ceea ce se întâmplă la frontierele noastre din vest.

— Nu doar la frontiere, a spus Edeard. Răufăcători sunt peste tot în ţară, şi devin tot mai îndrăzneţi. Va trebui să faceţi o mişcare decisivă odată ajuns primar.

— Dacă, băiatul meu, şi este încă un mare dacă. Owain nu este prost şi are mult sprijin în oraş. Oamenilor le place sloganul lui cu „o singură naţiune”.

— Dar ceea ce discutăm acum înseamnă acelaşi lucru.

— În esenţă, da, dar eu voi începe lucrurile diferit. Siguranţa Makkathranului trebuie să primeze, fără asta, totul va fi pierdut. Owain utilizează unificarea pentru a strânge oraşul în spatele lui, oraşul aşa cum este acum. În cele din urmă, va fi un eşec.

— Facem progrese, a spus Edeard. Am o nouă tactică pe care suntem aproape gata să o implementăm. Este oarecum ca un joc de noroc, dar ne-ar putea ajuta să depăşim echilibrul actual.

— Atunci, să ne rugăm la Madona să reuşească.

Edeard se ridică, pregătindu-se să plece.

— Maestre?

— Au, spuse Finitan cu un zâmbet amabil. Nu-mi sună bine.

— Am nevoie de un genistar mic pentru a iscodi în jur fără să atragă atenţia asupra lui.

— O provocare interesantă, voi vedea ce pot sculpta pentru tine.

— Şi mă întrebam, de asemenea, dacă ştiţi cum se poate vedea printr-un camuflaj. Sunt convins că oamenii care mi-

au întins capcana în Eyrie mă puteau percepe.

Finitan îi aruncă rapid lui Topar o privire amuzată.

— Din moment ce camuflajul nu există, sub nicio formă, atunci nu poate exista nici vreo modalitate de a-l penetra.

— Da, domnule, a răspuns Edeard dezamăgit.

— Desigur, nimic asemănător cu asta. Darul lui Finitan se precipită în mintea lui Edeard, o metodologie extrem de complexă pe care abia o putea înţelege.

— Atunci, în mod sigur îmi voi aminti să nu o folosesc, domnule.

— Vom face din tine un adevărat cetăţean al Makkathranului, băiete.

Uniformele sosite de la croitor erau uimitor de confortabile, realizate dintr-o ţesătură de bumbac cu dromătase, care era şi moale, şi rezistentă. Edeard nu se aştepta la aşa ceva. Spre deosebire de uniforma pe care i-o dăduse Kristabel, acestea erau pentru uzul zilnic. Le lipsea ostentaţia uniformei de miliţie, dar croitorul se străduise cumva să le facă cu mai mult farmec decât cele pe care Edeard le cumpărase de la furnizorul obişnuit al poliţiei. Butonii de platină străluceau mai puternic decât cei uzaţi din argint supralustruit ai lui Dinlay. Croiala era subtil diferită, făcându-l să arate zvelt şi elegant, un fel de tunică pe care un membru al nobilimii ar purta-o dacă s-ar coborî vreodată să se angajeze la o secţie de poliţie. Iar cămăşile făceau zăpada din vârful munţilor să pară gri în comparaţie. Croitorul furnizase chiar un amestec special de fulgi de săpun pentru a fi utilizaţi de ge-cimpanzei, astfel încât să nu le mânjească puritatea. Cât despre cizmele înalte până la genunchi, spaţiul dintre nebuloase nu era la fel de negru şi nici nu avea un astfel de luciu.

În prima dimineaţă când a îmbrăcat-o pe una dintre ele, Edeard s-a postat nervos în faţa oglinzii din apartament şi s-a uitat la silueta reflectată în ea. Nu şi-a putut împiedica cu niciun chip un zâmbet mândru.

Elegant, a decis el, *da, foarte elegant.*

Pelerina lungă avea şi ea o contribuţie. Era prinsă în jurul

gâtului de o broşă rotundă incrustată cu smaralde pe care încercă să o fixeze cu o singură mână. Agită pelerina cu a treia mâna şi admiră vârtejul pe care îl făcea în jurul lui. *Plăcut tuşeu.* O agită din nou, făcând materialul să se ridice şi să se unduiască lent. Poate că ar putea deveni semnătura lui. Noaptea, va intensifica luminile portocalii ale oraşului ca să îi contureze silueta ce va apărea de nicăieri pentru a se năpusti în mod formidabil asupra criminalilor, cu pelerina rotindu-se ca un fum mânios în spatele lui. La vederea unei astfel de apariţii impresionante, aceştia ar renunţa la luptă şi s-ar preda, căzând în genunchi şi pocăindu-se. *Bine, atunci!*

— Au! Acul de la broşă i se înfipse în deget. Edeard îl scutură, apoi supse picătura de sânge. La naiba! *Bine, imaginea mai trebuie lucrată puţin.*

Fixă broşa la locul ei, îşi puse pălăria şi îşi plimbă un deget de-a lungul marginii, încheind cu un salut către sine însuşi.

— Ei bine, asta e ceea ce numesc eu un ofiţer al oraşului.

Macsen a numit-o cu totul altfel când Edeard a intrat mândru în sala mică a secţiei Jeavons. Tânărului Felax îi căzu falca de uimire când Edeard trecu pe lângă banca pe care stătea. Un cor obraznic de urlete de lup a răsunat în jurul încăperii.

— Sunt fericită să văd că nu ţi-ai abandonat rădăcinile, îi aruncă Kanseen.

Edeard desfăcu broşa şi îşi scoase mantia cu un gest elaborat.

— Mai e cineva gelos?

— Mă bucur că ne-ai învăţat să ne camuflam, mormăi Boyd. Pentru că în niciun caz n-am să merg pe stradă alături *de aia.*

Dinlay se uită urât la el pentru o asemenea necuviinţă.

— Eşti foarte elegant, a spus el. Oamenii au aşteptări de la noi acum, şi trebuie să arăţi în consecinţă.

— Mulţumesc, i-a răspuns Edeard.

Privi în jurul sălii. Erau zece poliţişti la mese acum, oamenii în care avea implicit încredere, citind rapoarte. În

ritmul în care se adunau dosarele, va trebui în curând să angajeze Breasla Grefierilor ca să le ordoneze, gândi el cu tristeţe.

— Şaptezeci şi două acum, a spus Doral.

— Asta e bine, a recunoscut Edeard.

Cele mai multe dintre dosarele din sală erau pentru excludere, şi încă se adunau. Dar echipa sa trecuse prin ele şi evaluase rapoartele de la secţiile din oraş, împreună cu informaţiile nepreţuite care veneau prin Charyau şi reţeaua sa de negustori şi comercianţi. Însemnările vechi ale lui Edeard din zilele sale de spionaj la Casa cu Petale Albastre erau, de asemenea, examinate cu atenţie. Încet, dar sigur, identificau eşaloanele superioare ale bandelor. Conducătorii se întâlneau rar, astfel încât nu exista nicio dovadă palpabilă care să-i lege de vreun act criminal. Dar modul în care colaborau şi îşi respectau reciproc teritoriile arăta că se cunoşteau şi că erau organizaţi după criterii bine stabilite. De fapt, era în mod curios ca un fel de oglindă a modului în care interesele nobilimii convergeau. Edeard era iritat de faptul că nu descoperiseră încă o legătură între bande şi familii aristocratice cu reputaţie proastă, precum Gilmorns, de exemplu.

— N-am putea merge să-i arestăm şi gata? scânci Boyd. Cu siguranţă, şaptezeci şi doi sunt de-ajuns. Şi Buate trebuie încă să compară în faţa instanţei financiare în fiecare zi.

Edeard se strâmbă.

— Aş vrea să fie o sută, a spus el.

Numărul acesta ar fi impresionant. Ar arăta cetăţenilor Makkathranului faptul că făceau incursiuni de amploare împotriva bandelor. Că nu se ocupau doar de mandatele de excludere şi de promisiunile candidaţilor la funcţia de primar.

Ideea nu era să obţină condamnări, Edeard ştia că nu avea suficiente dovezi pentru asta. Dar o clauză puţin cunoscută din articolele cu privire la arestare spunea că, dacă un poliţist jura că existau motive de suspiciune că deţinutul ar fi implicat în activităţi ilegale, aceasta putea fi

făcută timp de douăzeci şi două de zile, fără punere sub acuzare. Acest interval trebuia să le acorde jandarmilor suficient timp pentru a aduna probe şi a interoga toate părţile implicate.

Raţionamentul lui Edeard era că, odată cu ridicarea de pe străzi a întregii conduceri, sau a cât mai multora pe care-i puteau identifica, şi ţinerea lor în izolare timp de o jumătate de lună, soldaţii obişnuiţi ai bandele ar fi complet anihilaţi. „Un corp fără cap”, aşa cum rezumase Macsen.

Dacă rezistenţa bandelor se prăbuşea, aşa cum spera Edeard, eliberând oamenii de sub tirania lor, restabilirea întregii situaţii la sfârşitul celor douăzeci şi două de zile ar fi un argument puternic în favoarea lui Finitan pentru a propune exilul. Maestrul intenţiona, de asemenea, să introducă legislaţia de urgenţă în faţa Marelui Consiliului imediat ce începeau arestările, prelungind perioada de detenţie la o lună. Patruzeci şi patru de zile i-ar duce până după alegeri. Era uşor pe sub mână, credea Edeard, dar acesta era Makkathranul – nu-l putea schimba peste noapte.

Se aşeză la masa pe care o folosea şi aruncă grămezii ordonate de dosare din carton gri o privire abătută. Indiferent de cât de mult lucrau, sau de cât de mult delegau, hârţogăraia nu se diminua.

— Ceva în plus de citit pentru tine, a spus Dinlay.

Edeard îşi văzu prietenii zâmbind în timp ce Dinlay îi întindea o carte mică şi roşie.

— Un cadou de la noi toţi, a spus Kanseen.

Edeard luă cartea. Era foarte subţire. Pe copertă era scris cu litere mici de aur: *Ghidul unui gentleman pentru căsătorie.*

— Mulţumesc, a zis el, cu adevărat recunoscător.

— Ce spune despre noaptea burlacilor? a întrebat Macsen. Realizând ce spusese, aruncă o privire panicată spre Kanseen. Adică noaptea prietenilor, s-a corectat el.

Poliţista tocmai gemuse obosită.

Edeard răsfoi paginile.

— O seară poate fi în mod justificat rezervată pentru ca

bărbatul să-şi ia adio de la cunoscuţii de sex masculin pe deplin conştient de faptul că existenţa de burlac este pe cale să se încheie pentru el. Aceasta ar trebui să fie o seară de bun-gust, de revedere a locurilor pentru care păstrează amintiri plăcute şi de experimentare a unor noi delicii pentru ultima dată.

— Nu vreau încă o noapte la Olovan's Eagle, a protestat Dinlay. Ăsta ar trebui să fie un lucru special.

— Am putea începe la restaurantul Rakas din Abad, cel la care ne-am dus după absolvire, a spus Kanseen.

Edeard s-a arătat într-o oarecare măsură de acord, deşi Salrana fusese cu ei în acea zi.

— Poate un altul, a spus el.

— Ştiu un teatru în Fiacre, a zis Boyd cu răsuflarea tăiată.

— Animatoarele se dezbracă în timp ce dansează.

— Serios? a întrebat Edeard.

În mod deliberat, Kanseen se concentră pe un punct chiar deasupra capului lui Edeard, cu maxilarele încleştate.

— Asta nu e rememorarea trecutului, a recunoscut Edeard.

— Vom începe de la pista de câini din Andromeda şi apoi o să trecem prin câteva taverne elegante din Lillylight, a concluzionat Macsen. Există o mulţime de restaurante bune şi teatre acolo, aşa că ne putem decide atunci.

— Excelentă idee, a spus Kanseen.

— Julan trebuie să obţină întâi votul în Consiliu, s-a plâns Edeard.

— Este considerat *conduită nepotrivită* să votezi împotriva unui proiect de lege de aprobare, a spus Dinlay. Nu a mai fost un vot împotrivă de peste trei sute de ani.

— Serios? Nu ştiam asta.

— Noi ştim, au spus ei la unison.

Edeard trebuia să-şi petreacă seara alegând costumul pe care urma să-l poarte la balul de caritate organizat de Maestrul Cartierului Nighthouse. Programat să aibă loc peste două săptămâni, acesta avea loc în fiecare an pentru a strânge fonduri pentru spitalele oraşului. Kristabel

acceptase scuza că nu era decât ceva muncă de poliţist care trebuia făcută pe timp de noapte.

— Fii atent, îi spusese ea, făcându-l să se simtă aproape vinovat. Aproape.

Aceasta era cu siguranţă prima dată când Edeard îi fusese recunoscător lui Buate. Dar şeful bandelor aranjase o întâlnire cu câţiva din cei incluşi în „Lista celor o sută” întocmită de poliţişti. O reuniune atât de importantă nu putea fi trecută cu vederea.

Când se lăsă amurgul, îşi conduse echipa afară din secţie. Toţi au devenit imediat conştienţi de cei trei ge-vulturi de deasupra capului şi de cei câţiva mici ge-câini vagabonzi de pe stradă. Trecuse ceva timp de când bandele foloseau persoane în carne şi oase pentru a le spiona venirile şi plecările din secţia de poliţie.

— Vreau să încerc ceva, le-a spus celorlalţi. Nu vom utiliza tunelurile pentru o vreme.

L-au urmat pe podul peste Canalul de Marmură care ducea în Drupe, acolo unde străzile erau înguste, iar clădirile înalte. Ge-vulturii se menţineau în dreptul lor, plutind şi înălţându-se în aerul nopţii.

— Am citit cartea voastră, a spus Edeard. Se pare că, după căsătorie, nu ar trebui să mă plâng lui Kristabel despre lucruri legate de gestionarea proprietăţilor mele, dacă treburile merg prost.

— Da, întotdeauna evit asta atunci când sunt cu Saria, a spus Boyd. Aşa e cel mai bine.

— Şi nici nu ar trebui să fiu cârcotaş cu privire la partea din bugetul gospodăriei cheltuită pe garderoba ei. Se pare că e de datoria ei să arate întotdeauna cât mai bine pentru mine şi să mă sprijine în public.

— Aşa este, a spus Kanseen.

— Şi nu trebuie să mă simt inconfortabil dacă cedez într-o dispută cu ea.

— Asta trebuie să fi fost scrisă de o femeie, observă Dinlay.

Era deja întuneric la baza clădirilor când au intrat pe bulevardul Moslet, care era doar puţin mai mult decât o

crăpătură adâncă între zidurile înalte de şase etaje. Cele două seturi de clădiri erau legate de mici poduri-tub boltite, cu fante subţiri de lumină portocalie în partea inferioară, care trimiteau o lumină slabă în jos, pe trotuar. Aleea era alcătuită dintr-o serie de colţuri ascuţite, care limitau televederea, în timp, îngustimea ei ar fi făcut pe oricine i-ar fi urmărit deosebit de suspect. Exact genul de loc care, de obicei, îi furniza lui Edeard o acoperire excelentă în timp ce dispărea în jos, în tuneluri.

Ordonă benzilor luminoase portocalii de pe poduri să se închidă, transformând întunericul într-o forţă claustrofobică. Un raid rapid cu televederea îi arăta că erau singuri atunci când au trecut de primul colţ. Continuă apoi cu o căutare mai subtilă, folosind tehnica dăruită de Finitan. Cineva era ascuns în alee. În mintea lui apărea ca un vârtej gri, ca un mic balon de ceaţă. În mijloc, se contura silueta unui om.

— Nu vă opriţi, le-a spus prietenilor săi. Trebuie să ne grăbim.

Au început să alerge înainte. Edeard observă cum silueta din spatele lor îşi accelera ritmul.

— OK, ne oprim aici, a ordonat el după ce au trecut de al doilea colţ.

Se aflau chiar sub unul dintre podurile mici, invizibili pentru ge-vulturii deasupra. Urmăritorul s-a ascuns grăbit după colţ, observând echipa strânsă laolaltă, de parcă comiteau un act ilegal. Braţul lui Edeard se ridică înainte, arătând spre el, iar pelerina se roti, urmându-i mişcarea.

Aleea îngustă a fost brusc inundată de o lumină albă strălucitoare. Un zgomot teribil ricoşă din zidurile apropiate.

Fulgerul miniatural trimis de Edeard lovi silueta direct în piept. Omul a fost trântit la pământ, camuflajul dispărându-i într-o clipă.

— Sfântă Madona, înghiţi în sec Dinlay.

Edeard se uită cu interes la spion: individul era scuturat de spasme, dar nu încerca să se ridice. Televederea îi dezvălui că era încă în viaţă, gândurile alergându-i în tiparul unui somn agitat. Fulgerul trebuie să-l fi făcut să-şi piardă conştienţa, deşi inima îi pompa încă sălbatic, şi nu tot

timpul regulat. Jacheta groasă de piele fumega de la arsura din locul în care fusese lovit.

— Ai grijă de ge-vulturi, i-a spus Edeard lui Kanseen în timp ce ridica trupul inert cu a treia mână şi îl trăgea spre echipă.

Păsările văzuseră fulgerul, nu putuse împiedica asta. Dar trebuie să fi fost orbite. Proprietarii lor tot nu ştiau ce se întâmplă pe alee.

Imediat după ce Kanseen a reuşit să dezorienteze genistarii deja ameţiţi de deasupra capului, Edeard îi ceru oraşului să-l lase în tunelul de evacuare de sub stradă. Echipa se scufundă, împreună cu ostaticul.

Odată ajunşi în siguranţă în subteran, Edeard îl cercetă ţinându-l cu mâna a treia deasupra firicelului de apă. Era destul de simplu, probabil pe la cincizeci de ani, cu un păr negru ondulat şi o barbă mică, frumos tunsă.

— Îl cunoaşte cineva? a întrebat Edeard.

— Eu nu mi-l amintesc de pe niciuna dintre listele noastre, a spus Dinlay.

Macsen lăsa să-i scape un oftat dureros.

— Nici n-ai avea cum, uită-te la cum e îmbrăcat.

Edeard îi aruncă omului inconştient o privire mai atentă. Hainele erau simple, o jachetă neagră de piele purtată peste o cămaşă indigo şi pantaloni bej din piele întoarsă. Ghetele până la glezne aveau agăţători discrete pentru şireturi, făcute din argint. Genul de veşminte pe care le puteai cumpăra de oriunde în Makkathran fără să atragi atenţia. Cu toate acestea, în ultimul timp, Edeard se familiarizase cu croitorii oraşului pentru a recunoaşte calitatea atunci când o vedea.

— Scump, a spus el.

— În niciun caz ieftin, a replicat Macsen. Ştim, deci, că nu face parte din bande, nu direct.

— Familiile?

Pe faţa lui Macsen apăru o expresie de suferinţă.

— Din nou ceva ce nu poate fi dovedit, nu că el ne-ar spune ceva.

— Şi atunci, ce? a întrebat Boyd. Haide, e evident că ştii

ceva.

— Uitaţi-vă unde ne aflăm şi cum am ajuns aici, a spus Macsen cu o voce serioasă şi calmă, neobişnuită pentru el. Şi fulgerul cu care l-ai doborât, Edeard, asta-i ceva nou. Se zvoneşte că apartamentul tău e diferit. O cădere din turn nu te ucide. Nu-i de mirare că familiile sunt interesate de tine.

— Şi familiile pot să arunce lumina aşa, a spus Edeard în defensivă. Eu doar am mai multă putere.

— Nu, e mai mult decât putere. Mai poate cineva să vadă suflete? Poate cineva să vorbească cu oraşul însuşi? Nimeni. Eşti deasupra noastră, Mergătorule-Pe-Apă. Mult deasupra noastră.

— Şi ce? a spus Dinlay. Întotdeauna am ştiut că Edeard este mult mai talentat decât noi toţi la un loc.

— Asta merge dincolo de talentul psihic. Macsen îl privi pe Edeard în ochi. Înspăimânţi oamenii, Mergătorule-Pe-Apă. Chiar şi eu sunt nervos în prezenţa ta, şi eu te cunosc mai bine decât cei mai mulţi din oraşul acesta. Nu cred că vei abuza de puterea ta. Dar, recunoaşte, ce te-ar putea opri? Acesta-i motivul pentru care atragi atâta atenţie.

— Dar eu niciodată nu aş… Eduard se frânse, făcând apel la prietenii lui. Vreau ca oraşul să funcţioneze, să fie un cămin pe care să ne putem bizui, un loc unde toată lumea să fie în siguranţă. Ştiţi asta, şi de aceea mă ajutaţi, nu-i aşa? a întrebat el, îngrozit că ei ar putea să nu-i împărtăşească ambiţiile.

— Da, l-a asigurat Kanseen. Dar trebuie să recunoşti că Macsen are dreptate. Nu numai că ai talent, dar eşti şi popular. Pun pariu că dacă ai candida pentru postul de primar, ai primi o grămadă de voturi.

— Dar nu vreau, eu îl sprijin pe Finitan.

— Ştiu asta, i-a spus ea. Ideea este că Marile Familii văd cât de mult sprijin ai, şi ei ştiu că vrei să schimbi ceva. Schimbarea, revenirea la o conducere mai democratică, introducerea răspunderii, toate astea presupun diminuarea puterii lor şi, Madona să-i ajute, chiar şi a averilor lor. Asta e ceea ce protejează întreaga structură politică a oraşului:

păstrarea şi extinderea proprietăţilor lor. Dacă vei elimina bandele, pasul următor va fi să-i urmăreşti pe ei şi modul în care au distorsionat şi abuzat de constituţia lui Rah. Asta e inevitabil.

— Unii oameni spun că eşti Rah, a zis Boyd. Ridică din umeri. Este adevărat. Sunt deseori întrebat. Ei cred că te-ai întors din Inimă pentru a transforma oraşul în paradisul care era la început. Bandele şi răufăcătorii care ne chinuie acum sunt felul de haos de care Rah şi-a îndepărtat adepţii.

— Oh, Madona.

Edeard se uită disperat la Dinlay.

— Oamenii m-au întrebat şi pe mine, a spus acesta, parcă scuzându-se. Dar eu ştiu că nu o să te autoproclami împărat. Asta e o prostie. Nu ar spune aşa ceva dacă te-ar cunoaşte bine.

Edeard se simţea incredibil de obosit. După tot ce făcuse, după toate câte le îndurase, să afle că dăduse naştere doar unei imense surse de neîncredere şi suspiciune era o revelaţie cumplită.

— Vreau doar ca oamenii să fie în siguranţă, a strigat el. Vreau ca toate crimele să se oprească. Vreau ca frica să se termine. Vreau ca oamenii să ştie că liderii şi poliţiştii lor îi vor proteja.

Kanseen îi cuprinse umerii cu braţul.

— Cred că asta este ceea ce deranjează cel mai mult familiile. Ei nu pot să creadă că cineva cu puterea ta poate fi cinstit. Dar eşti, şi de aceea eu voi rămâne alături de tine până la capăt.

— Şi eu, a spus Dinlay.

— Am încredere în tine, Edeard, l-a asigurat Boyd.

Toţi s-au întors spre Macsen.

— Hei! Se subînţelege.

— Spune-o totuşi, i-a cerut Kanseen.

— Sunt alături de tine.

— Mulţumesc.

— Dar trebuie să recunoşti că tot ce poţi face tu este cu mult dincolo de orice a văzut Querencia până acum şi, blasfemie sau nu, eu îl includ şi pe Rah aici.

— Da, a recunoscut Edeard sfios.

— Deci… îl întrebă Dinlay, eşti Rah?

— Nu!

— Atunci, de ce tu? a întrebat Macsen. Trebuie să fii ceva special.

— Vă spun adevărul, nu sunt.

— Ai fost ales, a zis Kanseen. Noi ştim că tot ce a spus Madona în Scripturile ei este adevărat. Ne-ai arătat sufletul lui Chae – şi nu-ţi place ironia din asta? Deci, dacă avem suflete, şi Marea lui Odin este calea către Inimă, în universul acesta există mai multe decât ştim noi.

— Ales? repetă Edeard năucit.

— Nu ştiu de cine, sau de ce, dar nu e posibil ca tu, cu toate abilităţile tale, să apari într-un moment ca aceasta pur şi simplu din întâmplare. Inima, sau strămoşii noştri, ne vorbeşte prin tine.

— Poate că nu ei, a replicat Edeard cu gândul la visele sale. Dar cu greu aş putea nega ceea ce pot face, indiferent care mi-a dat acest har. Vă promit că voi face cu el ceea ce cred că e bine. Şi dacă vreunul dintre voi nu este de acord, atunci, de dragul Madonei, spuneţi-mi. Privi în jos la ostaticul lor inconştient. Ceea ce ne aduce înapoi la el. Cine este?

— Familiile au propriile lor metode de a menţine ordinea în oraş, a răspuns Macsen. La urma urmei, cu greu se pot bizui pe poliţişti, nu-i aşa? Nu înainte de a veni Mergătorul-Pe-Apă.

Dinlay îl opri.

— Poliţiştii au adus întotdeauna legea şi ordinea în Makkathran. Am fost creaţi de însuşi Rah.

— Rah le-a permis Maeştrilor Cartierelor să organizeze poliţia în fiefurile lor, a răspuns Macsen pe un ton echilibrat. Poliţiştii independenţi, la nivelul întregului oraş, au apărut mult mai târziu.

Edeard ridică o mână, făcându-l să tacă pe Dinlay, care se încruntase.

— Vrei să spui că mai există o altă forţă de poliţie în Makkathran?

Macsen clătină din cap.

— Ăsta e un cuvânt prea puternic. Adevăratele Mari Familii sunt la fel de vechi ca şi oraşul. Imediat ce s-au stabilit aici, au căutat metode pentru a-şi apăra interesele. Familiile au propriii lor paznici, de exemplu. Ele au, de asemenea, grefieri, avocaţi, medici, o listă lungă de angajaţi pentru a acoperi toate cerinţele. Ei bine, există şi oameni care au grijă de interesele lor *politice,* ceea ce presupune multe. Cred că ai remarcat că cele mai mari familii nu sunt supuse intimidării de către bande. Proprietăţile lor sunt imune. De ce?

— Pentru că lucrează cu ei? a întrebat Edeard.

— Nu, nu, mergi prea departe. Există o *înţelegere,* nimic oficial, nimeni nu a stat vreodată în jurul unei mese să traseze limitele. Dar familiile au grijă de ele însele la toate nivelurile. Dacă o bandă ar fi vreodată destul de stupidă sau de arogantă încât să depăşească limitele, atunci anumiţi membri ai familiei ar pune imediat capăt situaţiei, şi într-un mod în care bandele l-ar înţelege.

— Dar… Mirnatha, a spus Edeard.

— Da. Cel mai mare şoc care a lovit acest oraş, după cele întâmplate la Bazinul Birmingham. Nu-mi place s-o spun, dar e vorba despre cauză şi efect.

— Eşti unul dintre ei? a întrebat Dinlay. Unul dintre aceşti agenţi ai familiilor?

— Nu.

— Se pare că ştii multe despre ei.

— De fapt, nu ştiu. Unul dintre verii tatălui meu a sugerat de câteva ori că există un grup de rude care ar putea fi interesate să mă primească în calitate de asociat. Dar lucrurile nu au mers mai departe. Tatăl meu a murit şi, ei bine, ştiţi cu toţii cum ne-au tratat familia mea pe mine şi pe mama după aceea.

— Are sens, a spus Edeard. Numai că eu cred că este vorba de mai mult decât de un acord vag în ceea ce priveşte unele familii. Ştiu din proprie experienţă că familia Gilmorn este puternic implicată în organizaţia lui Buate.

Macsen făcu semn cu capul spre ostatic, pe care Edeard

încă îl ţinea cu a treia mână.

— Au existat două tentative bine orchestrate pentru a scăpa de tine. Nu se vor opri acum, mai ales că abilităţile tale par să fie în creştere.

Edeard se gândi la ultima discuţie cu Ivarl.

— Ai putea avea dreptate. În cazul acesta, nu conducem evenimentele în modul în care credeam noi.

— Bun venit în Makkathran, a spus Macsen.

— Unde totul este legat întotdeauna de politică.

— Bine, începi să înţelegi.

Edeard respiră adânc.

— Deci, ce facem cu prietenul nostru de aici?

— Ge-vulturii le-au arătat agenţilor familiilor că ştii trucul cu fulgerul, a spus Kanseen. Şi evident, poţi penetra camuflajul acum. Data viitoare, vor veni după tine cu tot ce au.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

— De ce, ce-ai de gând să faci cu el?

— Nu ştiu. L-am neutralizat pentru că a trebuit s-o fac.

— Nu va ceda la interogatoriu, a spus Macsen. Are prea multă încredere în ai lui. Asta nu ne lasă prea multe opţiuni.

— Există un loc unde pot să-l duc şi de unde nu există nicio cale de ieşire, a zis Edeard, întrebându-se dacă Macsen îl testa. Asta ne va ajuta până când vom putea decide ce să facem.

— Sună bine.

Când Edeard respinsese oferta lui Finitan pentru o perioadă de ucenicie în Breasla Oumodelatorilor oraşului, o făcuse din convingerea că talentul său era la nivelul oricăruia dintre practicienii din Turnul Albastru. Acum, uitându-se la micul ge-şoricel cuibărit în mâna lui, ştia cât de vanitos fusese în ziua în care luase decizia care îi schimbase viaţa. Creatura nu era mai mare decât o lungime de deget, blana întunecată îi era la fel de moale ca a unui pisoi terestru, şi cele trei gheare curbate care se extindeau de la fiecare picior-crenguţă erau ascuţite şi dure, permiţându-i să urce în fugă majoritatea zidurilor din

oraş. Dar capul era o adevărată minune. Avea nişte urechi lungi, care puteau auzi un ac căzând la o distanţă de treizeci de metri, în timp ce ochii erau miniaturi ale sferelor acelora cu nuanţe indigo ale ge-vulturilor, permiţându-i să vadă limpede în plină noapte.

Finitan i-l dăduse cu un mic rânjet de satisfacţie.

— Cel puţin, vei aprecia eforturile mele. Fii amabil şi ai grijă de creaţia mea.

— Da, domnule, a răspuns Edeard cu reverenţă, ridicând cu prudenţă ge-şoricelul, mintea agitată liniştindu-i-se în mod automat cu gânduri tămăduitoare.

Ochii mici îl priviră pasiv, apoi un licăr de încredere se manifestă în spatele lor. Edeard îi răspunse cu un zâmbet.

— Ah, ce ucenic bun ai fi fost, a spus Finitan melancolic.

— Care este durata de viaţă?

— Din păcate, nu mai mult de o săptămână.

Edeard simţi un fior de compasiune, dar înţelegea că asta era situaţia. Nu mai văzuse până atunci un genistar atât de mic şi durata lor de viaţă fusese întotdeauna proporţională cu mărimea.

Admiraţia sa pentru abilităţile Marelui Maestru crescu considerabil. Nu avea nicio idee cum să sculpteze un astfel de lucru. În primul rând, era mai mic decât un embrion de ge-câine de două săptămâni, ceea ce ridica unele întrebări interesante cu privire la incubaţie. Akeem spusese întotdeauna că o ge-pisică standard era cel mai mic posibil genistar.

Când Edeard şi echipa au ajuns sub casa din Sampalok în care Buate se întâlnea cu oamenii lui, a scos animăluţul din buzunar şi l-a ridicat în sus. Oraşul l-a săltat din tunel în pivniţa cea mai de jos. Edeard îi televorbi în minte, conducându-l cu grijă sub uşa pivniţei şi pe scări până la următoarea pivniţă. Gheruţele au trebuit să zgârie în substanţa dură a oraşului şi să caute neregularităţi infime de care să se prindă, în timp ce se ridica de pe fiecare raft curbat. Doi paznici stăteau în coridorul scurt şi întunecat din capătul scărilor, ambii având pistoale ascunse în centuri. Niciunul nu a observat ge-şoricelul trecând în

goană pe lângă ei. Nu l-a remarcat nici omul înfăşurat în camuflaj pe care Edeard îl percepea stând în picioare în interior, chiar lângă uşă.

Buate era deja în cameră cu alţi opt lorzi ai bandei. Erau aşezaţi în jurul unei mese mari şi vechi, cu sticle de vin şi de bere deschise în faţa lor. Ge-şoricelul se strecură în spatele unui dulap înalt din colţ şi escaladă lemnul în tăcere, ieşind pe partea de sus unde cineva lăsase un set de vase antic de porţelan. De acolo îi dărui lui Edeard vederea lui clară şi sunetul vocilor furioase.

Edeard împărtăşi percepţia cu echipa, alături de care stătea rezemat de peretele tunelului, mult sub podeaua pivniţei.

— Aceia sunt Gormat şi Edsing, a spus Dinlay. Şi acela e Joarwel, şi-a ras barba, uite.

— Eşti sigur? a întrebat Kanseen.

— Da.

— Are dreptate, a spus Boyd. Nu a mai fost văzut de câteva săptămâni, şi iată de ce. E isteţ tipul.

— Îi ştiu pe Hallwith şi pe Coyce, a spus Macsen. Dar nu-i recunosc pe ceilalţi.

Încă doi oameni au sosit, salutându-i scurt pe Buate şi pe ceilalţi.

— De ce suntem aici? a întrebat Joarwel.

— Pentru că ne doare, i-a răspuns Buate. Pentru că tot spunem oamenilor noştri că totul este în regulă, iar ticălosul de Mergător-Pe-Apă ne ia stradă după stradă.

— Nu am nevoie să mi se spună asta, a replicat unul dintre necunoscuţi. Treizeci de ani am trăit în casa mea, ca să vină apoi un copil poliţist fluturându-mi în faţă un nenorocit de mandat de excludere. Tot ce am putut face a fost să nu trag pe loc în rahatul acela mic. Treizeci de ani!

— Situaţia se va înrăutăţi, a spus Buate. Vrea să ne aresteze pe toţi.

— Nu sunt destule închisori.

— Nu oamenii, doar pe noi. Face o listă. Vor fi o sută dintre noi pe ea.

— La naiba, mormăi Macsen. Cum a aflat asta?

Edeard ridică din umeri. El nu era surprins.

— Să ne aresteze pentru ce? întrebă Coyce. Abia am făcut destul pentru a mă hrăni anul acesta. Trei dintre băieţii mei au plecat şi s-au angajat la teatre, pentru numele Madonei.

— Pentru nimic, a spus Buate. Nu ne pune sub acuzare, doar ne închide.

— Care naiba e rostul?

— Poate să ne reţină douăzeci şi două de zile. Asta e legea.

— Douăzeci şi două de zile!

— Şi aşa ajunge la alegeri, a spus Buate pe un ton semnificativ. Fără noi, el crede că oamenii noştri se vor dezorganiza.

— Să-l ia naiba de ticălos, ar trebui să-i tăiem gâtul.

— Nu. Să-i tăiem gâtul fetei lui şi să-l facem să se uite, apoi să-l ardem de viu. Asta am făcut cu băcanul din Zelda. După aceea, nu am mai avut nicio problemă cu negustorii.

— Mergătorul-Pe-Apă are dreptate, a spus Edsing. Fără noi, ca să ţinem lucrurile sub control, vom rămâne fără nimic.

— Mai mult decât atât, a replicat Buate. Dacă Finitan câştigă, vom fi alungaţi din Makkathran.

— Şi ce vom face în privinţa asta? a strigat Hallwith. Nu poate câştiga, ăsta este Makkathranul.

— Au fost mai multe tentative de a-l ucide şi de a-l distruge. Cu toate acestea, încă se plimbă pe străzi nevătămat. Are puteri pe care noi nu le avem.

— Vrei să spui că *este* Rah? întrebă Edsing. Aşa se vorbeşte oriunde mă duc.

— Superstiţie stupidă. Este un orfan din provincia Rulan, nimic mai mult. Ştiu că ăsta este adevărul. Puterea lui este, totuşi, formidabilă.

— Se spune că Pythia îl favorizează.

— Mă doare-n cot ce favorizează Pythia. Problema noastră nu este spirituală, ci una foarte reală. Mergem la închisoare, apoi suntem exilaţi pe o insulă părăsită de Madona pentru tot restul vieţilor noastre.

Pumnul Hallwith lovi în masă.

— Am înţeles! Acum spune-ne ce trebuie să facem.

— Luptăm cu el, fiecare dintre noi. Asta e tot ce ne-a rămas. Când vin să ne ducă în celule, ne luptăm, pentru că dacă nu o facem viaţa noastră este terminată. Tragem în fiecare poliţist, ardem fiecare depozit, scufundăm gondolele şi navele din port. Arătăm Makkathranului că suntem la fel de puternici ca Mergătorul-Pe-Apă şi de departe mult mai periculoşi.

— Dar nu ne putem pune împotriva lui, a spus Coyce. L-au aruncat de pe vârful unui turn şi a zburat. Gloanţele sunt inofensive. Am fost acolo în noaptea aceea de la Casa cu Petale Albastre, atunci când fratele tău l-a prins în ambuscadă. Este nemuritor. Madona! Poate că *este* Rah.

— Următorului dintre voi care mai spune asta îi tai gâtul, a spus Buate. Asta este o parte din puterea lui, să strecoare îndoială printre noi. Da, este puternic, dar el este unul. Unul! Când o să vină după mine, o mie dintre noi vor provoca dezordine în tot oraşul. Nu ne poate opri pe toţi. Acesta este punctul *nostru* forte. Şi când vor vedea ce a declanşat preţiosul lor Mergător-Pe-Apă, locuitorii Makkathranului vor urla pentru sângele lui. El este cel care va fi exilat, şi în noaptea aceea vom prăda conacul Culverit. Acum veţi merge acasă şi vă veţi înarma, şi vă veţi alege ţintele, iar atunci când el şi echipa lui vor bate la uşa noastră, *veţi deschide* porţile lui Honious pentru ei.

Echipa ocupa masa obişnuită la Olovan's Eagle. Priveau la paharele de bere fără să spună nimic. Gândurile ursuze li se scurgeau pe sub scuturile slabe.

— Credeţi că o s-o facă? a întrebat Dinlay.

— Cel mai probabil, a spus Kanseen. I-am împins mereu înapoi. I-am rănit exact aşa cum a spus Buate. Ce mai au de pierdut?

— Trebuie doar să-i săltăm repede şi în linişte, a spus Boyd.

— O sută de arestări individuale? a spus Kanseen. Vă amintiţi raidul nostru la depozitul pescarului? Cea mai mare

parte a oraşului ştia despre el cu o jumătate de zi mai devreme. Buate a fost inteligent, i-a amorsat şi sunt gata. O singură arestare va declanşa totul.

— Atunci hai s-o facem mâine la prima oră, a spus Dinlay. Nu s-au organizat încă. Au fost doar zece dintre ei acolo, ordinele lui Buate nu au fost transmise mai departe în noaptea asta. Îl înhăţăm pe el primul, apoi le cerem celor de la celelalte secţii să-i ridice pe restul de pe listă.

— Nici noi nu suntem pregătiţi, a intervenit Edeard. Să grăbească arestările fusese primul lucru la care se gândise şi el. Ne va lua cel puţin câteva zile pentru a organiza lucrurile cu căpitanii secţiilor.

— Cred că putem să presupunem că revolta lui Buate şi schema de distrugere nu vor avea sprijinul Marilor Familii, a spus Boyd. Poate că agenţii lor ar accepta să ne ajute.

— Nicio şansă, a spus Macsen pe un ton dezgustat. Pentru ei, noi rămânem problema. Fără noi, Buate nu ar fi planificat asta. Noi suntem sursa.

Edeard luă o gură zdravănă de bere.

— Ei ştiu ce avem de gând, iar noi ştim ce plănuiesc. Dar ei nu ştiu că noi ştim.

Dinlay mârâi disperat, lovindu-se cu mâinile de cap.

— Nu începe din nou.

— Este singurul nostru avantaj, a spus Edeard. Trebuie să ne gândim cum să-l folosim.

— Cum? a întrebat Kanseen.

— Nu ştiu, a recunoscut Edeard nefericit.

— Buate nu are un plan, a spus Macsen. Nu chiar. Face asta din instinct. Şi e un instinct bun, trebuie să recunosc. Dacă nu facem arestări, el tot va încerca să distrugă oraşul şi să omoare poliţişti atunci când Consiliul va adopta edictul referitor la exil. Nu i-a mai rămas nimic. Confruntarea de masă este ultima lui încercare de a rămâne în oraş. Este singura modalitate prin care pot face Consiliul Superior să dea înapoi.

— Cum putem transforma o revoltă în avantajul nostru? a întrebat Boyd. Nu-mi pot da seama, chiar nu pot.

Edeard ar fi dorit să ştie ce să-i răspundă, pentru a le

arăta prietenilor săi că e un adevărat lider. S-ar fi mulţumit şi cu o mică strategie. În schimb, tot ce putea face era să se holbeze la bere şi să se roage la Madona pentru ceva inspiraţie. Iar ea va trebui să se grăbească cu asta.

Camera era un simplu cub cu latura de zece metri, cu un singur cerc de lumină pe tavan. Un colţ avea un pat mare, cu aceeaşi saltea spongioasă rigidă ce putea fi găsită pe fiecare pat din Makkathran. Un al doilea avea un bazin mic pentru spălat, în care apa circula în mod constant. Al treilea avea un piedestal simplu, care servea drept toaletă. Al patrulea era gol. Nu exista nicio uşă. Câteva fante aproape de tavan lăsau să circule fluxul de aer proaspăt.

Televederea nu putea pătrunde prin pereţi sau podea, sau tavan, căci erau prea groase. Niciun sunet nu pătrundea înăuntru. Cercul de lumină nu răspundea la nicio comandă de a se diminua sau de a străluci, lumina rămânând constantă.

Singurul ocupant al camerei îşi petrecu prima zi mergând în jurul ei, examinând fiecare centimetru pătrat cu televederea, alunecându-şi degetele de-a lungul pereţilor, în căutarea vreunei fisuri, a unui indiciu despre o cale de intrare – şi ieşire. Nu a găsit nimic. Nici nu putea televorbi pentru a cere ajutor, grosimea pereţilor împiedicând acest lucru.

Când s-a trezit, pentru a se regăsi în această celulă nu-prea-neplăcută, în centrul camerei, pe podea, erau trei farfurii. Erau pâine şi unt şi două tipuri de brânză, câteva felii de carne de vită rece, fructe şi o tartă de caise destul de apetisantă. Mâncă de-a lungul întregii zile. Din când în când a mai făcut nişte flotări. De câteva ori a încercat să strige la răpitorii săi. Nici rugăminţile, nici insultele n-au avut vreun efect, nu a primit niciun răspuns.

În cele din urmă, cercul de lumină s-a diminuat până la cea mai mică strălucire portocalie. A aşteptat o vreme, apoi a cedat şi s-a culcat pe pat. I-a luat mult timp până să adoarmă.

Opt ore mai târziu, lumina a crescut din nou, arătându-i

alte trei farfurii cu mâncare pe podea. Celelalte dispăruseră.

Astfel a început a doua zi lipsită de evenimente. La amiază, Edeard alunecă în sus prin podea. Omul stătea pe pat, mâncând nişte struguri verzi şi dulci. Se uită cu fascinaţie la modul în care podeaua din jurul lui Edeard părea să rămână solidă, examinând-o atent cu televederea.

— Asta este cu adevărat impresionant, Mergătorule-Pe-Apă, a spus el cu un zâmbet trist, şi şi-a mai aruncat o boabă în gură.

— Mulţumesc, a zis Edeard. Şi tu eşti?

— Cine sunt eu nu contează.

— S-ar putea să conteze pentru nevasta sau copiii tăi.

— Nu sunt căsătorit. Din fericire. Sunt prea iute pentru asta. Dar felicitări pentru logodna ta. O partidă foarte bună, tânăra Kristabel.

— De ce ne urmăreai?

Omul se uită la piept, pipăind urma de arsură de pe cămaşa indigo.

— Eu doar îmi vedeam de treabă, domnule ofiţer. Nu urmăream pe nimeni. Cineva m-a atacat şi m-am trezit aici.

— Da. Acela am fost eu. Îmi pare rău pentru cămaşă. Este frumoasă. Unde aş putea găsi una la fel?

— Într-un oraş de coastă numit Chelston. Este la nord de aici. Câteva zile de navigat cu vânt puternic.

— Înţelegi că nu te voi lăsa să pleci de aici până nu obţin nişte răspunsuri?

— Ce se întâmplă dacă nu le primeşti? O să încerci să le obţii cu forţa?

— Nu, bineînţeles că nu. Vei sta doar aici până când îmi vei da răspunsuri care să mă satisfacă. Se pare că izolarea este o metodă destul de eficientă pentru încurajarea cooperării. Edeard îşi roti privirea în jurul camerei subterane pe care oraşul o transformase pentru el. Nu sunt sigur că izolarea ar trebui să fie atât de confortabilă, dar nu cunosc destul de bine metoda. Îmi pare rău.

— De obicei, pentru a pune întrebări dificile se procedează un pic altfel în Makkathran, a recunoscut omul,

mult prea relaxat. Aşa ceva implică în mod normal lame şi foc şi stoarcerea inimii şi a plămânilor. Numai Mergătorul-Pe-Apă putea veni cu un interogatoriu atât de *ciudat* ca acesta.

— Dar ştii că va funcţiona. Începi să fii tulburat de izolare, văd asta. Atunci, de ce să nu sari peste toată partea neplăcută şi să-mi spui ce trebuie să ştiu? Îţi pot da drumul de aici.

— Şi unde este aici, mai exact, Mergătorule-Pe-Apă?

— Secţia de poliţie din Jeavons.

— Minţi prost.

— Ştiu. Toată lumea îmi spune că nu-mi pot proteja gândurile în modul în care o fac cei născuţi în oraş. Las prea multă emoţie la vedere.

Omul mai înghiţi o boabă de strugure şi zâmbi.

— Devii mai bun.

— Serios? Ne-am mai întâlnit?

— Toată lumea te cunoaşte, Mergătorule-Pe-Apă.

— Dar nu toată lumea se teme de mine.

— Mie nu mi-e teamă.

— Familiei tale îi este, altfel nu m-ai urmări peste tot.

— Ţi-am spus, nu am nicio familie. Locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, ăsta sunt eu.

— De ce se tem de mine?

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

— Dar dacă ar fi să ghiceşti?

— Călătoria pe care am făcut-o la Chelston este una de rutină pentru căpitan. Cunoaşte calea, ştie de ce să se ferească. A navigat-o toată viaţa lui, aşa cum a făcut şi tatăl său înaintea lui, şi tatăl acestuia înainte şi aşa mai departe înapoi până în ziua în care nava a căzut din cer. Este un traseu care îi ţine pe el şi familia lui îmbrăcaţi şi hrăniţi şi confortabil, este viaţa lor. Este un traseu care funcţionează. Cum crezi că s-ar simţi dacă într-o zi un recif ar apărea brusc în apa din faţa lui ameninţând să-i rupă chila corăbiei?

— Un căpitan inteligent ar şti cum să-l ocolească.

— Nava lui este foarte mare şi supraîncărcată. Nu se

poate întoarce cu uşurinţă.

— Da, cred că nu poate. Nu cu oameni ca tine, care o menţin pe curs. Dar nu se ştie niciodată, apele acelea de dincolo de recif, s-ar putea să fie mai uşor de navigat pe ele.

Omul clătină din cap şi oftă.

— Cum poate cineva atât de naiv să ajungă atât de departe în oraşul ăsta? Este un mister pe care mă îndoiesc că l-ar putea dezlega chiar şi Madona.

— Unii spun că Madona m-a ales ca să-i transmit mesajul în această lume.

— Minunat, chiar ai de gând să pretinzi că eşti Rah reîncarnat?

— Nu. Pentru că amândoi ştim că nu sunt.

— Ah, bine, cel puţin nu vei susţine că ai avea vreun drept divin să distrugi o societate care a funcţionat timp de două mii de ani. Asta mă reconfortează puţin, cred.

— Mă căsătoresc cu Kristabel, care este o parte mai mare din acest oraş decât o duzină de familii minore ca a ta. Chiar crezi că voi distruge tot ceea ce familia ei a construit? Va fi şi familia mea.

— Familii minore? Crezi că dacă încerci să mă înfurii o să mă faci să las garda jos?

— Asta te înfurie? Familiile cu adevărat mari cu greu ar putea fi deranjate de revenirea la lege şi ordine. Dar tu? Tu ce eşti? Cineva ca un al cincilea fiu al unui al patrulea fiu al unui al treilea fiu? Rudele tale trebuie să fi fost date afară din conacul acela fabulos cu mult timp în urmă. Te uiţi la el cu invidie de fiecare dată când treci pe acolo? Auzi râsete venind de peste zid? Iar tatăl tău ce este acum? Un comerciant de piaţă cu iluzii de grandoare? Pun pariu că nu plăteşte toate taxele. Este singura modalitate în care vă puteţi plăti facturile în mica voastră nouă casă? Este motivul pentru care nu-ţi ajung banii decât să te îmbraci la fel de frumos ca servitorii lui Kristabel? De asta te-ai alăturat acestei jalnice asociaţii de delincvenţi, ca să te poţi minţi că faci parte din nou din Marile Familii?

— Serios, Mergătorule-Pe-Apă, mă aşteptam la mai mult

de la tine. Dar eşti foarte tânăr, nu-i aşa? Rămâne să fiu convins că ai ceea ce trebuie pentru a duce lucrurile până la amarul sfârşit. Pentru că va fi foarte amar, într-adevăr.

— În ceea ce mă priveşte, tu ai ajuns la sfârşit deja. Când legea exilului va fi adoptată, vei fi escortat afară din oraş. Nu te vei mai întoarce. Niciodată.

— Dacă nu pretinzi că eşti mai clarvăzător decât iubita noastră Pythia, atunci nu poţi vorbi despre viitor. Aşa că am să aştept aici să văd cum decurg lucrurile, mulţumesc.

Edeard înclină capul într-o parte, examinându-l cu curiozitate pe netulburatul şi suavul său adversar. Nu se aşteptase să fie atât de dificil.

— Ai fost unul dintre cei patru din turn?

Edeard revenise la baza turnului de trei ori după ce căzuse, examinând amintirile oraşului din ziua aceea. Simţise urmele celor patru atacatori urcând pe scara din centru cu trei ore înainte de schimbul de focuri, dar, oricât încercase, pur şi simplu nu le putuse reface traseul complet. Veniseră din mulţimea de credincioşi care participau la slujba de după-amiază de la biserică, câteva sute de persoane aflându-se acolo. Totul era prea confuz pentru a izola o singură pereche de picioare. Şi, desigur, după ce căzuse, nimeni nu a ştiut ce se întâmplase de fapt în vârful turnului până când nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Chiar şi atunci le spusese doar prietenilor săi. Deci, nu fusese făcută nicio încercare pentru a-i aresta pe cei patru indivizi misterioşi atunci când s-au grăbit înapoi în mijlocul confuziei şi panicii care se dezlănţuise în jurul bazei turnului de mai bine de o oră.

Omul zâmbi. Avea o expresie dură.

— Când ai căzut, ai crezut că vei muri. Nu ştiai că o să trăieşti. Aceasta este cea mai mare preocupare a noastră. Cine te ajută, Mergătorule-Pe-Apă, şi de ce?

— Universul îi ajută pe cei care duc o viaţă bună. Aşa scrie în Scripturile Madonei.

— Răspunde-mi la această singură întrebare şi eu voi răspunde la toate ale tale.

Edeard scutură obosit din cap.

— Vei sta aici până vei coopera. Nu cred că va dura mult timp. Izolarea este un duşman. Iar tu eşti atât de izolat pe cât este posibil pe această lume.

— Chiar crezi cu adevărat că ai timpul de partea ta?

— Vom vedea al cărui aliat este timpul cu adevărat. O să mă întorc. În cele din urmă.

Îi ceru podelei să-l lase să treacă şi se scufundă sub ea.

Curţile financiare erau situate în centrul Palatului Parlamentului, întinzându-se de-a lungul părţii de sud a Primului Canal. Cele nouă poduri în formă de potcoavă care conectau clădirile de pe ambele maluri ale apei erau atât de groase, încât conţineau şiruri întregi de camere, care formau în esenţă un tunel peste micul canal. Din această cauză, lumina din interiorul încăperilor era furnizată aproape în întregime de octogoanele concave care decorau tavanele boltite. Ar fi putut la fel de bine să se afle în subteran, judecând după diferenţa nesemnificativă pe care o făceau ferestrele înalte şi înguste care dădeau spre cavitatea umbrită de sub poduri. Lumina obscură contribuia la sentimentul general de tristeţe care domina Curtea a opta atunci când Edeard se strecură în linişte, în partea din spate a camerei semicirculare. Aceasta nu era aranjată ca o sală de judecată. În schimb, mesele lungi erau dispuse pe câteva niveluri, cu investigatorii fiscali aşezaţi la o masă rotundă, în mijlocul lor. Lămpile erau aprinse la fiecare capăt de masă, uleiul de Jamolar aruncând pete de lumină galbenă peste vrafurile dezordonate de hârtii şi dosare. La prima vedere, lui Edeard i se păru că hârtia prinsese viaţă şi se înmulţea mai repede decât drakkenii. *Nu se putea* să fie atât de multe conturi cu privire la Casa cu Petale Albastre. Dar la fiecare masă se aflau cel puţin doi grefieri. Erau îmbrăcaţi la fel, în cămăşi şi veste. Cei mai mulţi păreau să poarte ochelari. Niciunul nu avea sub cincizeci de ani.

Vesta inspectorului fiscal era tivită cu argint, altfel nu exista nicio modalitate de a face diferenţa dintre el şi colegii săi de breaslă. El consulta o pagină dintr-un registru

foarte mare, şi punea o întrebare referitoare la venituri sau cheltuieli. Apoi, echipa de funcţionari ai lui Buate şuşoteau ei şi treceau prin dosare şi registre după care emiteau chitanţe sau declaraţii şi ofereau o explicaţie cu privire la modul în care fuseseră cheltuiţi sau încasaţi banii. Moment în care funcţionarii aleşi de Inspectorul General al primarului contracarau afirmaţia, producând diferite documente, sau o intrare în registrul de afaceri în cauză, diferită de cele susţinute de Buate.

După ce asculta dovezile, inspectorul nota unele lucruri în registrul său, trecând la următoarea întrebare.

Înregistrările pe trei ani erau obiectul acelei anchete. Fiecare achiziţie de băutură din fiecare zi trebuia explicată. Trei ani de achiziţii şi spălări de lenjerie de pat de la Casa cu Petale Albastre. Trei ani de creştere de genistari. Trei ani de înlocuire de rogojini în spatele barului. Trei ani de cumpărare, spargere, depreciere şi amortizare de veselă. Trei ani de cosmetice şi coafură pentru fete. Trei ani de achiziţionare de agrafe de păr, fiecare lot meticulos înregistrat şi chestionat.

Buate stătea în faţa instanţei. Cu umerii căzuţi, cu ochii la geamuri, cu pielea mai palidă decât o putea face lumina cenuşie din încăpere. Când Edeard a intrat, Buate s-a uitat în sus. Expresia de suferinţă i s-a schimbat încet, ca şi cum muşchii faciali îşi recâştigau puterea, modelându-i obrajii şi maxilarul într-o grimasă de furie pură.

Edeard îi întâlni privirea fără să clipească, în timp ce inspectorul cerea să ştie mai mult despre cheltuielile anormal de mari pe nuci de Toco afumate în a şasea zi de joi din iunie, în urmă cu doi ani. Buate nu-şi mută privirea de la Edeard în timp ce funcţionarii săi se străduiau să găsească chitanţe pentru borcane.

În cele din urmă, Edeard a fost cel care s-a uitat primul în altă parte. Surprinzător, dar aproape că îi era milă de Buate. Între ei se ducea o luptă epică pentru sufletul unui oraş întreg. Aceasta ar trebui să fie purtată acolo, pe străzi şi de-a lungul canalelor, cu adepţii bătându-se cu pumnii şi cu a treia mână, în timp ce conducătorii lor politici

complotau în Consiliu. Nu aşa. Lucrul acesta era inuman.

Şi eu i l-am făcut.

Edeard îşi privi cizmele. Era întruchiparea fidelă a băieţelului din spatele clasei care se străduieşte să nu chicotească. Se grăbi să părăsească încăperea, oprindu-se apoi sub arcadă şi râzând. Grefierii cu vestele lor de culoare vişinie cu verde-oliv se uitară la el dezaprobator.

— Îmi cer scuze, le-a spus Edeard lor şi breslei lor, în general.

Făcu un efort să-şi recapete calmul, apoi o porni înainte spre Canalul Central. Putea face asta. Putea părăsi sala curţii după un râs bun. *Hohote de bucurie, dacă sunt sincer.* Buate nu putea. Buate trebuia să rămână acolo şase ore în fiecare zi, aşa cum făcuse timp de zece zile deja. Iar ancheta era posibil să mai dureze alte opt zile cel puţin, i se spusese.

Dacă am fi putut face asta cu toţi cei o sută. I-am fi duihilat până acum. Nu am mai fi avut nevoie de exil, ar fi fugit de mult urlând pe porţile oraşului.

Dar acest tip de control financiar era rezervat doar marilor companii ale oraşului care aveau probleme în mod constant cu plata taxelor. Conetabilul-Şef trebuise să-l preseze pe Inspectorul General pentru a demara cercetarea oficială a conturilor lui Buate. Aceasta consumase deja o grămadă de timp şi costase mult mai mult decât s-ar fi obţinut vreodată din amenzi. Cel mai rău dintre toate era că grefierii nu găsiseră încă nicio legătură concretă între Buate şi familia lui Ranalee. Desigur, asta nu conta cu adevărat. El folosea investigaţia fiscală doar ca să-l uite pe Buate în timp ce poliţiştii din Jeavons alcătuiau lista celor o sută. Dar o legătură dovedită ar fi fost frumos să găsească.

Edeard părăsi cupolele îmbinate din spatele clădirii Parlamentului şi traversă podul de cabluri alb şi delicat de peste Canalul Central. Peticul de teren înconjurat de micul canal nu era suficient de mare pentru a fi considerat un cartier. Oamenii îl numeau simplu grădina lui Rah. O oază de verdeaţă în mijlocul agitaţiei de la guvern. Merse de-a

lungul drumului mărginit de arbuşti înalţi, tăiaţi în forme perfecte. Trandafirii îşi desfăceau primele flori, eliberând un miros blând în aerul calm. Mai multe iazuri cu apă dulce erau unite de pâraie traversate de poduri mici cu arcade de cărămidă. În timp ce le străbătea, vedea peştii roşii şi verde-smarald alunecând lin în jur, părând să-l privească cu viclenie.

De cealaltă parte a grădinii lui Rah, partea lui din spate a Palatului Orchard se ridica în faţa lui, mai mare decât oricare din domurile lăsate în urmă. Căpitanul Larose îl aştepta în faţa peronului larg şi simetric care ducea până în palat. Edeard îşi îndreptă tunica de gală, deşi era o cauză pierdută pe lângă uniforma de ceremonie a căpitanului.

— Mergătorule-Pe-Apă.

— Doar dumneata azi, căpitane?

— Mă tem că da, bătrâne. În interiorul palatului nu sunt nimic altceva decât un umil ghid.

— Atunci ghidează-mă, te rog.

Au urcat cele trei niveluri ale peronului şi au trecut printr-o uşă mare arcuită. Cinci arcade lungi se întindeau din hol.

— Apropo, felicitări, i-a spus Larose. Kristabel e o partidă bună.

— Mulţumesc.

— Am întâlnit-o şi eu de câteva ori. Evident, nu am impresionat-o prea mult.

Edeard se gândi că cel mai bine era să nu abordeze subiectul.

— Chiar ai văzut sufletul sergentului Chae?

— Da.

Edeard învăţase în cele din urmă să înceteze să mai suspine când răspundea la această întrebare de douăzeci de ori pe zi. Era lipsit de respect.

— Asta probabil îţi schimbă ideea despre viaţă, nu-i aşa?

— Moartea nu este chiar atât de înfricoşătoare, dar asta nu înseamnă că viaţa nu ar trebui să fie celebrată.

— Eşti un tip extraordinar, a declarat căpitanul când intrau în Sala Malfit.

Edeard şi-l putea imagina pe căpitan citind *Ghidul unui*

gentleman pentru căsătorie şi agăţându-se de fiecare cuvânt. Au trecut în Sala Liliala, unde Edeard se opri să privească tavanul cu aceeaşi uimire cu care o făcuse prima dată când văzuse imaginile din Sala Malfit. Furtuna se învârtea în tăcere deasupra lui, lumina pâlpâia peste tot în jur, aruncând umbre în unghiuri ciudate în timp ce fulgerele săgetau printre nori. Apoi Alakkad se strecură printr-o spărtură dintre norii care alunecau rapid. O lume ca o bilă neagră netedă, traversată de sute de linii roşii strălucitoare, râuri mari de lavă ce galopau de-a lungul suprafeţei.

— N-am ştiut niciodată că asta se afla aici, a spus Edeard fermecat, întinzându-şi gâtul în încercarea de a vedea tot tavanul dintr-odată. Se poate vedea toată brăţara lui Gicon?

— Ştii ceva astronomie.

— Câte ceva. Aveam un telescop foarte vechi în sala breslei la care am crescut. Maestrului meu îi plăcea să privească cerul. Spunea întotdeauna că încerca să vadă dacă vreo altă navă se îndrepta spre Querencia. Cred că de fapt îi căuta pe Lorzii Cerului.

— Într-adevăr. Dacă aştepţi suficient de mult, poţi vedea toate lumile din brăţară.

Norii au alunecat înapoi peste Alakkad. Lui Edeard i-ar fi plăcut să mai întârzie. Brăţara fusese întotdeauna favorita lui pe cerul nopţii – cinci planete mici rotindu-se una în jurul celeilalte, orbitând mai departe de Soare decât Querencia însăşi. Telescopul antic nu i-o arăta pe Alakkad atât de detaliat. Se întrebă cum ar arăta Vili aici, sau Gemenii Marte.

Larose l-a dus printr-o serie de camere splendide care alcătuiau spaţiul privat al primarului. Owain aştepta în sanctuarul oval, aşezat în spatele celui mai mare birou pe care Edeard îl văzuse vreodată. Se întrebă ce naiba putea fi în toate sertarele acelea, dar se abţinu să le sondeze cu televederea.

— Mergătorule-Pe-Apă, a spus Owain cu un zâmbet sincer. Felicitările mele în această zi. Eşti un om foarte norocos.

— Vă mulţumesc, domnule.

Se părea că tot oraşul era mulţumit de el şi de Kristabel. Owain aşteptă ca Larose să plece.

— În primul rând, îngăduie-mi să-mi cer scuze pentru episodul din Eyrie.

— Domnule?

— Pistoalele acelea blestemate. Breasla mea le-a avut în păstrare timp de peste o mie de ani. Acesta este, probabil, cel mai bine păzit secret al nostru. Cum au ajuns să fie luate este încă un mister. Chiar dacă reuşeşti să le scoţi din seif, există paznici, încuietori… Ar trebui să fie imposibil. A fost imposibil până acum.

— Ştiţi cine este responsabil? Ronark şi Doral îi interogaseră pe toţi membrii bandei arestaţi în acea noapte, dar indivizii nu erau decât nişte curieri, nimeni nu cunoştea provenienţa armelor, pe cel care le vindea.

— Credem că l-am identificat pe principalul responsabil, a declarat Owain. Deşi acesta, desigur, a dispărut în mod convenabil. Mi-e ruşine, a spus el, că a fost una dintre calfele din breasla mea, un om pe nume Argian.

— Nu i-am mai auzit numele.

— Un om studios, care urma să devină maestru, deşi, probabil, nu pentru a ajunge în Consiliul Breslei. Iată-l! Owain îi dărui imaginea acestuia.

Edeard a fost foarte mândru de modul în care şi-a păstrat calmul, cu mintea ferm protejată, nelăsând să-i scape surpriza. Argian era cel pe care îl închisese în celula din subteran.

— Voi anunţa secţiile de poliţie. Patrulele pot începe să-l caute.

— Bravo. Deşi bănuiesc că a părăsit oraşul. O astfel de trădare atrage după sine pedepse severe. Probabil că ştia asta. Sper că i-au plătit-o cum trebuie.

— Da, domnule.

Edeard se străduia să-şi dea seama care erau conexiunile. Era inevitabil ca agenţii familiilor să aibă pe cineva în interiorul Breslei Armurierilor, şi probabil în orice altă ghildă. Va fi uşor acum să găsească familia lui Argian –

care nu ar recunoaşte niciodată vreo asociere cu el, în special dacă ar afla că acesta fusese reţinut de Mergătorul-Pe-Apă.

— Dar hai să uităm de asta, a spus Owain. Azi e ziua ta, da. E vremea bucuriei.

Edeard se forţă să zâmbească.

— Nu-ţi face griji, Mergătorule-Pe-Apă. E vorba doar despre o formalitate. Ştii că este considerată o *conduită nepotrivită* să votezi împotriva unui act de consimţământ. Am trecut de mult de astfel de barbarii.

— Mulţumesc, domnule.

— Va fi plăcerea mea să-i îngădui lui Julan să-l prezinte. Deci, eşti pregătit?

— Aşa cred.

— Ei bine, eu sunt. Tu şi Kristabel sunteţi un cuplu potrivit. Şi, chiar dacă mă repet, dar nu strică niciodată să mai scuturi un pic lucrurile. Dacă mă întrebi pe mine, Marile Familii sunt cam vlăguite în ultimul timp. Să aibă pe cineva ca tine în rândul lor este exact ce le trebuie.

Edeard alunecă lin prin podeaua celulei, găsindu-l pe Argian mergând în jurul încăperii. Omul era tot mai nervos. Vorbea singur. Începuse cu mici mormăieli în dimineaţa celei de a treia zi, ajungând până la propoziţii complete. Zidurile celulei îi transmiseseră lui Edeard atât imaginile, cât şi sunetele. Nu era nimic revelator.

„Ei bine, am ştiut că nu va fi simplu.”

„Atât de mult sprijin, va fi dificil de distrus.” „Oare ar trebui să-l lăsăm s-o facă?”

„Dacă se căsătoreşte cu ea, ar putea da înapoi. Lorin a spus asta înainte să i se urce la cap. Păcat că Ranalee a eşuat. Totul ar fi fost rezolvat. Căţea idioată.”

În timp ce-şi mânca sendvişul cu ou la prânz:

„Otravă. Nu una rapidă, ceva care ar putea dura săptămâni. Luni. Da, da. Luni. Nimeni nu ar bănui nimic.”

„Mai repede, mai repede. Alegerile ar putea fi ucigaşul. Revoltele îi vor face să se gândească de două ori. Kristabel. Totul se bazează pe Kristabel. E tânără. Prostuţă. Dar ea

are noţiunea de familie. Ea ar putea. Ea ar putea.”

„Avem dreptate. Avem dreptate, totuşi. Da, avem. Sângele lui va trece la noi toţi.”

„Cum o face? Cum?”

Argian îşi rodea degetul mare când a apărut Edeard. S-a oprit imediat, ascunzându-şi mâna la spate cu o expresie vinovată.

— Hainele tale s-au cam şifonat, i-a spus Edeard pe un ton amical. M-am gândit că ai vrea unele curate.

Îi întinse pachetul de cămăşi frumos împăturite şi de şosete pe care îl adusese, împreună cu un borcan de fulgi de săpun şi un pulover deasupra.

— Mulţumesc…

Argian se opri, holbându-se la ele.

— Le-am găsit în camera ta, a spus Edeard.

Prizonierul făcu o plecăciune politicoasă în semn de înfrângere.

— Foarte inteligent.

— Nu chiar, Argian. Mă tem că Owain însuşi a fost cel care mi-a dat numele tău. Îţi vine să crezi că eşti singurul suspect oficial în cazul furtului pistoalelor speciale de la Breasla Armurierilor?

— Owain?

— Da.

— Nu.

— Da. Te-au aruncat la rapivulpi. Ţi-am vizitat mama. E destul de tulburată de acuzaţii. I-am spus că eu cred că ai părăsit oraşul. M-am gândit că e mai bine să nu-i dau prea multe speranţe că te va vedea din nou.

— Toate astea mi se par extrem de dubioase.

— Serios, mie mi s-a părut că au fost destul de inteligenţi. Este evident că prietenii tăi ştiu că te-am arestat, aşa că pur şi simplu se asigură că te pot acuza de o infracţiune care implică moartea unui poliţist. Şi iată, dintr-odată nu mai eşti o problemă. Şi asta a făcut parte din înţelegere atunci când li te-ai alăturat? Te sacrifici dacă eşti prins? Pe de altă parte, nu cred că vreunul dintre ai tăi a fost prins vreodată înainte de a apărea eu, nu-i aşa?

Argian se aşeză pe marginea patului şi îi zâmbi lui Edeard.

— Nu-ţi spun nimic.

— Ştii, ajunsesem deja calfă când aveam şaptesprezece ani, a continuat Edeard. Tu ce vârstă ai? Patruzeci şi opt, nu-i aşa? Şi încă eşti calfă. Nu e de mirare că a trebuit să furi pistoalele alea din depozit. Nu mi-ar plăcea să folosesc unul făcut de tine.

— Cred că am stabilit deja că provocarea nu funcţionează.

— Da. De fapt, nu cred că ai fost vreodată calfă, nu chiar. Cred că e doar o poziţie care îţi oferă o faţadă de respectabilitate.

— Oh, grozav. Până la urmă ţi-ai dat şi tu seama singur de ceva. Sau a trebuit ca nenorocitul tău de prieten Macsen să-ţi explice?

— Nu este o idee bună să mă provoci. Eu nu am stăpânirea ta de sine.

Argian îşi deschise larg braţele.

— Fă ce poţi mai rău. Oh, da, asta e tot ce poţi tu mai rău, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu. Dar nu mă grăbesc.

— Nu aş conta pe asta, Mergătorule-Pe-Apă.

— N-ai vrea să-mi spui mai multe?

— Nu.

— Înţeleg, suspină Edeard. Ei bine, nu mai pot să stau, trebuie să mă pregătesc pentru petrecerea de logodnă. Şi trebuie să o liniştesc pe Kristabel.

— De ce?

— Unul dintre Maeştri nu a semnat proiectul de lege de aprobare a căsătoriei.

— Bise, a spus repede Argian.

— Da. Se pare că mă urăşte suficient de mult pentru o *procedură nepotrivită.*

— Şocant.

— Ei bine, nu eu sunt cel care trebuie să-şi facă griji. După cum am descoperit azi, nici Honious nu e capabil de atâta furie ca o femeie pe care o superi în timpul

pregătirilor ei de nuntă.

— Bietul Bise!

— Nu sunt sigur când mă voi putea întoarce. Avem o mulţime de petreceri la care trebuie să participăm.

Autocontrolul lui Argian şovăi. Se uită dezorientat la Edeard.

— Chiar ai de gând să mă laşi aici?

— Nu chiar. Treaba asta nu funcţionează atât de bine precum am sperat. Şi eu am nevoie să funcţioneze. Trebuie să ştiu exact cu cine mă confrunt. Şi tu ai rolul-cheie aici.

Doar pentru o clipă, pe faţa lui Argian se citi o licărire de speranţă. Apoi Edeard coborî prin podea.

— Madona să te blesteme! strigă prizonierul după el. Îşi ridică pumnii încleştaţi spre tavan. Apoi îngheţă prinzând cu coada ochiului o mişcare uşoară. Zidurile se mişcau.

— Nu, şopti el.

Celula se strângea. Îşi puse mâinile pe zidul cel mai apropiat şi începu să împingă, folosindu-şi a treia mână.

— Nu.

Nu putea face nimic să oprească mişcarea inexorabilă.

— Nu! Nu, nu. Încetează.

Realiză apoi că şi plafonul cobora.

— NUUU!

Clădirea operei din Makkathran era inima cartierului Lillylight. O vastă întindere palaţială, care se transformase în Conacul Octavelor, în care era găzduită Breasla Muzicienilor. La început, când oamenii se mutaseră în Makkathran, găsiseră un vast amfiteatru interior ale cărui rânduri gigantice dispuse pe mai multe niveluri aveau o curbură imposibilă pentru ca ei să poată sta confortabil. Jumătatea inferioară a peretelui înconjurător avea ferestre imense, divizate de stâlpi perpendiculari. În mod neobişnuit pentru oraşul de cristal, ferestrele erau colorate, trimiţând raze mari de curcubeu care se intersectau pe scena din centru. Deasupra acesteia, o mie de stalactite lungi, albe şi violet, atârnau din tavanul boltit, de parcă ar fi fost interiorul unei geode masive. La lăsarea nopţii, turlele

începeau să radieze lumina portocalie omniprezentă a oraşului.

Marile Familii luaseră cu mult timp în urmă în stăpânire diferitele secţiuni ale rândurilor suprapuse şi comandaseră tâmplarilor să le construiască bănci elaborate. De-a lungul timpului, băncile fuseseră înconjurate cu lambriuri sculptate, transformându-se în loji confortabile.

Se extinseseră, de asemenea, în mod constant înapoi peste margini, după cum a descoperit Edeard atunci când a trebuit să-şi croiască drum prin spatele lojilor care aglomerau al doilea nivel pentru a ajunge la cea a familiei Culverit. Kristabel, a cărei rochie de satin magenta avea o fustă largă evazată, se lupta să-şi păstreze zâmbetul obligatoriu în timp ce mergea în urma lui.

— Mereu uit cât de înghesuit este aici în spate, se plânse ea.

— Am putea oricând să mergem în partea de sus a lojilor, a spus Edeard vesel.

Zâmbetul ei dispăru. Păstră tăcerea până când au ajuns la boxa familiei Culverit.

În interior, aceasta era decorată cu catifea şi dantelă, cu opt scaune luxos capitonate în piele dispuse de-a lungul părţii din faţă. Trei servitori erau deja acolo, pregătind vin şi fructe în mica lor despărţitură din spate. Unul dintre ei luă şalul de mătase al lui Kristabel. Edeard le dădu şi pelerina lui, foarte jenat în sacoul turcoaz cu auriu şi pantalonii fumurii pe care îi purta. Apoi realiză că de fapt nimeni nu-l putea vedea în lojă şi se relaxă.

— Acum e mai bine, a declarat Kristabel, ocupând scaunul din mijloc cu un oftat uşurat.

Edeard se aşeză lângă ea. Parcă stătea pe un tron, cu o vedere excelentă asupra scenei circulare peste acoperişurile lojilor din rândul de mai jos. Ceţuri de izolare protejau mai multe locuri în care oameni bârfeau înainte de începerea spectacolului sau discutau cu cine nu ar fi trebuit. Când se uită peste balustrada îngustă, Edeard îl observă pe bătrânul Maestru din Cobara trăgând-o după el pe amanta lui adolescentă, alunecând de-a lungul spaţiului

de dedesubt.

— Să nu îndrăzneşti, a spus Kristabel.

— Ce? a întrebat Edeard.

— Să-mi faci asta vreodată, a răspuns ea, cu degetul arătător îndreptat spre peruca proastă a Maestrului.

Se aplecă să o sărute şi îşi dădu seama că scaunele erau de fapt prea depărtate, aşa că a trebuit să iasă şi să se ducă la ea, ceea ce cam distruse spontaneitatea.

— Eşti mult prea energică în pat pentru ca eu să mă gândesc măcar la altcineva, i-a murmurat la ureche.

— Poartă-te cum trebuie.

Dar pe buzele ei flutura un zâmbet sfios pe care îl cunoştea prea bine.

— Ştii, a spus el lingându-i lobul urechii, nimeni nu ne poate vedea de fapt, aici.

— Membrii orchestrei pot.

— Ah.

Edeard îşi întoarse faţa spre scenă. Primii muzicieni începeau să iasă din casa scărilor din centru, cărându-şi cu ei instrumentele.

— Ah, ce antipatici. Îşi trase cu a treia mană scaunul lângă al ei şi se aşeză din nou. Te simţi mai bine?

Ea dădu din cap.

— Da.

Nu o văzuse niciodată atât de furioasă pe Kristabel ca în după-amiaza în care Bise ignorase cu dispreţ pergamentul trecut de-a lungul mesei lungi din Camera Superioară a Consiliului pentru a fi semnat de fiecare Maestru. Refuzul său de a aproba proiectul de lege îl îngrozise chiar şi pe Owain, dar Bise se arătase imun la obiecţiile celorlalţi. Nici Pythia nu l-a putut face să se răzgândească. Aşa că, pentru prima oară în trei sute nouăsprezece ani, un proiect de lege de aprobare a căsătoriei nu a fost votat în unanimitate.

Acest lucru nu însemna nimic pentru Edeard, desigur. Dar Kristabel era ultragiată. Era o insultă la adresa întregii familii Culverit, fără a o mai menţiona pe ea personal. După ce Owain a anunţat oficial consimţământul majorităţii Consiliului Superior, ea a ieşit valvârtej din încăpere jurând

răzbunare.

— E un idiot, a spus Edeard în timp ce muzicienii începeau să-şi ocupe locurile. Şi o să plece în curând.

— Are abia nouăzeci de ani, a replicat Kristabel. Va mai sta în Consiliu încă un secol, cel puţin. Iar eu voi sta acolo cu el.

— Nu vei sta. O să fac să fie trimis la mina Trampello, vei vedea. Încerc să dovedesc legătura lui cu bandele.

— Edeard, te iubesc foarte mult, dar te rog, chiar trebuie să înveţi tradiţiile şi legile oraşului. Bise este Maestrul unui Cartier, el nu poate fi judecat în instanţele ordinare.

— Ce? De ce nu?

— Numai Maeştrii Consiliului Superior îl pot judeca pe unul dintre ei, indiferent de infracţiune. Legea scutirii de responsabilitate a fost elaborată pentru a descuraja litigiile frivole provocate de oricine avea o ranchiună.

— Oh! El îşi înclină capul şi o privi cu atenţie. Cum de ştii asta? De îndată ce a spus-o, a ştiut că a greşit. Pentru informarea dumneavoastră, a răspuns ea cu răceală, de la paisprezece până la nouăsprezece ani am petrecut zece ore pe săptămână studiind dreptul sub îndrumarea Maestrului Ravail de la Breasla Avocaţilor. Aş putea trece examenul de poliţist stagiar şi în somn.

— Corect.

— Ce-ai crezut, că sunt needucată şi ignorantă?

— Nu.

— Voi fi Stăpâna unui întreg cartier. Ai măcar idee ce responsabilităţi implică asta?

El îi luă mâna, strângându-i-o uşor, pentru mai multă convingere.

— Da, Kristabel.

— Îmi pare rău, zise ea zâmbindu-i.

— În mod normal, eu sunt cel care spune asta.

— Ştiu. Sunt atât de furioasă pe el.

— Asta este o bătălie dusă pe mai multe niveluri.

— Dar cel puţin la nivelul tău ai obţinut unele rezultate.

— Nu chiar, a recunoscut el, în timp ce primele note discordante ale muzicienilor care-şi acordau instrumentele

au început să reverbereze în jurul uriaşului auditorium.

Era surprins de cât de tare se auzeau. Trebuie să fie ceva legat de acoperişul cu vârful ascuţit, decise el.

— Credeam că aţi alcătuit lista celor o sută, a spus ea.

— Aşa este.

A început apoi să-i povestească despre strategia lui Buate de a riposta, provocând cât mai multe tulburări în oraş, astfel încât consiliile să-i ceară lui Edeard să pună capăt campaniei sale.

— Inteligent, a zis ea când a terminat. Dar, inevitabil. Ai fost foarte eficient în limitarea activităţilor lui. Asta se întâmplă atunci când încolţeşti oamenii. Încep să se dezlănţuie.

— Crezi că nu ar trebui să-i arestez pe cei o sută?

— Problema cu alegerile este că sunt imprevizibile. Ideea ta de a zdrobi în prealabil conducerea bandelor este excelentă. Le vei arăta oamenilor cum ar fi viaţa dacă Finitan va face să fie adoptată legea exilului. Dar, dacă nu-i arestezi, lucrurile vor rămâne aşa cum sunt, sau mai rău, Buate ar lansa zvonul că ţi-e prea frică să acţionezi, şi votul ar putea foarte bine înclina spre Owain.

— Owain mă va sprijini, mi-a spus-o chiar el.

— Da, dar numai referitor la manifestul lui cu privire la O Singură Naţiune. Şi dacă vrei să mă asculţi, eu cred că Finitan are dreptate, trebuie să consolidăm oraşul înainte de a încerca să ajutăm provinciile.

— Şi atunci, ce să fac?

— Nu poţi permite o revoltă la nivelul întregului oraş. Asta ar fi împotriva poziţiei tale ca poliţist. Răzmeriţa trebuie să fie împiedicată.

— Uşor de spus, dar cum?

— Uneori trebuie să faci ceea ce e greşit pentru a face ce-i drept.

— Ştiu. Chiar m-am gândit să-i înhaţ pe lorzii din topul bandelor şi să îi ţin izolaţi, dar ne întoarcem mereu la acelaşi lucru: nu suntem suficienţi, nu pentru acest tip de acţiune. Aş putea doar să pun mâna pe doi sau trei dintre ei înainte de a se duce vestea, iar asta ar declanşa revolta.

Pur şi simplu nu văd cum ar putea fi oprită.

— Probabil ai dreptate, aşa că va trebui să încercaţi să o limitaţi şi ştiu şi locul.

— Unde?

— Sampalok.

— Oh, Madona.

— Nu. El e cel care domină bandele. El le asigură adăpost. A mers până acolo încât te-a exclus din cartier. Ei bine, este vremea să-şi dea seama că există un preţ pentru colaborare.

— Cum, în numele Madonei, pot limita o revoltă la Sampalok?

— Dacă acolo sunt protestatarii, acolo va fi şi revolta. Împinge-i acolo, Edeard. Foloseşte-le propriile tactici pentru a-i învinge.

— Dar…

— Asta nu e bine? a întrebat ea cu viclenie. Edeard, dacă vrei să câştigi, trebuie să joci pentru a câştiga. Tu eşti Mergătorul-Pe-Apă. Nimeni altcineva nu va putea face asta.

— Da, a spus el cu blândeţe, în timp ce dirijorul urca pe scenă şi aplauzele începeau să umple auditoriumul. Da, ştiu.

— Pistoalele au fost uşor de obţinut. A fost nevoie de o cheie, iar gardienii din acea noapte erau dintre aceia care ştiau să nu pună întrebări.

— O cheie? Cheia depozitului?

— Da. De fapt, este nevoie de cinci chei, pentru a trece de trei uşi, şi de o combinaţie de numere. Încuietorile sunt imposibil de deschis prin telekinezie, există prea multe piese pentru a le putea manipula simultan.

— Cine ţi-a dat cheile?

— Warpal mi-a spus unde va fi lăsat un set. Combinaţiile erau cu ele.

— Warpal este liderul vostru?

— Nu există niciun lider. Suntem pur şi simplu oameni care sunt de acord asupra a ceea ce trebuie să fie făcut pentru a menţine un minim de ordine în oraş.

— Fii ai Marilor Familii?

— Oameni care împărtăşesc un bun background de familie şi o bună descendenţă, care au aceeaşi înţelegere a vieţii. Nu este nimic atât de formal precum crezi.

— Dar cineva trebuie să-i organizeze.

— Nu chiar. Noi ne sprijinim reciproc şi, în ultimă instanţă, domnia legii.

— Protejaţi familiile împotriva bandelor?

— Exact. Dar şi împotriva oricăror altor ameninţări.

— Şi atunci, de ce nu aţi scăpat de bande?

— O subclasă de delincvenţi este oarecum inevitabilă. După cum ai aflat, sunt bine organizaţi. Pentru a-i învinge ar trebui în primul rând să acţionăm asemenea lor, şi nu asta facem noi. Noi doar avem grijă de ce-i al nostru. Dacă clasele de jos vor să facă ceva pentru a opri bandele, este treaba lor.

— Şi cu toate astea, când am apărut eu şi am început să fac exact acest lucru, aţi încercat să mă eliminaţi. De ce?

— Tu eşti mai mult decât un poliţist, mult mai mult. Ai o putere în acest oraş pe care nimeni nu o înţelege. Şi ai propria ta viziune cu privire la lege şi ordine, una intolerantă şi rigidă. Dacă ar fi să o pui în aplicare, le-ai face nespus de mult rău familiilor.

— Nu vreau să distrug nimic.

— Drumul spre Honious este pavat cu bune intenţii. Makkathranul funcţionează foarte bine aşa cum este.

— Pentru nobilime poate. Bandele au devenit prea mari şi prea puternice sub conducerea voastră laxă. Aţi lăsat să se întâmple asta. Makkathranul nu funcţionează pentru toată lumea, aşa cum ar trebui de fapt.

— Noi facem ce putem.

— Ai fost unul dintre cei care m-au împins din turn?

— Da.

— Cine mai era acolo?

— Warpal, Merid şi Pitier.

— Cine a organizat ambuscada?

— Warpal.

— Şi cine i-a spus să facă asta?

— Nu aşa lucrăm.

— Nimeni nu decide brusc să facă aşa ceva. Trebuie să fie cineva care se ocupă de voi.

— Membrii noştri mai în vârstă ne oferă îndrumări, asta-i tot. Ei netezesc drumul în bresle, ne furnizează fonduri suplimentare, genul acesta de lucruri. Ei au legături cu consiliile de familie, astfel încât sunt conştienţi de problemele care apar înainte de restul oraşului. Aşa putem să fim informaţi cu privire la cazurile respective şi să ne ocupăm de ele discret. Munca noastră se desfăşoară sporadic şi în linişte. Unii dintre noi nu sunt niciodată chemaţi.

— Şi atunci, aceşti membri mai în vârstă vă controlează?

— Ei ne călăuzesc şi ne sfătuiesc. Fiecare dintre noi are un mentor. Ei sunt cei care ne iniţiază în „artele confidenţiale” ale familiilor.

— Cum este camuflajul?

— Acesta este una dintre ele, da.

— Cine este mentorul lui Warpal?

— Motluk este mentorul lui Warpal şi al meu.

— Motluk?

— Este Maestru junior în Breasla Pielarilor.

— Şi din care familie provine?

— Este fiul lui Altal. Al patrulea, cred.

— Altal?

— Altal este al treilea fiu al lui Carallo, care este un Diroal, al cincilea fiu al Maestrului anterior. Carallo este căsătorit cu Karalee, a treia soră a lui Tannarl.

— Un Diroal? Madona! Te referi la Diroal, Maestrul Cartierului Sampalok?

— Da.

Butoaiele erau păstrate într-un depozit mare al familiei Gilmorn, la marginea Cartierului Portului. Edeard aprecie ironia situaţiei atunci când îi ceru oraşului să schimbe podeaua pe care erau aşezate. Unul câte unul, butoaiele au căzut în tunelul de sub Canalul Tail. A treia mână a lui Edeard ridică opt dintre ele, iar acestea începură să se

legene în aerul din spatele lui, în timp ce parcurgea distanţa scurtă de-a lungul tunelurilor curbate de sub străzile cartierului Myco care duceau până sub Casa cu Petale Albastre.

Cu două ore înainte de ivirea zorilor, când el şi butoaiele s-au ridicat prin podea, era încă foarte întuneric în interiorul salonului. Constată cu televederea că mai multe persoane dormeau la etaj, inclusiv Buate, care împărţea patul cu două dintre fetele casei. O scanare mai detaliată îi arătă că în interiorul clădirii nu exista niciun gardian ascuns sub camuflaj.

Edeard trimise trei butoaie în derivă prin uşile care duceau la galeria de lemn. Cu mâna a treia, le deschise, iar uleiul gros de Jamolar din interior se revărsă de-a lungul coridoarelor. Încă două butoaie au fost dirijate la ultimul etaj, înecând covoarele şi mobilierul din biroul mare al lui Buate. Uleiul trecu pe sub uşă, spălând coridoarele şi scările.

Televorbirea îi pătrunse în mintea adormită a ge-cimpanzeilor aflaţi în micul lor ţarc din spatele bucătăriei.

— Ieşiţi afară, le-a ordonat el în timp ce urca la etaj.

Aceştia au lipăit ascultători în linişte până în stradă.

Cu mâna a treia a deschis cele două butoaie de la parter, lăsând unul intact pe tejgheaua barului. Uleiul de Jamolar se împrăştie pe podea.

— Nostalgia, murmură el luând-o pe scări până la etajul superior.

Ajunse în faţa uşii dormitorului lui Buate. Cu a treia mână, luă un tăciune dintr-una din sobele din salon şi îl lăsă să cadă pe podea.

Flăcările încercuiră încăperea. Mobilierul se aprinse imediat, limbile lungi de foc căţărându-se pe bar. În câteva secunde, uleiul care se scurgea în jos pe scări se aprinse, trimiţând flăcările de-a lungul podelei primului etaj. Focul urmă traseul umed pe următoarea porţiune de scări şi năvăli în birou.

Edeard sparse uşa dormitorului şi păşi în cameră cu flăcările sărind şi dansând în spatele lui. Capul beat de

somn al lui Buate se ridică de pe perne. Fetele au strigat când au văzut silueta neagră în uşă, cu mantaua învârtejindu-se în aer ca un apendice viu. S-au agăţat una de alta speriate.

— Ce mama nai…

Buate icni şocat. Televederea lui sonda clădirea, găsind foc peste tot.

— Stabilimentul acesta pare predispus la accidente, observă Edeard.

Butoiul de pe bar explodă. Uşile s-au spulberat, lăsând să pătrundă un vârtej de aer proaspăt. Flăcările au ţâşnit până la tavanul salonului.

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş mai întoarce aici niciodată, a spus Edeard. De fapt, mă îndoiesc că e vreun loc undeva în acest oraş unde vei fi în siguranţă.

Flăcările se prelingeau în dormitor, curgând în jurul picioarelor lui Edeard şi înghiţind covorul. Pelerina lui flutură. Fetele au scâncit, împingându-se de tăblia patului. Fumul a început să îngroaşe aerul.

— Eşti mort, Mergătorule-Pe-Apă, a strigat Buate.

— Warpal a încercat şi nu a reuşit. Ce şanse ai tu?

Buate înţepeni la auzirea numelui, făcându-l pe Edeard să rânjească amuzat.

— Acum, ieşi din oraşul meu, ia-ţi oamenii cu tine, şi dacă încerci vreodată să declanşezi vreo revoltă, te vei alătura fratelui tău în modul pe care l-am menţionat în timpul vizitei mele anterioare. E ultimul avertisment. A dat apoi din cap politicos spre fete. Doamnelor.

Acestea au ţipat când le-a ridicat cu a treia mână. Apoi, ferestrele dormitorului s-au dezintegrat, iar ele s-au trezit plutind prin golul creat, coborând uşor pe strada de mai jos, unde ge-cimpanzeii casei se agitau neliniştiţi.

Buate le urmări uluit zborul.

— Hei, dar eu? a strigat el.

Dar când a privit în jur, Edeard plecase. Flăcările lingeau cu poftă baza patului.

Edeard alese zona de mijloc din Golden Park, la miezul

nopţii. Marea plaza era pustie, cu lumina nebuloaselor strălucind slabă pe vârfurile stâlpilor din metal alb care o înconjurau. Doar o umbră minusculă cădea pe pavajul lucios când două siluete întunecate au apărut de nicăieri.

— Eşti liber să pleci, i-a spus Edeard cu un gest expansiv.

— Să plec unde, mai exact? Sunt un om căutat. Cât timp crezi că voi rezista acolo?

— Nimeni nu te va recunoaşte în provincie.

— Crezi că ar trebui să mă alătur lui Nanitte? a întrebat Argian cu un zâmbet amar. Eşti mai crud decât am crezut, Mergătorule-Pe-Apă.

— Sunt mai disperat decât crezi.

— Iartă-mă că nu-ţi ofer veşnica mea simpatie.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ţi-am dat tot ce am putut. Nu mi-a mai rămas nimic.

— Îţi cer doar să faci ceea ce ai fost antrenat să faci. Îţi cer să-ţi păstrezi loialitatea faţă de acest oraş.

— Vremea mea aici s-a terminat. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Stai de veghe pentru mine, vezi ce fac oamenii tăi.

— Asta nu este loialitate, ci trădare.

— Nu faţă de oraş. În adâncul sufletului eşti un om de onoare. Ştii că trebuie făcut ceva pentru a scăpa de bande şi a limita excesele familiilor. Lucrurile nu pot continua aşa cum sunt, asta ne va condamna pe toţi. Ajută-mă. Dacă nu altceva, fii tu vocea moderaţiei. Dacă într-adevăr ţi-e teamă că sunt prea intransigent, rămâi şi exercită-ţi influenţa atât cât poţi asupra mea.

— Eu să te influenţez pe tine?

— Tu înţelegi cum merg lucrurile cu adevărat. Ţi-aş asculta sfaturile, dacă mi le-ai da cu bună-credinţă. Spune-mi cum să reuşesc să se facă dreptate, fără a aliena şi a distruge cei mai bun din ceea ce există. Netezeşte-mi calea. Nu lăsa acest oraş să fie divizat de nepriceperea mea. Nu asta este chemarea ta?

— Se pare că ţi-ai ratat vocaţia.

— Asta a fost un da?

Argian oftă adânc.

— După tot ce mi-ai făcut, te aştepţi să te ajut?

— Te-am lăsat singur. Atâta. Dacă au fost şi demoni acolo cu tine, nu eu i-am trimis.

— Îmi va lua ceva timp să-mi adun lucrurile. Dacă aflu ceva înainte de a pleca, am să-ţi spun.

— Mulţumesc.

Felax intră alergând în sala mică din partea din spate a secţiei de poliţie Jeavons, foarte agitat şi abia respirând.

— Mergătorule-Pe-Apă, Maestrul Gachet de la Breasla Avocaţilor este aici! Vorbeşte cu căpitanul. Spune că are un mandat de arestare pe numele tău.

— Serios? a întrebat Edeard cu interes.

— Bineînţeles, l-a asigurat tânărul poliţist. Nu glumesc.

— Sunt sigur că nu. Televederea lui îl surprinse pe un Boyd foarte dezgustat dându-i nişte bani unui Macsen foarte elegant. Vin imediat.

Echipa se ridică să plece.

— Continuaţi, i-a îndemnat Edeard pe poliţiştii care lucrau la mese. Suntem foarte aproape de o sută acum. Nu mă aştept ca această neînţelegere să dureze mai mult de o zi.

Apoi a părăsit sala mică împreună cu prietenii lui.

— Sunteţi gata?

Macsen rânji când uşa sălii se închise în urma lor.

— Oh, Madona, da.

Edeard îşi scoase în grabă tunica lui distinctivă. Macsen purta deja cizmele lucioase ale lui Edeard, deşi picioarele lui erau prea mari.

— Ţine minte, îi spuse Dinlay rugător. Nu spune nimic.

— Cine, eu? a întrebat Macsen în timp ce-şi încheia nasturii la tunică.

— Hai să vedem, a spus Boyd.

Macsen dădu din cap, mintea lui trădând o scurtă fluturare de nervozitate, apoi se concentră. Umbrele s-au îngroşat în jurul feţei lui, aducând-o la un cenuşiu nesănătos. Apoi s-au întins într-o imagine ceţoasă.

Edeard îşi ţinea respiraţia în timp ce Dinlay se strâmbă,

aşteptând. Echipa se antrenase pentru asta timp de o zi, ajutându-se reciproc cu idei şi tehnici pe măsură ce dezvoltau încet ideea, rafinând şi îmbunătăţind metoda originală de camuflaj. În mod surprinzător, Macsen s-a dovedit cel mai bun. Edeard presupusese că va fi Dinlay, care era întotdeauna cel mai studios.

Umbrele dispărură de pe faţa lui Macsen. Kanseen lăsă să-i scape un mic şuierat de apreciere. Edeard scutură din cap, nevenindu-i să creadă. Se holba la sine însuşi. Propria lui faţă îi oferea un zâmbet diabolic.

— Cum arăt? De fapt, cum arăţi tu?

Dinlay scoase un şuierat de exasperare.

— Nu mai vorbi! Strici totul.

— Du-te! îl grăbi Boyd. Noi continuăm de aici.

— Noroc, le-a urat Edeard.

Podeaua se schimbă, iar el se adânci în tunelul de dedesubt. Televederea sa îi urmări pe Macsen, Dinlay şi Kanseen care se îndreptau către biroul căpitanului Ronark.

Maestrul Gachet aştepta acolo, împreună cu doi oficiali ai curţii.

— Mergătorule-Pe-Apă, a spus Maestrul Gachet. Îţi transmit complimentele colegului meu, Maestrul Cherix, care spune că se va bucura să te vadă în instanţele de judecată, unde se va instrumenta acest caz. Ar fi venit el însuşi aici, dar există un mandat de excludere pe numele lui.

— Ce se întâmplă? a întrebat Kanseen.

— Maestrul Gachet are un mandat civil, a răspuns căpitanul Ronark dezgustat. Este autentic.

— Nu spune nimic, îl instrui Dinlay.

Macsen ridică din umeri, păstrându-şi faţa falsă perfect calmă.

— Aş vrea să-l văd, vă rog.

Dinlay întinse mâna.

— Tu? întrebă Gachet surprins.

— Am în vedere o carieră în drept, a spus Dinlay. Îi voi servi drept consilier caporalului Edeard până când va fi numit un avocat autorizat.

Gachet, extrem de amuzat, îi dădu mandatul.

— Ai fost indicat de Buate drept agresor, citi Dinlay. Eşti, de asemenea, acuzat de incendierea Casei cu Petale Albastre.

— Şi eşti obligat să le plăteşti despăgubiri proprietarilor pentru pierderile în afaceri, spuse Gachet batjocoritor. Să sperăm că logodnica ta este înţelegătoare, altfel va trebui să renunţi la salariul pe următoarea sută de ani.

— Îi vom cere Maestrului Solarin să se ocupe de acest lucru, a replicat Dinlay. El va obţine invalidarea mandatului în cinci minute.

— Poate, a spus Maestrul Gachet. Dar până atunci, ofiţeri, şi făcu un gest spre cei doi oficiali ai curţii care păreau foarte stânjeniţi, faceţi-vă datoria.

— Du-te cu ei, a zis Dinlay.

Ofiţerii curţii s-au aşezat nervoşi de o parte şi de alta a Mergătorului-Pe-Apă şi l-au escortat afară din secţie, însoţiţi de Dinlay, Kanseen şi de Maestrul Gachet. Poliţiştii s-au înşirat de-a lungul coridorului, privind încruntaţi procesiunea. Maestru Gachet făcu tot posibilul să îi ignore, dar furia îndreptată spre el era intensă.

A fost o plimbare lungă prin Jeavons până la Canalul de Centură. Vestea că Mergătorul-Pe-Apă a fost arestat cu complicitatea lui Buate s-a răspândit curând. Oamenii s-au grăbit în stradă pentru a vedea cum Edeard era dus la Curtea de Justiţie. Acesta zâmbea în modul în care o făcea întotdeauna, fără să scoată însă niciun cuvânt.

Edeard alunecă în sus prin podeaua casei din Padua şi lăsă să-i cadă camuflajul. Ţinea cu a treia mână doar un butoi de ulei de Jamolar. Nu era o casă mare. Edsing icni de uimire atunci când îl văzu. Mirayse, soţia lui, înţepeni, apoi se grăbi spre cei trei copii şi îi cuprinse într-un gest protector.

Edeard sparse butoiul. Uleiul stropi totul în jur, şiroaie lungi arcuindu-se prin cameră pentru a fi apoi absorbite de mobilier. O cascadă lungă năvăli pe uşă împărţindu-se în trei, fiecare din cele trei braţe prelingându-se către un

dormitor.

Edeard îl privi neclintit pe Edsing, întărindu-se împotriva scâncetelor speriate ale copiilor.

— Vei pleca de aici, i-a spus el. Îi vei lua cu tine pe cei de sub comanda ta, sau îi voi arde în casele lor. Informează-i. Acum du-te. Focul va izbucni într-o jumătate de minut.

Edsing întinse un deget către Edeard, cu faţa schimonosită, mârâind.

— Tu…

— Douăzeci de secunde.

— Asta-i viaţa noastră! a strigat Mirayse.

— Şi acum s-a terminat, a informat-o Edeard. Cincisprezece secunde.

Se uită semnificativ la copii.

— Afară, afară, ţipă ea, şi îi împinse afară din casă.

Edsing scoase un urlet de frustrare şi de furie înainte de a alerga după familia sa.

Edeard ridică o mână deasupra capului şi alunecă sub podea. Doar cu o clipă înainte ca degetele să-i dispară, o singură scânteie ţâşni din ele.

— Există o dublă eroare aici, domnii mei, le-a spus Maestrul Solarin celor trei judecători care ascultau cererea de anulare. În primul rând, vă atrag atenţia asupra legii proceselor rău-intenţionate, cu referire la aplicarea ei asupra celor angajaţi de autoritatea acestui oraş. Mergătorul-Pe-Apă, după cum ştim, s-a făcut remarcat în efortul de a scăpa oraşul de criminalii activi violenţi. Acum, campania a generat un conflict personal între Mergătorul-Pe-Apă şi Buate, fapt pe care reputatul meu coleg îl ştie foarte bine.

— Obiecţie! a strigat Maestrul Cherix.

Maestrul Solarin chicoti.

— Vai de mine, sper că nu trebuie să menţionez un caz respins recent de atac psihic grav între clientul meu şi domnul procuror.

— Obiecţie!

Edeard zbura de-a lungul unui tunel adânc puternic luminat, cu braţele larg deschise de parcă ar fi avut aripi. Aerul îl lovea din faţă, dându-i părul spre spate. Gura îi era deschisă, strigând extatic.

— În plus, în cazul Barclay versus Pollo, s-a considerat că probele nominalizate trebuiau verificate în mod independent, pentru ca mandatul să fie validat.

— Domnii mei, trebuie să protestez pentru că apărarea trage de timp, a spus Maestrul Cherix. Dovada este pe deplin verificată. Am adunat eu însumi mărturiile de confirmare.

— Nu am nicio îndoială cu privire la acest lucru, domnilor. După cum învăţatul Consiliu este, de asemenea, pe deplin conştient, dar a ales să treacă cu vederea, mărturia în acest caz nu este validă. Maestrul Solarin se înclină cu bunăvoinţă spre cele două fete de la Casa cu Petale Albastre care stăteau în spatele băncii acuzării şi care au chicotit la el. Aceste doamne încântătoare, pe mărturia cărora se bazează întregul caz de urmărire penală, sunt ele însele angajate ale stabilimentului deţinut de reclamant. Imparţialitatea, în asemenea condiţii, este contestabilă aşa cum s-a stabilit prin Rupart versus Vaxill, şi împreună cu ea şi validitatea. Aş solicita hotărârea dumneavoastră imediată cu privire la acest aspect.

Casa Hallwith era la etajul al cincilea al unui pod în Cobara. Două butoaie atârnau în aer lângă Edeard în timp ce-l fixa încruntat pe lordul bandei cu o privire necruţătoare.

— Părăseşte locul acesta, i-a cerut Mergătorul-Pe-Apă.

Uleiul curse orizontal din butoaiele sparte, formând o foaie de lichid strălucitor ce plutea la jumătatea distanţei dintre podea şi tavan.

— Nu au fost angajate de Casa cu Petale Albastru, a spus Maestrul Cherix, radiind o mare oboseală, de parcă se simţea trist să sublinieze o astfel de eroare evidentă. Sunt

agenţi liberi care plătesc stabilimentului un procent din veniturile lor. Ca atare, Rupart versus Vaxill nu se aplică.

Tunelurile laterale fulgerau în urmă cu o viteză uimitoare. Edeard îşi împreunase degetele în faţă, ca şi cum ar fi plonjat de pe un pod într-un bazin adânc. Se rostogolea exuberant în timp ce înainta rapid, întrebându-se în treacăt unde duceau toate ramificaţiile.

— Ceea ce ne conduce la identificarea pozitivă. Mărturia lui Buate precizează clar că intrusul era luminat din spate. Voi afirma că, în aceste condiţii, o identificare vizuală este imposibilă.

— Domnii mei, onorabilul domn face o glumă proastă. Mergătorul-Pe-Apă este, probabil, omul cel mai uşor de identificat din tot Makkathranul.

Maestrul Cherix se încruntă iritat în timp ce câteva persoane din spatele încăperii începeau să şuşotească. O agitaţie mentală de excitare se stârni deodată. „Edeard.“ Kanseen şi Dinlay au făcut tot posibilul să nu zâmbească şi să nu se întoarcă. Boyd se strecură în partea îndepărtată a încăperii, cărând un sac de pânză. Se aşeză în spatele colegilor lui de echipă şi se aplecă să-i şoptească ceva lui Dinlay. Toată lumea de pe banca acuzării a făcut tot posibilul să-l ignore. Murmurul de surpriză s-a amplificat.

Judecătorul senior lovi cu ciocănelul, cerând ordine.

— Cred că reputatul meu coleg tocmai şi-a răspuns la întrebare, domnii mei, a spus Maestrul Solarin. Da, Mergătorul-Pe-Apă este renumit, ceea ce face ca astfel de acuzaţii să fie tot mai uşor de adus. Ceea ce cred că ne aduce din nou la legea proceselor rău-intenţionate.

Dinlay se ridică să-i şoptească ceva la ureche Maestrului Solarin. În cealaltă parte a judecătorilor, Maestrul Cherix primea un mesaj la fel de urgent de la un avocat junior din echipa lui.

— Domnii mei, solicit o mică pauză, a spus Maestrul Solarin. S-ar părea că unele dovezi nou-apărute îl vor exonera complet pe clientul meu.

Judecătorul senior încuviinţă şi lovi cu ciocănelul.

— Curtea se va reuni într-o oră. Inculpatul nu va părăsi clădirea.

Edeard se camuflă în timp ce se strecura cu agilitate prin galeriile care se împleteau printre sălile Curţii de Justiţie. Echipa îl aştepta într-o cameră de pregătire a avocaţilor, chiar lângă sala de judecată în care se desfăşura audierea. S-au întors surprinşi atunci când uşa s-a deschis aparent singură. Apoi s-a închis, şi Edeard s-a materializat în faţa ei.

Kanseen fugi spre el şi îl sărută.

— Cum a mers? a întrebat Dinlay.

— I-am vizitat pe şapte dintre ei personal, a spus Edeard. Şi am reuşit să televorbesc şi să trimit avertismente altor doisprezece.

— Asta ar trebui să fie suficient, a spus Macsen, scoţându-şi splendida tunică.

— Nu a fost uşor, a replicat Edeard în timp ce îşi trăgea pe umeri haina. Trei dintre ei aveau copii.

— Am mai trecut prin asta, a spus Kanseen forţat. Aproape toate victimele au familii şi au fost rănite foarte grav.

— Ştiu.

Macsen oftă uşurat când scăpă de cizmele lui Edeard. Îşi mişcă degetele de la picioare, zâmbind. Boyd deschise sacul de pânză şi scoase cizmele lui Macsen. Încălţările vechi purtate de Edeard au fost băgate în interior. Boyd îi privi pe amândoi.

— Bun, putem merge, a decis el.

— Domnii mei, a spus Maestrul Solarin înclinându-se ceremonios. După cum probabil ştiţi de acum, în această după-amiază s-au înregistrat mai multe incidente regretabile de incendiere prin oraş. Pentru a fi mai exact, chiar în timpul acestei audieri pentru anulare. În fiecare din ele, persoanele în cauză şi-au părăsit casele, susţinând că Mergătorul-Pe-Apă a fost cel care i-a ameninţat şi a aprins focul. Oameni pe numele cărora, printr-o coincidenţă

stranie, au fost emise mandate de excludere. În mod evident, aceasta este o conspiraţie criminală serioasă pusă la cale de elemente nedorite ale oraşului, urmând în mod deliberat distrugerea reputaţiei clientului meu.

— Obiecţie, a spus Maestrul Cherix. Zvonuri. Cred că ne-am complăcut mai devreme într-o dispută legală îndelungată cu privire la verificare. Îmi displace ipocrizia practicată acum de avocatul apărării.

— Domnii mei, nu am depus nicio moţiune. Vă informez pur şi simplu cu privire la o succesiune de evenimente. Vă revine dumneavoastră sarcina să cântăriţi particularităţile cazului şi să decideţi dacă timpul şi cheltuielile curţii vor fi irosite pe trivialităţi care nu vor rezista nici măcar în prima oră a unui proces.

Judecătorul senior le făcu semn ambilor avocaţi să se aşeze. Discută apoi cu cei doi colegi ai săi.

— Cererea de revocare a mandatului este aprobată. Mergătorule-Pe-Apă, eşti liber să pleci.

Ciocănelul lovi masa, încheind şedinţa de judecată.

Cupola din partea de est a Casei Parlamentului era una dintre cele mai mari. Avea o galerie exterioară cu o balustradă albă bulboasă, care venea până la genunchii unui adult. Echipa stătea în spatele acesteia, uitându-se peste oraş, spre Cartierul Portului. Era după-amiaza târziu şi soarele începea deja să se scufunde după restul de cupole ale Casei Parlamentului din spatele lor.

Ochii lui Edeard erau închişi în timp ce străbătea oraşul cu televederea. Se concentra pe Edsing şi pe familia lui, care se târau prin centrul Parcului Pholas în drum spre Sampalok. Duceau cu ei câteva boccele mici – tot ce putuse fi salvat din foc. Mirayse îl ocărâse pe Edsing tot drumul. Judecând după nuanţa sa mentală, bărbatul era pe punctul de a o plesni.

— Se mişcă, îi informă Edeard pe ceilalţi. Cred că peste şaizeci sunt în drum spre Sampalok.

— Este suficient? a întrebat Kanseen.

— Nu, a spus Edeard. Vreau ca majoritatea să ajungă

acolo. Voi televorbi cu ceilalţi în această seară şi le voi trimite un avertisment similar. În două zile îi vom aresta pe cei o sută.

— L-am simţit pe Buate când am plecat de la tribunal, a zis Boyd. Scutul i-a cedat pentru un moment. Era foarte confuz.

Macsen zâmbi la vastul oraş din faţa lor.

— O altă legendă a Mergătorului-Pe-Apă. Poţi fi în mai multe locuri în acelaşi timp.

— Despre asta… a spus Dinlay. Edsing locuieşte în Padua.

— Da, a răspuns Edeard, ghicind ce avea să urmeze.

— Dar Hallwith trăieşte în Cobara, în timp ce Coyce este în Ilongo, iar ceilalţi sunt la fel de răspândiţi. Cu toate astea, i-ai vizitat pe şapte dintre ei.

Macsen se încruntă acum.

— Am fost în instanţă doar pentru o oră şi jumătate, cel mult, a spus Dinlay. Cum ai ajuns pe la toţi în timpul ăsta?

— Alergările pe care le fac în fiecare dimineaţă mă menţin în formă. Ar trebui să mi vă alăturaţi.

— Nimeni nu aleargă atât de repede.

Edeard îşi retrase televederea şi zâmbi către cele patru feţe întrebătoare care se uitau la el.

— Eu sunt Mergătorul-Pe-Apă, le-a spus el misterios.

Mantia se zbătea dramatic în jurul lui.

Ceea ce era pe cale să se întâmple nu era niciun secret. Colportorii de bârfe ai oraşului fuseseră ocupaţi cu o seară înainte să raporteze cum poliţiştii de la fiecare secţie de cartier erau chemaţi şi puşi să se pregătească. Tot Makkathranul ştia că aceasta era ziua.

Edeard a simţit mai mulţi oameni decât ar fi putut număra cu televederea atunci când a ieşit din casă în dimineaţă aceea. Îşi lua o pauză de la alergarea matinală. Avea să fie o zi lungă.

— Fii atent, îi spusese Kristabel când îl sărutase de noapte bună după petrecerea din Zelda din seara precedentă.

— O să fiu, o asigurase el.

— Nu, Edeard, i-a spus ea, punându-şi mâna pe braţul lui, privindu-l rugător cu ochii gri-albaştri. Nu promite aşa. Te rog. Fii atent. Ceea ce vei propune mâine este periculos. Acesta este punctul crucial în lupta ta şi toată lumea în Makkathran ştie asta. Aşa că, te rog, fii atent. Warpal şi oamenii lui trebuie să fi aflat că Argian a mărturisit totul. Dacă vor observa un punct slab, vor lovi ca o rapivulpe.

El îi luase mâinile într-ale lui.

— Ştiu. Încerc s-o iau uşor pentru că nu vreau să-ţi faci griji. Acum aminteşte-ţi ce mi-ai promis.

Ea oftase şi îşi dăduse ochii peste cap.

— Voi rămâne acasă, la ultimul etaj, şi voi suporta gărzile suplimentare atribuite de Homelt.

— Indiferent ce se întâmplă.

— Indiferent ce se întâmplă, a fost ea de acord.

După ce închise poarta casei din spatele lui, Edeard verifică ziguratul Culverit cu televederea. Kristabel era acolo, luând micul dejun în grădină împreună cu Mirnatha şi cu tatăl lor, toţi trei întorcându-şi cu nerăbdare televederea spre Sampalok.

Echipa sa îl aştepta pe stradă în faţa clădirii. Încercă să-şi amintească prima dimineaţă în care au intrat împiedicându-se în sala mică de la secţia Jeavons pentru ca Chae să strige la ei. O mână de copii proşti, semiidealişti, dintre care niciunul nu ştia cu adevărat în ce se băga.

Acum, abia putea recunoaşte acei tineri dornici şi nervoşi în prietenii lui. Macsen, îmbrăcat aproape la fel de elegant ca Edeard, era încă cel mai încrezător în sine din grup. Boyd, a cărui înălţime nu-l mai făcea să pară greoi, purta uniforma cu o autoritate deplină. Acum, dacă ţi-ar fi spus să te opreşti, ai fi făcut-o din respect pentru instituţia pe care o reprezenta. Dinlay, despre care încă nu se putea considera că se schimbase destul de bine, în ciuda noii uniforme pe care o purta în ultima vreme, dar care câştigase încredere în sine şi o înţelegere realistă a naturii umane. Dar să fii împuşcat ar avea efectul acesta asupra majorităţii oamenilor. Şi Kanseen, care zâmbea cu mult mai

mult în ultimul timp. Ca întotdeauna, ea era cea mai solidă şi de încredere dintre toţi.

Edeard zâmbi spre toţi patru, ştiind că se putea bizui pe ei în mod necondiţionat. Şi presupunea că va trebui s-o facă, probabil, înainte de sfârşitul acelei zile.

— Să mergem.

O gondolă îi aştepta la Canalul Sosirii. Îi duse în jos până la Bazinul de Sus şi întoarse, pornind pe Marele Canal Principal. În mod deliberat, Edeard nu se uită la marele zigurat când au trecut pe lângă el, întreaga lui atenţie fiind îndreptată înainte, spre Sampalok.

Buate era deja treaz şi îmbrăcat. După focul de la Casa cu Petale Albastre se mutase într-o clădire nerevendicată de pe strada Zulmal, la jumătatea distanţei dintre conacul Maestrului Cartierului Sampalok şi Bazinul de Mijloc. Avea cinci camere cu tavane ciudate, convexe. Două camere formau parterul, iar restul fuseseră construite una deasupra celeilalte, ceea ce făcea ca întregul edificiu să semene cu un coş de fum bulbos cu scări care spiralau pe lateral într-un cilindru îngust. Terasa triunghiulară de pe acoperiş era sufocată de viţă-de-vie sălbatică care învelea tot exteriorul. Un tâmplar instalase pentru el o uşă la intrarea din faţă şi câteva piese de mobilier fuseseră asamblate la parter. Hainele şi alte elemente esenţiale erau încă în cutiile în care fuseseră transportate. O ge-maimuţă singuratică executa sarcinile domestice pentru el. Buate încercase să o facă pe biata creatură să se caţere pe viţa-de-vie şi să o îndepărteze de la ferestre, cu prea puţin succes însă. Era un fel de decădere, de la luxul şi serviciile cu care era obişnuit la Casa cu Petale Albastre. Edeard suspecta că era ceva deliberat.

Boyd îl înghionti când treceau prin Bazinul Pădurii.

— Se pare că toată lumea s-a trezit devreme azi.

Urmărind direcţia mentală a lui Boyd, televederea lui Edeard îl observă pe Maestrul Cherix mergând pe podul de lemn şi cabluri dintre Golden Park şi Anemone. Era drumul pe care avocatul trebuia să-l parcurgă în fiecare zi pentru a ajunge la birourile breslei sale din Casa Parlamentului după

ce fusese exclus din Jeavons.

— Nici chiar el nu poate obţine revocarea unei legi, a spus Edeard. Îl consultase pe Maestrul Solarin cu privire la articolele despre arest şi acesta îl asigurase că perioada de reţinere de douăzeci şi două de zile rămânea aplicabilă în mod legal, cu condiţia să existe o depoziţie de suspiciune din partea poliţistului care făcea arestarea. Era un aspect pe care îl subliniase în mod repetat, ieri când se întâlnise cu căpitanii secţiilor pentru a organiza arestările.

În timp ce mătura cu televederea între Anemone şi Sampalok îi văzu pe poliţişti traversând Parcul Pholas şi cartierul Tosella. Erau sute dintre ei mărşăluind de la fiecare secţie din oraş, împărţiţi în echipe de arestare şi echipe de întărire la poduri. Zeci de ge-câini tropăiau alături, în timp ce ge-vulturii roiau deasupra pe cerul senin.

Când treceau prin Bazinul de Mijloc, Edeard simţi un accent de televedere cunoscut pe gondolă.

— Salrana?

Nu mai vorbiseră, din ziua aceea de la îngrăditurile caravanelor. Cele câteva încercări de a-i televorbi fuseseră întâmpinate de un scut mental de gheaţă.

Acum, îşi direcţiona televorbirea numai spre el în gondolă.

— Edeard, oamenii se tem. Multe familii au venit la biserică în această dimineaţă. Ceea ce faci îi sperie.

— Ştiu. Dar, odată ce ziua de azi va trece, frica lor va dispărea.

— Nu poţi şti asta.

O astfel de îndoială nu-i stătea în fire. Salrana obişnuia să fie cea care-l aplauda tot timpul.

— Pot spera, nu-i aşa? Unde am fi fără speranţă?

— Devii un politician, Edeard.

— Eu voi fi primar, şi tu vei fi Pythia, a răspuns el cu căldură.

— Nu mai suntem copii. Mândria ta te-a împins în această confruntare ridicolă.

— Nu e aşa! i-a răspuns iritat. Ştii foarte bine că nu putem trăi cu bandele care aduc atâta suferinţă în vieţile

tuturor. Tu vezi suferinţa la fel de mult ca şi mine, dacă nu mai mult. Mă străduiesc, Salrana. Poate că asta nu e calea perfectă de a scăpa de ele, dar este ceva. Madona va aprecia asta, la fel de mult cât m-ar dispreţui dacă aş sta şi nu aş face nimic.

— Nu-mi spune mie ce va gândi Madona.

Televederea ei se retrase brusc. Edeard se întoarse să se uite exasperat în direcţia Ysidro. Refuză să-şi trimită propria televedere spre Biserica Madonei din cartier, acolo unde fusese repartizată Salrana.

Va vedea, îşi spuse el. *După ziua de azi, va vedea că am dreptate.*

Gondola lor trase la o platformă de acostare de la marginea Bazinului de Mijloc. Edeard şi echipa au urcat scările de lemn către promenada largă din jurul acestuia. Era ciudat de pustie. Clădirile care formau latura îndepărtată aveau patru sau cinci etaje, fiecare din ele independentă faţă de celelalte, înalte şi înguste precum cele mai multe structuri din cartier, cu burlane de scurgere neregulate pe părţile laterale. Ferestrele ieşeau din ele ca nişte ochi de insecte. Mai mult decât oriunde în oraş, structurile din Sampalok păreau să fie bazate pe o formaţiune organică.

Edeard putea vedea familii întregi aliniate în spatele bulelor de cristal, holbându-se la ei. Agitaţia umplea aerul ca un fum nociv.

— E în direcţia asta, a spus Edeard, şi o luă în susul străzii Zulmal. Televederea lui observă cum poliţiştii se adunau la fiecare punte din Sampalok, pregătiţi să împiedice pe oricine să iasă în oraş, în special pe protestatari. Nu era aproape nicio gondolă pe canalele din jurul cartierului.

A mers timp de aproape zece minute de-a lungul străzii întortocheate, plină de gunoaie. Mereu în umbra caselor întunecate înfăşurate în plante. Cele câteva persoane care erau pe afară i-au aruncat priviri ursuze, grăbindu-se pe aleile laterale. Câteva dintre ele au scuipat dispreţuitor. Edeard continuă să se uite spre conacul lui Bise, un turn

înalt în trepte înconjurat de un zid gros, rectangular, cu doar trei porţi. Erau o mulţime de oameni în interior, dar niciunul nu ieşea. Porţile mari legate în fier erau toate bine închise. Nu era sigur că vreunul dintre cei o sută se aflau în interior. Dacă erau acolo, să-i scoată afară ar fi fost o sarcină pe măsura lui Honious. *Probabil că nu merită.*

Edeard îşi direcţionă televorbirea către o siluetă singuratică, ascunsă pe una dintre aleile laterale pe lângă care trecuseră.

— Ai văzut ceva?

— Opt dintre oamenii mei merg prin Sampalok astăzi, a răspuns Argian. Nu folosesc camuflajul. Nu încă. Asta ar atrage atenţia ta asupra lor.

— De ce sunt aici?

— Am vorbit cu Pitier. Dintre noi toţi, el are opinii mai apropiate de ale mele. Mi-a spus că li s-a cerut să observe, dar să fie pregătiţi.

— Înţeleg. Mulţumesc.

Buate stătea calm pe unul dintre cele două scaune atunci când echipa a ajuns la el. Edeard bătu tare la uşă. Televederea lui l-a examinat cu atenţie în timp ce venea să le deschidă, dar nu avea niciun pistol sau cuţit.

— Mergătorule-Pe-Apă, a spus Buate cu un glas obosit. Ai venit să mă escortezi la curtea financiară?

— Nimic atât de plăcut. Eşti arestat.

— De ce sunt acuzat?

— Suspiciune de extorcare. Intenţionăm să te reţinem în timp ce adunăm şi coroborăm probele.

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

— Da.

— Foarte bine. A închis ochii şi a televorbit puternic. Asta e, prieteni. Daţi-i drumul!

Edeard ceru în linişte oraşului să aducă restul butoaielor cu ulei de Jamolar din tunelul care trecea pe sub strada Zulmal. Acestea au alunecat uşor în spaţiile libere dintre protuberanţele clădirilor, rămânând neobservate în umbra lianelor şi a copacilor, dislocând o parte din gunoiul adunat în jgheaburi. Echipa ieşi din casă, încadrându-l pe Buate.

Toate uşile au început să se deschidă de-a lungul străzii Zulmal. Au apărut bărbaţi care purtau bâte lungi sau cuţite, ciocane, ţepuşe, sticle sparte. Edeard i-a ignorat, concentrându-se pe cele cinci butoaie care se materializaseră în partea laterală a casei lui Buate. A treia mână scoase capacul fiecăruia.

— Nu vei reuşi să parcurgi nici zece metri, râse Buate.

În faţa lor, pe fiecare parte a străzii, oamenii începuseră să se alinieze la marginea drumului. Îi aruncau lui Edeard şi echipei lui priviri nervoase, dar se mişcau încet şi sigur. Era o mulţime de televorbire între ei.

— Continuaţi, continuaţi, erau cuvintele cele mai comune. Continuaţi să mergeţi. Noi suntem sute.

— Daţi-vă la o parte, le ordonă Edeard cu voce tare.

O piatră veni rostogolindu-se din cer, aruncată de cineva din spatele gloatei care se umfla. A treia mână a lui Macsen o devie cu uşurinţă. Buate a început să râdă.

— Nu eşti chiar campionul poporului aşa cum credeai, nu-i aşa, Mergătorule-Pe-Apă?

A treia mână a lui Edeard scoase uleiul din toate cele cinci butoaie, consolidându-l într-un glob uriaş pe care îl trimise drept înainte. Când a ajuns la câţiva metri deasupra capului său a ridicat o mână. Un singur fir de lumină pârâi de la degetul arătător întins. Uleiul s-a aprins cu un vuiet puternic, scuipând globule grase de foc. Edeard îl ghidă până la un metru deasupra străzii, apoi îl trimise cu viteză în faţa lui. Oamenii de pe marginea drumului au strigat speriaţi şi s-au dat la o parte. Picături mari de ulei în flăcări se împrăştiau pe stradă, şuierând şi fâsâind în urma lor.

— Pe aici, i-a spus Edeard politicos unui Buate dintr-odată speriat.

Au început să meargă din nou în josul străzii Zulmal. Mulţimea păstra distanţa acum, uitându-se la mingea de foc cu nelinişte în timp ce Edeard începea să o tragă înapoi.

— N-am apucat să-i mulţumesc fratelui tău drag pentru această idee, i-a spus el lui Buate. A fost una bună.

— Este un drum lung până la Casa Parlamentului, mormăi Buate. Şi nu am ajuns încă acolo.

Îşi folosi televorbirea pentru a emite un flux rapid de instrucţiuni.

Televederea lui Edeard îi arătă oameni în stradă peste tot în Sampalok. Era pregătit pentru asta. Poliţiştii fuseseră instruiţi ca în niciun caz cineva din cartier să nu reuşească să treacă peste vreun pod şi să răspândească tulburările în restul oraşului. Din ceea ce putea percepe, echipele de întărire de la poduri se ţineau bine. Niciuna dintre mulţimile care se formaseră rapid nu reuşea să se apropie de capul vreunui pod. Identifică câţiva dintre cei o sută care conduceau oamenii, împingându-i înainte. Pietre şi sticle au început să fie aruncate şi ghidate telekinetic spre poliţişti. Discuri tăioase spintecau, de asemenea, aerul.

Echipele de arestare nu se descurcau atât de bine precum sperase. Poliţiştii cu cea mai bună televedere fuseseră desemnaţi să-i urmărească pe cei de pe listă şi să orienteze echipele spre ei. Aveau dificultăţi să treacă prin mulţimea ostilă care se îmbulzea pe străzi.

— Problema cu focul, Mergătorule-Pe-Apă, este că nu poate fi cu adevărat controlat cum arde, a spus Buate. Edeard era foarte conştient de cât de repede se consuma mingea de foc de sus. Strada din spatele lor era acum blocată de oameni furioşi care strigau insulte şi injurii. Mai multe grupuri au început să se învârtă pe aleile de pe drumul către Bazinul de Mijloc. Imediat ce a trecut echipa, au venit să se alăture presiunii din spatele lor.

— Edeard, a mârâit Boyd în barbă.

— Ştiţi că ne putem apăra de orice se aruncă în noi, le-a spus Edeard cu calm şi siguranţă prietenilor lui. Singura noastră preocupare reală este să-l ducem pe acest nenorocit într-o celulă.

— Odată aprinsă, o flacără va arde până când nu mai există combustibil, a spus Buate. Mâna lui flutură spre mulţimea din urma lor. Ei nu mai au nevoie de instigatori. Ei ard de ură pentru tine.

Butoaiele ascunse pe alei fuseseră descoperite. Erau scoase şi distruse. Uleiul de Jamolar se ondula pe stradă în faţa echipei. Edeard trimise mingea de foc deasupra

acoperişurilor, apoi o sparse într-un halou viu de flăcări. Mulţimea de jos tresări.

Edeard prinse doar un fulger de lumină albă. Uleiul de pe stradă a izbucnit în flăcări. Oamenii au ţipat şi au fugit. Un zid de foc alerga spre echipă.

— La naiba, mormăi Edeard. Îi ceru oraşului să schimbe strada şi uleiul dispăru, aspirat de solul devenit brusc poros. Nori de fum pluteau printre clădiri, risipindu-se în briză. Lui Buate îi căzu maxilarul.

— Ce…

Edeard îi făcu cu ochiul.

— Mergi.

De-a lungul străzii Zulmal, mulţimea păstră o distanţă respectuoasă, în timp ce echipa parcurgea restul drumului spre promenada de la Bazinul de Mijloc. Erau peste o sută de poliţişti dispuşi într-un semicerc larg în jurul piscinei, iar şi mai mulţi se aflau în spatele podurilor spre Bellis şi Parcul Pholas. Mulţimile livide fierbeau la intrarea în fiecare stradă care ducea în Sampalok. Macsen şi Boyd l-au predat pe Buate uneia dintre echipele de arestare, cu instrucţiuni să-l ducă la celulele de sub Casa Parlamentului.

— Şi acum ce? a întrebat Kanseen, privind la mulţimea batjocoritoare care bloca intrarea în strada Amtol.

— Nu ştiu, a spus Edeard. Televorbea cu sergenţii seniori de la fiecare pod, verificând progresele celorlalte echipe de arestare. Am reuşit să punem mâna pe opt dintr-o sută, inclusiv pe Buate. Asta nu va avea efectul scontat.

Aruncă mulţimii de pe stradă o privire îngrijorată.

— Nu vreau să mai trimit pe cineva acolo. Asta chiar ar declanşa lucrurile.

— Dacă stăm aici, am pierdut, a spus Macsen. Vei recunoaşte că ei stăpânesc Sampalokul şi nu poţi face nimic în legătură cu asta.

— Credeam că nu ne pasă dacă se revoltă în Sampalok, a intervenit Boyd.

— Există o mulţime de oameni decenţi care locuiesc aici, a spus Edeard. Iar asta este o mulţime foarte mare. Este la fel la fiecare pod. Nu mi-am dat seama că Buate mai are

încă atât de mult control.

— Am putea merge camuflaţi, a propus Dinlay. Îl înhăţăm pe cel mai apropiat de pe listă şi îl scoatem repede afară. Cei o sută sunt cheia situaţiei, ei sunt cei care stârnesc oamenii. Să-i luăm unul câte unul.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus Edeard.

Dar nu era sigur. Dimensiunea şi animozitatea răspunsului îl luaseră prin surprindere. Pe de altă parte, locuitorii din Sampalok fuseseră întotdeauna mai arţăgoşi şi mai ranchiunoşi, şi nu era nevoie de prea mult pentru a-i scoate din sărite.

Merse până la grupul de gură cască de la capătul promenadei de lângă Canalul Rutei Comerciale pentru a afla care din cei o sută se afla în apropiere. Înainte de a apuca să vorbească cu cineva, sergentul de la podul de mijloc dinspre High Moat îi comunică prin televorbire că mulţimea se dezlănţuise de-a lungul străzilor, spărgând magazine şi ateliere. Jafurile începuseră. Televederea lui Edeard săgetă peste zonă, percepând un potop de furie şi de bucurie. Nu era o combinaţie bună, gândi el în timp ce repera cu televederea un ge-vultur deasupra capului. Vederea pătrunzătoare a genistarului îi releva flăcări şi fum peste cinci sau şase clădiri. Când acesta s-a repezit în jos, a putut vedea congregaţiile dense îngrămădite în spaţiile comerciale. Mărfurile erau scoase pe uşile spulberate pentru a fi trecute în mâinile mulţimii nerăbdătoare. Zeci de copii fugeau, fiecare ţinând la piept o parte din pradă.

Gândurile ge-vulturului deveniră agitate. Cineva trăgea de el, forţându-l în jos spre acoperişurile curbate şi înclinate din Sampalok. Aripile sale puternice fluturau nebuneşte în timp ce neliniştea creştea.

Edeard găsi faptul extrem de alarmant. Puţini oameni aveau puterea telekinetică de a ajunge până la un ge-vultur, iar şi mai puţini erau înclinaţi să atace o creatură fără apărare.

Era extrem de dificil să identifice cu televederea o a treia mână, dar Edeard reuşi să perceapă banda slabă a forţei care se întindea de la pământ. Se concentră pe sursă, un

tânăr în vârstă de nu mai mult de cincisprezece ani, care stătea pe bulevardul Entfall, în timp ce mulţimea creştea în jurul lui.

— Încetează, îi ordonă Edeard.

Băiatul a tresărit. A abandonat ge-vulturul şi a luat-o la fugă spre cea mai apropiată clădire.

Un sunet de lemn făcut ţăndări reverberă pe întreaga promenadă de la Bazinul de Mijloc. Edeard se uită în jur, observând un grup de oameni doborând uşa de la magazinul unui brutar de pe bulevardul Mislore. Uralele au răsunat în timp ce mulţimea se repezea să se servească cu pâine şi cu prăjituri proaspete. Strigătele ascuţite ale brutarului şi ale familiei sale au fost acoperite rapid. Apoi, a fost atacată băcănia de alături. Un magazin de îmbrăcăminte. O tavernă – în acompaniamentul uralelor puternice. O fierărie. O cafenea. O cizmărie.

— Ce facem, Mergătorule-Pe-Apă? a întrebat sergentul principal de pe promenadă.

Edeard se uită la el fără să ştie răspunsul. Apoi veni sunetul uşilor sparte pe strada Zulmal.

— Madona! Se întoarse către sergent. Îi împingem înapoi. Îi scoatem din clădirile acelea.

Sergentul, care era de la secţia Vaji, îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Da, domnule.

O echipă de peste cincizeci de poliţişti se formă imediat, cu Edeard în frunte. Îi conduse pe bulevardul Mislore. De îndată ce mulţimea îi văzu venind, toată lumea s-a întors şi a fugit. O ploaie de proiectile ţâşniră prin aer către poliţişti. Edeard le devie pe toate, rostogolindu-le la pământ în faţa lui. Când se uită în josul primei alei laterale, văzu direct în strada Zulmal, unde revolta şi jaful erau de şi mai mare amploare. Mai sus, pe bulevardul Mislore, mulţimea distrugea un nou rând de magazine.

— Tu ai făcut asta! a ţipat la el o femeie. Ieşea alergând pe o uşă spartă, purtând o rochie lungă, de culoare galbenă, stropită cu sânge. Mâna ei apucă un cuţit lung şi îl flutură nebuneşte. Tu ne-ai distrus, Mergătorule-Pe-Apă.

Două sute de ani a trăit familia mea aici, două sute de ani magazinul nostru a prosperat, iar acum am pierdut totul. Să putrezeşti în Honious, nenorocitule.

Edeard opri avansarea pe bulevardul Mislore. Tot ce făcea era să împingă oamenii în zone care nu fuseseră afectate, oferindu-le noi obiective.

— Madona, ajută-mă, murmură el.

Încă trei sergenţi au raportat izbucnirea de revolte. Şase secţiuni din Sampalok erau cuprinse de haos acum.

— Probleme aici, îl informă Dinlay prin televorbire.

Edeard realiza că prietenul său încerca să nu intre în panică.

— Înapoi la promenadă, le-a spus poliţiştilor pe care îi conducea.

Când au ajuns acolo, i-au găsit pe protestatarii din strada Zulmal care, încurajaţi de absenţa sa, se revărsau pe promenadă, luptându-se cu poliţiştii care apărau podul spre Bellis. În spatele lor, jafurile se multiplicau. Violenţa se împrăştia pe stradă, iar proprietarii obiectivelor asediate se luptau cum puteau mai bine să-şi apere familiile. A văzut bâte lovind cu brutalitate.

Mâinile terţe se ciocneau. Apoi, lucrul de care se temea cel mai tare s-a întâmplat: a răsunat un foc de pistol.

Toată lumea de pe promenadă a îngheţat, încercând să vadă de unde venise împuşcătura. Cu colţul ochiului, Edeard o văzu pe Kanseen căzând. Se afla în faţa poliţiştilor (desigur). Acum se prăbuşise în genunchi, apăsându-şi pieptul, respirând cu dificultate.

— Kanseen! urlă Macsen.

Îi împinse din drum pe poliţiştii tăcuţi pentru a ajunge lângă ea. O cuprinse cu braţele.

— Sunt bine, spuse ea uimită. Sunt bine. Madona! N-am să mă mai plâng niciodată de vestele de dromătase.

Se frecă pe piept, acolo unde lovise glonţul. Macsen scoase un suspin de uşurare şi o sărută.

Furios, Edeard păşi în zona liberă dintre poliţişti şi protestatari. Cei din apropierea lui au dat înapoi.

— Împrăştiaţi-vă! urlă Edeard. Duceţi-vă înapoi la casele

voastre. S-a terminat.

Pentru o clipă a fost tăcere. Apoi, cineva nevăzut a strigat.

— La naiba cu Mergătorul-Pe-Apă.

Au răsunat două focuri de pistol. Edeard era pregătit pentru ele. Gloanţele atârnau în aer la câteva zeci de centimetri în faţa lui. Avea de gând să facă un spectacol examinându-le, rânjind dispreţuitor. Să-i plesnească pe protestatari cu ideea că era invincibil, că momentul lor de rebeliune se încheiase. Dar a fost un semnal pentru încă o rundă de batjocură.

— Unul dintre ai mei a tras focurile de armă, i-a spus Argian prin televorbire. Privirea lui Edeard se îndreptă spre acoperişul clădirii din capătul străzii Zulmal. Argian era acolo, ghemuit în mijlocul viţei-de-vie abundente înflorite.

— Cine? Unde? a întrebat Edeard.

— Junlie. Se retrage deja.

O grindină de proiectile se dezlănţui din nou.

— Bine, a mârâit Edeard la protestatari. V-am avertizat.

Cei din faţă s-au împiedicat, batjocura şi injuriile lor încetând când i-au văzut determinarea.

Mantia lui Edeard flutură larg, eliberându-i braţele. Făcu o mişcare rotundă largă, cu ochii închişi. Concentrându-se puternic. Nu-şi exercitase cu adevărat puterea telekinetică completă până acum. Nu astfel. Nu agresiv. În spatele lui, suprafaţa Bazinului de Mijloc tremura. Jeturi gemene de apă au explodat, ridicate în aer. Crestele lor s-au rotunjit pentru a se orienta peste promenadă, fuzionând direct deasupra lui Edeard. Poliţiştii aflaţi sub fluxul gigantic din aer au icnit, ghemuindu-se de teamă. Edeard rânji fără milă. Direcţionă apa direct pe protestatari într-un singur val uriaş. Acesta lovi pământul în faţa străzii Zulmal, aruncând în sus un nor imens de spumă. Cea mai mare parte a apei năvăli înainte în stradă, trântind pe toată lumea. Mâinile terţe formau scuturi disperate, îndepărtând spuma fulminantă de gură şi de nas. Edeard continuă să trimită apă, stând în picioare nemişcat în timp ce torentul curgea pe deasupra lui. Filişobolanii capturaţi ţipau înspăimântaţi în timp ce erau

propulsaţi în sus în inundaţia nenaturală. Valul din faţă se rostogolea grăbit în josul străzii pe cincizeci de metri – şaptezeci – o sută. Forţa şi dimensiunea i se reduceau treptat în timp ce fluxuri mai mici se revărsau în jos pe aleile laterale.

Suprafaţa Bazinului de Mijloc se reducea dramatic în timp ce Edeard continua să-l golească. Apa din canalele de legătură a început să coboare şi să alerge să umple depresiunea creată.

Edeard respiră profund să se calmeze, şi îşi coborî încet braţele. Deasupra lui, un jet final de apă se îndreptă în jos, pe stradă.

Nu mai era nicio revoltă. Şuvoaiele se scurgeau mai departe pe alei şi în canalele de scurgere. Edeard se uită la sutele de corpuri înmuiate rămase agăţate de clădiri sau unele de altele, zbătându-se ca nişte peşti eşuaţi. O mulţime de strănuturi şi icnete îşi trimiteau ecoul de-a lungul zidurilor de viţă-de-vie plângătoare. Lumina soarelui strălucea prin fâşiile calme de alto-cumulus, creând un luciu ciudat de frumos pe suprafeţele umede.

— V-am spus deja, a rostit Edeard impasibil. Duceţi-vă acasă.

Poliţiştii s-au deplasat pe strada Zulmal, ajutând oamenii să se ridice în picioare, asigurându-se că erau bine. Membrele rupte erau leziunea cea mai întâlnită. Peste două duzini au fost căraţi pe promenadă unde fuseseră chemaţi medicii. Două arestări au fost făcute când i-au găsit pe doi dintre oamenii de pe lista celor o sută a lui Edeard. În afară de asta, nu au mai existat incriminări. Protestatarii se îndepărtau furişându-se, tremurând în hainele ude. Bulevardul Mislore era la fel de liniştit.

— Ce în numele Madonei se întâmplă acolo? a întrebat Conetabilul-Şef Walsfol prin televorbire direcţionată.

Deşi telepatia era blândă şi precisă, Edeard putea simţi furia şi teama omului.

— A trebuit să fac ceva, domnule. Protestatarii distrugeau toată strada.

— Este posibil să fi calmat zona în care te afli, dar restul cartierului Sampalok este cuprins de anarhie, la naiba.

— Ştiu, a răspuns Edeard.

Televederea lui putea vedea mulţimile dezlănţuite pe străzile şi aleile din restul cartierului. Fumul se răsucea în aerul dimineţii, blocând lumina puternică a soarelui. În loc să le dea o pauză de gândire, acţiunile sale fuseseră, de fapt, un fel de stimulent pentru mulţime.

— Voi merge pe strada Galsard acum, este cea mai apropiată. Apoi voi trece pe la…

— Nu vei face aşa ceva, a spus Walsfol. Suntem îngrijoraţi de faptul că acţiunile tale nu fac decât să inflameze situaţia. Retrage-te, Mergătorule-Pe-Apă, te vreau înapoi în Jeavons până la prânz. Ordonă tuturor poliţiştilor să se retragă în spatele podurilor.

— Dar oamenii sunt răniţi, a protestat Edeard.

— Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a începe această acţiune. M-ai asigurat că perturbarea va fi minimă. Nu ştiu cine a forţat capii bandelor în Sampalok, dar tot ce a făcut a fost să amplifice tot acest dezastru nenorocit.

Ar fi fost mai rău. Fiecare cartier ar fi ars ca acesta până acum. Probabil. Madona, ce am făcut?

— Da, domnule.

— Primarul crede că vor fi necesare mai multe măsuri directe pentru a sprijini cetăţenii aflaţi în prezent în pericol.

— Ce fel de acţiuni?

— Nu suntem siguri. Consiliul Superior s-a întrunit în sesiune de urgenţă de douăzeci de minute, dar nimic nu a fost decis.

Edeard privi în jurul promenadei. Un flux de mică adâncime revenea clipocind din strada Zulmal pentru a se învolbura înapoi în Bazinul de Mijloc. Câţiva medici răspunseseră la apelurile sergenţilor, deplasându-se de-a lungul şirului de răniţi. Novicele Madonei în robele lor albastru cu alb se agitau în jur, ajutând medicii şi liniştind pacienţii ameţiţi.

S-a auzit o împuşcătură. Toţi poliţiştii au tresărit, privind

automat spre strada Zulmal. Televederea lui Edeard îi percepea inconştient colegii de echipă – aşa cum îi învăţase Chae cu atât de mult timp în urmă. Gândurile lui Boyd dispăruseră din percepţie.

Undeva în apropiere, Kanseen a ţipat.

Televederea lui Edeard fulgeră spre locul unde Boyd fusese cu o clipă înainte, lângă una din prăvăliile de pe strada Zulmal. O minte în camera din faţă strălucea de satisfacţie, fără nicio remuşcare. Un corp lipsit de viaţă se afla acolo, dar televederea nu-l putea ajuta pe Edeard să-l identifice. Dar putea distinge tipul de kit pe care îl purta fiecare poliţist.

— Madona, nu, şopti el.

În clipa următoare, alerga peste promenadă şi în strada Zulmal. Era, desigur, atelierul unui brutar. Potopul de apă năvălise înăuntru prin uşa spartă, creând haos în interior. Rafturile şi tejghelele fuseseră răsturnate când curentul puternic se îndreptase către partea din spate. Acesta lovise cuptoarele din bucătării, eliberând nori de abur periculoşi, în timp ce stingea focurile. Unul dintre dulapurile grele din faţă se răsturnase peste un adolescent, ţintuindu-l la pământ. Aşa îl găsise Boyd, scâncind în agonie, scuipând apă, cu sângele îmbibându-i hainele acolo unde oasele rupte ale şoldului îi străpunseseră pielea. Un fiu de brutar sau un scandalagiu, lui Boyd nu-i păsa: băiatul fusese rănit şi avea nevoie de ajutor. Şi Boyd l-a ajutat. Folosindu-şi a treia mână şi o bucată de lemn, s-a ghemuit lângă dulap, ridicându-l.

Când Edeard a năvălit înăuntru, Mirayse era încă în picioare lângă cadavrul lui Boyd, cu pistolul în mână. Hainele îi erau pline de sânge. Pusese ţeava pistolului la câţiva centimetri de spatele capului lui Boyd pentru a trage. Faţa acestuia explodase, împrăştiind sânge peste dulap şi peste bietul băiat de dedesubt, care acum plângea isteric. Mirayse chicoti la poliţiştii care se adunau în prăvălie.

— V-am prins, a spus cu o voce ciudată, cântată. V-am prins. Mi-aţi ucis viaţa. Acum suntem chit.

Dinlay se repezi înainte, cu faţa schimonosită de furie,

întinzând a treia mână pentru a-i strânge inima femeii demente. Scutul lui Edeard o protejă.

— Nu! Va fi judecată. Îşi smulse cu a treia mână pistolul. Luaţi-o, i-a spus el lui Urarl. A ridicat apoi fără efort dulapul de pe băiat. Şi chemaţi un doctor aici.

Urarl şi doi poliţişti au scos-o pe Mirayse din prăvălie. După ce au plecat, Argian s-a strecurat înăuntru. Macsen se lăsă în genunchi lângă cadavrul lui Boyd. Întinse mâna ezitând, ca şi cum prietenul său se prefăcea doar. Sângele amestecat cu apă i se îmbiba în pantalonii uniformei. Kanseen îl ţinea pe Dinlay care plângea în hohote, lacrimile curgând din ochii ei în tăcere.

— De ce? a şoptit ea.

Argian ridică pistolul.

— Acesta este modelul nostru preferat. Îi cunoşteau starea de spirit. A fost simplu să-i dea arma şi să-i şoptească unde se afla unul din membrii echipei Mergătorului-Pe-Apă.

Macsen se întoarse mârâind la Argian.

— Stai, a spus Edeard.

I se părea ciudat că se simţea atât de calm. Şocul părea să-i fi încetinit gândurile, ducându-l undeva departe. Era ca şi cum evenimentele din interiorul prăvăliei brutarului aveau loc pe o scenă îndepărtată.

— Ce? gemu Macsen. A murit!

Edeard stătea nemişcat, cercetând cu televederea. Prietenii lui păleau, la fel ca şi zidurile brutăriei. Picăturile din pereţii uzi şi din mobilier loveau podeaua udă cu un sunet ca de clopot. Încetinind. Cenuşiul eclipsa lumea prin care umbla.

În mijlocul acestui univers tăcut şi sumbru, o singură siluetă sclipea. Edeard zâmbi.

— Ai rămas.

— Nu mi-am luat rămas-bun, îi zise sufletul lui Boyd. Aş vrea să spun la revedere. Dar e dificil, Edeard. Ei nu mă pot auzi.

— Ia tot ce ai nevoie, i-a răspuns el, şi îi întinse braţele.

Fantoma lui Boyd îl atinse. Era ca şi cum un vârf de

gheaţă i se înfigea în inimă. Gura lui Edeard se deschise într-un O şocat, propria lui viaţă scurgându-se prin punctul de contact. Universul real se grăbi să-l înghită înapoi.

Lui Kanseen i se tăie respiraţia când forma spectrală a lui Boyd se materializă deasupra propriului cadavru. Edeard gâfâia, chinuindu-se să tragă o gură de aer. Răceala se răspândea prin el. Amorţea.

— Boyd? a întrebat Dinlay.

— Prietenii mei.

Boyd privi în jur la ei cu mărinimie.

— Nu pleca, l-a rugat Kanseen.

— Trebuie să plec. Aud nebuloasele cum mă cheamă. Este foarte frumos. Am aşteptat doar ca Edeard să mă observe.

— Şi noi avem nevoie de tine.

— Dinlay, vorbeşte cu Saria pentru mine. Fii bun cu ea, trebuie să fie consolată.

— Promit.

— Kanseen, Macsen, nu vă ascundeţi, nu aşa. Viaţa este prea preţioasă ca să pierdeţi fie şi un singur moment de fericire.

— Eu… Kanseen îi aruncă lui Macsen o privire disperată. Da. Da, ai dreptate.

Boyd îl privi pe Argian.

— Tu, neîncrezătorule. Ai încredere în Edeard, el este mai puternic decât noi toţi. Eu pot vedea asta. Pot vedea modul în care interacţionează el cu acest univers. Curge după voia lui.

Edeard făcu o grimasă, îndoindu-şi genunchii. Răceala devenea de nesuportat.

— Îmi pare rău, Edeard, a spus Boyd. Te-am obosit. Eu sunt un tipar pe care nu-l poţi susţine.

— Tipar? icni Edeard uimit.

— Da, sigur. Asta este universul nostru, o amintire frumoasă. Există atât de multe tipare pliate în interiorul structurii lui, încât se întind la infinit.

Dădu drumul mâinii lui Edeard şi imediat începu să se diminueze. În acelaşi moment, le dărui un zâmbet

cunoscător.

— Nu mi-am dat seama că oraşul este atât de viu, Mergătorule-Pe-Apă. Dar tu ştii, nu-i aşa? Poţi să-i simţi visele. Fă-l să te ajute, azi mai mult decât oricând. Nu mai fi atât de timid. E nevoie de mai mult decât de apă ca să rezolvi situaţia asta. Ai curaj şi fii îndrăzneţ.

Edeard nu se putea opri din tremurat.

— Voi fi, a promis el.

— Trebuie să crezi că sunt atât de slab pentru că plec, a spus Boyd în timp ce spectrul lui se ridica spre cer, subţiindu-se.

Percepţia lui Edeard îl urmă.

— Nu, a spus el.

Apoi a auzit:

— Trebuie să rămânem, el este tot ce avem.

— Ce? a întrebat el.

O senzaţie de zâmbet apăru din esenţa lui Boyd.

— Am înţeles. Şi a plecat, ridicându-se spre nebuloase.

Kanseen plângea în hohote când au revenit pe strada Zulmal.

— Îmi pare rău, a murmurat ea, ştergându-şi ochii cu dosul mâinii. O să-mi revin.

— Chiar vezi sufletele, a spus Argian uluit.

— Da, a răspuns Edeard.

Era incredibil de obosit. Ar fi fost atât de uşor să se aşeze şi să închidă ochii, căutând o clipă de odihnă. La urma urmei, Walsfol îi ordonase să se întoarcă în Jeavons. Nimic din toate astea nu mai erau problema lui.

Da, sigur!

— Ce vrei să faci? a întrebat Macsen.

Edeard îi aruncă o privire disperată.

— Nu ştiu.

— Poporul meu, apelă prin televorbire vocea lui Bise.

Toţi ca unul, echipa se întoarse cu faţa spre conacul Maestrului Cartierului situat în inima Sampalokului. Bise stătea pe acoperiş, îmbrăcat în roba sa fluidă violet, cu gluga îmblănită aruncată peste umărul stâng. Îşi ţinea

braţele întinse într-un gest de binecuvântare pentru vasta sa audienţă.

— Eu vorbesc în numele tuturor celor din Sampalok, al celor ale căror familii au fost aici de generaţii şi al nou-veniţilor, care caută refugiu în faţa persecuţiilor Mergătorului-Pe-Apă.

Edeard se înfrână imediat.

— Nu spune nimic, ordonă Kanseen cu asprime. O dispută în public te va face să pari mărunt.

— Nu luptaţi între voi, a zis Bise încet. Inamicul este afară, iar acest conflict nu face decât să-l întărească. Chiar acum forţele care se tem de libertăţile voastre se adună în High Moat. Eu vă îndemn să staţi ferm împotriva lor. Rezistaţi, nu-i lăsaţi să vă ia căminul, ultimul loc în acest oraş în care sunteţi nişte oameni independenţi, aşa cum a promis Rah. Ofer familiilor adăpost între zidurile conacului meu. Aici vor fi în siguranţă în timp ce luptă pentru a-şi dobândi libertatea împotriva opresiunii abătute peste noi toţi de Mergătorul-Pe-Apă. Avem puţin timp acum. Ascultaţi-i pe cei care umblă printre voi şi vorbesc sub autoritatea mea. Rezistaţi invaziei celor care caută să vă alunge din acest oraş, să vă ia dreptul vostru din naştere.

Bise le dărui un zâmbet umil şi intră în turn.

— Ce, pe Honious, a fost asta? a întrebat Dinlay. Un fel de cascadorie electorală?

— Habar n-am, mormăi Edeard la fel de confuz. Îi aruncă lui Argian o privire întrebătoare. Oare chiar ar putea fi el şeful suprem al bandelor?

— Nu, a spus Argian. Nu este aşa. Cei din familia Diroals au legături puternice cu bandele. Profită când competitorii lor în afaceri sunt slăbiţi, dar Bise este suficient de inteligent pentru a păstra distanţa. Asta este cu totul altceva.

— Oh, Madona, gemu Kanseen. Era cu faţa spre nord, cu ochii închişi şi cu televederea la distanţă. Vine miliţia.

— Ce? întrebă uimit Edeard.

— Miliţia. Un întreg regiment, după cum arată. Vine peste High Moat.

Televederii lui Edeard îi luă doar o secundă pentru a găsi lungul şir de oameni care mărşăluiau pe lângă îngrăditurile caravanelor.

— Ce au de gând să facă? Poliţiştii îi ţin pe protestatari în Sampalok, nu pot trece peste poduri.

— Legea şi ordinea nu mai acţionează acum în interiorul Makkathranului, a spus Macsen pe un ton alb. Dacă ai fi primar, ce ai simţi în legătură cu asta? Miliţia nu vine să consolideze podurile, ci să oprească revoltele.

— Cum? a întrebat Edeard. Asta nu intră în sarcinile miliţiei. Poliţiştii sunt mult mai bine pregătiţi pentru a împrăştia mulţimile.

— Sunt înarmaţi, a spus Kanseen calmă.

O răceală asemănătoare cu cea simţită de Edeard la atingerea lui Boyd îl cuprinse din nou. Dintre toţi poliţiştii pe care îi organizase să ajute astăzi, doar sergenţii şi caporalii erau autorizaţi să poarte revolvere. Dar oamenii de pe străzi…

— Şi Bise tocmai le-a spus să reziste invadatorilor, a spus Dinlay.

— Trebuie opriţi, a zis Edeard. Miliţia nu poate trage în civili, chiar dacă aceştia încalcă legea.

— Oamenii din gloată sunt înarmaţi, a intervenit Argian. S-ar putea să se tragă în miliţie mai întâi. Asta ar fi… convenabil.

— Oamenii tăi te vor asculta? Poţi să-i faci să oprească asta?

— Nu se poate face prea mult pe străzi, a spus Argian. Voi încerca să vorbesc cu cei din grupul meu care patrulează azi în Sampalok. Dar Motluk şi ai lui sunt cei care deţin de fapt puterea.

— Vorbeşte cu el, i-a cerut Edeard. Nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva.

— Voi face tot ce pot.

Argian s-a întors şi a pornit-o de-a lungul străzii.

— Cu mine, le-a spus Edeard celorlalţi. Trebuie să ajungem la High Moat şi să oprim asta.

A început să alerge înapoi pe promenadă, cu televederea

măturând înainte.

— Madona să-i blesteme, unde sunt toate gondolele, de ce nu sunt niciodată aproape atunci când ai nevoie de una?

— Ai de gând să-i oferi miliţiei o baie bună? a întrebat Dinlay plin de speranţă.

— Tot ce este nevoie. Cea mai apropiată gondolă pe care o putea simţi Edeard era pe Canalul Liliacului, îndreptându-se spre Marele Canal Principal.

Ar lua prea mult timp. Stătea în mijlocul promenadei de la Bazinul de Mijloc, răsucindu-se pe loc, devorat de nehotărâre. Sprijinul pe care i-l dăduse lui Boyd îl lăsase cu dureri şi slăbit şi ştia că nu va avea puterea de a mai face multe cascadorii cum fusese cea cu potopul, mai ales dacă ar fi trebuit să alerge mai întâi pe toată lungimea Sampalokului pentru a ajunge la podul de la High Moat.

— La naiba. Îşi trimise televederea direct în Palatul Orchard, găsindu-l pe primar în camera Consiliului Superior. Domnule, vă rog, trebuie să vă vorbesc.

— Mergătorule-Pe-Apă. Tonul primarului era rece. Singurul motiv pentru care mai eşti încă în acest oraş este ca să poţi depune mărturie în faţa comisiei pe care am înfiinţat-o ca să cerceteze evenimentele de astăzi şi să stabilească cine este de vină. După aceea, nu am nicio îndoială că Marele Consiliu va adopta o lege specială de exil, numele tău fiind singurul pe listă.

— Domnule, vă rog, trebuie retrageţi miliţia.

— Pe Madona, ce opţiune mi-ai lăsat? Makkathranul nu a văzut astfel de tulburări de peste o mie de ani. Şi totul a fost ideea ta. Arestarea celor o sută de răufăcători ar fi trebuit să pună capăt haosului. Dar nu ai făcut decât să provoci ultragiu şi oroare. Oamenii, oamenii cumsecade din Sampalok – şi sunt mulţi, contrar propagandei tale –, se confruntă cu o brutalitate de nedescris în mâinile unei gloate sălbatice. O gloată pe care tu ai stârnit-o. Eu sunt primarul, şi nu voi lăsa lucrurile aşa. Trebuie să le opresc.

— Lăsaţi-mă să le opresc eu, domnule. Pot folosi din nou apa asupra lor. De câte ori e nevoie. De zece ori, dacă trebuie. Vă rog, nu puteţi lăsa miliţia să tragă în oameni.

— Din moment ce este atât de evident că ţi-e foarte greu să înţelegi, ţi-o voi spune în termeni simpli. Trebuie să pleci imediat din Sampalok. Ofiţerii miliţiei nu sunt sălbatici, se vor ocupa de acest lucru în mod rapid şi profesionist. Nu înţelegi? Dacă nu te supui în clipa asta, îi voi cere lui Walsfol un ordin de arestare pe numele tău. Nici chiar tu nu poţi rezista în faţa a o sută de poliţişti o dată.

— Da, domnule, a spus Edeard.

Gâtul îi era ciudat de uscat, făcându-l să înghită cu greu.

— Deci, ce facem? a întrebat Dinlay.

Edeard se uită în jur. Echipa încă aştepta cuvântul lui. *Şi uite unde ne-au adus ideile mele. Dar eu ştiu că ceea ce fac este drept. Ştiu că este. Politicienii şi familiile răstălmăcesc totul.* Zâmbi încruntat la prietenii lui.

— Facem exact ceea ce mi-a spus Boyd: vom fi îndrăzneţi. Sunteţi cu mine?

Macsen afişă o expresie îndurerată.

— De ce mai întrebi?

Câţiva poliţişti se îndreptau spre ei, conduşi de un sergent foarte stânjenit. Edeard îşi flutură mâna cu insolenţă spre ei.

— Cred că tocmai am încetat să mai fim poliţişti.

— Oh, Honious, gemu Kanseen.

— Acum chiar va trebui să mă ţineţi de mâini, le-a spus Edeard, savurând dintr-odată ceea ce era pe cale să facă.

Prietenii lui i-au simţit noua stare de spirit şi au zâmbit. Aşa că s-au ţinut de mână, toţi patru stând împreună în mijlocul promenadei. În plină zi, cu o sută de poliţişti uitându-se la ei şi mii de priviri prin televedere peste ei, au trecut prin suprafaţă solidă, continuând să râdă sfidător.

Macsen a fost cel care a strigat cel mai tare în timp ce treceau prin tunelul luminos ca şi cum cădeau pe Querencia direct din nebuloase.

— Edeard, ce faci? îl întrebă televorbirea lui Finitan atunci când s-au materializat într-o alee pustie, nu departe de podul de peste Canalul Norilor.

— Trebuie să opresc miliţia, domnule, a răspuns Edeard, impresionat de cât de repede îl găsise Marele Maestru.

Apoi a văzut un ge-câine la celălalt capăt al aleii.

— Ascultă-mă, Edeard, nu folosi forţa împotriva miliţiei. Nu ai aprobarea tuturor ofiţerilor lor, iar Owain le-a dat mână liberă să se ocupe de protestatari.

— De ce? a întrebat Edeard. De ce face asta?

— Aşa cum poate vedea oraşul, el curăţă mizeria creată de tine, a răspuns Finitan cu o oboseală infinită. Procedând astfel, el te uzurpă, ca putere de lege şi ordine în Makkathran, şi în acelaşi timp distruge şi bandele. Când oamenii vor fi ucişi, indiferent de numărul lor, oraşul te va învinui pe tine. Şi din acest motiv, vor vota pentru el la toate alegerile în următoarea sută de ani.

— Totul este despre *voturi?*

— Nu, Edeard, aşa cum ţi-am spus chiar de la început, este vorba de politică. Întotdeauna. Cei de la putere nu sunt uşor de îndepărtat. În mod sigur nu cu bune intenţii.

— Dar cu Bise ce este? Le oferă oamenilor adăpost în conacul lui în timp ce protestatarii sfidează miliţia. Nu face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Bise este un sacrificiu pe care Owain este pregătit să-l facă. Au fost aliaţi în cadrul Consiliului până în această dimineaţă. Fiecare a vrut să obţină credit pentru înfrângerea ta. Bise a subestimat determinarea lui Owain. Este o separare pe care primarul a jucat-o perfect. Vorbeşte deja în Consiliu despre judecarea lui Bise pentru complicitate şi există destule rude de-ale acestuia care vor încerca să beneficieze de şansa de a prelua stăpânirea asupra cartierului, dacă el va fi exclus. Tot ce poate face Bise este să reziste, în speranţa că va îngreuna lucrurile pentru Owain.

— Credeţi că va reuşi?

— Nu am nicio idee. Ar putea încă ajunge la un acord înainte de a se atinge punctul fără întoarcere. Indiferent dacă îl încheie sau nu, nimeni nu va vota pentru mine, nu după ziua de azi, probabil că nici eu însumi. Mă gândesc serios să-i ofer lui Owain susţinerea mea, încercând astfel

să mai salvez o parte din influenţa mea politică. Eventual, dacă lucrez cu el, aş putea juca rolul de moderator.

— Nu, nu puteţi face asta.

— Trebuie să acceptăm realitatea, Edeard. Adună oraşul în spatele lui la fel cum am sperat şi noi s-o facem.

— Făcând să moară oameni! Există agenţi ai familiilor amestecaţi în mulţime, gata să amplifice conflictul cu miliţia.

— Atunci, Madona trebuie să facă un miracol, pentru că nu văd nicio altă cale de ieşire din această situaţie. Suntem presaţi din toate părţile. Iar tu, curajosul meu prieten, vei fi pierdut tot ce ai realizat.

— Asta nu se poate întâmpla.

— S-a întâmplat deja. Te voi proteja cât pot de bine, dar mă îndoiesc că îţi va fi de mare folos mâine.

Edeard îşi lăsă bărbia în piept, după ce încheie televorbirea cu Marele Maestru.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Dinlay.

— Suntem pe cont propriu, le-a spus Edeard. Owain a câştigat. Tocmai ne-a măturat pe toţi din drum, de parcă nici nu am exista.

— Dar noi existăm, a spus Macsen imperativ. Eu sunt aici cu tine ca să te ajut să împiedici miliţia să ucidă oameni. Hai să mergem s-o facem.

Televederea lui Edeard observă primul şir de miliţieni trecând peste podul din High Moat.

— Bine, a spus el, fără convingere. O ultimă încercare.

Au fost observaţi de îndată ce au început să se îndrepte spre pod. Mii de priviri prin televedere s-au aşezat pe ei. Tot mai mulţi oameni îşi orientau atenţia spre ei pe măsură ce vestea se răspândea în fiecare cartier. Greutatea acesteia era ca aerul umed şi cald dintr-o zi de vară, apăsându-i pe cei patru prieteni în timp ce înaintau. Nimic altceva nu se întâmpla în oraş, toată lumea urmărind evenimentele din Sampalok. Un baraj mare de huiduieli şi insulte televorbite căzu peste ei. Edeard le blocă pe toate, încercând să se gândească ce să facă.

Un miracol de la Madona, asta a spus Finitan că ne

trebuie. Şi are dreptate. Dar Madona nu a făcut decât un singur miracol real aici, în oraş: biserica ei. Mă întreb... Asta ar fi mai îndrăzneţ decât şi-a închipuit Boyd.

Podul central peste Canalul Norilor de la High Moat era un arc mic de substanţă a oraşului, mărginit de stâlpi de smarald ascuţiţi cu caneluri portocalii spiralând în afară. Acesta dădea într-o piaţetă unde copacii-spalier înalţi fructiferi crescuseră pe părţile laterale ale fiecărei clădiri, acoperind pereţii arcuiţi cu rânduri groase de flori. Aromele uşoare de piersici şi prune erau acum copleşite de fumul acru ce pufăia din baricade. Atât strada Burfol, cât şi aleea Jankal care duceau în inima Sampalokului erau blocate de mormane de mobilier cărora mulţimile îi dăduseră foc. În spatele lor, prăvăliile şi atelierele fuseseră toate jefuite. Edeard şi prietenii săi i-au văzut pe câţiva dintre cei ale căror nume se aflau pe lista de o sută deplasându-se în mulţimea încrezătoare, felicitând prieteni, mormăind instrucţiuni. Au văzut, de asemenea, numeroase pistoale purtate în mod deschis. În interiorul clădirilor, povestea era tristă. Negustorii şi comercianţii răniţi îşi îngrijeau rănile, în timp ce familiile lor urmăreau carnavalul triumfalist de afară cu gânduri triste şi o mare de furie reprimată.

Edeard îşi întinse gândurile spre Kristabel.

— Poţi să simţi toate astea? a întrebat el.

— Da, iubirea mea. Toată lumea din oraş se uită spre Sampalok acum. Nimeni nu poate să creadă că a fost adusă miliţia. Tata se teme de ce-i mai rău, dar există atât de puţine voci din cadrul Consiliului care vor îndrăzni să se opună primarului. Oh, Edeard, ce mizerie, şi e vina mea.

— Nu.

— Ba da, a insistat ea. A fost ideea mea să-i grupezi pe toţi în Sampalok, şi uite cât de mulţi oameni cumsecade au avut de suferit deja.

— A fost o idee bună, imaginează-ţi acest lucru replicat în fiecare cartier. Asta e ceea ce s-ar fi întâmplat.

— Oare? Acum nu mai ştiu.

— Responsabilitatea este doar a mea. Kristabel, va trebui, probabil, să părăsesc oraşul în curând. Asta dacă nu

ajung în mina Trampello.

— Eu te voi însoţi, ştii asta. Oriunde te duci.

— Nu, draga mea, tu vei fi Stăpâna Haxpenului.

— Nu cred că vreau să fiu, nu şi dacă va fi un Haxpen sub conducerea lui Owain cu politica lui pentru O Singură Naţiune.

— Hai să nu luăm nicio decizie până mâine, în niciun caz cu spiritele încinse.

— Cum spui tu. Nu este nimic cu care să te pot ajuta? Te rog. Vreau să fiu acolo cu tine.

— Nu. Dar există o mulţime de oameni răniţi deja. Au nevoie de medici.

— Mă voi ocupa eu de asta, voi vorbi cu Marele Maestru al Breslei Medicilor. Cel puţin el nu este aliatul lui Owain.

— Bine, atunci.

Aleea dădea în calea Canalul Norilor, puţin înainte de pod. Poliţiştii stăteau de-o parte şi de alta, uitându-se neputincioşi cum regimentul de miliţie mărşăluia peste el. Soldaţii soseau încă de la High Moat, formând în piaţă rânduri ordonate. Cu excepţia unui pluton care se aliniase în patru rânduri în adâncime pe întreaga cale. Douăzeci şi opt de pistoale îl vizau pe Edeard în timp ce se apropia.

— Aş vrea să vorbesc cu locotenentul, a spus el.

Rândul din faţă s-a despărţit pentru a-l lăsa pe locotenent să treacă. Era înalt, apropiindu-se de patruzeci de ani, cu părul blond ondulat sub chipiul negru. Fiecare buton de alamă strălucea puternic pe tunica sa verde cu safir. O sabie lungă era prinsă de centura albă.

Edeard îşi ţinea mintea bine protejată, deşi nu avea prea multe speranţe. Locotenentul era la fel ca oricare ofiţer stupid din miliţie, un aristocrat tânăr care se califica pentru funcţie doar din pricina aroganţei sale infinite. Ar fi dorit ca măcar o dată să fie unul cu o scânteie de inteligenţă şi de independenţă.

— Mergătorule-Pe-Apă, zise ofiţerul, înclinându-şi capul. Sunt locotenentul Eustace. Eu sunt şeful aici şi am ordine stricte de la colonelul meu să nu te las să treci.

Numele îi era oarecum familiar lui Edeard, dar nu era

sigur că îl mai văzuse vreodată până atunci.

— Dacă ordinele dumitale sunt să opreşti protestatarii, atunci pot face eu asta. Am făcut-o deja la Bazinul de Mijloc.

— Fapt care a agitat mulţimile în altă parte, a replicat locotenentul Eustace. Eşti o ameninţare, Mergătorule-Pe-Apă. Cu cât părăseşti mai repede acest oraş, cu atât mai bine.

— Oamenii vor fi foarte grav răniţi, a spus Edeard. Cu siguranţă îţi dai seama de asta. Nu pot permite ca această situaţie să escaladeze şi miliţia să tragă asupra mulţimii. Poliţiştii sunt suficienţi pentru a se ocupa de acest lucru.

— Grija ta bruscă pentru elementele criminale este emoţionantă. Cine şi-a petrecut ultimul an provocându-le?

— Te rog, lasă-mă să încerc. Ţi-o cer ca de la bărbat la bărbat, ce ai de pierdut? Dacă îi liniştesc, colonelul te va lăuda pentru iniţiativa dumitale. Dacă nu reuşesc, atunci nu trebuie decât să execuţi ordinul primit.

— De la bărbat la bărbat, nu-i aşa?

Edeard dădu din cap. Era ceva în neregulă aici, faţa locotenentului era complet lipsită de expresie.

— Avem o vorbă aici în Makkathran, a spus Eustace. Una pe care un băiat de la ţară, probabil, nu o cunoaşte. Nu te pişa în canale, nu ştii niciodată când va trebui să bei apă din ele.

Cu o mişcare languroasă, îşi flutură mâna stângă în semn de concediere. Edeard văzu inelul de argint de pe al treilea deget şi nu putu împiedica un geamăt de disperare să-i scape de pe buze. Era în formă de viţă-de-vie, cu un singur rubin pe creastă.

Logodnicul lui Jessile.

— Destul, a spus scurt locotenentul Eustace răsucindu-se. Fă încă un pas spre pod, Mergătorule-Pe-Apă, şi vom afla de cât de multe gloanţe vă puteţi apăra tu şi echipa ta. Acum întoarce-te dracului în balega infectă de unde ai venit.

— Lasă-l, se repezi Dinlay în timp ce plutonul îşi închidea din nou rândurile. Ocoleşte-i pur şi simplu, foloseşte

camuflajul. El nu este o problemă. Putem ajunge în piaţă cu uşurinţă.

Edeard privi dincolo de plutonul de feţe dure care îl ţineau în vizor, uitându-se la camarazii lor, care încă se adunau în piaţă. O burniţă blândă de petale de flori cădea în jurul lor ca o zăpadă roz şi uscată.

— Nu pot lupta cu ambele părţi, a spus el.

— Atunci împrăştie-i, aruncă pe ei un munte de apă, a zis Macsen. Orice i-ar putea opri să tragă.

— Nu sunt sigur că e de ajuns aici, a spus Edeard, uitându-se nefericit la Canalul Norilor.

— Aer atunci, a spus Kanseen. Poţi folosi aerul? Poţi să-i loveşti cu un uragan?

— Ei bine, probabil că da.

Deodată, a răsunat un foc de pistol. Toţi patru s-au dat instinctiv înapoi la auzul teribilului sunet distinctiv. Cei din pluton se uitau peste umăr, devenind periculos de stresaţi.

— Oh, la naiba cu ăştia, mormăi Edeard. Nu avem timp.

Atunci s-a auzit o altă împuşcătură. Edeard trase o coloană enormă de apă din canalul de lângă pluton.

— Miliţieni, la ţintă, s-a strigat în depărtare.

Locotenentul Eustace se feri de apa care începea să se curbeze peste drumul de lângă canal. Plutonul începu să-şi împletească a treia mână pentru a o respinge. Edeard lăsă greutatea enormă să cadă liber.

— Foc!

Aerul tună cu puterea a două sute cincizeci de revolvere care trăgeau împreună de pe strada Burfol şi aleea Jankal.

— Nu, a strigat Edeard îngrozit.

Cascada lui trânti la pământ o duzină de membri ai plutonului, toţi încercând să se agaţe de ceva în timp ce alunecau peste margine, în canal.

— Foc!

O a doua salvă răsună.

— Ţineţi-i departe de mine, le-a spus Edeard prietenilor lui.

Macsen şi Dinlay au început imediat să-i hărţuiască pe soldaţii care căzuseră în Canalul Norilor. A treia mână a lui

Kanseen smulse revolverele celor care avuseseră prezenţa de spirit să-l ia la ţintă pe Mergătorul-Pe-Apă.

Sus, deasupra străzii Burfol, un cilindru lat de aer începu să se rotească. Poveştile despre tornade fuseseră unele dintre favoritele lui Edeard în copilărie, înainte de culcare. Regretase întotdeauna faptul că nu văzuse fenomenul cu propriii ochi. Acum, răsucea una cum se pricepea mai bine.

Aerul se îngroşă, întunecându-se, în timp ce scotea un ţipăt torturat. Un deget rotitor îşi făcea drum din partea de jos, îndreptându-se spre piaţă.

Unul dintre membrii plutonului reuşi să tragă un foc în Edeard. Dinlay îl observă, şi împinse în lateral cu a treia mână braţul înarmat al soldatului. Glonţul a trecut pe lângă ţintă, iar Dinlay l-a doborât fizic pe individ la pământ. Locotenentul Eustace sări pe Dinlay, toţi trei alunecând pe cărarea umedă, începând să se lovească. Un alt soldat sări şi el deasupra.

Fiecare petală de floare din piaţă se ridică în aer, formând un nor solid şi roz care trecea peste acoperişurile din jur. Tornada atinse grămada de mobilier aprins care bloca strada Burfol. Resturile în flăcări se ridicau fără efort în aer, spiralând rotund şi rotund în coloana care se răsucea mugind. La două sute de metri deasupra oraşului, bucăţile s-au eliberat din coloana de vânt, ţâşnind în lateral. Miliţieni şi protestatari deopotrivă fugeau să-şi salveze viaţa, în timp ce scaune grele şi bănci şi mese arzânde au început să cadă rapid în jos.

Doi soldaţi au sărit pe Kanseen. Ea pivotă în timp ce o trăgeau, plonjând împreună cu unul dintre ei peste marginea canalului, sub apă.

Edeard mută vârful tornadei pe pământ şi îl îndreptă spre baricada din aleea Jankal. În timp ce o coloană de resturi aprinse cobora, o alta ţâşnea în sus.

Locotenentul Eustace reuşi să iasă din grămada care-l ţintuia pe Dinlay la pământ. Macsen îl înfruntă, cu un zâmbet sălbatic pe faţă.

— Nu ştiu de ce eşti atât de supărat. Tot dormitorul

nostru a fost de acord că nu-i bună de nimic în pat.

Eustace mugi de furie în timp ce se repezea la Macsen.

Cu câteva clipe înainte de a-şi pierde toată puterea, Edeard dădu drumul aerului pe care îl modelase. În faţa lui, cei trei soldaţi rămaşi din pluton se grupau în timp ce Macsen şi Eustace se luptau zvârcolindu-se ca nişte şerpi pe drumul lunecos.

— Du-te, i-a strigat Macsen.

Edeard merse înainte, cu pelerina ondulându-se în spatele lui. Tremurând, soldaţii au tras câteva focuri pe care Mergătorul-Pe-Apă nici măcar nu a părut să le observe. Proiectilele s-au aplatizat de pereţii unei case de pe malul canalului în timp ce trecea pe lângă ei, rigizi într-o aşteptare înfricoşată.

Când Edeard a ajuns în piaţă, regimentul începea să se regrupeze. Mai mulţi ofiţeri strigau la el provocându-l, dar îi ignoră. Ordinele erau strigate şi televorbite, în încercarea de a reface rândurile şi de a lua la fugă silueta cu mantia neagră fluturând în spate. O ploaie de petale mici cădea încet pe pământ.

Edeard stătea în capul străzii Burfol, văzând cum oamenii se uitau timid de după uşile şi din aleile unde se adăpostiseră pentru a evita ploaia de mobilă aprinsă.

— Mişcaţi-vă! a strigat la ei. Dacă staţi aici miliţia vă va ucide, iar dacă vă prind eu, va fi chiar mai rău pentru sufletul vostru.

Au luat-o la fugă. Doar câţiva la început. Apoi Mergătorul-Pe-Apă a început să avanseze pe stradă. Şi-a ridicat braţul şi din degetele lui s-au format fulgere pe care le direcţionară către ramurile dezgolite ale copacilor-spalier. Totul s-a transformat într-o debandadă. Zeci de oameni se aruncau înainte ca să se pună la adăpost de personajul teribil de care se temeau cel mai mult. Televederea îi arăta oameni în mişcare peste tot în Sampalok. Mulţimile, care cu câteva minute înainte erau sigure de dominaţia lor asupra străzii, dădeau acum năvală spre ultimul lor refugiu: conacul lui Bise. Edeard aproape se poticni când ajunse în dreptul primului cadavru. Era o femeie care încasase trei

gloanţe. Petale mici alunecau în jos, aşezându-i-se pe hainele însângerate. Televederea lui examină zona din jur şi îi găsi sufletul plutind deasupra cadavrului.

— Îmi pare rău, a spus. Ar fi trebuit să fiu mai rapid.

Faţa ei spectrală se uita descurajată la el.

— Băieţii mei, ce zici de băieţii mei? Sunt atât de tineri.

— Vom avea grijă de ei, îţi promit.

— Vreau să-i văd înainte să plec, a spus ea, şi începu să plutească spre o alee din apropiere. Îi simt lângă mine. O ultimă privire, ca să fiu sigură.

Edeard făcu o grimasă şi îşi continuă drumul. În total, a numărat cincisprezece morţi şi mai mult de douăzeci şchiopătând în faţa lui, strângându-şi rănile din care curgea sângele. Îşi direcţionă televorbirea spre ei, şoptindu-le că ar trebui să o ia pe aleile laterale unde vor veni medicii. Unii l-au ascultat, opt nu au făcut-o. Televorbirea lui Owain l-a găsit când era la jumătatea străzii Burfol.

— Nu ştiu ce crezi că poţi realiza cu asta. Dă-te la o parte şi lasă miliţia să-şi facă treaba cu gunoiul ăsta. Voi cere comisiei să fie indulgentă cu rolul pe care l-ai jucat azi.

— Miracolul Madonei, a răspuns Edeard, fără să-i pese că restul oraşului îi putea simţi televorbirea.

— Poftim?

— Madona a făcut un miracol în Makkathran o dată, şi eu am de gând să-l repet astăzi.

— Tu eşti dincolo de mântuire, Mergătorule-Pe-Apă.

— Atunci, lasă-mă în pace.

— Nu pot face asta.

Ecoul răsună pe stradă purtând ordinul:

— Regiment, înainte marş.

— Vrei să pariezi? murmură Edeard în şoaptă, apoi continuă: Boyd, sper că te uiţi la asta. Este ideea ta, pe Madona.

Îşi încetini uşor mersul, asigurându-se că cei care fugeau spre conac vor avea timp să ajungă acolo înaintea lui. În spatele său, regimentul presa pe stradă în jos. Îşi potriviseră ritmul cu al lui, menţinând perfect distanţa. Asta îl făcu să zâmbească.

— Edeard, i se adresă doar lui televorbirea copleşitor de precisă a Salranei. Ce ai devenit?

— Sunt ceea ce am fost întotdeauna.

— Puterea, da, dar această aroganţă… asta este ceva nou.

— Nu mi-au dat de ales.

— Edeard, acţionezi împotriva voinţei întregului oraş. Opreşte-te.

— La sfârşitul acestei zile, bandele trebuie să fie distruse şi alungate. Nimic altceva nu contează.

— Ceea ce faci este greşit. Afirmi că-ţi asumi toată responsabilitatea. Abuzezi de darurile tale ca să sfidezi Consiliul.

— Cu mult timp în urmă, Rah şi-a folosit puterea pentru a dărui oamenilor un sanctuar în faţa haosului. Nu pot face nimic mai puţin cu darul meu, cu puterea mea. Să dau greş acum ar însemna să trădez tot ce a întemeiat el, tot ce a dăruit acestei lumi.

— Să nu îndrăzneşti să-l invoci pe Rah. Tu nu eşti Rah.

— Ştiu. Dar nu voi lăsa moştenirea lui minunată să se ofilească şi să moară. Ăsta sunt eu. Acceptă asta.

— Mă voi ruga la Madona pentru lumina care a fost odată sufletul tău frumos.

Edeard scrâşni din dinţi. Îşi îndepărtă atenţia de prietena sa din copilărie. *N-o pot lăsa să mă distrugă. N-o voi lăsa! Şi nu toată lumea se îndoieşte de mine.*

Ca şi cum ar fi căutat să contrabalanseze cumplita neîncredere a Salranei în el, Edeard îşi direcţionă televorbirea către Felax, care era încă pe promenada de la Bazinul de Mijloc.

— Aş avea nevoie de ceva ajutor.

— Da, domnule, a răspuns Felax cu mândrie. Bineînţeles că vă voi ajuta.

Încrederea neabătută a băiatului îl făcu să se simtă stânjenit.

— Vreau ca tu şi alţii pe care te poţi baza să alergaţi la sergenţii care sunt la comandă la fiecare pod. Spune-le că Mergătorul-Pe-Apă are nevoie ca echipele de televăzători

să-i ţină sub supraveghere pe cei o sută şi, în plus, să găsească cât mai mulţi dintre cei trecuţi pe mandatele de excludere. Cât de mulţi pot. De asemenea, dacă lucrurile merg cum trebuie, am nevoie ca echipele de arestare să se regrupeze. Vor trebui să-şi asume sarcini de escortă.

— Da, domnule. Voi face asta imediat. Dar, domnule, eu vreau să vă ajut, vreau să fiu acolo cu dumneavoastră.

— Asta este cu adevărat ceea ce am nevoie. Dacă faci asta pentru mine, încă mai putem să răsturnăm situaţia în favoarea noastră azi.

— Am ştiut eu c-o s-o faceţi, domnule. *Am ştiut.*

Edeard era la o sută de metri de capătul străzii Burfol. Putea vedea marea piaţă deschisă din jurul conacului lui Bise. Fântânile încă jucau în bazine, oferind singura mişcare pe toată întinderea. În spatele lor, porţile legate în fier din zidul înalt se deschideau larg.

Păşi în piaţă şi se uită în sus la conacul circular. Peste o sută de oameni se aflau de-a lungul părţii de sus a crenelurilor de pe zidul exterior. Atât cât îi putea arăta televederea, toţi erau înarmaţi. Fiecare pistol era îndreptat spre el.

În spatele lor, turnul de şapte etaje forma o siluetă mândră pe cerul pătat de rugurile de fum. Zidurile sale erau un mozaic de verde şi galben, fiecare nivel de o nuanţă mai deschisă decât precedentul. Ultimul etaj era aproape alb. Bise stătea pe acoperiş, cu splendidele lui robe de ceremonie fluturând în vântul blând. Televorbirea îi răsună, suficient de puternic pentru a atinge mai mult de jumătate din oraş.

— Nu ai nicio autoritate aici, Mergătorule-Pe-Apă. Maestrul Cartierului are stăpânirea deplină între propriile sale ziduri. Părăseşte acest loc.

Edeard era extrem de tentat să răspundă cu un singur gest din mână. În schimb, a spus:

— Stai acolo, te rog. Trebuie să rezolv cu miliţia întâi.

Se întoarse cu spatele la conac. Câteva focuri au fost trase spre el. Devie gloanţele cu uşurinţă. Comenzi încinse curgeau de-a lungul meterezelor, dar nimeni nu a tras din

nou.

Edeard aşteptă cu răbdare, cu televederea întregului oraş direcţionată spre el. Se simţea ridicol de obraznic, şi savura senzaţia cu fiecare secundă care trecea.

Da, acest lucru chiar este îndrăzneţ!

Regimentul de miliţie ajunse la capătul străzii Burfol şi se opri. Primele trei rânduri au luat imediat în obiectiv silueta singuratică din mijlocul pieţei, a cărei pelerină atârna într-o nemişcare nefirească. Fântânile clipoceau mai departe voios pe fiecare parte a acesteia.

— Căpitane Larose, a spus Mergătorul-Pe-Apă. Mă bucur că eşti dumneata. Eşti un om integru.

Căpitanul a făcut un pas înainte şi a salutat din cap politicos.

— Ca şi tine, Mergătorule-Pe-Apă. Te rog să te dai la o parte astfel încât să ne putem îndeplini ordinele emise de autoritatea juridică a oraşului.

— Care sunt aceste ordine?

— Trebuie să arestăm răufăcătorii care se ascund în interiorul conacului Maestrului Cartierului.

— Sunt puternic înarmaţi.

— Aşa cum suntem şi noi.

— Da, dar eu nu voi permite vărsări de sânge la scara pe care o implică ordinele primite. Nu în oraşul meu. Mă voi ocupa de Bise şi de cei pe care îi adăposteşte, ai cuvântul meu. Edeard se roti într-un cerc complet, televorbirea lui devenind tot mai puternică. Toată lumea are cuvântul meu.

— Din păcate, după ziua de azi, cuvântul tău nu mai este de ajuns, a spus căpitanul Larose. Dă-te la o parte, Mergătorule-Pe-Apă, sau voi fi forţat să le ordon oamenilor mei să te împuşte.

Edeard îi zâmbi căpitanului.

— Şi, mai exact, cum vor face asta de acolo de sus? întrebă el şi îi ceru oraşului să-l ajute.

— Unde sus?

Căpitanul Larose aruncă brusc spre pământ o privire nervoasă. Începu să se ghemuiască în încercarea de a-şi recâştiga ceea ce percepea ca o pierdere a echilibrului. A

fost o mişcare ce i-a împins cizmele lustruite pe paviment. O mişcare ce l-a împins apoi în sus deasupra solului. În spatele lui, trei sute de soldaţi făceau exact acelaşi lucru în timp ce simţurile lor le spuneau că se prăbuşesc. Trei sute de soldaţi au început să se deplaseze uşor în aer. Toţi au început să strige consternaţi şi să-şi agite braţele, cuprinşi de panică. Asta a înrăutăţit şi mai mult lucrurile. S-au învârtit şi s-au răsucit. Câţiva dintre ei s-au aruncat în zidurile îmbrăcate în viţă-de-vie ale clădirilor de pe fiecare parte a străzii, ceea ce i-a trimis rostogolindu-se în grupul principal al colegilor lor frenetici. Edeard stătea perfect nemişcat şi se uita. Strigătele lor combinate erau colosale, iar panica mentală care se revărsa era suficient de puternică pentru a-l face să se clatine. Majoritatea soldaţilor erau acum la zece sau doisprezece metri de sol şi totuşi membrele lor băteau sălbatic aerul. Observă că aproape toţi aveau revolverele scoase şi clătină trist din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ar trebui să încercaţi să vă folosiţi a treia mână pentru a vă ghida împreună, îi sfătui Edeard. Dacă vă conectaţi, veţi fi, probabil, mult mai stabili.

— Încetează! urlă căpitanul Larose.

Acesta se întorcea lent, picioarele fiindu-i paralele cu strada de mai jos.

Edeard ridică mâinile a scuză, de parcă era intrigat de lucrul la care asista.

— Eu nu fac nimic.

Ochii lui Larose se bulbucară. Reuşi să-şi rotească braţul, înclinând ţeava revolverului în jos, încet, spre Edeard.

— Eu chiar nu aş face asta dacă aş fi…

Larose trase. Puternica forţă de recul îl aruncă învârtindu-se cu viteză înapoi spre strada Burfol. Se izbi în drum de câţiva dintre oamenii săi, făcându-i să înceapă să se învârtească. Asta nu era bine pentru urechile lor interne.

Edeard se strâmbă când primul soldat vomită spectaculos la cincisprezece metri deasupra pavimentului. În loc să cadă pe jos, voma oscila prin aer, luând forme nebuloase ciudate. Soldatul îngrozit de lângă el privea

neputincios, în timp ce se ciocneau într-o mişcare lentă. Apoi, şi alţii au început să vomite. Strigătele iniţiale de şoc ale regimentului şi-au schimbat tonul, devenind vaiete de dezgust.

Edeard ridică un deget în semn de nemulţumire.

— Nu plecaţi. Mă întorc imediat, şi o să vorbim atunci despre introducerea armelor înapoi în toc.

Se întoarse cu faţa spre conac. De data aceasta, nimeni de pe creneluri nu-l mai avea în vizor.

Întregul Makkathran era foarte tăcut.

Mergătorul-Pe-Apă se uită la silueta îndepărtată a Maestrului Cartierului, Bise.

— Pretinzi că ai jurisdicţie aici, dar uiţi că împreună cu puterea vine şi responsabilitatea. Tu şi familia ta aţi abuzat în mod continuu de poziţia voastră şi aţi permis bandelor să se infiltreze în tot cartierul. Încurajezi sfidarea şi manipularea legii pentru propriile scopuri. Iar rezultatele sunt mizeria şi moartea la care am fost martori astăzi.

— Nu eu sunt cel care aduce…

— TĂCERE.

Edeard îl ţinti cu mâna dreaptă. Un fulger colosal i se desprinse din vârful degetului, lovind partea de sus a acoperişului turnului la un metru de locul unde se afla Bise. Bucăţi încinse de zid s-au îndoit în afară, căzând departe, în curtea de jos. Maestrul se ghemui, cu braţele ridicate în faţa ochilor.

— Ai uitat, Maestre Bise, că nici tu, nici Marele Consiliu nu sunteţi autoritatea finală aici. Suntem cu toţii oaspeţii acestui oraş. Să trăim aici nu este un drept, ci un privilegiu. Începând din această zi, oraşul îţi revocă acest privilegiu. Drept urmare, familia Diroal este deposedată de poziţia şi de averea sa. Jumătate din bani vor fi redistribuiţi ca recompensă locuitorilor din Sampalok care au avut de suferit în această zi. Restul va merge la noul Maestru. Îi adaug, de asemenea, la această listă de exil pe toţi cei care sunt numiţi în mandatele de excludere. Veţi pleca acum din Makkathran şi nu vă veţi mai întoarce. Niciodată.

— Nici chiar tu nu ne poţi obliga să facem asta, răspunse

Bise.

— Nu, i-a replicat Edeard pe un ton plat. Eu nu pot. Oraşul, însă, poate. Şi va începe cu revocarea conacului tău.

Pentru un minut foarte lung, Edeard şi Bise s-au uitat unul la altul. Nimic nu părea să se întâmple. Hohote de râs au izbucnit printre cei de pe creneluri, injurii şi batjocuri au răsunat din nou.

Porţile gigantice legate în fier din faţa lui Edeard au scos un trosnet uluitor de puternic. Oamenii au icnit şi s-au aplecat peste metereze pentru a vedea ce se întâmplă. Porţile păreau să fie intacte. Din mintea ecranată a lui Bise izbucni dintr-odată spaima. Marginea acoperişului, acolo unde se curba uşor pentru a se uni cu pereţii turnului, se schimba. Se slăbea şi se fractura, transformându-se în particule fine de praf care curgeau ca un lichid. Râuleţele de praf au început să se prelingă pe perete spre etajul de mai jos. Apoi, acestea s-au transformat într-un potop, acoperind modelul delicat verde cu galben. Bise se uită în jos, văzând mareea care accelera, acoperindu-i cizmele.

— Dacă aş fi în locul tău, îl sfătui Edeard liniştit, aş coborî cât timp mai există scări pe care să poţi păşi.

Porţile au scos un alt trosnet agonizant. Şuruburile balamalelor robuste băgate la o adâncime de peste optsprezece centimetri în substanţa zidurilor erau respinse. Procesul care de-a lungul timpului împingea mereu afară lucrurile fixate de oameni era acum accelerat. Din interiorul conacului puteau fi auzite o serie întreagă de scârţâieli şi trosnete şi gemete pe măsură ce fiecare uşă era forţată să iasă din cadru. Tablourile au căzut de pe pereţi când piroanele de care erau suspendate s-au desprins. Rafturile din boxe şi camerele de depozitare s-au prăbuşit la podea, conţinutul lor fiind împrăştiat peste tot.

Bise s-a întors şi a fugit spre casa scării.

Apa se scurgea în conac din bazinele de baie de la fiecare etaj. Segmentele de iluminat portocaliu se estompau şi dispăreau. Geamurile de cristal se spărgeau ca nişte baloane de săpun. Uşile au căzut, făcându-se ţăndări.

Apoi pereţii solizi au început să se prelingă în timp ce îşi pierdeau încet coeziunea, transformându-se într-o maree verticală de praf lichid.

Familia Diroal şi toţi slujitorii lor s-au grăbit spre scări. Ge-cimpanzeii şi maimuţele şi pisicile terestre alergau pe lângă ei, amplificând balamucul din casa întunecată a scărilor. Bise abia ajunsese la jumătatea drumului spre etajul şase, când acoperişul s-a dizolvat în sfârşit. Lumina soarelui strălucea peste camerele expuse de la ultimul etaj, dezvăluind covoarele şi mobilierul deteriorat înghiţite lent de o cascadă de praf. Maestrul a gemut înspăimântat şi a continuat să fugă. Putea simţi deja sub picioare cum suprafaţa curbată a scării incomode începea să devină alunecoasă.

Una câte una, cele trei porţi din peretele exterior au ieşit încet din cadru, sistemele lor de închidere desprinzându-se. Au pivotat cu graţie lentă şi s-au răsturnat în piaţă. Nimeni nu mai rămăsese pe creneluri pentru a asista la clipa lor finală. Toţi erau grămadă pe scări, încercând cu disperare să ajungă în curte, în siguranţă. În total, a fost nevoie de peste treizeci de minute pentru ca întreaga clădire să se topească, pentru că era un edificiu gigantic şi nici măcar oraşul nu-i putea resorbi masa mai repede. În acest timp, echipele de poliţişti pe care le ceruse Edeard sosiseră în piaţă şi formaseră un cerc pe cinci rânduri în jurul conacului pe cale de dispariţie. Căpitanul Ronark se afla printre ei. L-a salutat pe Mergătorul-Pe-Apă, aşa cum au făcut şi sergenţii. I-au ascultat ordinele simple, apoi şi-au organizat oamenii aşa cum a vrut el.

La sfârşit, când ultimele bucăţi de perete s-au scurs, zona unde se ridicase înainte conacul fusese redusă la un mic lac de praf. Acesta deveni solid ca piatra. Deasupra lui erau îngrămădite o movilă de mobilier distrus şi haine, şi perdele, şi covoare, şi lenjerie de pat, cărţi şi sticle de vin, veselă spartă, tacâmuri îndoite – toate rămăşiţele strălucitoare pe care orice familie incredibil de bogată le-ar acumula timp de peste două milenii. Lângă toate astea stăteau aliniaţi supravieţuitorii ursuzi şi plini de

resentimente, dar mai ales de frică de Mergătorul-Pe-Apă şi de puterea lui. S-au uitat urât la Edeard când le-a vorbit, dar niciunul nu a îndrăznit să-l întrerupă sau să-l contrazică.

— Dacă sunteţi un Diroal sau unul dintre cei pe care i-am numit în mandate, veţi preda armele poliţiştilor, le-a spus el. Iar de aici, veţi merge la Poarta de Nord. Poliţiştii vă vor escorta şi vă vor asigura trecerea. Puteţi lua cu voi tot ce puteţi duce, dar nu mai mult. Toată lumea este liberă să plece.

Căpitanul Ronark conducea procesiunea pestriţă, cu umeri drepţi şi strălucind de mândrie, ducându-i în jos pe aleea Jankal.

— Voi veni şi eu într-o clipă, îi spuse Edeard, şi traversă piaţa spre strada Burfol.

Regimentul încă plutea uşor între clădiri. Câteva zeci de soldaţi reuşiseră să se agaţe de viţa-de-vie, atârnând tremurând. Nu conta cât de tare strângeau frunzele, stomacurile lor insistau că s-ar afla în cădere. Aerul era plin de globule mici de lichid lipicios. Edeard strâmbă din nas în timp ce se apropia. Mirosul era cu adevărat respingător.

Cu a treia mână, îl trase pe căpitanul Larose în partea din faţă a zonei de cădere pe care oraşul o crease pentru el.

— Nu am ordine pentru dumneata, pentru că eu nu sunt primarul, i-a spus Edeard uitându-se în sus la bietul om în uniforma lui pătată îngrozitor. Dar aş dori să sugerez ca regimentul să ajute victimele din această zi. Nu vi se pare o sugestie înţeleaptă, căpitane?

— Da, şopti bărbatul.

— Mulţumesc. Îmi cer iertare pentru orice disconfort creat. Vă rog pe toţi, luaţi-vă măsuri de siguranţă, nimeni nu doreşte un accident acum.

Regimentul coborî încet, în jos, pe pământ.

Edeard se alătură şirului de poliţişti din serviciul de escortă. Cei cu care s-a nimerit erau de la secţia din Fiacre. Toţi l-au întâmpinat cu zâmbete mute, încercând să nu pară prea triumfali, dar gândurile lor erau atât de strălucitoare, încât cu greu le puteau ascunde. Televederea i-o arătă pe Kristabel ajungând la Bazinul de Mijloc. Era într-una din

gondolele familiei împreună cu bătrânul lor doctor, Acena. În spatele ei se afla o procesiune de treizeci de gondole, fiecare cu câte doi medici şi mai multe novice.

— Miliţia va fi cu voi în scurtă vreme, îi spuse Edeard. Vă vor ajuta să aveţi grijă de victime. Încercaţi să ignoraţi mirosul.

— Nu sunt sigură că am nevoie de ajutorul lor, a răspuns ea tăios.

— Fără resentimente, dragostea mea. Va trebui să trăim împreună după ce se încheie toate astea.

— Da. Desigur.

— Poţi să vorbeşti cu tatăl tău pentru mine? Aş dori o navă încărcată cu alimente şi pături pentru a naviga spre nord în această după-amiază. Poate ancora în apropierea ţărmului pentru a le furniza exilaţilor suficiente provizii pentru a rezista în următoarele câteva zile. Nu-i putem arunca pur şi simplu fără nimic. Sunt şi copii printre ei.

— Sunt momente, Edeard, când îi este foarte greu omului să se ridice la standardele tale de decenţă, dar nu trece o zi în care să nu mulţumesc Madonei că le ai. Voi vorbi cu tata imediat.

În timp ce Edeard şi exilaţii traversau Sampalokul, grupuri mici de poliţişti ghidau alte persoane să li se alăture: oameni care aveau mandate de excludere emise împotriva lor. Unii erau însoţiţi de soţiile şi copiii lor, alţii veneau singuri. În timp ce înaintau, Edeard simţea presiunea continuă, intangibilă, a televederii apăsând pe coloana ursuză de nefericiţi. Putea simţi întrebarea care creştea în subconştientul locuitorilor oraşului: şi acum, ce urmează? Era o întrebare oarecum vagă chiar şi pentru el.

— Domnule, am nevoie de un sfat, i-a spus el lui Finitan.

— Cred că toţi suntem redundanţi acum, nu-i aşa? i-a răspuns Marele Maestru.

— Asta e problema, nu pot fi privit ca un fel de împărat care nu face parte din Consiliu. Fiecare dintre noi trebuie să acţioneze în cadrul legii, altfel totul devine irelevant, iar oamenii nu pot trăi fără ordinea pe care aceasta o aduce. Aproximativ despre asta a fost ziua de azi, despre

restabilirea ordinii. Nu putem pierde acum. Au murit oameni.

— Ştiu. Până în ultimul minut, m-am gândit că Owain va da înapoi. Dacă eşti dispus să accepţi constrângerile impuse de lege, atunci ar trebui să fie posibil să o luăm de la capăt. Nu va fi uşor. Cu toate acestea, odată ce oamenii vor avea timp să reflecteze, şi cu unele încurajări, ar trebui să fie în măsură să vadă că ai acţionat cât se poate de bine. Trebuie doar să avem o strategie care să ne poată duce până la alegeri. Atunci când amândoi ne vom confrunta cu judecata finală.

— Ştiu asta. Şi am câteva idei.

— Foarte bine, băiatul meu, să le auzim.

Kanseen, Dinlay şi Macsen erau pe podul de pe Canalul Norilor, stând împreună pe unul dintre pilonii răsuciţi. Îşi întinseseră tunicile pe stâlpul alăturat să se usuce în lumina puternică a soarelui. Părul umed al lui Kanseen atârna de pielea capului ca o beretă stricată. Degetele îi erau zgâriate şi pline de noroi. Dinlay încerca să cureţe singura lentilă intactă rămasă în ochelarii lui. Nu că ar fi contat prea mult, un ochi era atât de grav umflat, încât abia putea zări cu el. Buza îi era despicată şi încă îi curgea sânge. Îşi scosese cizmele, astfel încât glezna stângă să poată fi legată într-un bandaj gros. Nasul lui Macsen era rupt. Două bucăţi mici de şerveţel erau împinse în fiecare nară, roşii de sânge. Tunica lui lipsea, iar cămaşa de sub vesta de dromătase era ruptă, dezvăluind o mulţime de zgârieturi şi vânătăi pe braţe.

Nu s-au ridicat atunci când Edeard s-a apropiat. Stăteau doar, acolo, privindu-l în tăcere. Se opri în faţa lor.

— Nu-mi spuneţi, le-a zis el. Ar trebui să-i văd pe ceilalţi.

Kanseen rânji batjocoritor.

— Dacă a mai rămas ceva din ei.

— Aţi rămas alături de mine, le-a spus. Aţi crezut în mine. V-aţi ocupat de idioţii lui Eustace, astfel încât să pot trece de ei.

Macsen se întoarse spre Dinlay şi zâmbi.

— Idioţii lui Eustace. Un nume bun pentru un pluton.

— Putem obţine, probabil, să fie oficializat, a recunoscut Dinlay. Se ridică de pe pilonul scurt, tresărind de durere în timp ce punea greutate pe glezna luxată. Vino aici.

Edeard îl îmbrăţişă, incredibil de fericit că nu se întâmplase nimic rău cu prietenii săi supravieţuitori – ei bine, nimic permanent. Apoi Kanseen păşi în braţele lui deschise. În cele din urmă, Macsen i-a dat şi el o îmbrăţişare.

— Au!

— Eşti bine? l-a întrebat Edeard neliniştit.

— O fi el complet idiot, şi arătătorul lui Macsen pipăi nasul prudent, dar, trebuie să recunosc, ştie cum să lupte murdar. Aşa că i-am dat asta.

— Deci, a spus Dinlay, am reuşit să rămânem poliţişti.

Edeard le aruncă lui Macsen şi Kanseen o privire uşor vinovată.

— Pentru moment, da. Mă ajutaţi să-i escortăm pe exilaţi?

Dinlay se uită iritat la glezna bandajată.

— Nu cred că voi reuşi să fac tot drumul până la Poarta de Nord.

— Medicii vor ajunge aici în curând, l-a asigurat Edeard. Voi doi ce ziceţi?

— Pe Honious, totul e despre mersul cu tine, nu-i aşa?

Marşul peste High Moat era destul de rapid. În momentul în care Ronark a ajuns la Poarta de Nord, Edeard numărase aproape opt sute de persoane în coloană. Detesta faptul că atât de multe femei şi copii erau alungaţi, dar nu mai putea face nimic în legătură cu asta, nu acum. *Întotdeauna o să fie aşa.*

Drumul pe ambele părţi ale porţii gigantice era pustiu. Edeard şi poliţiştii au rămas lângă zidul de cristal. Bise, care era în capul coloanei, s-a oprit la arcada gigantică din zid.

— O navă va ancora în golful Cauley în această seară, i-a spus Edeard fostului Maestru de Cartier. Are provizii pentru voi. Pentru voi toţi.

Bise se uită urât la el.

— Unde ar trebui să mergem acum?

— Există terenuri libere în provincie. O puteţi lua de la început dacă vreţi.

— Eu sunt un *Maestru de Cartier,* a strigat Bise furios. Peste cincizeci de membri ai familiei Diroal erau adunaţi în spatele lui, toţi purtând haine corespunzătoare statutului lor, dar total nepotrivite pentru un marş în afara oraşului. Tivurile de la fustele fanteziste ale femeilor mai în vârstă erau deja zdrenţuite şi murdare după ce fuseseră târâte de-a lungul drumului plin de praf de pe High Moat. Bărbaţii purtau haine de blană căptuşite şi asudau în cămăşile şi pantalonii lor ţipători. Două dintre soţiile mai tinere duceau în braţe bebeluşi care plângeau. Niciuna dintre ele nu avea încălţăminte care să reziste mai mult de câteva zile pe drum. Edeard se strădui să nu se simtă vinovat sau îndurerat la nefericirea din faţa lui.

— Dacă ai fi acţionat conform responsabilităţilor tale, încă ai mai fi, a spus el. Acum pleacă, cât timp mă mai simt generos.

— Nu vei trăi mai mult de miezul nopţii, scuipă Bise.

Edeard a zâmbit sec.

— Sper că nu te bazezi pe Warpal sau pe Motluk pentru a face din asta o realitate.

Bise păli. Se uită în sus la arcadă şi trecu dincolo de ea cu capul sus. Familia se târî după el.

— Până la lăsarea întunericului va fi în pavilionul de pe Iguru al vreunui prieten, spuse căpitanul Ronark. Îmbrăcat în haine curate, sorbind vin şi punând la cale răzbunarea în timp ce restul acestor nefericiţi vor tremura pe marginea drumului.

— Ştiu, a declarat Edeard în timp ce oamenii menţionaţi în mandatele de excludere începeau să treacă în şir, proferând insulte şi promisiuni de răzbunare. Cel mai important lucru este exilul în sine. Fără membrii cei mai activi ai bandelor, putem instaura ordinea în oraş. În plus, cât timp credeţi că Bise va fi binevenit în pavilionul acela? Două săptămâni? O lună? Cât timp i-aţi hrăni şi i-aţi îmbrăca toată familia? Va fi mutat în cele din urmă tot mai

departe şi tot mai departe de noi.

— Sper că da.

— Vă mulţumesc pentru sprijinul dumneavoastră, domnule, a spus Edeard.

— L-ai avea de o mie de ori, Mergătorule-Pe-Apă. Mi-am dăruit viaţa poliţiei şi am obţinut atât de puţin. Ai restaurat credinţa oraşului în noi, în lege. Asta înseamnă mult pentru mine şi, probabil, pentru mai multe persoane decât crezi.

— Speram că aţi putea vorbi cu Walsfol pentru mine.

— Voi avea o discuţie. S-ar putea să fie mai uşor decât te aştepţi. Acţiunile de astăzi ale primarului au lăsat o mulţime de oameni şocaţi şi tulburaţi.

— Trebuie să rămân poliţist.

— Există o poziţie care cred că ar servi foarte bine.

— Ce poziţie?

— Cea de căpitan al secţiei Jeavons.

Edeard îi aruncă bătrânului o privire speriată.

— Dar, domnule…

— Sunt, oricum, aproape la vârsta pensionării şi există posturi în biroul şefului poliţiei unde îmi pot petrece timpul rămas. Uită-te la mine, stau aici şi privesc cum nemernicii din oraş mărşăluiesc spre surghiun, oameni pe care am petrecut zeci de ani încercând să-i anchetez. Mai bine de atât nu se poate. Se cuvine să preiei secţia Jeavons, şi asta te va pune într-o poziţie bună pentru a ajunge şeful poliţiei în câţiva ani. Walsfol este de vârsta mea, ştii doar.

— Asta este… extrem de generos, domnule.

— E o politică bună. Şi cred că ai învăţat ce este cel mai important în acest oraş acum.

— Da, domnule!

Opt poliţişti îl escortau pe Buate la Poarta de Nord. Edeard îi aruncă omului o privire dispreţuitoare şi le spuse gărzilor să-l lase să treacă.

— Nu ştiu ce eşti, Mergătorule-Pe-Apă, i-a zis Buate, dar nu vei rezista.

— Probabil că ai dreptate. Dar în timp ce eu sunt aici, tu nu eşti. Iar asta le oferă tuturor o şansă la o viaţă mai bună.

Buate se întoarse şi păşi prin Poarta de Nord.

— Iată o privelişte pe care n-am crezut că o voi vedea, a spus Kanseen în timp ce Buate se uita la păşunea din exterior cu o privire dezgustată.

Trecu mai departe, ţinându-se la distanţă de ceilalţi exilaţi din coloană.

— Merită să ţinem minte, totuşi, a spus Macsen. Deci, ce urmează, atotputernicule Mergător-Pe-Apă?

— Sampalok şi apoi o nuntă, le-a spus Edeard. Şi dacă îmi mai spui aşa o dată, o să te trezeşti că locuieşti împreună cu Buate într-o colibă în cea mai îndepărtată provincie pe care o pot găsi.

— Ohooo, sensibil!

— Ce vrei să spui cu nunta? a întrebat Kanseen.

— Trebuie să vorbesc cu vo… Edeard se opri. Braţul îi zvâcni brusc, arătând spre ultimii oameni din coloana care trecea prin Poarta de Nord. Tu nu! făcu un semn. Vino aici.

Adolescentul tresări vinovat, privind în jur pentru a încerca să vadă pe cine arăta Mergătorul-Pe-Apă.

— Da, *tu,* a spus Edeard.

Băiatul cu siguranţă arăta ca şi cum ar fi trebuit să fie exilat: păr creţ castaniu, care nu văzuse săpunul de ceva vreme, un început de barbă recalcitrantă, o grămadă de coşuri pe obraji. Hainele lui fuseseră în mod clar croite pentru altcineva. Pantalonii retezaţi grosolan pe măsura lui – pentru că nu era prea înalt pentru vârsta lui, erau ţinuţi de o curea. Purta o haină peticită cu buzunarele bombate, pline cu mâncare şi obiecte mici de argint furate din prăvăliile din Sampalok. Singura lui expresie era una ursuză, şi nu se uita în ochii nimănui.

Părinţii lui l-au urmat, lipindu-se unul de altul în mod defensiv. Edeard îl recunoscu pe tată, un bandit care acţiona în Abad.

— Care este numele tău? a întrebat Edeard.

— Lasă-l în pace, a strigat femeia. Plecăm, ce mai vreţi de la noi, ticăloşilor?

Băiatul îi aruncă lui Edeard genul de privire acră pe care doar un tânăr din Sampalok o putea avea.

— Cum ţi se spune? a întrebat el binevoitor.

— Marcol. Ce-ţi pasă ţie?
— Şi tatăl tău este Arcton, ştiu, iar pe mama ta…?
— Janeel, a spus ea nesigură. Ce-i asta?
— Marcol, aici de faţă, are o a treia mână foarte puternică.
Băiatul se înroşi.
— Nu am!
— Nu sunt mulţi în acest oraş care să poată trage un ge-vultur din cer de la o astfel de înălţime.
— Nu am fost eu.
— Le eşti loial părinţilor tăi, nu-i aşa? remarcă Edeard. Ar trebui să fii, dacă pleci cu ei. Eşti destul de mare ca să rămâi şi să ai grijă de tine dacă vrei cu adevărat. La urma urmei, numele tău nu apare în niciun mandat.
— Lasă-l în pace, a spus Janeel.
Braţele ei s-au strâns protector în jurul fiului.
— Nu rămân aici, a zis Marcol sfidător.
— Îţi voi face o ofertă, a continuat Edeard. Voi anula exilarea tatălui tău, dacă te înrolezi ca poliţist stagiar la secţia Jeavons.
— Ce?
Arcton şi Janeel şi-au aruncat priviri neîncrezătoare.
— Edeard? întrebă Kanseen nedumerită.
— Două condiţii, a spus Edeard. Marcol trebuie să-şi facă stagiatura şi să absolve, iar tu, Arcton, să-ţi iei un loc de muncă şi să te fereşti de probleme.
— Vorbeşti serios? a întrebat Arcton.
— Eu sunt Mergătorul-Pe-Apă.
— Nu se ţine de glume, i-a asigurat scurt Macsen.
— Da, a spus Janeel, care părea gata să izbucnească în plâns. Da, o vom face.
— Marcol? a întrebat Edeard. Ce spui? Nu va fi un lucru uşor.
— De ce faci asta? A fost mai mult un mormăit decât o propoziţie.
Edeard îşi puse braţul în jurul umerilor lui Marcol şi îl trase deoparte.
— Ai o prietenă?

— Da! Sute.

— Sute, nu-i aşa? Eşti norocos. Eu nu aveam, nu înainte să mă alătur poliţiştilor. Ştii cât de multe am avut după ce am devenit Mergătorul-Pe-Apă? Ai auzit despre partea aceea din viaţa mea?

Băiatul era acum aproape de a zâmbi.

— Într-un fel.

— Fetelor, în special fetelor de familie, le plac bărbaţii în uniformă, mai ales aceia dintre noi care sunt mai puternici decât oricine altcineva. Chiar le plac.

— Da?

— Nu e niciodată uşor să fii poliţist stagiar, dar poate fi mai greu decât să fii fermier dincolo de Iguru? Asta vrei să fii?

— Nu.

— Deci, vrei să faci o încercare? De dragul mamei tale, dacă nu de altceva. Uită-te la ea, nu vrea să fie izgonită din oraş. Dar nu am avut de ales: tatăl tău a greşit, numai că acum ai o şansă să îndrepţi tu lucrurile.

— Bine. Am s-o fac.

— Mulţumesc. Edeard îi chemă pe Arcton şi pe Janeel. Puteţi merge acasă. Aduceţi-l la secţia Jeavons mâine dimineaţă la ora şapte, spălat şi cu o înfăţişare respectabilă.

— Da, Mergătorule-Pe-Apă. Mulţumesc, Mergătorule-Pe-Apă.

— Ce în Honious a fost asta? a întrebat Macsen. Doar nu crezi cu adevărat că va reuşi să ajungă poliţist?

Edeard zâmbi.

— Noi am reuşit.

Ultimul dintre exilaţi trecu prin Poarta de Nord. Edeard se întoarse pentru a se adresa poliţiştilor care îi escortaseră.

— Oamenii îşi vor aminti această zi, pentru ceea ce am făcut noi. Dar nimic din ce s-a întâmplat nu ar fi fost posibil fără sprijinul vostru, şi vă mulţumesc din adâncul inimii pentru modul în care aţi fost alături de mine azi. Aţi contribuit la fel de mult ca şi mine.

Îşi întinse mâna a treia la balamale de fier gigantice care

ţineau poarta în zid. Când începu să-l ridice, mecanismul de fixare scârţâi în semn de protest. O rafală de fulgi de rugină ninse în jos pe iarbă de la mecanismul greoi. A tras apoi de poartă. Poliţiştii au început să aplaude când secţiunea uriaşă de cristal pivotă înapoi în gaura pe care Rah însuşi o tăiase cu două mii de ani în urmă. Zgomotul scrâşnit pe care îl făcea era atât de puternic încât Edeard gândi că bucata veche de cristal s-ar putea sparge în cele din urmă. Dar aceasta se încadră perfect în arcadă. Socotise că un astfel de gest dramatic era un mod potrivit de a încheia povestea cu exilul.

Kathlynn, sora lui Kanseen, se afla în piaţă lângă grămada de resturi care fuseseră cândva posesiunile familiei Diroal. Îl ţinea în braţe pe micul Dium care sugea un bulgăre de miere şi se agita energic în toate părţile. Dybal şi Bijulee erau lângă ea. Toţi trei vorbeau cu Dinlay, care era aşezat pe o banchetă veche şi ponosită din lemn de cireş recuperată din grămadă. O mulţime de locuitori ai Sampalokului încercau să salveze ce se mai putea. Mişunau peste movilă precum drakkenii pe stârvuri. Oamenii transportau pachete grele de lucruri pe drumurile dinspre piaţă. Edeard se gândi că cel puţin o treime din ele fuseseră luate deja. Incredibil, dar asta includea şi una din porţile imense din peretele exterior. O scanare rapidă cu televederea îi arătă poarta lângă o fierărie la trei străzi distanţă. Proprietarul şi ucenicii săi băteau deja cu ciocanul legăturile mari de fier.

— Ei da, izbucni Kanseen când, ieşind din strada Burfol, o văzu pe Kathlynn. Ce se întâmplă?

Kathlynn îi zări şi ea şi le făcu semn fericită. Edeard ridică un deget în semn de rugăminte.

— Un moment. Locuitorii Sampalokului s-au oprit când Mergătorul-Pe-Apă a revenit în piaţă, aruncându-i priviri nervoase. El le zâmbi. Luaţi tot ce vreţi, vă rog, apoi daţi-vă la o parte.

Câţiva dintre cei mai curajoşi l-au crezut pe cuvânt şi au continuat să aleagă din rămăşiţe.

— Edeard! îl avertiză Kanseen.

— Ah, în sfârşit. Edeard o observă pe Kristabel care îşi făcea apariţia de pe una din străzi. Purta o rochie verde şi un şorţ cu pete de sânge pe el. O maică mergea alături de ea, o femeie în vârstă, ţeapănă şi suspicioasă. Ea prezida Biserica Madonei din Sampalok, una dintre sarcinile cele mai ingrate din cartier. Se vedea asta din comportamentul ei. Era mult mai dură decât majoritatea maicilor Madonei pe care le întâlnise Edeard.

Bijulee îl îmbrăţişă pe Macsen, în timp ce Dybal îl bătea pe spate. Macsen scânci la impact. Kanseen îl ţinea acum în braţe pe agitatul Diurn, care era încântat să-şi vadă mătuşa.

Kristabel îi dădu lui Edeard un sărut rapid.

— Eşti bine?

— Da. Dar chiar nu mai vreau zile ca asta.

— Nu vor mai fi.

— Tot mai vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Desigur. Despre asta e vorba? arătă ea spre maică.

— Nu. Iartă-mă. Este vorba despre menţinerea statului de drept. Asta e ceea ce le dă oamenilor speranţă. Şi au nevoie de acest lucru, mai ales azi.

— Te iubesc, a murmurat ea.

Maica tuşi pentru a atrage atenţia.

— Ai cerut să mă vezi, Mergătorule-Pe-Apă.

— Da, maică. Cred că s-ar putea să avem nevoie să oficiezi o ceremonie.

— Ce fel de ceremonie?

— Macsen, cred că cel mai drag prieten ţi-a spus să nu mai pierzi niciun moment.

— Ce?

Dybal începu să chicotească.

— Ai ceva să întrebi pe cineva? a spus Edeard calm. Chiar acum?

Macsen i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Cred că glumeşti, a mârâit el printre buzele strânse.

— Eu sunt Mergătorul-Pe-Apă şi se pare că nu mă ţin de glume.

Recuperatorii îşi salvaseră prada şi acum se apropiau pentru a urmări cel mai nou spectacol bizar ce se juca azi în piaţă. Poliţiştii au început să se adune şi ei, plini de interes. O mulţime de televederi se concentrau din nou pe piaţă. Edeard întinse un braţ. Un inel de argint fulgeră afară din grămada de resturi zburând prin piaţă direct în mâna lui. I-l oferi lui Macsen cu un gest elaborat.

— S-ar putea să ai nevoie de ăsta.

— Oh, Madona!

Macsen luă inelul, ochii mărindu-i-se uimiţi la cât de multe diamante fuseseră montate pe un obiect atât de mic.

— Serios?

— Serios, a spus Edeard.

Macsen trase o gură de aer şi se lăsă pe un genunchi.

— Kanseen, nu sunt niciodată mai fericit decât atunci când sunt cu tine. Vrei, te rog, să-mi faci onoarea de a te căsători cu mine?

Era incredibil de ciudat, cu atât de mulţi oameni înghesuiţi în jur pentru a vedea şi a auzi, dar faţa lui exprima o dorinţă de necontestat.

— Da, dragul meu, a spus ea. Mă voi căsători cu tine.

Câţiva poliţişti au fluierat şi au aplaudat în semn de aprobare când Macsen i-a pus inelul pe deget. Acesta se încruntă la Edeard când inelul alunecă înapoi.

— Nu puteai găsi unul care să se potrivească?

— Maică, a spus Edeard, te rog să-i căsătoreşti acum.

— Edeard, nu, a zis Kanseen. Uită-te în ce hal sunt. Nunta mea ar trebui să fie… nu aşa ceva.

— Îmi pare rău, a spus el. Am motivele mele.

— Motivele *tale*?

El a dat din cap.

— Ar fi bine pentru tine să fie nişte motive temeinice, a murmurat ea.

Dybal dădu mirelui mâna miresei. Dinlay era cavalerul de onoare. Kathlynn stătea în spatele surorii ei, plângând şi ţinând în mână un buchet de flori smulse în grabă din straturile de pe străzile din apropiere. Kristabel şi Bijulee s-au ocupat pe rând de Dium, care voia cu tot dinadinsul să

ia parte la acţiune. Edeard o ţinea de mână pe Kristabel atunci când putea, ascultând cuvintele maicii cu grămada de gunoi din conac drept fundal pentru mireasa şi mirele uzi şi ciufuliţi. Poliţiştii au format un semicerc larg în jurul lor, urmaţi de o mulţime de locuitori curioşi ai Sampalokului. Când s-a terminat, după ce s-au făcut promisiunile, s-au rostit jurămintele, iar mireasa a fost sărutată, Edeard s-a dus la prietenii săi.

Vocea şi televorbirea lui au umplut piaţa.

— Când Rah ne-a scos din haos şi ne-a adus în acest loc, oraşul ne-a acceptat. Când Rah le-a permis celor mai credincioşi prieteni şi adepţi ai săi să devină Maeştri ai Cartierelor, oraşul nu a obiectat, pentru că el a ales cu înţelepciune. De-a lungul secolelor, cei din familia Diroal s-au îndepărtat de idealurile cărora li s-au dedicat la început, şi ziua de astăzi este rezultatul acestui fapt. Niciunul dintre noi nu vrea să sfideze Constituţia lui Rah, eu cel mai puţin dintre toţi, aşa că acum cer în mod public oraşului să accepte numirea noului Maestru şi a Stăpânei Cartierului Sampalok.

— Edeard! şuieră Kanseen furioasă.

Mergătorul-Pe-Apă făcu un gest şi terenul de sub grămada de resturi deveni din nou fluid. Tot ce mai rămăsese din conacul dispărut al lui Bise a fost absorbit în jos, sub suprafaţă, însoţit de un sunet aspru, gâlgâit. Mulţimea îşi ţinu respiraţia, excitată.

— Păşiţi în mijloc, a spus Edeard calm, în timp ce substanţa oraşului se întărea din nou.

Macsen luă mâna soţiei sale şi o trase în spaţiul larg deschis. Ambii radiau nervozitate, în timp ce cizmele lor ude plescăiau pe sol, urmăriţi de peste o mie de oameni în piaţă, şi încă de câteva ori pe atât prin televedere.

— Noul Maestru şi Stăpâna din Sampalok, a anunţat Edeard. Şi noul lor conac.

Suprafaţa a început să se onduleze în jurul lui Macsen şi al lui Kanseen. Ea a tresărit speriată, iar el a îmbrăţişat-o strâns – gest apreciat de spectatori.

Şase linii lungi întunecate s-au întărit pe pământul din

jurul lor, de parcă un arhitect folosea zona pentru a schiţa un hexagon enorm. Liniile mai mici s-au înmulţit în interiorul acestora, dezvăluind contururile viitoarelor camere şi galerii. Apoi, toate au început să se umfle în sus, în creste.

Radiind de fericire, Kanseen se uită peste spaţiul gol spre Edeard.

— Cât va dura?

— Va lua ceva timp. Este întotdeauna mai rapid şi mai uşor să distrugi lucrurile decât să le reconstruieşti.

— Adică o săptămână?

Edeard se uită cu îndoială la crestele mici. După cinci minute, ajunseseră la aproape cinci centimetri. Sub ele, oraşul reamenaja greoi vasta şi complicata sa reţea de canale şi conducte pentru a alimenta şi susţine noua structură pe care el o schiţase în grabă. O *clădire cu scări normale. În fine!*

— Poate că ar fi fost mai bine să vă ofer un cort drept cadou de nuntă.

Justine: anul trei

Nu puteai visa în timpul suspensiei. Toată lumea ştia asta. Şi totuşi…

Justine îşi amintea atât de clar cele două zile minunate de lenevie cu Kazimir. Fusese cea mai fabuloasă poveste de dragoste condamnată pe care universul o cunoscuse vreodată. Se afla în vacanţă pe Fae Away, o fată bogată şi răsfăţată care-şi sărbătorea ultima întinerire pe ceea ce era pe atunci planeta cea mai excentrică a Confederaţiei. Marele final era un zbor cu un hiperglider pe Muntele Herculaneum. Fusese o plimbare extraordinar de excitată. Zborul cu micul avion printr-o furtună fenomenal de agresivă i-a imprimat viteza necesară pentru a trece dincolo de atmosferă şi a se curba peste vârful vulcanului uriaş. În ciuda tuturor previziunilor, a reuşit, alunecând în jos şi aterizând într-o poiană mică, de pe cealaltă parte.

Norocul, şansa, soarta sau un zeu deosebit de rău l-au plasat pe Kazimir pe terenul de dincolo de poiana în care hipergliderul a lovit pământul şi s-a oprit brusc. Avea şaptesprezece ani, născut în comunitatea Gardienii Sinelui pe care Bradley Johansson o formase pentru a proteja omenirea de Starflyer. O educaţie care îl lăsase cu totul devotat cauzei sale, dar în acelaşi timp inocent cu privire la univers în general. Nu avusese într-adevăr nicio şansă împotriva unei femei cu două sute de ani mai în vârstă şi cu un corp proaspăt reîntinerit care gâlgâia de hormoni adolescentini. Nu că ar fi opus cine ştie ce rezistenţă.

Echipei de recuperare a companiei turistice i-au trebuit două zile pentru a înconjura Herculaneum şi a-i culege pe toţi piloţii planoarelor. Două zile petrecute consumând alimentele fine din depozitul planorului, dormind, vorbind şi făcând dragoste. Două zile singuri. Apoi ea s-a întors la lumea ei şi el la a sa. Tot ce-i rămăsese era cea mai dulce amintire din întreaga ei viaţă.

Acela ar fi trebuit să fie şi să rămână sfârşitul. Dar câţiva ani mai târziu, Gardienii Sinelui i-au încredinţat lui Kazimir o

misiune pe Pământ, iar el a riscat totul pentru a o vedea din nou. Răsplata lui a fost să fie trădat. De ea. A crezut că făcea ceea ce trebuie informând serviciile de securitate. Dar el era cel care deţinea adevărul, Starflyer era ceva real şi au găsit modul de a se răzbuna. Kazimir a fost asasinat de unul dintre agenţii săi şi după o mie două sute de ani Justine încă nu se iertase. Nici chiar fiul pe care i l-a purtat şi l-a numit după el nu a ajutat-o să-şi ostoiască durerea.

Iar, acum, visele ei îi ofereau o dată în plus cele două zile. Se uita din nou la faţa lui plină de adoraţie în timp ce îl seducea şi îl învăţa miracolul pe care corpurile lor îl puteau realiza împreună. Ştia din nou ce însemna să fie ţinută în braţele lui. A râs cu el în poiana de pe deal în lumina puternică a soarelui care strălucea pe cerul superb de safir al planetei Far Away. L-a surprins uitându-se la ea plin de dorinţă peste focul pe care îl aprinseseră lângă cort în timpul nopţii. L-a privit dormind. A vorbit cu el despre viaţa ei. I-a ascultat poveştile despre cum crescuse în munţi şi în deşerturi, temându-se de marele inamic.

Două zile care i-au arătat ce paradis ar fi fost viaţa ei numai dacă ar fi avut puterea de a renunţa la propriile convenţii. Două zile care au făcut-o să plângă de bucurie pur şi simplu pentru că au existat. Două zile care se întindeau, şi se întindeau… acordate de un vis pe care era imposibil să-l aibă. Pentru că nu se putea visa în suspensie.

Noaptea s-a apropiat şi l-a pierdut. Focul de tabără trebuie să se fi stins, lăsându-i lumea claustrofobic de întunecată. Aerul era mai uscat decât fusese pe munte.

Luminile se conturau în întuneric. Constelaţii ciudate pline de culoare pe care mintea ei somnoroasă începea încet să le cuprindă. Pictogramele medicale din exovedere îi spuneau că începea să se recupereze.

— Oh, la naiba, a gemut ea.

Capacul camerei medicale se deschisese, iar ea privea din nou în jur la cabina lui *Silverbird.* Fusese doar un vis. Se ridică şi-şi şterse lacrimile de pe obraji.

— Starea? a întrebat ea unitatea de comandă.

Un nivel nou de pictograme i-a fost afişat în exovedere.

Fusese în suspensie timp de trei ani, steaua-ţintă se afla la aproximativ un an-lumină distanţă. Iar *Silverbird* decelera la greu. Se apropia ceva.

— La naiba, a murmurat când senzorii au surprins în întregime vizitatorul.

Era mare – de dimensiunea unui munte. Acesta era doar nucleul. Era înconjurat de straturi ciudate de materie diafană care fluctuau ca un gaz.

Un Lord al Cerului cu aripile de vid complet extinse.

Justine făcu un duş şi comandă o masă decentă în timp ce *Silverbird* şi Lordul Cerului se apropiau de punctul de întâlnire. A durat încă cea mai mare parte din zi, dar în cele din urmă au ajuns să alunece prin spaţiu la aproape două mii de kilometri depărtare unul de altul. Senzorii erau capabili să penetreze ceaţa de aripi de vid. Lordul Cerului era la fel cum îl arătaseră visele lui Inigo. Un ovoid lung, dar nu solid, de parcă straturi mari de material cristalin fuseseră îndoite într-o varietate topologică Calabi-Yau, cu curbe în buclă intersectându-se reciproc într-o complexitate ce-ţi întorcea ochii. Suprafeţele deformate străluceau în modele lungi de difracţie ce se scurgeau întotdeauna spre interior. Nu putea fi sigură dacă structura în sine era stabilă sau fluctua în mod constant. Era atât de multă mişcare de suprafaţă.

Aşezată pe cea mai lungă canapea din repertoriul cabinei, îşi lăsă mintea să ajungă la creatura imensă. Strălucea la marginea televederii ei, o strălucire nu foarte diferită de cea din gaia-câmp. Firavă şi plină de emoţie.

— Salut, a spus ea.

— Fii binevenită, a zis Lordul Cerului.

— Eşti cel care m-a lăsat în acest univers?

— Rudele mele ştiau de sosirea ta. Nucleul te-a atras înăuntru.

— Ştii, atunci, că dorinţa mea este de a vorbi cu acest nucleu, Inima, unde voi ghidaţi sufletele oamenilor. Poţi să mă duci acolo?

— Mintea ta nu este la fel ca a celorlalţi din specia ta care obişnuiau să locuiască aici. Îţi lipseşte maturitatea

vârstei înaintate şi totuşi fermitatea ta este formidabilă. Este ceva la nava ta care îţi amplifică gândurile, dar nu aşa cum trebuie.

Cuibul de confluenţă, realiză Justine.

— Amplificatorul este un instrument construit în lumea mea natală pentru a imita felul în care se comunică aici. Este modul în care ne-ai găsit, dincolo de frontierele tale.

— Împreună cu rudele mele, eu îi călăuzesc pe cei care au atins împlinirea spre nucleu. Acesta este felul meu de împlinire. Va veni o vreme când nu mă voi întoarce de la nucleu.

— De aceea am venit aici. Alţi semeni de-ai mei încearcă să ajungă la universul tău. Sosirea lor va fi un dezastru. Trebuie să-i explic acest lucru Inimii.

— Existenţa este realizarea împlinirii. Toţi trebuie să depună eforturi pentru acel moment.

— Înăuntru aici, da. Dar în exterior este un univers foarte diferit de acesta. Ştiaţi că ne răniţi, că distrugeţi stelele şi lumile noastre?

— Nu există decât aici, universul şi nucleul.

— Atunci eu de unde am venit?

— Nucleul ştie.

— Condu-mă acolo, te rog.

— Acest lucru nu se poate face, este împotriva a ceea ce este. Deplâng pierderea ta. Odată ce vei ajunge la împlinire, te voi călăuzi.

Dinţii Justinei începură să scrâşnească. Făcu un efort pentru a se asigura că frustrarea ei nu contamina televorbirea cu uriaşa creatură.

— Înţelegi ce îţi spun? Existenţa de care vă bucuraţi aici ucide viaţa entităţilor din afară, împiedică o întreagă galaxie de a ajunge vreodată la împlinire.

— Pentru a realiza împlinirea, specia ta trebuie să vină la lumile solide împrăştiate de-a lungul acestui univers.

— Tipul tău de împlinire. Nu al nostru.

— Te voi călăuzi atunci când mintea ta va atinge împlinirea. Te lupţi atât de tare, încât ţesătura este profund afectată de dorinţele tale. Nu va dura mult timp.

— Ajută-mă, te rog. *Ucizi* oameni.
— Să urci în această ţesătură este minunat în orice fel cu putinţă. Chiar şi cele mai liniştite minţi sunt o parte din ceea ce este.
— Nu, nu, moartea în afara acestui univers este definitivă. Se termină toate formele de existenţă.
— Cât de greu este pentru specia ta. Vă adaptaţi uşor şi vă maturizaţi în acest univers. Noi vă urăm bun venit tuturor. Este motivul existenţei noastre.
— Trebuie să ajung la Inimă. Îţi aminteşti de alţii ca mine pe care i-ai călăuzit acolo?
— Au fost mulţi. Ei au fost fericiţi să ajungă la nucleu.
— Mă bucur să aud asta. Unde sunt ei acum? Unde este nucleul?
— Nucleul este centrul a peste tot şi oricând. Este de unde am venit cu toţii, şi unde toţi se întorc pentru a se schimba şi a trăi prin schimbare.
— Este aici? Suntem în nucleu chiar acum?
— Nu poţi fi în nucleu. Nu ai atins împlinirea.
— Aş vrea să vorbesc cu semenii mei care sunt deja acolo. Aş putea învăţa atât de multe de la ei. Ei mă vor ajuta să ajung la împlinire.
— Împlinirea vine din interior.
— Împlinirea este realizată prin experienţă. Sunt singură aici. Trebuie să comunic cu propria mea natură, dacă e să mă maturizez.
— Rudele mele nu sunt conştiente de niciun fel de gânduri din minţi asemănătoare cu specia ta. Nu a mai rămas niciuna.
— Niciuna? a întrebat ea şocată. Dar era o lume întreagă cu cei ca noi, poate mai mult.
— Toţi au fost călăuziţi la nucleu. Lumea aceea aşteaptă sosirea altora. Aşa cum fac şi rudele mele.
— Atunci du-mă la o lume unde poţi simţi minţi în viaţă.
— Turma mea caută mereu în acest univers. Nu există nicio lume în care să pot simţi că locuiesc astfel de minţi.
— Mama dracului! nu se mai putu abţine Justine.
Frustrarea o copleşi în cele din urmă. Nici cei din specia

Ocisen nu erau atât de încăpăţânaţi ca această creatură. Trase aer în piept. *Nu e încăpăţânat, acestea sunt rutinele sale de gândire, perfect adaptate la viaţa şi la scopul său. De ce ar trebui să înţeleagă motivaţiile şi problemele mele?*

— Eşti tristă, a spus Lordul Cerului. Când vei fi gata pentru a fi călăuzită, te voi călăuzi. Trebuie să ştii acest lucru şi să speri.

Ceva se schimbă în tiparele care sclipeau în foile cristaline curbate ale Lordului Cerului. Acesta se deplasă, micşorându-se cu o viteză incredibilă. În câteva secunde dispăru din raza senzorilor lui *Silverbird.*

— Voi, Zeilor, murmură Justine.

Vizualizările celui de-al Doilea Visător li-l arătaseră întotdeauna pe Lordul Cerului plutind calm, în derivă. În timp ce accelerarea la care tocmai asistase fusese de aproape cinci sute de *ge. Dacă fusese acceleraţie. Acesta este un loc ciudat şi vechi.*

Şi-a petrecut următoarele câteva ore reascultând conversaţia din nou şi din nou. În cele din urmă a recunoscut că nu ar fi putut obţine niciun alt rezultat. Lordul Cerului pur şi simplu nu avea psihologia necesară pentru a o ajuta să ajungă la Inimă. Era prea străin de specia ei.

Cu toată dimensiunea şi capacităţile sale, nu era foarte sigură că putea fi considerat un *sentient.* Majoritatea inteligenţelor aveau capacitatea de a învăţa şi de a raţiona. Aceste creaturi păreau incapabile de a interpreta ceva în afara parametrilor lor originali.

Nu că această analiză ar fi ajutat-o în vreun fel.

Când a verificat registrul navei, a fost mulţumită de modul în care *Silverbird* rămăsese funcţională. Din cine ştie ce motive, erorile fuseseră minime, în timpul petrecut de ea în suspensie. Acum nu trebuia decât să decidă ce să facă în continuare.

La o distanţă de un an-lumină, senzorii vizuali puteau distinge doar un fel de disc de concreştere în jurul stelei spre care se îndrepta. Examină imaginile slabe cu spaimă crescândă. Nicio stea ale cărei planete erau încă în formare

nu va avea o lume locuibilă pe care să se poată stabili. Sau cel puţin, nu ar avea acolo, în universul real.

Justine analiză problema în minte în timp ce servea o altă masă fină cu pulpe de miel fierte în vin toblaris şi ierburi picante, îndopându-se apoi cu bomboane de ciocolată. Ajunsese atât de departe, şi mai avea doar un alt an şi jumătate de suspensie. Încă nu avea suficiente informaţii pentru a lua o decizie, niciun fel de decizie. Se îndrepta pur şi simplu către stea ca o măsură de consolare. De asta avea nevoie acum mai mult decât oricând. *Nicio altă specie planetară în tot acest univers!*

Silverbird începu să accelereze din nou până la punctul şapte din viteza luminii în timp ce capacul camerei medicale curgea, închizându-se deasupra ei.

5

Era o casă obişnuită pe o stradă obişnuită. Cel puţin pe Ganthia. O planetă care devenise înaltă imediat după ce fusese amenajată, diferitele sale comitete politice dezvoltând rapid o politică de construcţii organice durabile. Flora nativă se preta uşor la concept, arborii din zonele temperate fiind lemn de esenţă tare, cu o structura internă de tip fagure. Câteva trucuri genetice i-au făcut apţi pentru modelarea creativă. La fel ca şi aercoralul dezvoltat în timpul primei ere a Confederaţiei, copacii modificaţi de pe Ganthia puteau fi dirijaţi pe carcase-cadru, pentru a forma camere bulboase gen scorbură. Şi mai bine încă, se pretau la altoire, astfel încât, în timp ce fiecare cameră era un copac individual, o casă era o fuziune între mai mulţi copaci.

Căpitanul de Marină în retragere Donald Chatfield trăia în mijlocul a ceea ce din aer semăna cu o pădure de dimensiuni considerabile. Acesta era, de fapt, oraşul Persain, care se întindea pe latura câtorva munţi, imediat deasupra ţărmului. Doisprezece copaci îi ofereau cinci camere la primul etaj din ai căror pereţi curbaţi încolţeau ramuri pipernicite, cu frunze roz sidefii. Cinci trunchiuri lungi creşteau prin golurile dintre camerele de mai jos, înainte de a se bomba în al doilea etaj cu compartimente mai mici, fiecare dintre ele acoperit cu frunze de culoarea cuprului. Cei doi arbori rămaşi erau conducte tubulare, ce se răsuceau în jurul curburii camerelor inferioare adăpostind scările dintre cele două niveluri.

Capsula-taxi a Paulei veni razant de-a lungul a ceea ce părea a fi un bulevard larg prin oraşul-pădure. Se aşeză în linişte pe pajiştea sălbatică de lângă casa lui Chatfield, iar Paula coborî adulmecând aerul neobişnuit de picant. Clustere de case se întindeau în toate direcţiile, unele înalte de trei sau patru etaje, trunchiurile lor minunat răsucite înnodându-se într-un întreg labirint de sprijin. Lumina soarelui strălucea printre ramurile aeriene, aşternând în

jurul ei o pătură pestriţă. În depărtare, câţiva copii se jucau într-o zonă deschisă. Întreaga scenă era deosebit de rustică. Numai capsulele ce zburau de-a lungul reţelei de drumuri verzi trădau adevărata bază culturală a planetei.

A urcat scara scurtă din lemn până la platforma-pridvor formată dintr-un copac în miniatură modelat în formă de ciupercă plată. Donald Chatfield a salutat-o din minunata uşă de modă veche vopsită în verde de la intrare. Un bărbat înalt cu aspect tineresc şi cu un zâmbet lejer. Părul îngrijit, închis la culoare, începea să încărunţească, în contrast cu trăsăturile ferme şi bronzul sănătos. Nu-şi putea da seama dacă meşele acelea mai deschise erau ceva la modă sau un capriciu genetic imperativ pe care biononicele lui nu îl putuseră adapta. La urma urmei, avea trei sute cincizeci de ani.

— Mulţumesc că ai acceptat să mă vezi, a spus ea când a condus-o în camera de zi.

Trei cercuri mari fuseseră tăiate în pereţii bombaţi pentru a fi umplute cu un cristal perfect limpede. Toate dădeau spre grădina din spate. Nu fusese făcută nicio încercare de a vopsi sau acoperi lemnul gol, deşi pereţii şi tavanul erau lustruite pentru a scoate în evidenţă fibrele turcoaz ale căpriorilor întunecaţi. Chiar şi mobila fusese sculptată din secţiuni mari de trunchiuri de copaci, îmblânzită de câteva perne împrăştiate.

— Reputaţia ţi-a luat-o înainte, anchetator Myo, a spus el, invitând-o cu un gest să ia loc pe unul dintre scaunele mari. Nici măcar nu a trebuit să consult un fişier de referinţă. Pe de altă parte, am servit pe navele din jurul Dyson Alpha. Asta a fost cu mult timp în urmă, dar echipajele au tendinţa de a asimila istoria perioadei Războiului mai în detaliu decât cetăţeanul obişnuit, pentru că ne ajută să ne înţelegem misiunea.

— Interesant, a zis ea lăsându-se pe spate. De fapt, de asta sunt aici.

El ridică o sprânceană într-o expresie aproape dispreţuitoare.

— Cerule! Până şi eu sunt istorie în privinţa asta.

— Nu tocmai. Aş vrea să te întreb despre a treia misiune acolo. Ai fost căpitanul lui *Poix.*

— Da. Care este problema?

— Nicio problemă. Am nevoie de nişte informaţii despre un membru al echipajului tău: Kent Vernon.

— Ah, el.

— Asta nu sună bine.

Donald îi zâmbi poznaş.

— În serviciul Marinei sună foarte important, dar eu am fost de fapt în Divizia de Explorare. Noi zburam în misiuni ştiinţifice, nu de luptă. Asta permite – făcu o pauză – o gamă *mai largă* de personaje decât Marina obişnuită. Vernon poate că a fost util în analizarea învelişului în reţea a generatorului, dar cu siguranţă nu ar fi fost de niciun folos în vreo poziţie în Marina propriu-zisă. Nu era cea mai populară persoană de la bordul dragei şi bătrânei *Poix.*

— De ce nu?

— Nu mă înţelege greşit. A efectuat o muncă de valoare. Cu toate acestea, abilităţile sale sociale erau oarecum deficitare. Destul de surprinzător, dar era un Înalt. A cam şocat o parte din echipaj, nu erau obişnuiţi să accepte aşa ceva.

— Dacă era atât de perturbator, cum de a primit o misiune?

— A fost o misiune ştiinţifică, nu strict militară. Specialiştii primesc sarcini temporare pe durata misiunilor lor. Am fost avertizat cu privire la personalitatea lui, în timp ce era pregătită misiunea.

— Cu toate acestea, i-ai permis să ia parte.

— Căpitanul are o oarecare putere de decizie. I-am accesat dosarul şi am considerat că ar putea avea o contribuţie importantă, era supracalificat în domeniul său. Asta ar fi trebuit să compenseze orice perturbare personală pe care ar fi provocat-o. În cele din urmă, am acceptat să-l iau alături de noi, pentru că nu strică să agităm un pic lucrurile din când în când.

— Ciudată atitudine, a observat ea. Eşti într-o misiune dificilă şi importantă, la mare distanţă de casă, în ceea ce

este încă, din punct de vedere tehnic, o zonă de război, şi alegi să iei la drum o influenţă potenţial disruptivă.

— A fost un apel la judecată. Am făcut-o pentru că avusesem două misiuni anterioare pe Dyson Alpha şi echipajul meu cunoştea rutina. Prezenţa lui la bord nu a reprezentat niciodată un pericol fizic. În cel mai rău caz, pentru care eram întotdeauna pregătiţi, bariera ar fi putut ceda în timp ce noi eram acolo. Vernon ar fi fost băgat în cabina lui şi instruit să rămână acolo în timp ce am fi făcut tot ce am fi putut pentru a împiedica navele Prime să evadeze. Chiar şi atunci, lui *Poix* i s-ar fi atribuit o poziţie în a treia linie de apărare. Până în ziua de zi Marina menţine o putere de foc foarte serioasă lângă Perechea Dyson. Ozzie să-i ajute pe Primi dacă vreodată o iau razna şi încearcă să facă o breşă.

— Şi? A fost corectă judecata? a întrebat Paula.

Donald a ridicat din umeri.

— Nu există un răspuns corect la asta. Misiunea a adunat o mulţime de date, dar nu l-aş mai vrea neapărat la bord din nou. În mod ciudat, a susţinut moralul echipei după aceea. În ultimele mele două zboruri au existat o mulţime de discuţii despre cât de dificilă fusese misiunea aceea.

— Apropierea în faţa adversităţii?

— Ceva de genul ăsta. Deşi nu aş vrea să reiasă că a fost o călătorie teribilă sau plină de obstacole. Nu a fost. E doar diferit de restul Înalţilor, ceea ce nu este o crimă. Deci, de unde interesul tău pentru Vernon după atât de mult timp?

— Nu era chiar cine pretindea că este.

Donald o privi lung.

— În ce fel?

— Eu cred că avea propria lui agendă, posibil în numele unei facţiuni ANA.

— Ce agendă?

— De aceea sunt aici, pentru a afla ce poţi să-mi spui.

— Îmi pare rău, dar răspunsul meu imediat este: foarte puţin. Chiar luând în considerare atitudinea lui, a fost o misiune de rutină perfectă. Am adunat date despre Fortăreaţa Întunecată timp de opt luni şi ne-am întors

acasă.

— Nu a fost niciun eveniment anormal? Nimic ieşit din comun?

Ochii lui Donald pâlpâiau în timp ce se afunda în amintiri depuse cu mult timp în urmă într-o lacună depozitare.

— Absolut nimic.

— Şi mai exact care a fost scopul misiunii?

— Monitorizarea şi analizarea interiorului celor două sfere cu structură în reţea din interiorul Fortăreţei Întunecate. Ceea ce am realizat cu succes.

— Au existat progrese sau dezvăluiri despre Forţăreaţa Întunecată?

— Nu datorită nouă. Lucrul acela afurisit este încă o enigmă. Nu înţelegem cum se generează un câmp de forţă suficient de mare pentru a îmbrăca un întreg sistem stelar, mecanismul este ciudat. Deşi, din câte înţeleg, se fac progrese în domeniu în ultimul timp. Nu sunt la curent.

— A fost ceva ce Vernon ar fi vrut să continue? Poate că a insistat pe ceva ce ai notat în momentul în care ai scris despre personalitatea lui?

— Vorbea mereu despre locul de fabricare.

— Fabricare?

— Orice o fi fost ceea ce folosiseră Anominii pentru a construi Fortăreaţa Întunecată. Susţinea că, dacă am putea examina asta, am rezolva tot ce era legat de generator şi de principiile sale. În mod logic, avea dreptate. Dar nu asta era misiunea noastră.

— Înţeleg. A existat vreodată o misiune pentru a examina fabrica?

— Nu. Pentru că nu ştim unde este.

— Deci, Vernon voia să mergeţi şi să o căutaţi?

— Da. Nu m-ar fi deranjat s-o fac eu, de fapt. Asta ar fi ceva, nu-i aşa? O structură care construieşte maşini de mărimea unei mici gigante de gaz. Să caut aşa ceva ar fi suficient să mă smulgă înapoi din retragere.

— Sunt sigură. Paula ezită, neavând încredere în niciun cuvânt din ce-i spunea el. Kent Vernon a modificat în vreun fel observaţiile înregistrate?

— În mod constant. De aceea se şi află acolo echipa ştiinţifică. Un set de rezultate îi conduce la investigarea unui alt aspect. În cadrul parametrilor globali ai misiunii, procesul de monitorizare este foarte fluid. Altfel am fi doar un simplu releu de senzori.

— Care era domeniul specific al lui Vernon?

— Semnătura cuantică. Era acolo pentru a determina subnatura fizică a compoziţiei sferei cu structură în reţea.

— Şi, în domeniul acesta, a vrut să facă ceva ce nu ar fi trebui făcut?

— Nu. Avem o marjă de manevră destul de largă atunci când vine vorba de observaţii. Cam singurul lucru pe care Marina îl interzice este să încerci să iei o probă fizică dintr-o sferă-reţea – nu că acestea ar fi strict fizice. O restricţie stupidă, dacă mă întrebi pe mine, dar nu eu fac regulile.

— Stupidă în ce sens?

El îi aruncă o privire curioasă.

— Ai luat parte la Războiul Starflyer. Ozzie şi Nigel Sheldon au trimis o pereche de distrugătoare cuantice în interiorul Fortăreţei Întunecate, iar ea funcţionează încă. Asta este o nucă a naibii de tare. N-o să se rupă dacă razi un pic din ea.

— Bine spus.

Paula activă un strat de biononic cu funcţie specifică pe suprafaţa pielii de la palma dreaptă.

— Ai o relaţie bună cu ANA, ai putea să-i spui asta într-o zi, a zis Chatfield.

— Sunt sigur că are motivele sale.

— Da.

Paula se ridică şi întinse mâna dreaptă.

— Ei bine, mulţumesc pentru timpul acordat, căpitane.

— Nicio problemă. Îi scutură mâna cu căldură. Am fost de vreun folos?

Biononicele ei prelevau celulele moarte din stratul epidermic al lui Chatfield.

— Nu sunt sigură. Timp de o secundă a crezut că ar trebui să-şi activeze îmbunătăţirile de luptă, dar a renunţat. Chiar şi aşa, instinctul ei de modă veche o făcu să nu se

simtă confortabil când a trebuit să se întoarcă cu spatele la el, atunci când a condus-o afară. De îndată ce a ajuns înapoi în capsula ei taxi, a deschis link-ul ultrasecurizat către ANA: Guvernare. Este un Accelerator.

— Ce te face să spui asta? întrebă ANA: Guvernarea.

— A admis o posibilă eroare şi şi-a acceptat vina. Manevră standard de atragere a simpatiei. Dar greşeala lui reală a fost una fundamentală. Când i-am spus că Vernon avea o agendă pentru o facţiune, Chatfield a întrebat ce agendă, nu ce facţiune. Ridică mâna dreaptă, întorcând-o ca să-şi examineze palma. Nu era nimic vizibil, dar biononicele alimentau deja un flux de secvenţe de date de-a lungul link-ului. Îţi trimit ADN-ul lui. Compară-l cu fiecare fişier pe care îl ai. Mai ales cu cele ale persoanelor care au legături cu Guvernul şi Marina.

Ca şi mai înainte, viteza de răspuns a fost aproape instantanee. Paula era impresionată de cât de multă atenţie acordase ANA analizei. U-amprentei sale i-ar fi luat cel puţin un minut pentru a rula comparaţia.

— Instinctul acela al tău e grozav, a spus ANA: Guvernarea.

— Serios?

— Există o arie de douăzeci de puncte de marcatori de similitudine cu un anume căpitan Evanston.

— Nu sunt identice, deci este fie din familie, fie…

— Fie a suferit o resecvenţiere a ADN-ului pentru o misiune.

— Asta e o acoperire foarte adâncă. Deci, este Evanston sau Chatfield?

— Aş spune Chatfield. Evanston a servit ca ofiţer cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Dar ADN-ul curent al lui Chatfield este aproape identic cu cel al căpitanului de Marină Chatfield înregistrat acum o sută de ani.

— Aproape identic?

— Variaţia este mică, dar vizibilă. Dacă nu am lua în considerare perioada petrecută în resecvenţiere, eroarea s-ar încadra în limitele acceptabile.

— Dar, dacă recurge la resecvenţiere, de ce ţine

douăzeci de puncte de similitudine? Resecvenţierea completă era o opţiune destul de populară în rândul claselor criminale către sfârşitul primei ere a Confederaţiei şi începutul celei de a doua, modul perfect de a evita verificarea identităţii în instanţă. O mulţime dintre ei au scăpat nepedepsiţi.

— Răspunsul este simplu: creierul lui. A vrut să îşi păstreze rutinele de gândire. Dacă modifici structura neuronală şi neurochimică, modifici şi modul în care gândeşti, adică întreaga ta personalitate. A vrut să continue să fie el însuşi.

— Asta are sens. Aşa că dă-mi dosarul lui. Îl observă intrându-i în clusterele macrocelulare. Rutinele de gândire secundare au triat datele, subliniind secţiunile relevante. O intrare lungă îi atrase atenţia. Oh, Iisuse, a murmurat.

— Exact, a spus ANA: Guvernarea. Şi în conexiune cu evenimentele de azi, extrem de semnificativ.

— Copleşitor de semnificativ, a replicat Paula. Evanston a fost al doilea în comandă la staţia de monitorizare a restricţiilor de dezvoltare pe Elan.

— Întotdeauna am considerat o mare ironie faptul că Confederaţia a permis supravieţuitorilor din forţele invadatoare Prime să continue să trăiască în lumile cucerite.

— Nu pe toate dintre ele, a spus ea. Doar pe cele cinci Lost23 pe care nu le-am distrus complet. Unii dintre imotilii aceia supravieţuitori s-au deşteptat.

— Vrei să spui că au devenit umani.

— Au accesat amintirile unor avocaţi umani şi s-au predat imediat. Ne-au recitat chiar propriile noastre legi referitoare la drepturile fundamentale. Aş spune că a fost o mişcare destul de inteligentă. Evolutivă chiar. Să te adaptezi, apoi să accepţi etica unei specii străine pe care ai încercat să o distrugi, pentru a supravieţui tu însuţi. Acesta a fost singurul motiv pentru care Amiralul Columbia le-a permis să trăiască. A considerat asta un indiciu că specia Prime era capabilă de progresie socială – aşa cum o văd oamenii.

— Şi-au respectat partea lor din acord până acum.

— Nu cred că acest lucru poate fi pus în seama lor.

Paula nu mai simţise o astfel de mânie de ceva timp. De secole. Dar ca Acceleratorii să-i folosească pe Primi pentru a susţine Imperiul Ocisen… Era nevoie de foarte mult ca să o poţi şoca pe ea, dar acest lucru o făcuse. *Nu înţeleg pericolul?* Ba, bineînţeles că da. *Eu sunt cea care abia acum începe să înţeleagă miza pentru care joacă, limitele până la care vor merge.*

— Aceasta este şi concluzia noastră, a spus ANA: Guvernarea.

— Este trădare.

— Dacă poate fi dovedită. Până în prezent avem doar dovezi circumstanţiale.

Paula rezistă tentaţiei de a privi peste umăr. Capsula ieşise deja de pe bulevardul verde şi elegant al oraşului. Acum se ridica graţios peste vârfurile munţilor spre portul stelar de pe câmpia interioară de dincolo de ei. Cocheta cu ideea de a se întoarce şi de a-l aresta pe Chatfield. O citire a memoriei ar furniza dovada.

— Crezi că Chatfield va permite să se întâmple asta?

— Nu, a recunoscut ea cu regret. Dacă e un agent Accelerator la nivelul la care credem că este, atunci capturarea nu este o opţiune. Va recurge la pierderea-corpului, iar ei îl vor re-vieţui în decurs de o zi cu un trup de siguranţă. Va trebui să-l ţinem sub observaţie şi să vedem unde ne duce.

— L-am pus sub urmărire electronică.

— Mulţumesc. Asta ar trebui să meargă până când voi putea aduce aici un coleg ca să-l fileze. Dacă Chatfield face parte din proiectul care i-a aliat pe Primi cu Imperiul Ocisen, s-ar putea să ştie ce fel de hardware i-a ajutat Troblum să construiască. Mă întreb dacă e vorba despre navele care însoţesc flota Ocisen.

— Potrivit lui Gore, Ilanthe a spus că Acceleratorii pot proteja sistemul solar de orice expansiune a Golului. Dar nu ştiu cum s-ar putea traduce asta în practică.

— Două proiecte ilegale de construire de hardware? Chiar

sunt dedicaţi ideologiei lor, nu-i aşa? Va trebui să-l ţinem sub o supraveghere foarte atentă pe Chatfield.

— Pe cine vei folosi?

Paula îşi îngădui un zâmbet uşor.

— Digby îşi doreşte de ceva timp o misiune la nivelul acesta. Corect ar fi să-i dau ocazia.

— Este pe deplin calificat şi are experienţa necesară.

Paula râse de-a dreptul.

— Un mod plin de tact de a mă acuza de nepotism.

— Este la patru generaţii distanţă.

— Dar totuşi, unul din descendenţii mei. La urma urmei, cine mai e suficient de nebun pentru a face acest tip de muncă?

— Îl găsesc perfect capabil.

— E prea tânăr şi prea nerăbdător. Dar o astfel de misiune îl poate vindeca de asta. O să-l apelez.

Marius se afla la o jumătate de kilometru distanţă când capsula-taxi a Paulei părăsea casa lui Chatfield. Găsi prezenţa anchetatoarei, exact în acest moment, descurajantă. Asta însemna că făcea o mulţime de conexiuni despre care el presupusese că vor rămâne ascunse, cel puţin până când ar fi fost prea târziu. După ce capsula ei a părăsit bulevardul verde al oraşului, s-a îndreptat fără grabă spre casa lui Chatfield. O asemenea abordare va elimina cel puţin unele protocoale de urmărire despre care ştia că vor fi activate în urma vizitei ei. Drept confirmare, u-amprenta îl informă că nişte controleri extrem de sofisticaţi alunecau în nodurile cibersferei locale.

Pentru o clipă, a luat în considerare ideea de a-l abandona pur şi simplu pe Chatfield. Dar avansarea la următoarea etapă era un risc acceptabil. Dacă Paula Myo ar fi avut o înţelegere reală a strategiei Acceleratorilor, l-ar fi luat pe Chatfield în custodie. Îşi trimise, deci, u-amprenta în casele vecinilor căpitanului şi examină diferite fişiere, sifonând detalii personale şi preferinţe insignifiante. În timp ce mergea pe aleea verde, datele erau absorbite de biononicele sale, îngăduindu-i să-şi schimbe înfăţişarea şi

emisiile electronice. Costumul lui togă sclipitor se transformă într-o ţesătură moale, unduitoare, de ametist, cu cizme gălbui abia vizibile de sub faldurile mişcătoare. Încrezător în persoana lui amalgamată, a traversat peluza deasă din faţă şi a declanşat senzorii casei.

Chatfield nu s-a arătat surprins atunci când a deschis uşa lucioasă din faţă pentru cineva care semăna cu Fardel, vecinul de la patru case mai jos, chiar dacă omul purta stilul de îmbrăcăminte Jalliete. Ochii verzi au fost cei care l-au trădat.

— Ai văzut-o pe Myo plecând? a întrebat Chatfield în timp ce intrau în camera de zi, unde erau înconjuraţi de un scut de confidenţialitate.

— Da.

— Au descoperit că Troblum a fost pe *Poix.*

— Rahat. Îmi va face o imensă plăcere să debarasez universul de ruşinea aceea de Înalt. Myo ştie de ce a fost acolo?

— Nu. I-am aruncat un fitil despre interesul lui pentru fabrica Anomine.

— Bun. Se leagă frumos cu obsesia lui pentru deplasarea planetelor cu viteză supraluminică. Asta îi poate distrage o vreme.

— Voi fi sub observaţie. Se uită direct la Marius. Ai venit să mă deposedezi de corp?

— Nu. Trecem la următoarea etapă un pic mai devreme. Asta ar trebui să te scoată din vederea lor pentru un timp, şi atunci când vei reapărea nu va mai conta.

— Înţeleg. Chatfield aruncă o privire de regret camerei bulboase de lemn. Îmi va fi dor de asta. Ganthia a fost un loc plăcut de trăit. Politicile sale sunt destul de progresiste în unele privinţe.

— Irelevant acum. Am o navă în aşteptare în portul spaţial. Du-te direct la staţia noastră Frost şi ia-ţi echipamentul.

— Am înţeles. Şi apoi spre Ellezelin?

— Da, dar stai în aşteptare până când îţi autorizăm aterizarea. Visul Viu te aşteaptă să te alături Pelerinajului,

dar nu te vreau acolo mai devreme. Chiar dacă politica noastră este de succes, pot exista agenţi ANA fără scrupule rămaşi pe acolo care ar putea cauza probleme.

— Ca Myo?

— Printre alţii. Suntem pregătiţi pentru orice, nu-ţi face griji.

— Voi pleca imediat.

Atolul Babuyan intrase într-o noapte aproximativă. Iluminarea interioară a domului fusese oprită, dar cristalul rămăsese perfect transparent. Semiluna galbenă a lui Icalanise se ridica deasupra buzei parcului, trimiţând o lumină slabă peste păduri şi turnuri. Amiralul Kazimir o vedea prin fereastra biroului său în timp ce-şi aranja meticulos uniforma de ceremonie. Comisia Executivă de Securitate a Senatului fusese convocată în sesiune de urgenţă pe Aldaho, unde trebuia să prezinte vestea cu adevărat proastă despre noii aliaţi ai Imperiului Ocisen. Se părea că va trebui utilizată flota de descurajare, o perspectivă care îl încânta şi-l îngrozea în egală măsură. Timp de aproape şapte sute de ani, simpla ameninţare cu existenţa acesteia fusese suficientă pentru a descuraja speciile mai beligerante din galaxie de la orice agresiune împotriva Confederaţiei. Acum cacealmaua urma să fie chemată, iar cei care credeau că era o cacealma aveau să fie neplăcut surprinşi.

Gulerul de argint de la tunică era dezechilibrat. Kazimir se strâmbă la el în oglindă şi încercă să aranjeze materialul ciudat la loc în forma lui. În şapte sute de ani, nu folosise materiale semiorganice pentru uniformă, şi nu avea să înceapă s-o facă acum.

U-amprenta îi spunea că Paula Myo îl apela de pe Ganthia.

— Veşti bune? a întrebat el.

— Nici măcar pe aproape, a răspuns ea. Am descoperit dovezi care sugerează că Marina a fost manipulată.

Kazimir o ascultă cu furie crescândă în timp ce îi explica suspiciunile sale cu privire la Chatfield şi persoana lui

secundară, Evanston. O lăsă să termine, apoi apelă ANA: Guvernarea.

— Asta nu poate fi acceptat, a spus el, Acceleratorii au comis o trădare.

— Dovezi circumstanţiale, a răspuns ANA: Guvernarea. Nu ştim sigur.

— Toată situaţia cu Pelerinajul a fost lucrătura lor de la bun început.

— Pelerinajul a devenit inevitabil din momentul în care Inigo a avut primul său vis, a spus Paula. Dacă ei se află în spatele alianţei speciei Prime cu Ocisenii, atunci e vorba de un aranjament care merge înapoi cu zeci de ani. Evanston a fost atribuit sistemului Elan acum treizeci de ani.

— Şi oricare ar fi proiectul la care a lucrat Troblum, s-a întâmplat cu douăzeci de ani înainte, a recunoscut Kazimir.

— Aş sugera că ideea fuziunii a fost inventată atunci când Inigo a abandonat Visul Viu, a spus Paula. Au văzut o metodă rapidă de expediere la statutul de postfizic şi au adoptat-o imediat.

— Foarte probabil, a spus Kazimir. Nu degeaba îşi spun Acceleratori. Întrebarea este, ce facem în legătură cu asta? Nu poţi pur şi simplu să-i suspenzi?

— Orice intervenţie va trebui să fie universală, a răspuns ANA: Guvernarea. În prezent, nu am motive suficiente.

— Dar *tu ştii.*

— Suspectez doar. Să acţionezi doar pe baza unor suspiciuni înseamnă persecuţie. Cred că rasa umană a depăşit deja o astfel de barbarie, nu-i aşa?

— Hai să vedem altceva, a propus Paula. Ce ar putea spera să obţină din alianţa Primilor cu Ocisenii?

— Este o diversiune, a spus Kazimir.

— Nu, a răspuns Paula. Trebuie să fie mai mult decât atât. Ei ştiu că vor devia atenţia cu un grad de la flota de invazie, dar ştiu, de asemenea, că ANA şi oameni ca mine vor continua să monitorizeze pregătirile pentru Pelerinaj şi îi vor investiga pe Troblum şi pe Marius. Nu contează cu câte diversiuni şi cu cât de multe crize şi invazii extraterestre ne confruntăm, nu vom lăsa mingea din mână

când este vorba de manifestul Acceleratorilor. Prin urmare, trebuie să fie o legătură.

— Care? a întrebat Kazimir. Cu toate că alianţa este şocantă, din punct de vedere militar este neînsemnată. Nu ameninţă fizic Confederaţia şi nici nu va împiedica lansarea Pelerinajului lui Ethan.

— Eşti sigură că Chatfield este un Accelerator? a întrebat ANA: Guvernarea. Concluzia ta a fost trasă dintr-un singur răspuns. Ar fi mult mai credibil dacă ar fi un Custode sau chiar un Izolaţionist.

— Este Accelerator, a spus Paula. Se potriveşte. Deci, de ce ar vrea să construiască o ameninţare pentru Confederaţie, una care ar fi declanşată de Pelerinaj? Una care nu este o simplă diversiune tactică?

— Flota de descurajare, a replicat Kazimir cu amărăciune. Fără Primi ca parte a flotei Imperiului, un escadron de nave clasa Capital ar fi suficient pentru a-i scoate din joc. Dar, cu Primii, trebuie să trimitem flota de descurajare.

— Vor să ştie ce este, a spus ANA: Guvernarea.

— De ce? a întrebat Paula. La ce le serveşte dacă ştiu? Este o cacealma?

— Nu, nu este, a răspuns Kazimir.

— În tot timpul meu nu am întâlnit niciun ofiţer de Marină care să fi servit în flota de descurajare, a insistat Paula. Am întâlnit sute care au servit pe orice altă clasă de nave, dar nu asta. Şi având în vedere nivelul de guvernare cu care interacţionez eu, mi se pare foarte ciudat.

— Ai cunoscut pe cineva de la flota de descurajare, a spus calm Kazimir. Pe mine.

— Am fost creată pentru a oferi protecţie segmentului fizic al rasei umane, a spus ANA: Guvernarea. Te asigur că flota de descurajare este reală şi este capabilă să atingă acest nivel de apărare fizică. Ar trebui să ştiu. Eu am construit-o.

— În acest caz, Acceleratorii trebuie să vrea să ştie cu ce este înarmată, a spus Paula. Presupun că e ceva foarte puternic.

— Da. Foarte.

— Bine, înseamnă că aşteaptă să-l analizeze şi să-l folosească – la urma urmei, nu-ţi dai atâta osteneală dacă nu ai nevoie. Dar intervalul de timp nu e în regulă aici. Chiar dacă fac o analiză perfectă, trebuie încă să-l şi construiască. Fapt care va lua timp, iar flota Pelerinajului se va lansa în câteva luni. Îl pot duplica în acest timp?

— Extrem de puţin probabil, a spus ANA: Guvernarea. Mi-au fost necesare abilităţile mele complete timp de mai mulţi ani pentru a-l fabrica. Desigur facultăţile mele s-au dezvoltat dramatic de atunci, dar încă nu este un lucru care poate fi realizat rapid.

— Să examinăm extremele, a spus Paula. Poate flota de descurajare să distrugă Golul?

— Nu.

— Dar ai încredere că poate îndepărta orice altceva din galaxie?

— Da.

— În cazul acesta, cred că intenţionează să-l folosească împotriva navelor Raiel care păzesc graniţele Golului. Justine abia a reuşit să treacă, şi ea a avut un avans bun faţă de ei, plus ceva ajutor de la Golul în sine. Aşa cum stau lucrurile, navele lui Ethan nu ar reuşi să ajungă nici până la Zid, ce să mai vorbim de Golf.

— La naiba, a mormăit Kazimir. Asta trebuie să fie. Idioţii. Nu e suficient că încearcă să distrugă galaxia, trebuie să înceapă şi un război cu cea mai puternică rasă existentă.

— Există un singur factor care ar putea lucra în avantajul nostru, a spus Paula.

— Care?

— Specia Prime.

Secole de experienţă îl învăţaseră pe Kazimir să nu fie surprins de ideile Paulei.

— Continuă.

— Ei nu sunt proşti. Cel puţin nu cei care mai trăiesc în Confederaţie, adică grupul pe care l-au manipulat Acceleratorii. Un imotil Prim standard ştie că, dacă există cea mai mică posibilitate ca ei să ne ameninţe din nou, îi vom extermina pur şi simplu.

— Da. De fapt, având în vedere noua natură şi psihologia în dezvoltare a celor cinci civilizaţii Prime care au supravieţuit, Marina a scăzut gradul lor potenţial de ameninţare de două ori în ultima mie de ani.

— Deci, nu vor risca să declanşeze represalii umane. Este extrem de puţin probabil ca ei să fie de acord cu planul Acceleratorilor. Cu toate acestea, ştim că personalităţile umane pot funcţiona în cadrul unei structuri neuronale Prime. Am întâlnit o dată un motil Bose. Integrarea era fără cusur, funcţiona fără nicio problemă. Asta ne oferă o potenţială dovadă.

— Adică? a întrebat Kazimir.

— Poate că organismele din interiorul acestor nave de război sunt Prime, dar există mari şanse ca ele să fie animate de rutine de gândire umană. Ar fi foarte simplu să pui mâna pe câţiva motili abia născuţi din lacul de incubaţie. În această etapă, creierele lor sunt complet goale. Imotilii sunt cei care le insuflă gândurile şi amintirile de bază. Deci, dacă răpeşti unul în acest stadiu, ar fi simplu să încarci în schimb o minte umană şi amintiri umane în el, este procedura noastră elementară pentru re-viaţă, dar cu un corp străin. Şi iată că ai obţinut nucleul unei ierarhii Prime complet independente. Cei din Imperiul Ocisen cred că au găsit un duşman al omenirii autentic care să dea cauzei lor nişte colţi deosebit de ascuţiţi, în timp ce sunt, de fapt, manipulaţi de Acceleratori, la fel ca toată lumea.

— Deci, tot ce trebuie să facem este să prindem unul şi să-i descărcăm gândurile, a concluzionat Kazimir.

— Exact. Când te duci la Comisia Senatului, spune-le că ai de gând să dai flotei Imperiului Ocisen o ultimă şansă să se întoarcă acum, când şi tu şi ei ştiţi că navele din clasa Capital îi pot învinge pe Primi. Foloseşte clasa Capital pentru a dezactiva o navă Prime şi abordeaz-o.

— Dacă sunt Prime cu comportament uman, se vor sinucide, a spus ANA: Guvernarea.

— Ar fi o dovadă suficientă pentru tine? a întrebat Paula.

— Nu una concludentă, nu. Ar trebui să fiu înserată în reţeaua de comunicaţii inter-Prime şi să analizez fluxul de

gândire.

— Încearcă interceptarea clasei Capital, a spus Paula. Acţionează complet în favoarea noastră. Dacă merge şi vom demonstra că Primii sunt doar carcase biologice pentru Acceleratori, atunci ai posibilitatea să le suspenzi toate activităţile. Dacă nu, atunci Kazimir are încă o mulţime de timp să utilizeze flota de descurajare înainte ca Ocisenii să ajungă la Confederaţie. Şi, ca un bonus, întârzii achiziţionarea armelor flotei de către Acceleratori.

— Sunt de acord că este un curs logic de acţiune, a spus Kazimir.

— Dar? întrebă Paula.

— Nu am ştiut cu adevărat cât de puternici erau războinicii Raiel până când mama mea nu a zburat pe lângă ei în Golf. Pe când, din câte putem deduce, acest plan al Acceleratorilor a fost pus în mişcare de cel puţin cincizeci de ani.

— Am ştiut că Raielii aveau sisteme de apărare în jurul Zidului de Stele din ziua în care Wilson Kime le-a descoperit în 2560. Era inevitabil ca acei Raieli să aibă o putere de foc adecvată care să le susţină misiunea. La urma urmei, ei sunt cei care au încercat cândva să invadeze Golul. Ăsta nu este un lucru pe care să-l încerci cu ceva atât de jalnic ca o nova-bombă. Acceleratorii au ştiut întotdeauna că vor avea nevoie de o putere de foc serioasă pentru a ajunge la graniţa Golului.

— Poate, a spus Kazimir fără tragere de inimă. E ceva în legătură cu asta care mă deranjează, şi nu pot să-l definesc.

— Dacă scopul lor nu este să vadă armele flotei de descurajare în acţiune, pentru ce altceva s-ar putea folosi de flota Imperiului Ocisen?

— Nu ştiu, a spus el. ANA?

— Scenariul Paulei este cel evident. Se face un efort excepţional de mare pentru a atrage flota de descurajare împotriva forţelor invadatoare Ocisen. Primii sunt singura specie care ar uni încă toate blocurile politice şi culturale din cadrul Confederaţiei. Şi aş vrea să subliniez că, şi în

cazul în care ai dreptate şi Primii sunt expuşi ca agenţi ai Acceleratorilor, Ocisenii tot vor veni.

— Foarte bine. Kazimir îşi îndreptă, în fine, gulerul. Voi solicita Comisiei Senatului permisiunea de a desfăşura flota de descurajare, dar numai după ce vom face o ultimă încercare de a-i avertiza.

— Şi informează-mă, te rog, cum reacţionează Ilanthe, i-a cerut Paula.

Deşi a fost umilitor ca Honious, Corrie-Lyn a trebuit să se bizuie pe Aaron şi pe Inigo pentru a parcurge distanţa de o sută de metri dintre rămăşiţele crawlerului şi nava Marinei. La fel ca şi braţul rupt, glezna îi era grav răsucită şi luxată, lucru pe care l-a descoperit atunci când a încercat să pună greutate pe ea.

Aaron a îngenuncheat simplu la marginea caroseriei şenilei pe care o distrusese cu pulsul disruptor, şi şi-a întins braţul. L-a apucat fără tragere de inimă cu mâna sănătoasă şi i-a permis să o tragă fără mai mult efort decât dacă ar fi ridicat un sac de ciuperci. Doar atunci când a pus-o jos a icnit de durere şi aproape s-a prăbuşit înapoi pe gheaţă. Aaron, desigur, a prins-o cu uşurinţă.

Aşa că a trebuit să-şi agaţe câte un braţ în jurul fiecăruia dintre ei şi să-i lase să-i preia greutatea în timp ce sălta pe drumul până la navă. Corpul îi tremura violent din cauza frigului teribil. Flash-uri uriaşe de fulgere irupeau deasupra capului, tunetul lor mut rostogolindu-se în jurul micii bule de calm pe care câmpul de forţă al navei îl arunca peste ei. Chiar şi fără senzori îmbunătăţiţi, îşi putea da seama că vasul fusese puternic lovit. Fuzelajul fusese distrus şi fluidele se scurgeau din diverse valve şi ţevi expuse.

Solul s-a zguduit violent şi toţi trei s-au prăbuşit.

— Mişcă, a strigat Aaron.

Câmpul de forţă integrală i se întări, învăluindu-l într-o uşoară ceaţă albastră.

Corrie-Lyn a fost surprinsă să vadă că şi Inigo se protejase în acelaşi mod. Apoi au luat-o amândoi şi au început să alerge pe ultimii douăzeci de metri, cu ea

agăţată umilitor între ei... În timp ce făceau asta, ea a început să acorde atenţie simbolurilor roşii care îi apăreau în exovedere. Primea o doză nesănătoasă de radiaţii din atmosfera prinsă sub câmpul de forţă.

Era o navă a Marinei, îi putea vedea numele, *CNE Lindau,* pe fuzelaj. Dar echipajul nu răspundea la semnalele ei disperate. Se întrebă ce fel de poveste de acoperire putuse inventa Aaron. Cumva nu se gândise să se întrebe şi cum putuse supravieţui pe gheţar. Era, într-un fel, ceva inevitabil.

S-au grăbit pe rampă şi apoi în ecluză. Învelişul exterior se închidea deja când treceau de pragul uşii. Un alt cutremur a făcut nava să se zguduie. Apoi a urmat un vuiet inconfundabil de alimentare a unităţii de propulsie şi s-au ridicat de la suprafaţă. Podeaua începu imediat să vibreze puternic, iar puntea se deplasă din aliniamentul orizontal. Reveni scuturându-se înapoi la nivel, în timp ce sunetul alarmant de echipament presat până la marjele de siguranţă îi strepezea dinţii.

Uşa interioară a sasului se deschise, în timp ce pe Corrie-Lyn începea s-o apese greutatea propriului corp.

— Ţine-o, a ordonat Aaron tăios lăsându-i braţul şi traversând nava clătinându-se, în timp ce acceleraţia creştea rapid.

Inigo o coborî repede pe podeaua coridorului scurt.

— Nu-ţi mişca gâtul, a spus el repede. Păstrează linia coloanei vertebrale. Nu ştiu cât de rău va deveni.

Puntea părea să fie făcută dintr-un plyplastic gri. Nu era confortabil, dar cu forţa *ge* apropiindu-se de cinci era recunoscătoare să fie întinsă la orizontală. Simbolurile medicale o avertizau cu privire la efectele acceleraţiei asupra braţului rupt, ceea ce ar fi putut fi o explicaţie pentru greaţa pe care o simţea urcând.

— Ce se întâmplă? a mormăit ea la Inigo. Unde este echipajul?

Corpul ei încă tremura din cauza aerului îngheţat din exterior.

El îşi ţinu capul neclintit în timp ce-i răspundea.

— Mergem drept în sus pentru a ieşi din atmosferă cât mai repede posibil. Nu ştiu nimic despre echipaj. Emisia lui în gaia-câmp avea o nuanţă de îngrijorare.

— Nu pot accesa reţeaua navei.

— Nici eu.

După câteva minute, acceleraţia scăzu brusc la un *ge* unu stabil. Inigo se ridică în poziţia şezând. Îngrijorarea i se scurgea încă din gaia-particule.

Corrie-Lyn se strâmbă în timp ce se ridica încet. Glezna îi pulsa şi medicaţia pe care o luase pentru braţ îi afectase în mod ciudat vederea. Sau poate era doar echilibrul ei, care o făcea să se simtă curios de ameţită. Sau poate unităţile navei acţionau într-un mod neobişnuit. Ceva în aer mirosea ciudat. Începu să sughită, sperând că nu era pe punctul de a vomita. Din cine ştie ce motive, situaţia nu o deranja atât de mult pe cât ştia că ar fi trebuit. Echipajul, totuşi. Asta era rău. Ştia la un nivel instinctiv profund. Nu voia să examineze conştient ceea ce era evident. *Prea mult. Mult prea mult dintr-odată.*

— Atunci, suntem încă în viaţă, a spus ea cu un oftat.

Inigo i-a aruncat o privire tulbure.

— Da.

Apoi s-a ridicat cu greu în picioare. Una din benzile de lumină de pe tavan pâlpâia. Caseta ei avea fisuri. Faptul îl făcu să se încrunte.

— Scanarea mea de câmp semnalează o mulţime de daune în structura din jurul nostru. Uh, nu pot găsi echipajul la bord.

— Ce vrei să spui?

O uşă groasă de plyplastic se deschise şi Aaron păşi pe culoar. Gaia-particulele lui erau închise, dar, chiar şi sedată de medicamente, Corrie-Lyn nu avea nevoie de ele pentru a realiza cât era de furios. Acesta se uită urât la Inigo.

— Să nu îndrăzneşti să mai faci o cascadorie precum cea cu gheţarul.

Inigo îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Aproape am reuşit, totuşi, nu-i aşa? Eu, un simplu amator.

Aaron afişă un zâmbet subţire. Făcu un pas înainte.

Corrie-Lyn ţipă de durere când piciorul lui i se aşeză pe gleznă. Inigo se repezi înainte, lovindu-l pe Aaron ca la rugby.

Abia îl clinti. Pentru mai multă emfază, Aaron îşi menţinu poziţia pentru alte câteva secunde înainte de a-şi retrage deliberat de încet piciorul şi de a păşi înapoi.

Corrie-Lyn scânci şi îşi prinse glezna din care durerea fierbinte îi săgeta încă în carne. Avea lacrimi în ochi.

— Nu, a şoptit ea cu teamă.

— Unitatea medicală este în cabina principală, a spus Aaron şi îi întinse mâna.

— Unde este echipajul? a întrebat ea.

— S-au retras pentru moment. Aaron se gândi puţin. S-ar putea să lipsească un timp.

Corrie-Lyn îi ignoră mâna. Inigo o ajută să se ridice. Au şchiopătat după Aaron dincolo de uşă, în cabina principală.

— Oh, Madona! Corrie-Lyn îşi duse mâna liberă făcută căuş la gură. Simţea într-adevăr cum bila i se ridică în esofag la priveliştea pe care o avea în faţă.

Cabina principală a navei era o sală circulară de şapte metri în diametru. Câteva elemente de mobilier erau extrudate din pereţii de plyplastic şi din podea. Unele erau răsucite şi blocate în forme ciudate. O mulţime de module de echipamente scufundate la acelaşi nivel cu pereţii erau avariate. Cele mai multe suferiseră un fel de impact fizic care le spărsese carcasele şi le scosese din funcţie. Altele fuseseră topite împreună cu peretele din jurul lor, brăzdând tavanul cu urme de funingine. Dar asta îi atrăsese privirea. Era sânge pe podea. Bălţi mari de lichid hidos care fusese împrăştiat peste tot sub acceleraţia neregulată a navei. Acum se solidificase. Era sânge pe pereţi. Pete mari stropite radiind din cicatricile arse. Era sânge şi pe tavan împrăştiat în trasee de stropi lungi.

— Monstrule! a gemut ea printre dinţii încleştaţi.

— Hai să facem foarte clar un lucru, a spus Aaron în timp ce ordona consolei de comandă să activeze singura unitate medicală care supravieţuise. Eu nu sunt un om bun. Eu nu

sunt un om rău. Sunt pur şi simplu un om care are o treabă de făcut. Şi o voi duce până la capăt. Nimic nu trebuie să împiedice acest lucru. Nimic.

Corrie-Lyn îi aruncă lui Inigo o privire frântă. Putea vedea cât era de speriat, o expresie pe care nu o văzuse pe faţa lui înainte. Nu la Inigo. Nu la omul care urma să-i conducă pe toţi către şansa la o viaţă mai frumoasă.

— Ce treabă? a întrebat Inigo cu multă demnitate.

Un muşchi mic se contractă în falca lui Aaron.

— Îmi cer scuze. Nu sunt sigur.

— Nu eşti sigur!

Aaron ridică uşor din umeri la Corrie-Lyn.

— Ştii cum este.

— Asta nu este om, a gemut ea. E o maşină biologică de ucis. Şi e atât de patetic, încât nici măcar nu ştie de ce.

— Asta e, a spus Aaron. Se uită la unitatea medicală care ieşea din perete. Aceasta avea urmă de arsură pe carcasa de argint, dar capacul de malmetal se deschise, iar sistemul de management raportă funcţionalitate completă, chiar dacă unele sisteme funcţionau doar pe modul de susţinere.

— Eu nu intru acolo, a ţipat Corrie-Lyn.

— Ba o să intri, a replicat Aaron. Într-un fel sau altul. Desigur, u-amprenta lui Inigo va avea control complet asupra tratamentului. Dar am nevoie de tine întreagă şi sănătoasă. Pe lângă leziunile fizice, ai încasat o doză zdravănă de radiaţii acolo.

Se uită la Inigo, care ridică din umeri.

— Ai nevoie de ea sănătoasă? a întrebat el. De ce?

— Este moneda mea de schimb, a spus Aaron răspicat. Ea îmi garantează buna ta purtare.

— Împuşcă-mă, l-a implorat Corrie-Lyn pe Inigo. Foloseşte-ţi biononicele ca pe-o armă din nou. Te rog. Nu i se poate permite să reuşească.

Inigo se uită la ea pentru o vreme. Apoi îşi plecă capul.

— Acum, dacă tot am lămurit lucrurile, intră, te rog, a spus Aaron, făcând un gest politicos către unitatea medicală.

Corrie-Lyn se îndreptă şchiopătând spre ea şi se aşeză pe margine. Inigo o ajută să se dezbrace şi să intre. Capacul alunecă peste ea. Plângea încă atunci când şi-a pierdut cunoştinţa.

Potrivit rutinelor de gândire secundare ale lui Corrie-Lyn, unităţii medicale i-a luat patru ore pentru a-i reseta şi lega braţul într-un strat dermic călit, pentru a-i detensiona entorsa de la nivelul gleznei şi a-i decontamina pielea şi sângele. Inigo a făcut-o, de asemenea, să emită un fel de antidepresive sedative. A zăcut acolo în întunericul cald şi uscat timp de câteva minute după ce s-a trezit, ezitând să iasă şi să vadă cât de rele deveniseră vieţile lor. În cele din urmă, a oftat şi a cerut u-amprentei să deschidă capacul. Inigo era acolo, cu o preocupare blândă pe faţă.

— Cum te simţi? a întrebat el.

— Ca Mergătorul-Pe-Apă în vârful muntelui după moartea Salranei.

Inigo îi mângâie tandru părul.

— Nimic din lucrurile cu care ne confruntăm nu va fi vreodată atât de rău.

— Ha, a spus ea indignată. Nenorocitul ăla nu e uman, deşi are trăsături de psihopat destul de bine fixate. Se ridică pentru a-l vedea pe Aaron în cealaltă parte a cabinei zâmbind modest. Visele tale încă te pedepsesc? a urlat la el, încrucişându-şi braţele peste sânii goi. Sper că aşa este. Într-o zi te vei îneca în tot rahatul împrăştiat în capul tău.

— Ei, bine, este adevărat, rânji Aaron. Poţi scoate fata din Sampalok, dar nu poţi scoate Sampalokul din fată.

— Ce naiba ştii tu despre viaţa Mergătorului-Pe-Apă, idiot de biobot subsentient?

— Bine ai revenit, Corrie-Lyn. Petrecerea nu ar fi la fel fără tine.

Inigo îi dădu un halat care era cu câteva numere prea mare. Corrie-Lyn se înfăşură în el cu mişcări furioase, apoi îşi aruncă picioarele afară. Dar şi le trase brusc înapoi, amintindu-şi ce fusese pe podea înainte.

Sângele dispăruse. Examină cu atenţie cabina. În afară

de echipamentele îndoite şi de mobilierul diform, era relativ curată.

— Câţiva dintre boţii menajeri încă mai funcţionează, a spus Inigo. I-am pus să cureţe pe aici.

— Îhâm, a mormăit şi a coborât. Deci, o să începi să mă ameninţi?

Aaron se scărpină după ureche.

— Nu.

— De ce nu? Credeam că ai spus că sunt moneda ta de schimb. Mergi mai departe, trageţi loviturile până la ultima. N-o să te dezamăgesc. Promit că o să urlu ca dracu'.

Bravada îi făcea picioarele să tremure.

— La naiba, şi mai spui că creierul meu e defect.

— Du-te dracului.

Aaron îi aruncă lui Inigo o privire întrebătoare.

— Oare ce a fost între voi doi înainte?

— Dragoste. Braţul lui îi cuprinse umerii. Mă îndoiesc că există în amintirile tale.

— Nu. Trebuie să recunosc că nu-mi spune nimic. Dar înţeleg principiile. Şi cine ştie, dacă îmi mănânc legumele şi stau departe de necazuri, poate voi găsi o fată drăguţă care să mă placă aşa cum sunt. La fel cum te place asta pe tine.

Corrie-Lyn făcu un pas înainte, cu mâna strânsă pumn. Inigo o trase înapoi.

— Voi doi n-aţi vrea să vă potoliţi? Cât despre tine, comportamentul ăsta cu greu l-aş numi profesional.

— Ştiu, a răspuns Aaron. Armistiţiu?

— Dacă voi avea vreodată şansa să-ţi tai gâtul în timp ce dormi, promit că ţi-l voi tăia lung şi profund.

Chiar şi Inigo o privea ciudat acum. Ea rămase neclintită.

— V-am salvat totuşi vieţile, a replicat Aaron pe un ton uşor rănit.

— Am intrat în toate necazurile alea numai din cauza ta.

— Serios? Ia gândiţi-vă la asta. Oamenii care ne-au urmărit pentru a-l găsi pe Inigo l-au vrut mort, chiar foarte mort. Ei l-ar fi găsit în cele din urmă. Datorită faptului că ai făcut echipă cu mine, am ajuns aici primii.

— Şi cine a rămas în viaţă pe Hanko ca să-ţi

mulţumească pentru asta?-

— În regulă, ajunge, a spus Inigo, strângând-o de braţ. Suntem încă în viaţă, fapt pentru care recunosc că îţi suntem datori. Dar trebuie să admiţi că faptul că m-ai urmărit ca să împlineşti dorinţele ideologice ale unei facţiuni nu este grozav pentru mine.

— Nu ştiu ce-ţi este rezervat, a spus Aaron. Dar cât de rău poate fi?

Inigo a rămas tăcut. Corrie-Lyn era tulburată de modul în care gaia-particulele lui erau din nou închise, izolându-i emoţiile. Era obişnuită să împărtăşească fiecare sentiment cu el. Cu şaptezeci de ani în urmă.

— Deci, la cine mă duci? a întrebat Inigo.

Aaron avu bunul-simţ să se arate stânjenit.

— Nu ştie, a spus Corrie-Lyn.

— Pot cel puţin să întreb unde mergem?

— Ei bine, a tărăgănat Aaron. Trebuie să recunosc că nu mai sunt prea sigur.

— Ce?

— Ai spus că ştii întotdeauna ce să faci în continuare, a protestat Corrie-Lyn. Creierul tău este ca o diagramă veche. Termini o sarcină şi următoarea apare imediat. Ei bine, acum ai Visătorul, trebuie să ştii unde să-l duci.

— Lucrurile stau cam aşa: în condiţii normale aş şti exact ce să fac în continuare.

— Condiţii *normale?*

— Suntem pe o navă a Marinei. O, ăăă, navă a Marinei împrumutată.

— Şi ai avariat-o, a spus Inigo laconic.

— Avariată? a întrebat ea alarmată. Perspectiva de a-şi petrece tot restul vieţii ei, fie el lung sau scurt, în interiorul acestei nave împreună cu imbecilul de Aaron nu era un gând liniştitor.

— A trebuit să fac nişte manevre de zbor extreme pentru a vă localiza, a explicat Aaron. Hai să spunem doar că am cam scos-o din garanţie. Partea bună este că există o mulţime de duplicate şi un inventar mare de piese de schimb. Unitatea de comandă a elaborat un program de

reparaţii, iar boţii lucrează din greu la el.

— Stai, a spus Corrie-Lyn. Unde suntem acum?

Ea presupunea că după patru ore ar fi trebuit să fie cu mult în afara sistemului Hanko.

— La un milion de kilometri de Hanko, a răspuns Aaron. Şi aşteptăm.

— Să ce?

— Iată cum stă treaba: aceasta este o navă a Marinei, şi ei le construiesc ca lumea. În starea noastră actuală am putea zbura cu viteză supraluminică, dar eu nu mă simt înclinat de a face acest lucru chiar acum. Boţii au nevoie de ceva timp pentru a ne readuce la un nivel funcţional minim. Acum, aşa cum îmi dictează instinctul, nu mă deranjează să aştept. Când vom ajunge iar la jumătatea unui nivel decent de pregătire de zbor, voi şti ce să fac.

Inigo clipi surprins.

— Întotdeauna este aşa?

Corrie-Lyn suspină.

— Da. Mă tem că aşa e.

Nu era mâncare la bord. Membrii echipajului aveau fiecare propriul său stoc de articole speciale fără de care pur şi simplu nu puteau trăi. Aşa că Inigo şi Corrie-Lyn au trebuit să deschidă pachetele de băuturi calde de ciocolată portocalie făcute pe Luranda, cu bezele de la Epual. Pachetele aveau autoîncălzire, ceea ce era bine, unitatea culinară fiind una dintre victimele la care boţii lucrau de zor. Jumătate din lichidul lor cu nutrienţi de bază fusese ejectat din rezervorul spart.

Mobilierul cabinei era foarte jos pe lista de priorităţi pentru reparaţii, astfel încât s-au strecurat în curbele neregulate ciudate cât de confortabil au putut sorbind din cănile de metal. Aaron stătea cu ei o parte din timp. De multe ori însă pleca să inspecteze ceea ce se făcuse în diferite părţi ale navei.

După o altă ceartă, Corrie-Lyn îl făcu să deschidă reţeaua navei, cu unele restricţii puternice de acces în schimb. Cel puţin asta însemna că ea şi Inigo aveau permisiunea să vadă imaginile primite de la senzori.

Hanko era o semilună de argint aşezată într-un spaţiu stelar neobişnuit de sterp. Senzorii care îi rămăseseră lui *Lindau.* Acopereau imaginea vizuală cu o serie de date gravitaţionale. Puteau urmări, de fapt, modul în care distribuţia masei se modifica pe măsură ce m-reductorul Hawking mânca lumea din interior. Mari unde gravitaţionale-buclă se extindeau şi se contractau în jurul planetei, trepidând în ritmul unei inimi muribunde. Mişcările lor deveneau tot mai nesigure pe măsură ce procesul începea să se accelereze spre teribilul său final. Nucleul de magmă era acum absorbit într-un ritm fenomenal de gaura neagră ce continua să se dilate. Plăcile tectonice se ridicau şi se spulberau în timp ce mantaua se adapta la presiunile interne care se schimbau în fiecare minut. Gheaţa care acoperise toate oceanele în ultimii o mie de ani s-a rupt în iceberguri vaste de dimensiunile unor mări care au început să derapeze peste solul frământat şi lanţurile muntoase care se prăbuşeau.

Aaron s-a întors în cabină.

— Este pe cale să devină critic, a anunţat solemn.

În timp ce vorbea, nori de furtună albi strălucitori au început să sclipească într-o nuanţă portocalie, umplând semiluna până la o sferă perfectă de lumină de chihlimbar. Intensitatea acesteia a crescut rapid, iar atmosfera a început să se extindă. Uragane masive au ţâşnit până dincolo de ionosferă, răsucindu-se în spaţiu în timp ce gazele ardeau cu căldură nucleară.

— *I-am urat de bine, i-am urat să plece,* a cântat Aaron în şoaptă.

Sub atmosfera sfâşiată, mantaua a detonat. Segmente de rocă de dimensiunile unui continent au perforat spre exterior din mijlocul oceanelor zdrenţuite de lavă supraîncălzită.

— *Splendoarea morţii, odată cunoscută, iubită dincolo de raţiune. Evoluţia ţărmului etern, liber în sfârşit să spele cu el tot ceea ce doreşti.*

Dezlegată de constrângerile scoarţei semisolide, lumina imploziei m-reductorului strălucea mult mai puternic decât

steaua din apropiere. Spectrul său alerga de la un roz delicat la albul pur, accelerând apoi în albastru-alb în timp ce efluxul său de radiaţii revărsa mari cantităţi de unde gamma. Gaura neagră consuma ultimul rest din miezul planetei. Doar lumina mai rămăsese din ce în ce mai strălucitoare, în timp ce inima ei se reducea tot mai repede şi mai repede.

— *Toate au venit din praf de stele sclipitor, toate vor cădea în materia întunecată. Moartea ne batjocoreşte aşa cum noi am râs sfidând entropia, dar ignoranţa a născut muritorii ca să navigheze mai departe pe marea crudă a timpului.*

Lindau a început să accelereze uşor la doi *ge,* rămânând la mare distanţă de fragmentele de rocă şi de mările întunecate de magmă care erau ejectate din nucleul de implozie orbitor.

— Nu recunosc versetul, a spus Inigo.

Aaron se scutură din transa uşoară şi se încruntă la el.

— Ce verset?

Corrie-Lyn îşi dădu ochii peste cap şi turnă o măsură de rom vechi de sute ani în ceea ce mai rămăsese din ciocolata ei fierbinte. Găsise sticla de cel mai fin St Lisamne într-una din cabinele echipajului şi şi-o însuşise imediat.

— Nu contează. Creierul tău de rahat nu a venit cu nimic încă?

— Iau în considerare câteva opţiuni. Cel mai mult mă îngrijorează faptul că Marina a ştiut că suntem aici.

— De unde ştii asta? a întrebat Inigo.

— Informaţia era în creierul căpitanului. Amiralul Kazimir i-a spus despre tine şi despre mine.

Corrie-Lyn se cutremură şi îşi mai turnă rom. Ciocolata se dusese de tot acum.

— În creierul lui! Deci, dacă nava nu raportează, vor veni în căutarea ei.

— Bănuiesc că sunt deja pe drum şi, deoarece căpitanul a raportat utilizarea unui m-reductor, vasul lor va fi considerabil mai mare decât o simplă navă de cercetare care iese din hiperspaţiu.

— Şi atunci, te sinucizi sau te predai?

— Nici una, nici alta. Mai avem în jur de trei ore până când repararea sistemelor primare va ajunge la un nivel adecvat. Restul poate fi efectuat în timp ce suntem pe drum, dar sistemele de acţionare şi de putere trebuie să devină fiabile mai întâi.

— Asta sună de parcă ai şti unde să mergem.

— Examinez opţiunile care apar.

— Care apar? a întrebat Inigo intrigat. Vrei să spui în mod logic, sau sunt posibilităţile din propriul tău cap, care sunt dezvăluite de angajatorul tău?

Aaron se scărpină după ureche, în mod clar stânjenit de întregul proces.

— Opţiunile, cred, sunt informaţii implantate. Pe care o aleg depinde de mine pe baza situaţiei de pe teren. La urma urmei, e ca un fel de expertiză care mi-a cumpărat jobul.

— Vreuna dintre aceste opţiuni îţi spune ce se va întâmpla cu mine?

— Nu e vorba de asta. Tu nu eşti relevant pentru mine personal, eşti doar pachetul pe care trebuie să-l livrez.

— Ştii, pe lângă jobul meu de Visător, sunt şi un foarte bun analist. Dacă ar fi să te deschizi complet în gaia-câmp, s-ar putea să reuşesc să-ţi descopăr căile către aceste amintiri străine.

— De ce aş vrea să faci asta?

— Ca să ştii cine eşti. Unde începi tu cel adevărat şi unde se termină motivaţiile artificiale.

— Şi dacă nu sunt motivaţii artificiale? Dacă acesta sunt eu, cel care am fost mereu?

— Suferi prea mult ca să fie adevărat. Visele tale te tulbură. Am ştiut asta, chiar înainte de a-mi spune Corrie-Lyn.

— Şi totuşi, eu sunt în viaţă, iar tu eşti în custodia mea. Cred că ne vom opri la nivelul acesta de funcţionalitate, deocamdată.

— Cum vrei. Poţi, cel puţin, să ne spui care sunt opţiunile care ţi s-au revelat?

— Nu ştiu prea multe înainte. În acest fel, dacă sunt capturat, nu le pot dezvălui nimic adversarilor mei.

— Tocmai ai spus că suntem în custodia ta.

— Am să iau în considerare infinit de mica probabilitate că aţi putea scăpa. Nu pot să vă las să ştiţi ceea ce ştiu, asta v-ar da un avantaj tactic foarte important, prietene.

— Oh, sfântă Madona, a gemut Corrie-Lyn, şi a luat o înghiţitură direct din flacon.

A ordonat apoi u-amprentei să reia colectarea informaţiilor de la senzorii externi.

Noua stea intensă care fusese Hanko a început să se diminueze la o oră de la începuturile sale. Era un consumator de masă insaţiabil, rapid în devorarea resturilor de planetă care nu atinseseră viteza de evadare în timpul rupturii provocate de implozie. Aşchiile solide se grăbeau să cadă pradă gravitaţiei incredibile, fulgerând spre ruină în timp ce treceau prin orizontul evenimenţial. Apoi gravitaţia s-a întins mai departe, după torentele de magmă care se solidificau, trăgându-le înapoi. După care au mai fost doar coloanele groase de gaz şi praf, care erau împroşcate în afară. Mareele lor au început să se întoarcă, capturând particulele libere iradiate şi trăgându-le în jos pe panta adâncă a gravitaţiei, către dispariţie. La doar trei ore după ce strălucise mai puternic decât steaua sa, Hanko a fost redusă la un mic tăciune aprins, înconjurat de vârtejuri de voaluri de ceaţă de culoarea lavandei, care se contractau încet.

— Consumă totul în jurul ei, ca să ardă, a spus Aaron. Cu toate acestea, în cele din urmă, entropia va apărea, mereu victorioasă, absorbind şi ultima licărire de căldură şi lumină. După care va fi doar întuneric. Când se atinge această stare, chiar şi veşnicia încetează să mai existe. Pentru că un moment va fi la fel ca oricare altul şi nonexistenţa va pretinde universul. Se întoarse spre Inigo. Sună familiar?

— Până la nonexistenţă este un drum foarte lung, a replicat acesta. Nici măcar postfizicii nu vor mai fi pe aici ca să asiste la asta. Cu siguranţă nu mă îngrijorează.

— Şi totuşi Golul tău e cel care va accelera procesul. Fără

masa acestei galaxii, universul se mişcă vizibil mai aproape de sfârşitul timpului şi spaţiului.

— Angajatorii tăi vor să opresc Pelerinajul.

Aaron a ridicat din umeri nedumerit.

— Nu am nicio idee despre ceea ce doresc ei. Eu doar observ simbolistica de aici.

Corrie-Lyn se agită. După romul St Lisamne, golise câteva sticle de vin tezaurizate de un alt membru al echipajului. A urmat apoi vodca de zmeură JK. O supăra faptul că nu era niciun frigider în funcţiune, căci JK ar fi trebuit băută refrigerată la niveluri arctice.

— Ai grijă totuşi, bâigui ea. Acesta este începutul. Condiţionarea ta se destramă. Poate că vom ajunge să-l cunoaştem pe Aaron cel real mai devreme decât ar dori şeful tău.

— Deja te uiţi la el. Îmi pare rău.

Aaron trimise un ordin către unitatea de comandă şi *Lindau* intră în viteză supraluminică.

— Deci, ce-ai decis? a întrebat Inigo.

— Marina ştie că te-am vânat şi chiar dacă nu ştiu că i-am supravieţuit lui Hanko vor afla destul de repede. Suntem amândoi vânaţi de cel care a zburat cu nava care a tras cu m-reductorul Hawking. Trebuia să fiu pe *Artful Dodger,* ceea ce mi-ar fi oferit un mare avantaj, dar s-a dus. Cu toate acestea, există o navă înlocuitoare de urgenţă care mă aşteaptă pe Pulap. Vestea proastă este că, dacă apărem oriunde cu *Lindau,* toată lumea şi tot neamul său vor afla imediat. Nu pot risca asta, nu te pot expune posibilităţii de a fi capturat sau exterminat.

— Eşti la strâmtoare, atunci, râse Corrie-Lyn. Vai, ce ruşine!

— Nu chiar. Este ceva căruia i-a luat mai mult timp să-mi apară în minte. Este realmente o ultimă soluţie.

— Ce anume? a întrebat Inigo.

— Te duc la Spike.

— Macrohabitatul extraterestru? Asta e la şapte mii de ani-lumină distanţă. Va dura săptămâni. Ce în Honious este acolo?

Aaron îşi încreţi fruntea, ca şi cum ar fi ascultat o voce îndepărtată. Chiar şi el a părut surprins de ceea ce a spus:

— Ozzie. Ozzie locuieşte în Spike.

Paula privi cu un uşor sentiment de regret cum plyplasticul căptuşit se plia protector în jurul pianului ei. Nu avea niciun rost să încerce să cânte. După conferinţa cu Kazimir şi cu ANA, pur şi simplu nu se mai putea pierde în muzică aşa cum o făcea în mod obişnuit. Îndoiala amiralului despre motivaţia Acceleratorilor o tulbura. Din punct de vedere logic, scenariul pe care îl propusese ea era fără cusur. Acceleratorii aveau nevoie de armele flotei de descurajare pentru a-i spulbera pe Raieli din drum.

Aşa cum gândise mai devreme, ce altceva ar putea fi toată schema asta cu Primii? Şi mica întrebare urâtă a început să o bântuie. *Ce altceva?* Pentru ca Acceleratorii să rişte suspendarea internă ANA manipulându-i pe Ociseni şi pe Primi era un fenomenal joc de noroc. Unul care avusese întotdeauna o bună şansă de a fi descoperit. Pentru mintea ei, asta semăna prea mult a joc de noroc pentru cineva atât de abil ca o facţiune ANA. Chiar dacă respingea jumătate din ideologiile lor, totuşi nu erau proşti. Ceea ce o lăsa cu întrebarea incomodă despre ce altceva ar putea spera să obţină prin forţarea desfăşurării flotei de descurajare.

Într-o tactică de diversiune clasică, flota s-ar grăbi să-i intercepteze pe Ociseni, lăsând restul Confederaţiei expusă. Nu putea să-şi dea seama de ce natură ar putea fi expunerea.

Nu poate fi un atac fizic. Au nevoie ca navele Pelerinajului să fie finalizate şi lansate, au, de asemenea, nevoie ca ANA să continue să existe, căci, la urma urmei, sunt o parte din ea.

Deci, ce, atunci?

Dacă nu era nimic altceva decât o încercare brută de a analiza armele flotei de descurajare, nu aveau să reuşească. Şi un eşec acum ar însemna sfârşitul lor şi al obiectivelor lor. ANA: Guvernarea folosise doar o singură dată, înainte, sancţiunea suspendării. Se întâmplase în

urmă cu cinci sute de ani, în timpul rebeliunii Secesioniştilor Evoluţionişti, când aceştia încercaseră să împartă literalmente ANA, astfel încât să-şi poată asuma controlul asupra unei secţiuni şi să treacă la stadiul postfizic.

Trebuie să fie ceva care-mi scapă.

Singura gaură mare în informaţiile ei era despre natura flotei de descurajare. Care era şi singurul lucru pe care ANA: Guvernarea nu i l-ar explica. Fiind un agent de valoare, chiar şi ea recunoştea că nu putea fi permisă scurgerea acestor informaţii, ceea ce s-ar putea foarte bine întâmpla dacă ar fi vreodată capturată. O şansă mică, dar realistă, dacă Pisica o urmărea. Şi dacă nu Pisica, erau alţii care s-ar bucura văzând-o eliminată din existenţa fizică. Vor fi, probabil, întotdeauna. *Totul face parte din job.* După o mie patru sute de ani ajungi să te împaci cu perspectiva, indiferent care ţi-ar fi psihologia.

Unitatea de comandă o anunţă că *Alexis Denken* se afla la cincisprezece minute de Kerensk. Iar Gore efectua un apel.

— Justine e încă bine, atunci, a spus Paula. Asta este o veste bună.

— Da. Dar rahatul ăsta mic de Ethan trebuie să fi râs până a făcut pe el pentru că Lordul Cerului nu o va ajuta.

— Nu o va ajuta *acum.* Dar, hai să recunoaştem, dacă vreunul dintre noi se află aproape de maturitate aceea, este Justine.

— Da, poate.

— Nu am realizat că timpul curge atât de repede în interiorul Golului.

— Nimeni nu a făcut-o. Deşi bănuiesc că debitul ar putea fi localizat. Încă nu ştim destul despre ţesătura lui, dar cu siguranţă ar explica accelerarea Lordului Cerului. Nu a fost rapid fizic, a funcţionat într-un flux temporal diferit.

— Ce crezi că s-a întâmplat pe Querencia după moartea Mergătorului-Pe-Apă? Lordul Cerului a spus că nu a mai rămas nimeni acum.

— Cui îi pasă? Am nişte informaţii pentru tine. Ştii cine a plecat de pe Ganthia la două ore după tine?

— Da, un agent Accelerator de care suntem interesaţi. Are o navă ultrapropulsor, dar camuflajul ei nu este perfect, sau cel puţin senzorii ANA sunt mai buni. Nu-ţi face griji, Digby îl are sub supraveghere.

— Păstrăm lucrurile în familie, nu-i aşa? Bravo ţie. Dar nu vorbeam de Chatfield.

Paula oftă. Erau momente în care era foarte supărată pe ANA pentru libertatea pe care i-o acorda lui Gore Burnelli.

— De cine, atunci?

— Marius.

După o mie patru sute de ani, o turnură neaşteptată într-un caz nu o mai surprindea, dar era foarte interesată.

— Şi cum ai aflat asta?

— Un prieten al unui prieten l-a văzut în portul stelar.

Ea râse.

— Vrei să spui că Facţiunea Conservatoare este încă dornică să-i facă praf pe Acceleratori.

— Să-i îngropăm şi să dansăm pe mormânt, de fapt. Îţi foloseşte informaţia?

— Nu e utilă pentru ei, dar confirmă presupunerea mea că Chatfield este un reprezentant al Acceleratorilor.

U-amprenta îi raporta că nu putea urmări originea apelului lui Gore. Erau foarte puţini oameni care puteau manipula astfel unisfera. *Şi de ce ar ascunde asta, de fapt? Numai dacă nu… Nu! Desigur că nu.*

— Mai am ceva care îţi poate fi de folos, a spus Gore.

— Ce anume?

— Troblum.

— Ştii unde este?

— Nu, îmi pare rău, nu asta, dar ştiu cu ce s-a ocupat.

— Oh, într-adevăr? Curierul vostru a închis singura noastră cale de investigaţie. O să-l arestez într-o zi, ştii asta. Să foloseşti un m-reductor pe o Lume Centrală nu este deloc amuzant.

— Consideră asta ramura mea de măslin. Am fost speriat de ceea ce făcea Troblum.

— Ce a fost?

— Construia o unitate supraluminică suficient de mare

pentru a muta o planetă.

— Iisuse! Glumeşti.

— Mi-aş dori să fie aşa. Vestea bună este că nu o făcea pentru Acceleratori – cel puţin nu în măsura în care putem determina. Acest lucru pare să fie o obsesie personală nebunească.

— Se potriveşte. Are o teorie semiplauzibilă cu privire la modul în care Anominii au achiziţionat tehnologia Fortăreţei Întunecate. O modalitate ar fi faptul că aceştia pur şi simplu au furat-o sau au împrumutat-o de la Raielii războinici.

— Da? Oricum… el a reuşit să construiască una.

— Acum îţi baţi joc de mine.

— Nu. De aceea Curierul a fost autorizat să-l acopere. Am fost îngrijorat crezând că făcea parte din planul Acceleratorilor, dar acum nu mai credem că este.

— Şi atunci, de ce-mi spui asta acum?

— Troblum este un om foarte ciudat. Şi acum e liber în Univers cu o unitate supraluminică ce ar putea fi capabilă să deplaseze o planetă. Încearcă, de asemenea, să ia legătura cu tine ca să-ţi spună ceva despre Acceleratori. Lor nu le place asta.

— Ah, am înţeles: un joker.

— Al naibii de corect.

— Şi asta te îngrijorează?

— Ar trebui să-ţi faci griji şi tu. Evenimentele devin şi aşa destul de instabile. Nu avem nevoie de oameni ca Troblum care să agraveze dracului şi mai mult lucrurile.

— Şi totuşi, el ar putea avea dovada că ANA: Guvernarea trebuie să suspende Acceleratorii.

— S-ar putea. Cine ştie?

— Deci, ce vrei să fac eu?

— Să-l pui în partea de sus a listei de priorităţi. Trebuie să fie găsit.

— După ce s-a întâmplat pe Sholapur, mă aştept să fie la jumătatea drumului spre Andromeda, acum.

— Nu ne putem asuma riscul. Nu trebuie să le permiţi Acceleratorilor să-l găsească din nou.

— Nu încerca să-mi spui cum să-mi fac treaba, îi spuse

ea tăios.

— Nici în vis n-aş face asta. Îţi pun doar informaţiile la dispoziţie, ca un bun cetăţean.

— Ce mai pui la cale acum? Am auzit că nu ai participat la reuniunea Exoprotectoratului.

— M-am gândit că acum ar fi un moment bun pentru a-mi lua un concediu sabatic. Dar nu-ţi face griji, îmi păstrez o mână şi în asta.

— Vâră-ţi-o prea adânc şi ţi-o rup. Ştii că nu ai nici jumătate din privilegiile speciale pe care crezi că le ai, nu în ceea ce mă priveşte.

— E o plăcere să fac afaceri cu tine, Paula. Ca întotdeauna.

Legătura s-a întrerupt.

Paula se lăsă pe spate pe canapea. După un timp a început să zâmbească.

Taxiul Wurung Transport s-a zguduit de-a lungul şinelor publice îmbătrânite din Colwyn pe tot parcursul zilei. Araminta stătea pe scaunul din faţă, cu fereastra circulară bulbucată trecută în poziţia *o singura-direcţie,* uitându-se la un oraş zguduit. Capsulele Ellezelin făceau raiduri joase deasupra clădirilor, într-un memento nesfârşit al prezenţei şi puterii lor. Disperarea se adâncea în prezent, înlocuind resentimentul ursuz anterior care acaparase oraşul. Delegaţia Senatului ajunsese la sol cu şase ore înainte să fie primită de Clericul Phelim. Mulţimile din jurul docurilor erau lovite de grupările paramilitare în timp ce îşi strigau cererile ca să fie auzite de senatori. Zborurile cu capsule-ambulanţă erau încă interzise. Taxiurile şi trikepodurile era ocupate să transporte răniţi la spitalele oraşului. Pe la mijlocul-amiezii, numărul celor din jurul docurilor se subţiase. Alte focare de tulburări erau în creştere.

Laril pornise nodul unisferei taxiului, aşa cum promisese. Acesta răspundea la comenzi vocale simple, ceea ce s-a dovedit incredibil de util. Aproape primul lucru pe care l-a văzut a fost un raport al unisferei despre întâlnirea Justinei cu Lordul Cerului. Visul fusese eliberat în gaia-câmp cu

câteva ore în urmă, spunea emisiunea de ştiri, iar ei transferaseră imaginile mai departe. O mulţime de comentatori deştepţi se grăbeau să-şi furnizeze propria interpretare, în timp ce un consilier al Visului Viu, pe nume DeLouis, părea dezgustător de încântat de refuzul Lordului Cerului de a o duce pe Justine la nucleu. Araminta a privit un timp, până când şi-a dat seama că nimeni nu ştia nimic, apoi a trecut la ştirile locale. Micul portal îi proiectă scenele capturate de reporteri în întregul oraş.

Un lucru se tot petrecea mereu şi mereu. Avea loc la întâmplare şi era inexplicabil pentru cei de la emisiunile de ştiri. Capsulele Ellezelin se năpusteau din cer pentru a smulge femei cu forţa. Nu fusese descoperită nicio legătură între victime, în măsura în care îşi putea da seama cineva. Nişte controleri semisentienţi foarte sofisticaţi fuseseră folosiţi în acest sens, iar trupele Ellezelin care efectuau capturile erau extrem de determinate, fără să le pese cât de multe daune colaterale erau provocate pentru atingerea obiectivului lor. Imaginile stârniseră în oameni un sentiment uriaş de furie şi revoltă. Minoritatea rezidenţilor care se duseseră cu vitejie la lucru, ca de obicei, pe la mijlocul amiezii se îndreptau deja spre casă. Aproape nimeni nu s-a prezentat pentru schimburile de noapte. Sentimentul de asediu era în creştere. Casele au fost încuiate de două ori şi alarmele activate.

Araminta nu a trebuit să vadă decât primele trei episoade atroce pentru a realiza legătura între bietele nefericite. Semănau cu ea.

— Dulce Ozzie, a gemut când a treia a fost târâtă din mijlocul unei străzi din cartierul Espensten, în timp ce cei doi copii mici ţipau speriaţi că mami era luată cu forţa de lângă ei.

Protestele venite din întreaga Confederaţie s-au amplificat la vederea scenei, dar asta nu a schimbat comportamentul paramilitarilor.

Sentimentul de depresie i-a crescut când a văzut că planeta suferă din cauza ei, iar modul în care Lordul Cerului o respinsese pe Justine nu a ajutat-o nici el. Araminta era

furioasă din această cauză. La urma urmelor, ea îşi asumase un risc pentru a-l contacta pe Lordul Cerului şi a obţine primirea Justinei în Gol. Efortul nu dusese la nimic. Justine nici măcar nu ajunsese la Inimă. Nu va mai fi nicio negociere acum, nicio explicaţie către orice o fi fost ceea ce controla Golul cu privire la prejudiciile pe care le cauza.

Araminta nu putea face nimic în legătură cu asta, şi nici cu orice altceva, de fapt – în afară de a se preda, fapt care ar fi rezolvat totul foarte rapid. A făcut, în schimb, ceea ce îi recomandase Laril. S-a afundat în gaia-câmp, pierzându-se în mijlocul efuziunii emoţionale şi al mesajelor de ademenire şoptite şi al amintirilor spectaculoase divulgate de cuiburile de confluenţă. Existau niveluri, sau straturi, sau poate că era prea rigidă în aplicarea unor astfel de etichete. Erau cu siguranţă aspecte diferite ale universului emoţional în care se putea cufunda.

Visele, desigur, erau fundamentul primar al gaia-câmpului. Visele lui Inigo şi ale altor nenumărate miliarde date cuiburilor de confluenţă de creatorii lor, toate identificabile prin semnătura lor emoţională unică. Oricare dintre aceştia se putea ridica în conştiinţa ei la chemarea unei stări de spirit sau imagini potrivite, exact aşa cum lucrau amintirile în interiorul capului ei – simplă asociere. Deşi visele lui Inigo păreau să aibă toate nişte etichete puternice, fiind cel mai uşor de dobândit dintre toate.

Aşa că, în timp ce taxiul său rătăcea împins de software-ul dubios al lui Laril, Araminta se plecă în faţa inevitabilului şi trăi primele câteva vise ale lui Inigo, pentru ca după câteva ore să se desprindă zâmbind exuberant în timp ce tânărul Edeard mergea pe Bazinul Birmingham pentru a-l învinge pe Arminel. Îi venea să chiuie de bucurie în interiorul cabinei. Makkathranul era o plăcere, cu arhitectura sa stranie şi genistarii ciudaţi, populat de maeştri şi de doamne bogate şi pompoase ieşite dintr-un text incredibil de vechi. Se întrebă dacă Edeard va sfârşi căsătorindu-se cu Kanseen sau cu Salrana. Ambele finaluri ar fi fost minunat de romantice. Şi era convinsă că totul avea un fel de final ridicol de fericit, nu că şi-ar dori

vreodată să trăiască într-o astfel de cultură înapoiată.

În afara viselor lui Inigo despre Edeard existau vocile purtate de vânturi de emoţie pură: emisiile zilnice ale concetăţenilor ei, locuitorii oraşului Colwyn. Gaia-câmpul era într-adevăr într-o stare sumbră. Dincolo de taxiul ei, grijile şi frica majorităţii oamenilor aproape înecau speranţele fervente al adepţilor Visului Viu că cel de-al Doilea Visător s-ar afla cu adevărat lângă ei.

Poate din cauză că moştenirea ei Silfen era cea care o livra gaia-câmpului şi nu gaia-particulelor, ca pe toţi ceilalţi, întregul univers ciudat de memorie şi emoţii primare părea remarcabil de clar pentru ea. Era capabilă să se ridice deasupra gălăgiei emoţionale pentru a studia compoziţia acestui cosmos ciudat într-un mod calm şi obiectiv. Făcând mai degrabă asta, decât să se cufunde pur şi simplu la întâmplare, percepea ceva ce mintea ei interpreta ca mici zone neutre. Şuviţe de nimic ancorate peste tot în întreaga bulă. Cel mai ciudat era modul în care o atrăgeau. Straturile exterioare reverberau la o stare emoţională care era aproape identică cu a ei. Dar cântecul acela de sirenă mental o făcu prudentă. Când le ţinu agăţate în minte, simţi cârligele subliminale către cuiburile de confluenţă ale oraşului.

Ozzie! Visul Viu îşi doreşte într-adevăr cu disperare să mă găsească.

Se despărţi cu grijă de capcanele înşelătoare. Dincolo de constelaţia insolent de strălucitoare de gânduri umane se afla seninătatea veşnic-prezentă a Silfen Motherholm.

— Mă cunoaşteţi? a întrebat ea trepidând.

Răspunsul nu a fost specific, nu un discurs în termeni umani, ci mai degrabă un sentiment cald de recunoaştere şi de bun venit.

— Mă puteţi ajuta?

Tristeţe, nu răceală. Era regret, mai degrabă decât o respingere.

— Ar putea încurca rău lucrurile.

Căldura reconfortantă a îmbrăţişării unei mame.

— Aş vrea să am atât de multă încredere în mine. Aveţi

vreo idee despre ce e vorba aici?

O lumină de aur strălucitoare îmbie fiecare celulă a corpului ei, ca şi când un zâmbet de înger pătrunsese prin nenorocirea oraşului Colwyn.

— Oh, pentru numele lui Ozzie, bine, îl voi întreba din nou.

Şi se întinse dincolo de Silfen Motherholm în căutarea celui care pândea chiar la marginea percepţiei ei. Atentă de data aceasta, evitând observatorii vigilenţi, vorbind mai degrabă încet în sine, decât să strige peste treizeci de mii de ani-lumină. Un apel care o găsi scăldată într-o luminiscenţă similară cu cea a nebuloaselor Golului, desfătându-se în curgerea senină a universului din jurul ei.

— Bună ziua, i-a spus ea Lordului Cerului.

— Te aştept, i-a răspuns el.

— Tu ai fost cu prietena mea? Cea care este acum în interiorul universului vostru?

— Eu nu am condus pe nimeni din specia voastră de o lungă perioadă de timp.

— Asta nu înseamnă mare lucru, murmură Araminta cu amărăciune. Dacă aş veni în universul tău, m-ai îndruma spre nucleu?

— Da, aş face-o.

— Imediat?

— Imediat ce ai ajunge la împlinire.

— Ah. Adică nu a-i face-o, nu-i aşa? Niciunul dintre voi nu ar face-o.

— Mă bucură dorinţa ta de a ajunge la nucleu. Te voi călăuzi.

— Când cei din specia noastră au ajuns pentru prima dată în universul vostru, unde i-ai călăuzit?

— Rudele mele le-au arătat unde pot trăi şi ajunge la maturitate.

— Deci, vei duce oamenii la planete, dar nu la nucleu? Interesant.

— Eu îi voi călăuzi pe cei care au ajuns la împlinire…

— Da, da, m-am prins.

— Vii acum?

— Mulţi din specia mea vor încerca să ajungă la tine.

— Aştept cu bucurie.

— Dar, ajungând la tine, vor sacrifica miliarde de alte persoane, trilioane de vieţi vor fi pierdute în timp ce universul vostru va distruge galaxia. Ce simţi în legătură cu asta?

Ştia că risca să declanşeze o altă fază de devorare, dar reuşise să-l calmeze data trecută.

— Nu toţi ajung la împlinire. Specia voastră devine puternică. Puţini dintre voi vor fi lăsaţi să urce doar în ţesătură.

— Ai înţeles, măcar, că există un univers în afara universului tău?

— Există doar aici, doar universul şi nucleul. Vei apărea aici cândva.

— Déjà-vu, a mormăit ea. Bine, atunci, i-a spus Lordului Cerului. Poate o voi face.

— Te aştept, a răspuns acesta, în timp ce ea îşi retrăgea conştiinţa.

Verifică grăbită în jurul taxiului. Se lăsa noaptea, lumina scăzută a soarelui se împrăştia ca o pată murdară pe domul câmpului de forţă pentru vreme al oraşului. Se uită repede în sus, dar nu văzu nicio capsulă Ellezelin venind în picaj spre ea, deci se putea presupune că nu auziseră conversaţia ei cu Lordul Cerului.

— Mare brânză, a pufnit în interiorul cabinei. Nu pot opri Golul să ne înghită. Ticăloşii aproape au câştigat.

Ceea ce o lăsa cu nişte decizii de luat. Îi spuse taxiului să treacă dincolo de parcul Bodant, cu ajutorul şinei dinspre partea portului, departe de blocul în care locuia. Nu era atât de riscant precum părea. *Ah, da, poate un pic stupid.* Dar voia să arunce o ultimă privire la ceea ce considerase a fi prima ei casă adevărată, de când – ei bine, de când plecase din Langham. Devenise clar pentru ea că ar trebui să evadeze într-un fel. Singura modalitate de a opri Visul Viu să se folosească de ea era să ajungă într-un loc care să nu fie la îndemâna lor. Ceea ce îi reducea considerabil opţiunile. Oferta Cressidei pentru un bilet pe o navă

spaţială era în mod clar irealizabilă, evenimentele din ultimele câteva zile făcând evident că nici măcar o navă diplomatică nu va putea părăsi oraşul Colwyn City. Gând care o făcu să-şi amintească cele spuse de Cressida despre o cale Silfen în pădurea Francola. Asta chiar era o posibilitate. Se simţea totuşi mult mai încrezătoare în faptul că Laril ar putea negocia pentru ea. El era în parte Înalt acum, trebuia să cunoască o facţiune de încredere, una care să fie împotriva Pelerinajului. Toată lumea ştia că facţiunile aveau agenţi cu tot felul de îmbunătăţiri, iar Gore spusese că toţi o căutau. Dacă cineva ar putea-o scoate din Colwyn, departe de Viotia, ei ar fi.

Ideea îi veni agăţată timid de gândul că, dacă o facţiune va avea grijă de ea, atunci nu ar mai trebui să ia marea decizie ea însăşi.

Uită de asta. Trebuie doar să ieşi de aici.

Era întuneric în momentul în care taxiul Wurung Transport aluneca de-a lungul străzii Aeana, paralel cu Cairns. O lumină albă puternică străluci printr-o parte a ferestrei bulbucate a cabinei, venind dinspre marile clădiri deco ale portului. Putea auzi mulţimea acum, zumzetul acela viguros al atâtor oameni care îşi împărtăşeau furia.

Taxiul trase într-un canal liber din port şi Araminta ieşi. Era surprinsă de cât de mulţi oameni erau în parc. Erau mii acum. Pe partea aceasta erau grupuri largi care mişunau în jur, în timp ce pe lângă blocul ei de apartamente erau concentraţi într-un nucleu dens, strigând injurii şi ciocnindu-se cu cordonul instalat de-a lungul drumului.

Araminta şi-a dat seama dintr-odată care era problema. Cordonul pe care paramilitarii îl aruncaseră în jurul blocului în care locuia acţiona ca o provocare uriaşă.

Vina mea. Din nou.

A mers mai departe în mulţime. Gaia-câmpul era o furtună de ură şi resentimente. Clusterele ei macrocelulare raportau o cantitate colosală de semnale şuierând prin parc. Fără direcţie, fără niciun cod de autor, nu rutate prin nodurile cybersferei şi, prin urmare, nedetectabile.

— >Fişier< frecvenţa Binder la al doilea segment.

— Respinge-l cu un patch de la Etol, ei au cârligele.
— Am reuşit să lovesc unul din gunoaie cu un puls maser.
— Ura. Ura. Ura. Ura.
— Partea stângă a clădirii, drumul se prăbuşeşte în jurul unui segment.
— Adună oamenii acolo.
— Viotia liberă.
— Boţi gata de atac. Poate. Ascultaţi idioţilor? Credeţi că glumim?
— Idioţilor, venim după voi.
— Viotia liberă.
— O să vă scoatem celulele de memorie din creierele voastre de bigoţi.
— Niciunul dintre voi nu se va mai vedea vreodată re-vieţuit.
— Adunaţi-vă la segmentul cinci. Împingeţi tare, oameni buni.
Araminta realiză curând că segmentele erau părţi ale baricadei ridicate de paramilitari. Gloata se organiza pentru asalt. Nu exista niciun lider – nu în mod evident – reacţionau ca nişte anticorpi faţă de forţele invadatoare.
— Am eu nişte puşti disruptor care vor tăia ca-n brânză prin armura lor.
— Grozav.
— Excelent. Râsete. Iată puştile.
— Hei, gunoi în armură, dacă credeţi că Mergătorul-Pe-Apă acela al vostru este suficient de puternic să vă salveze de noi, începeţi să ţipaţi după el.
— Râzi. Râzi. Râzi. Gata? Du-te.
Araminta se crispă. Paramilitarii au tras un baraj de pulsuri sonore prin baricadă. Ţipetele au răsunat peste parc.
— Acum m-ai crezut. Rahat prost şi tâmpit.
— Râzi. Râzi.
— Pe noi ne doare acum, dar mai târziu mori tu.
Poate că nu a fost o idee bună, gândi ea privind peste marea de persoane agitate. Dar nostalgia este liniştitoare.
Dacă îşi întindea gâtul, putea zări blocul de apartamente

cu şase etaje. Era ciudat de întunecat în spatele exploziilor de lumină violet de-a lungul baricadei. Marginile acesteia erau încadrate de sclipirile albastre şi violet ale colţurilor-coloană de sticlă.

Bine, l-am văzut. Să mergem.

Araminta se întoarse şi începu să împingă croindu-şi drum prin mulţimea de bătăuşi. Presiunea emoţională creştea în gaia-câmp. O siguranţă plină de convingere înlocuia tenta nervoasă de anticipare. Ceva era pe cale să se întâmple – orice ar fi fost acel *ceva.*

Se opri, uitându-se peste umăr pentru a vedea cum luminile care dansau pâlpâind se stabilizau acum de-a lungul baricadei.

Ţipetele şi uralele s-au ridicat până la un singur urlet animalic acoperind parcul. Semnalele au crescut într-un haos indescifrabil de zgomot electronic. Peste tot în jurul ei, oamenii au început să se năpustească spre baricade.

Focul de armă a fost distinct.

Un semnal se ridică peste gălăgia generală:

— Am atins unul! se retransmise prin clusterele macrocelulare ale tuturor.

Ştirea făcu să înflorească un ton de bucurie rea pe fondul gaia-câmpului.

— Oh, nu, murmură Araminta.

Oamenii se uitau la ea în timp ce treceau alergând – uşor contrariaţi că nu li se alătura.

Câţiva au îndemnat-o:

— Haide!

Ezită, nehotărâtă.

Puncte orbitoare de lumină roşie creşteau din diferite părţi ale parcului, aruncate astfel încât să conveargă spre paramilitari, în spatele segmentelor baricadei care începuse să cedeze. Au fost întâmpinaţi de mai multe arme de foc şi a văzut şi bliţul distinctiv de culoare verde-albăstruie al pulsului disruptor. O a doua salvă de stele roşii a fost trasă în sus.

Treaba asta este bine planificată, şi-a dat ea seama.

O secţiune a aurei liliachii emise de baricade s-a

întunecat. Din punctul din care se uita ea s-au putut vedea câteva capete unduindu-se şi apărând în deschiderea întunecată. Alte stele roşii şi-au aprins calea. O linie lungă de focuri de armă – nu toate veneau de la paramilitari.

Apoi, ferestrele blocului de apartamente au început să strălucească într-o lumină portocalie.

— Oh, nu!

Araminta şi-a ridicat mâinile acoperindu-şi gura, şocată. *Foc!*

Era la etajul al treilea. Apoi, flăcările au început să lingă balconul de la ultimul etaj. Jos în stradă, flash-urile armelor au devenit mai intense.

— I-am prins. I-am prins, treceau semnalele. Am pătruns.

— Baricada e jos.

— Arzi, gunoi idiot.

Araminta stătea şi urmărea focul care se întindea rapid. Niciunul dintre sistemele de stingere ale blocului nu părea să se declanşeze. Îşi aminti că totul era în curs de modernizare.

Oh, dulce Ozzie, nu!

Inginerii nu lăsaseră niciun sistem temporar operativ pentru perioada de lucrări. Tot ce avusese în acest univers se transforma în fum. Munca pe care o depusese acolo! Ar dura ceva ani pentru ca societatea de asigurări să plătească pentru daune de revoltă, asta în cazul în care ar fi făcut-o vreodată. Nu ar mai putea să cumpere corpuri suplimentare. Nu va fi nicio căsătorie.

Lacrimile au început să-i curgă. Pierdea ultima rămăşiţă a dreptului său la o viaţă adevărată. Se întâmpla chiar în faţa ochilor ei, şi nu putea face nimic ca să oprească acest lucru. Ţipetele şi violenţa se ridicau nebăgate în seamă în jurul ei în timp ce flăcările mistuiau prin acoperiş pentru a se ridica înalt, către cerul funebru!

— Ozzie, să vă ia dracu’ pe toţi!, ţipă ea neauzită la protestatari şi la trupele paramilitare ale căror lupte cauzaseră asta, la invadatorii Ellezelin, şi la cel mai mare rahat din univers: Clericul Conservator, ticălosul de Ethan.

— Araminta?

— Ce?

Privi în jur sălbatic după vocea care-i şoptea. Nimeni nu era suficient de aproape.

— Araminta. Ei ştiu că eşti acolo în parc. Disperarea ta a declanşat un indicator de rezonanţă emoţională în gaia-câmp. Ieşi afară. Pleacă acum.

Rămase complet nemişcată. Vocea venise târându-se prin gaia-câmp – iar ea nu ştiuse că s-ar putea face asta, nu să fie identificată.

— Cine eşti? a strigat ea în învălmăşeala de emoţii luminoase.

Tot gaia-câmpul se agită, culorile sale spectrale arzând dintr-odată cu lumina unei nove. Neîncrederea o izbi cu putere.

— Tu eşti!

— Cel de-al doilea Visător… Te rugăm, te implorăm.

— Golul.

Un miliard de adepţi ai Visului Viu şi-au ţinut respiraţia la unison.

— Condu-ne în Gol. Tu eşti cel ales de Lordul Cerului.

— Duceţi-vă dracului, a plâns din nou la ei, încântată de starea lor de şoc şi de disperare.

— Ieşi din parc, i-a şoptit din nou prima voce eterică. Nu mai pot menţine conexiunea. Ieşi afară. Vin după tine. *Imaginea unui zâmbet frumos şi cald, plin de încurajări, un impuls mental.*

Boomuri sonice i-au plesnit pe protestatari. Dintr-odată cerul de deasupra parcului strălucea într-o lumină albă orbitoare, aruncată de capsulele mari. Trebuie să fi fost vreo duzină. Se apropiau în grabă, părând că se vor ciocni direct deasupra capului. Araminta îşi lipi mâinile de urechi, apărându-se de zgomotul care-i scutura oasele.

— TOATĂ LUMEA SĂ RĂMÂNĂ PERFECT NEMIŞCATĂ, a explodat o voce de sus în jos.

Fire de lumină roşie au apărut pe cer. O capsulă a explodat. Araminta a ţipat şi s-a aruncat în jos. Chiar înainte de a lovi iarba terciuită, ar fi putut jura că a văzut oameni sărind din capsule. *Sunt prea sus. Vor muri.* Mai

multe arme şi-au întretăiat fasciculele, copleşindu-i vederea. Resturile vasului s-au prăbuşit în iarbă şi pe pământ, iar celelalte capsule au început să accelereze din nou. Dâre lungi de ioni spiralau prin noapte în timp ce se urmăreau reciproc, rotund şi rotund, cu jeturi de energie arzând printre ele.

Peste tot în parc mulţimea de rebeli a început să alerge. Rapid.

Araminta nu mai avea nevoie de nicio încurajare. S-a ridicat în picioare şi a început să sprinteze puternic spre locul în care îşi lăsase taxiul. Luminile intermitente ale navelor de luptă arătau pe toată lumea în poziţii ciudate de desene animate. Rutinele ei secundare de gândire făceau tot posibilul pentru a-i menţine un nivel de câmp vizual. Cu coada ochiului, a observat o linie lungă de stroboscoape roşii şi albastre tăind-o prin aer pe deasupra râului Cairns.

Întăriri.

Picioarele îi băteau cu putere iarba. Panica îi alungase orice altceva din minte. *La naiba, ce proastă am fost.*

— Hei, tu!

Vocea era puternică, dar calmă. Araminta continuă să alerge.

— Tu: femeia cu părul negru şi jacheta de lână. Stai. Ultima şansă.

Oh, te rog, Ozzie, nu!

Puse frână, oprindu-se şi uitându-se cu teamă peste umăr. Un bărbat stătea la zece metri în spatele ei, îmbrăcat într-un costum simplu din piele dintr-o singură bucată. Un câmp de forţă strălucea în straturi în aerul din jurul lui. A zâmbit, ignorând oamenii care alergau frenetic pe lângă el.

— S-a terminat, a spus el cu glas amabil, şi i-a întins mâna. Haide. Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău. Eşti mult prea importantă.

Maxilarul Aramintei căzu la vederea siluetei care zbura prin aer în spatele lui. De fapt, chiar zbura! Cu braţele întinse şi tot restul. Era o femeie. Araminta văzu asta înainte ca un nimb luminos violet să apară în jurul ei. A aterizat chiar deasupra bărbatului. Aerul a detonat într-o

coronă violentă. Presiunea exploziei i-a trimis pe Araminta şi pe toţi cei din apropiere rostogolindu-se la pământ. Geamătul unei vibraţii puternice a eliminat toate celelalte zgomote.

Cumva, Araminta reuşi să se ridice în picioare şi să se depărteze clătinându-se. În spatele ei lupta dintre bărbat şi femeie devenea feroce. Explozii repetate de energie. Valuri de pământ mocnit aruncat în sus, în cascadă, în timp ce perechea lugubră se zvârcolea împreună într-un mic crater făcut de ei înşişi.

Alte două siluete mai întunecate zburau în tăcere deasupra parcului. Le putea vedea conturate pe ceaţa indigo a navelor de luptă de deasupra. Linia de capsule paramilitare ara aproape de port.

Se împiedică de un corp întins pe jos şi se duse înainte cu braţele răşchirate, izbindu-se de un mic copac guralo. Instrumentele din centură i s-au înfipt dureros în stomac şi în coaste.

— Ah!

— Hopa, sus. O mână o prinse, trăgând-o în picioare.

Se uită uimită la faţa celui care o ajutase, văzând un zâmbet crispat. Trăsăturile tinereşti erau foarte frumoase, dar ea ştia că era bătrân. Avea un nivel de încredere în sine pe care nici chiar Laril nu îl atinsese. Apoi, el privi undeva în spatele ei, încruntându-se.

— Oh, rahat.

Ea nu a vrut să se uite. *Asta este. Finalul.*

O altă capsulă a explodat chiar sub cupola câmpului de forţă. Epava scăpărătoare venea cu viteză în jos.

— Pleacă de aici, a spus omul imperativ. Echipa mea îi va ţine pe loc. Am distrus toţi senzorii pe o rază de cinci kilometri. Visul Viu nu te va putea urmări. Du-te!

— Poftim? a mormăit, urându-se pentru că era atât de proastă.

El o răsuci şi îi dădu drumul. Se uită la cele două siluete care se apropiau prin mulţimea îngrozită. Ambele erau îmbrăcate într-o strălucire de jad lichid. Cel care o ajutase îşi împinse braţele într-un fel de poză de arte marţiale.

Mâinile lui aprinseră nişte mingi de foc turcoaz.
— Du-te! a mormăit spre ea.
— Cine eşti?
Semnalul a fost scurt şi bine direcţionat, nimeni altcineva neputându-l intercepta.
— Oscar Monroe, lucrez pentru ANA. Vrem să te ajutăm, vrem să fii liberă să alegi singură. După ce ajungi în siguranţă, cheamă-mă. Te rog. >cod unisferă<
A zâmbit la adversarii săi.
— Du-te, pentru numele lui Dumnezeu! a strigat cu voce tare.
— Nici să nu te gândeşti, mârâi una dintre siluetele de jad.
Araminta se întoarse, în sfârşit, şi o luă la fugă. În spatele ei răsună un tunet provocat de ciocnirea celor trei. Impactul a fost atât de puternic încât aproape a răsturnat-o din nou, dar a reuşit cumva să-şi păstreze echilibrul şi a continuat să alerge disperată înainte. O altă siluetă stranie întunecată zbura rapid deasupra capetelor mulţimii înspăimântate. Un lung şir de capsule paramilitare coborau razant dinspre râu, curbându-şi traiectoria pentru a încercui parcul.
A ajuns la taxiul Wurung Transport şi s-a prăbuşit în interior, plângând de uşurare. Acesta porni alunecând lin de-a lungul şinei. Afară, oamenii alergau pe drum şi pe şine, expresiile lor îngrozite făcând-o să tresară. Cabina încetinea, apoi accelera brusc, pentru a-i evita. Luminile stridente se ciocneau, dezlănţuindu-se şi pe cer, şi asupra parcului. Sunetele erau oprite de caroseria cabinei. Araminta se ghemui pe scaun, strângându-şi braţele la piept. Departe, în adâncul minţii ei, gaia-câmpul se frământa sub revărsarea de spaimă. Adepţii Visului Viu încă se rugau de ea – cu putere. Îşi şterse totul din minte. După câteva minute, taxiul îi depăşise pe cei care fugeau din parc. Luptele aeriene de deasupra oraşului se terminaseră, iar sunetele dezgustătoare ale conflictului sălbatic se stinseseră. Aluneca uşor de-a lungul cartierului Garlay cu casele sale elegante şi lanţurile de molluri înalte toroidale. Putea vedea chiar şi câteva persoane care stăteau sub

copertinele cafenelelor şi barurilor rămase deschise, cu băuturile şi mâncarea uitate pe mese în timp ce se uitau cu nelinişte spre cartierul Bodant.

Trebuie să scap de aici. Indiferent cum.

Se întoarse spre nodul cabinei şi accesă programul unităţii centrale.

— Cartierul Francola, îi spuse ea.

Trecuse mult timp de când Paula fusese pe Kerensk. Oficial, cel puţin. Kerensk fusese una dintre lumile Big15 din timpul primei ere a Confederaţiei, motoarele supercapitaliste care susţinuseră extinderea Confederaţiei până la Războiul Starflyer. Fondat de Serghei Nikolaev, un miliardar rus căruia exodul oamenilor de pe Pământ îi oferise în sfârşit un mod de a se elibera şi pe el, şi banii lui din strânsoarea Moscovei. Ca şi celelalte Big15, se dezvoltase, devenind o lume industrială a cărei metropolă producea o abundenţă de produse ieftine de inginerie grea şi de consum. Continente întregi erau forate şi golite de materiile prime, în timp ce cele care nu erau devalizate de minerale erau împânzite de fabrici.

După război, încetinirea creşterii economice cauzate de finanţarea lumilor New47, urmată de apariţia culturii înalte, a făcut ca lumile Big15 să-şi piardă încet statutul. Populaţiile lor, mereu tranzitorii, s-au îndepărtat şi producţia manufacturieră a intrat în declin. În mod inevitabil, având în vedere baza lor tehnologică, au devenit lumi înalte.

Cu excepţia lui Kerensk. Dinastia Nikolaev purta cu sine prea multă neîncredere reziduală şi suspiciune provenită din vechiul control ideologic central pentru a ceda influenţei înalte şi îndrumării benigne venite din partea ANA. Urmând exemplul planetei Far Away, au respins atât cultura înaltă, cât şi pe cea Avansată, retrăgându-şi reprezentantul din Senat şi devenind o „naţiune-observator”. Cei care au rămas în Kaluga, vechea metropolă, şi-au urmat propriile lor imperative tehnico-economice. Restul planetei a fost efectiv abandonat.

Paula scană curioasă zona din jurul Kingsville, în timp ce *Alexis Denken* cobora dintr-un cer fără nori. Vechea bază militară se afla în mijlocul unui deşert imens, pe cealaltă parte a planetei faţă de Kaluga. O relicvă a Războiului Starflyer, aceasta începuse ca o tabără de antrenament pentru echipele de insurgenţi lansaţi în spatele liniilor inamice pentru a le face viaţa iad invadatorilor Prime. Era greu să găseşti soldaţi nemiloşi în frumoasa şi civilizata primă eră a Confederaţiei. Noua Marină recrutase puternic din mijlocul comunităţii criminale. Kingsville instruise peste treizeci de mii de soldaţi. La vremea aceea se întindea pe kilometri întregi peste deşertul pietros, cu construcţiile prefabricate dispuse în rânduri lipsite de imaginaţie şi aerul condiţionat luptându-se împotriva soarelui dur. După război, îşi redusese considerabil dimensiunea. Dar, cu dinastiile care alergau după noi contracte cu Marina, era util din punct de vedere politic ca baza să fie menţinută funcţională. În timpul campaniei Firewall a devenit un şantier de reparat şi renovat nave. După aceea, cum Kerenskul respingea treptat autoritatea Senatului, a fost retrogradată din nou. Şi din nou.

Cu toate acestea, baza nu fusese dezactivată din punct de vedere legal, astfel că, practic, rămăsese pe teritoriul Confederaţiei. Era o staţie de rezervă, în cazul în care Confederaţia ar fi fost vreodată ameninţată din nou. Gama sa de sisteme de comunicaţii de urgenţă era întreţinută de o unitate centrală şi de un regiment de boţi îmbătrâniţi. Nu mai existau oameni acolo.

Senzorii îi arătau Paulei un grup de construcţii de beton în ruină, dispuse în centrul unor linii ciudat de drepte care se întindeau în deşert. După expunerea timp de o mie de ani la soarele feroce al Kerenskului în timpul zilei şi la aerul îngheţat din fiecare noapte, chiar şi cele mai puternice materiale de construcţii cedaseră. Deşertul se contracta încet în jurul bazei. Numai blocurile rămăseseră intacte, ridicând un mic câmp de forţă o dată la fiecare doi ani sau cam aşa ceva, atunci când deşertul aduna în sfârşit suficientă energie pentru a mai învârti încă o furtună de

nisip.

Kingsville îi amintea Paulei de Staţia Centurion.

Alexis Denken ateriză într-o zonă special alocată, dar care nu era mai mult decât o fâşie plată de nisip şi pietriş. A plutit în jos din sasul principal, cu un cărucior-sanie plutind şi el în spatele ei. Aerul era pe cât de cald se aşteptase. Şi-a pus o pereche de ochelari de soare argintii împotriva soarelui violaceu.

O uşă metalică cenuşie de la blocul cel mai apropiat se deschise cu un sunet scrâşnit provocat de particulele mici de piatră zdrobite undeva în interiorul sistemului de acţionare. Paula îi aruncă o privire şi păşi în interior, întrebându-se de ce nu folosiseră malmetal. Uşa se închise în urma ei şi a căruciorului-sanie. În interior, procesul de degradare era mai puţin vizibil, deşi era evident că sistemul de aer condiţionat nu mai fusese deschis de decenii. În spatele grilelor, ventilatoarele scoteau acum un sunet ciudat ce semăna cu un vaiet, în timp ce motoarele erau alimentate cu electricitate. Nişte panouri luminoase s-au aprins în tavan, dezvăluindu-i o cameră dreptunghiulară goală cu o singură uşă de lift drept în faţa ei.

După ce u-amprenta Paulei i-a dat unităţii de comandă a bazei codul ei de autoritate, uşile s-au deschis, ridicându-se. Baza în sine era îngropată la trei sute de metri, sub suprafaţa deşertului. Din fericire, coborârea cu liftul a fost lină. Sistemele de comunicare transdimensionale erau adăpostite în opt peşteri care radiau de la un pivot tehnic central. Paula trecu pe lângă maşinile mari în carcase argintii din caverna 5, urmată de căruciorul-sanie. Încăperea era complet tăcută. Nu putea auzi nici măcar un zumzet slab, în ciuda fluxurilor foarte mari de energie pe scanarea ei i le revela în spatele carcaselor de argint.

Ascuns la capătul unei camere auxiliare se afla un alt lift. O duse la încă o sută de metri mai jos, în cea mai veche secţiune a bazei, care cuprindea un singur compartiment fortificat. Acest adăpost adânc fusese conceput pentru a rezista unui atac nuclear din partea speciei Prime. Avea câmpuri de forţă şi generatoare de legături moleculare care

consolidau zidurile de carbon superputernice. Niciunul dintre ele nu fusese pornit de peste cinci sute de ani. Unitatea de comandă nu avea resurse pentru a le menţine gata de luptă. Nu conta cu adevărat, tot ce protejau era un seif datând din perioada Războiului Starflyer.

Comanda Marinei de la momentul respectiv estimase că rata de pierdere printre forţele de insurgenţă va fi de cel puţin optzeci la sută. Din acest motiv, ultimul lucru pe care fiecare soldat îl făcea înainte de a fi expediat spre zona de luptă era de a-şi face o copie a amintirilor, astfel încât să poată fi re-vieţuit în cazul în care nu se mai întorcea. Seiful din Kingsville păstra încă amintirile acelor treizeci de mii de soldaţi.

Câmpul de forţă integral al Paulei era activat atunci când uşile s-au deschis. Rămase perfect nemişcată, scanând de jur împrejur cu funcţiile de câmp biononice. Aerul de aici era încărcat. Sistemele de susţinere a vieţii se defectaseră în urmă cu şapte sute de ani şi nu mai fuseseră reparate. Nu era nevoie pentru că doar boţii mai circulau prin compartimentul vechi. Două panouri luminoase din cele treizeci s-au aprins pe tavan. Era ca şi cum peticele de podea iluminate erau suspendate în spaţiul adânc.

Funcţia de scanare de câmp a Paulei nu putea detecta nicio dovadă că mediul fusese deranjat de vreun om timp de secole, dar şansa să obţină dovezi prin scanare era, în cel mai bun caz, una îndepărtată. Opt boţi-senzor s-au împrăştiat de la căruciorul-sanie – globuri mici, ce străluceau cu o lumină violetă slabă în timp ce pluteau înainte prin aer, degajând fire diafane şi lungi, ţesute cu lanţuri moleculare sensibile. Firele pluteau unduindu-se ca părul în apă, sondând aerul.

U-amprenta ei se inseră în reţeaua veche a camerei şi începu să interogheze rutinele de management. Chiar şi cu componentele antiavarie rezistente în timp şi cu multiplele sisteme de rezervă, puţine lucruri mai funcţionau. Doar atâtea cât să fie suficiente pentru a-i menţine viabilitatea. La rata actuală de declin chiar că se vor pierde în cel mult o sută de ani, iar Marina va avea de luat o decizie.

Un lot de mici dispozitive medico-legale au ţâşnit din căruciorul-sanie. S-au răspândit prin întuneric ca nişte molii cibernetice, oprindu-se pe secţiunile fizice ale reţelei desemnate de u-amprenta Paulei. Au extrudat apoi filamente de molecule active care s-au strecurat prin carcasa fragilă, contopindu-se cu componentele inerte de mai jos, şi au început o analiză foarte detaliată.

Baza de date a reţelei i-a indicat Paulei locaţia depozitului securizat pe care venise, de fapt, să-l investigheze. În urmă cu o mie două sute de ani, Pisica îşi asudase sesiunile de formare sub soarele fierbinte al acestui deşert înainte de a fi trimisă pe Elan. Ca toată lumea, înainte de a pleca, îşi descărcase amintirile, în eventualitatea că nu s-ar mai fi întors.

Paula merse prin întuneric, simţind cum agitaţia îi stârneşte inima. Compartimentul era plin cu rânduri şi rânduri de rafturi sigilate, conţinând treizeci de mii de mici cutii blindate. S-a oprit în faţa celei care conţinea celula de memorie a Pisicii. Două dispozitive medico-legale s-au ataşat pe ea. Tentaculele lor fine au examinat uşa de douăzeci de centimetri şi încuietoarea acesteia. Filamentele s-au retras, iar micile dispozitive au alunecat înapoi în aer, planând alături de Paula.

— Deschide-o, i-a spus u-amprentei.

A durat atât de mult încât nu era sigură dacă mecanismul mai funcţiona – de fapt, era destul de impresionată de faptul că reţeaua era conectată încă la majoritatea depozitelor. În cele din urmă, caseta bâzâi ca şi cum avea o viespe captivă în interior, apoi uşa mică s-a deschis, lăsând să iasă o lumină rozalie. Celula de memorie era aşezată pe un piedestal de cristal – un ovoid elegant gri, de trei centimetri lungime.

Paula trimise unul din micile dispozitive medico-legale înăuntru. Acesta se aşeză pe marginea casetei şi îşi extinse tentaculele în jurul celulei de memorie. Apoi firele fragile s-au infiltrat în carcasă pentru a sonda reţeaua de cristal de dedesubt. Pentru ceva atât de vechi, celula de memorie rezistase surprinzător de bine. Compania care o fabricase în

urmă cu o mie două sute de ani îşi putea justifica în sfârşit laudele publicitare cu privire la *eterna supravieţuire,* gândi Paula când u-amprenta îi afişă rezultatele în exovedere.

Datele criptate cu privire la ADN i-au confirmat că amintirile cuprinse în celula de memorie îi aparţineau lui Catherine „Pisica” Stewart, repartizată în echipa ERT03. Paula aşteptă douăzeci de minute, timp în care boţii ei medico-legali finalizau analiza seifului, după care apelă ANA: Guvernarea.

— Am avut dreptate, a spus ea. Cineva a făcut o copie.

— Oh, Doamne, a răspuns ANA: Guvernarea.

— Exact. Au fost foarte buni. Nu există aproape nicio urmă. A trebuit să analizez componentele moarte ale reţelei pentru a găsi indicii. Acum o sută de ani, a fost efectuată o căutare în fişierele din reţea. Iar o revizuire atomică cuantică a celulei de memorie confirmă o citire completă în intervalul de timp corespunzător.

— Deci, ea este.

— Acceleratorii trebuie să fie foarte disperaţi, într-adevăr.

— Ştim deja asta.

— Dar nu ea a fondat Cavalerii Gardieni. Aceea era mai în vârstă, cu o personalitate mai inteligentă. Aceasta este una timpurie.

— Crezi că diferenţa este relevantă?

— Nu sunt sigură. Mă aştept ca aceasta să fie… crudă. Sholapur mi-a confirmat-o.

— Eşti sigură? Aminteşte-ţi de ce ai arestat-o în cele din urmă.

— Ai dreptate.

— Ce urmează?

— Nu sunt sigură. Cred că trebuie să ne concentrăm pe Chatfield. El e singura legătură pe care o avem între Acceleratori şi Primi, iar Conservatorii sunt în mod clar interesaţi de el. N-ar fi trebuit să mă las distrasă de asta.

— Foarte bine. Mult noroc.

Link-ul s-a întrerupt.

Paula rămase timp îndelungat în faţa cutiei deschise, cu ochii la celula de memorie gri. În cele din urmă o apucă şi o

luă de pe piedestal, ţinând-o în faţa ei.

— Asta nu se va termina cu bine, i-a spus ea, şi îi dădu drumul.

Celula de memorie lovi podeaua veche de beton combinat cu enzime şi alunecă câţiva centimetri înainte de a se opri.

Paula o zdrobi cu piciorul, bucurându-se de scrâşnetul făcut sub călcâiul ei când aceasta plesni în fragmente minuscule. Bucurie vinovată, desigur.

— Uneori trebuie să faci ceea ce e greşit pentru a face ceea ce-i drept, i-a spus ea seifului mort.

În timp ce se întorcea pe acelaşi drum prin baza Kingsville, Paula se gândi la cele spuse de ANA despre personalitatea Pisicii. Poate că avea dreptate. Poate că Pisica era în ultimă instanţă neschimbată. Învăţase să se justifice ca fondator al Cavalerilor Gardieni, transformându-se într-un lider politic abil. Dar fusese doar o altă formă de manipulare. Nu avusese niciodată nevoie să se adapteze şi să evolueze, pliase întotdeauna universul după voinţa ei. Paula păstra mereu amintirea Narroginului cu ea, nu pentru că dorea neapărat să-şi amintească, ci pentru că ştia că nu trebuia să uite. Narrogin fusese „contractul” care determinase în cele din urmă Senatul să emită un mandat nelimitat pentru Pisică, şi la dracu' cu consecinţele politice. Era o luptă dogmatică imensă ce avea să determine viitorul ideologic al planetei, iar una dintre părţi adusese o echipă de Cavaleri Gardieni pentru a-i susţine cauza. Pisica a ales să-i conducă. Actul ei final pentru a demonstra *puterea* cauzei angajatorului său a fost criza de la Catedrala Pantar, unde a luat ostatici douăzeci şi şapte de consilieri ai opoziţiei împreună cu familiile lor. A promis că le va executa familiile dacă nu fac concesii politice, dar a început oricum să-i măcelărească. Chiar şi unii membri ai echipei ei s-au răzvrătit la asta. Un schimb de focuri dezastruos a izbucnit atunci când trei Cavaleri Gardieni au încercat să protejeze copiii împotriva ei şi a loialiştilor.

Paula a intrat în catedrală cinci ore mai târziu. În ciuda

atâtor crime la care asistase şi a tuturor relelor pe care le văzuse, nimic nu o pregătise pentru atrocitatea executată sub tavanul boltit şi elegant, cu nervurile sale cristaline. Atunci şi acolo a ştiut că Pisica trebuia oprită, indiferent de imunitatea acordată de guvernul Far Away şi de protecţia fizică oferită ei de Cavalerii Gardieni. Stând acolo între bălţile de sânge şi stranele arse, Paula era gata să lupte împotriva unui mare număr de legi ale Confederaţiei pentru a instaura dreptatea fundamentală. Nu era nevoie, desigur, Senatul îi dăduse o validare perfect legală pentru depistarea Pisicii şi aducerea ei în faţa curţii special convocate la Paris.

În timpul următoarei întineriri, Paula a suferit reconfigurarea ei genetică cea mai radicală, eliminând unele din trăsăturile cele mai profunde ale profilului ei psihoneural pentru a obţine acel grad de libertate pe care îl recunoscuse ca fiindu-i necesar în catedrală. O ironie care întotdeauna îi făcea Paulei o plăcere ciudată: aceea că incapacitatea Pisicii de a se schimba o forţase pe ea însăşi să facă cel mai mare pas evolutiv necesar pentru supravieţuirea personală într-un univers în continuă schimbare.

Alexis Denken se ridică din ruinele din Kingsville, accelerând la treizeci ge în cerul fierbinte transparent. Paula privi cum vechea bază se diminua în depărtare cu sentimente amestecate. Fusese bine că se lămurise în sfârşit că se confrunta cu Pisica, dar era posibil ca informaţia să fi fost obţinută în detrimentul timpului pe care nu-l avea.

Curbura planetei alunecă din imaginea senzorului vizual în timp ce nava se depărta cu viteză. Paula era tentată să se îndrepte spre Kaluga pe oceanul de sud. Morton trăia încă acolo, în parte împărat, în parte industriaş şi, acum, doar într-o foarte mică măsură uman. Compania masivă pe care o construise îl adusese cel mai aproape de ceea ce Kerenskul avea ca şef executiv. L-ar putea întreba ce ştia despre Kingsville şi despre orice vizitatori tăcuţi care trecuseră pe acolo. La urma urmei, propriile sale amintiri

erau şi ele depozitate în seif. Era sigură că supraveghea discret locul.

Tentant… dar din nou, era ceva personal. Urma era veche de o sută de ani. Rece chiar şi după standardele ei.

Deschise un link către Digby.

— Unde este Chatfield?

— Tot adânc în spaţiu, îi răspunse acesta. Dar cursul este menţinut constant. Ne îndreptăm spre un sistem neînregistrat, chiar la graniţa Confederaţiei.

— Sunt pe drum.

Portul spaţial Purlap era un platou mic în estul Capitalei. Deoarece planeta fusese deschisă pentru colonizare doar timp de o sută cincizeci de ani, era la fel de îngrijită şi de netedă cât putea fi orice dezvoltare dintr-o nouă Lume Exterioară. Echipajele de inginerie civilă retezaseră ultimele vârfuri stâncoase, apoi le neteziseră pe margini, lăsând o suprafaţă perfect circulară de doi kilometri în diametru. Câştigătorii concursului de arhitectură pentru clădirea terminalului proiectaseră un cluster de bule într-un roz şocant, dispuse ca o structură moleculară neongotică. Unul dintre membrele-cocoloaşe ce ieşea în afară într-un unghi ciudat din coroana de picioare a trepiedului avea o cafenea-studio care ocupa în întregime ultima bulă. O fâşie de fereastră panoramică oferea o privelişte de aproape 360 de grade asupra cercului stâncos. Era un punct de observaţie excelent pentru entuziaştii navelor spaţiale. Unii petreceau o jumătate de zi stând la o masă şi uitându-se la diferitele forme care soseau şi plecau.

Marius se afla acolo de cinci ore când imaginile cu lupta pentru parcul Bodant au copleşit toate emisiunile de ştiri ale unisferei. Primise un avertisment cu treizeci de secunde înainte de la agenţii săi de pe Viotia că Visul Viu o recepţionase pe Araminta prin gaia-câmp. Au zburat cu capsula lor la locaţia exactă cu mach trei – destul de periculos în interiorul domului unui câmp de forţă pentru vreme. Din păcate, viteza şi determinarea nu contau prea mult în oraşul ocupat în aceste zile. Nu au fost nici măcar a

doua echipă care ajunsese în parc. Şi când au făcut-o, comunicaţiile lor au căzut deoarece începuse lupta aeriană, iar trei dintre ei au sărit în mulţimea isterică de protestatari care fugeau.

A urmărit cu uimire cum diverşi agenţi luptau corp la corp. A fost un efect de domino. Odată ce primul conflict a izbucnit într-o vâlvătaie de focuri de disruptor şi de laseri atomici, toată lumea a început să-şi activeze biononicele şi îmbunătăţirile cu arme. Camuflajul a fost abandonat în câteva secunde. Agenţii s-au năpustit unul la altul ca nişte animale frenetice, disperaţi ca nimeni altcineva să nu pună mâna pe pradă. Niciuna din echipele de primire ale maiorului Honilar nu a reuşit să ajungă în primele trei minute.

Din cele cinci persoane pe care le avusese pe teren, doar unul supravieţuise ciocnirilor pentru a raporta.

— A dispărut. O echipă i-a asigurat spatele în timp ce fugea. Nu există senzori integraţi nicăieri pe aici, cineva i-a luat. Nu ştiu unde s-a dus. Nici trupele Ellezelin nu ştiu. Au înnebunit din cauza asta.

— Înţeleg, murmură Marius, sorbind din ceaşca de chocoletto cu spumă.

Exovederea îi arăta imagini de la reporterii aflaţi la marginea parcului. Acesta se transformase într-o zonă de război istoric cu cratere fumegânde, copaci prăbuşiţi, clădiri ruinate arzânde, şi oameni. Oameni răniţi. Oameni plângând. Oameni şchiopătând. Oameni şocaţi mergând ca în transă, strigaţi de paramilitarii Ellezelin. Corpuri zăcând pe jos şi de care nu avea nimeni grijă. Părţi de corp. Zone medicale erau în curs de instalare. Capsulele zburau în cerc la joasă înălţime, holoproiectoarele inundând parcul devastat cu o lumina monocromatică şi lasere intermitente. Clericul Phelim nu permisese încă zborul capsulelor-ambulanţă.

Asta, împreună cu numărul victimelor şi cu violenţa, avea să aducă o cantitate colosală de presiune politică asupra Clericului Conservator Ethan. În ultimă instanţă, o cantitate de nesuportat.

— S-a descurcat extrem de bine pentru o novice absolută, fără niciun fel de îmbunătăţiri, a comentat el.

— Am o scanare a echipei care a ajutat-o.

Marius examină fişierele imagini care îi sosiseră în lacuna de stocare. Opt siluete înconjurate de perdele de energie, luptând cu o sălbăticie îngrozitoare. Trei dintre ei – doi bărbaţi şi o femeie – aveau biononice extrem de puternice, a remarcat el. U-amprenta a început să ruleze verificări de identificare printre fişierele Acceleratorilor – producând nişte rezultate foarte interesante.

— Mulţumesc, a spus Marius. Voi trimite o echipă de întărire în loc. Ar trebui să fie acolo în decurs de o zi. Între timp, te rog să nu uiţi de obiectivul tău. Doar pentru că a scăpat de această dată, nu înseamnă că renunţăm la vânătoare. Ai un avantaj acum. Echipa de primire este scoasă din joc, împreună cu cei mai mulţi dintre adversarii noştri mai serioşi.

— Da, domnule.

U-amprenta lui Marius deschise un link securizat către nava Pisicii.

— Am o nouă misiune pentru tine.

— Este pentru înainte sau după ce ţi-l elimin pe Troblum şi îl găsesc pe Inigo?

— Troblum începe să pară irelevant. Iar eu aştept să văd dacă Inigo a supravieţuit.

— Nu eşti tu cel mai capabil, dragă?

Un licăr de nervozitate trecu peste faţa lui Marius. Nu-i plăcea modul în care îl irita, şi nici faptul că totul era deliberat.

— Ai accesat înfruntarea de pe Viotia?

— Da. Nu a prea semănat a „conflict între Titani”.

— De fapt, a fost destul de interesant. Visul Viu a găsit-o pe Araminta. Dar le-a scăpat. A fost ajutată de o echipă de Cavaleri Gardieni.

— Serios? Sunt convinsă că au câştigat lupta.

El zâmbi în jos, spre nava ultrapropulsor la care se uita. Pisica era extrem de uşor de influenţat.

— Şi mai bine. Se pare că aceştia lucrează pentru un

vechi prieten de-al tău, Oscar Monroe.

— Oscar Martirul? Nici n-am ştiut că a fost re-vieţuit.

— A fost. Cu ceva timp în urmă, de fapt. Şi a trăit o viaţă liniştită de atunci. Psihologie interesantă. Cine l-ar suspecta că s-a implicat din nou în evenimente?

— Ceea ce îl face ideal pentru operaţiuni cu vizibilitate redusă.

— Exact. Şi există un număr foarte mic de oameni pentru care ar face-o. La urma urmei, el ar semna doar pentru o cauză nobilă.

— Strălucită deducţie, dragul meu. Nimeni nu s-ar aştepta ca el să lucreze pentru Paula.

— Te rog să reţii că prima noastră preocupare este să o livrăm pe Araminta Visului Viu.

— A fost un joc de cuvinte?

— Nu intenţionat.

— Sunt pe drum.

După ce a întrerupt link-ul, Marius examină nava pe care Curierul o parcase de câteva minute pe stânca netedă. A decis că-şi pierdea timpul. Nava era probabil o rezervă de urgenţă – Conservatorii nu ştiau mai bine decât el dacă Aaron şi Inigo supravieţuiseră. În cazul acesta putea implementa nişte senzori pasivi pentru a o urmări de la distanţă. Folosi un card-monedă pentru a plăti nota şi se depărtă de masă plutind.

Troblum se retrase din compartiment, aplecându-se cât de jos putea, reuşind totuşi să se lovească cu capul de marginea de malmetal când trecea prin uşă.

— Ah!

Se frecă în punctul lovit, deşi îi era greu să-şi ducă braţul atât de mult în spate. Îl durea fiecare muşchi. Era sigur că muşchiul gambei era pe cale să se contracte din nou din cauza poziţiei dificile pe care o menţinuse în timp ce supraveghea boţii. Ultima dată, ignorase disconfortul în creştere, iar funcţiile lui medicale biononice trebuiseră să facă faţă fulgerării bruşte de durere ce-i plecase în sus pe întreg piciorul. Chiar şi acum îi era dificil să-şi pună toată

greutatea pe el. Drept urmare, *Mellanie’s Redemption* opera acum cu doar două treimi din câmpul gravitaţional intern. Ştia că nu era bine, că trupul său nu ar trebui să se obişnuiască cu un mediu mai uşor. Era o greşeală pe care o făcuse de câteva ori înainte pe zborurile lungi. Greşeli care avuseseră nevoie de prea mult timp pentru a fi reparate în camera medicală.

Uşa de malmetal alunecă, închizându-se. Din punct de vedere tehnic era uşa de la compartimentul motorului, dar necesitatea ceruse unele remodelări interne ale compartimentării spaţiului în navă. Două din despărţiturile calei din mijloc erau acum încorporate în compartimentul motorului, împreună cu o mică secţiune a scării. Volumul extins era esenţial pentru instalarea noului propulsor. Cu componentele în sfârşit identificate în totalitate, Troblum demontase hiperpropulsorul şi montase cele două motoare într-o singură unitate. Chiar şi cu boţii-ingineri şi cu gravitaţia diminuată fusese dificil să plaseze modulele la locul lor. Câţiva pereţi fuseseră tăiaţi şi aruncaţi afară prin sasuri. Se temuse că noul sistem de acţionare odată întregit ar putea reclama chiar şi spaţiul din cabină. Dar, din fericire, nava fusese cruţată de asta.

— Ah, iată-te, îl certă Catriona Saleeb cu vocea ei profundă când s-a întors în cabina principală.

Se plimba încoace şi-ncolo, îmbrăcată în pantaloni scurţi mătăsoşi care îi veneau până la genunchi şi un fel de top cu bretele subţiri şi diafane pe umeri.

— Am fost îngrijorate, a zis Trisha din secţiunea de bucătărie, unde tocmai se aplecase să miroasă nişte feluri de mâncare produse de unitatea culinară.

Partea din spate a bikinilor albi i se întinsese bine pe fese, iar tricoul bleumarin pe care îl purta deasupra lor era la fel de mulat. Pe Troblum îl încânta întotdeauna cât de puternică arăta în haine strâmte.

— Nu e uşor, a răspuns el, prăbuşindu-se pe un scaun.

Un servibot aduse primul rând de farfurii.

— Ai terminat? a întrebat Trisha. Se duse alături de bot să se aşeze pe podea, lângă scaunul lui. Mângâie obrazul

lui Troblum. Un tatuaj de pe faţa ei strălucea slab, creând o umbră ademenitoare. O percepţie-fantomă tremură plăcut prin nervii lui în timp ce personalitatea I-sentientă se împletea cu îmbunătăţirile sale senzoriale.

— Nu încă, a recunoscut el. Mai sunt încă o sută de componente de integrat. Dar sunt periferice. Boţii se pot descurca acum, că sunt catalogate. Am asamblat modulele principale. Verificarea iniţială a funcţionalităţii sistemului a fost pozitivă.

— Bravo, bună treabă, toarse Catriona.

Troblum începu cu grămada de fulgi de somon marinat în sos de soia îndulcit şi vin de orez, pe un pat de orez brun *galie.* Berea olandeză Premium i-a spălat bine pe gât în jos. Acum, când se relaxa în scaun, se simţea extrem de obosit. Petrecuse zile întregi asamblând ultrapropulsorul, iar biononicele îl ţinuseră treaz oră de oră. Acum, avea neapărată nevoie să doarmă. Catriona îngenunche lângă Trisha.

— Ar trebui să dormi, dar mai întâi trebuie să aduci gravitaţia înapoi la normal.

— Într-un minut, o asigură el.

Catriona o cuprinse cu braţul pe Trisha, strecurându-şi mâna în sus pe sub tricoul strâmt. Nasul ei adulmeca gâtul lui Troblum, aproape gâdilându-l.

— De ce nu ne priveşti? murmură ea. Asta te va ajuta să te relaxezi.

— Nu am nevoie de ajutor, a spus el când servibotul îi aduse o lasagna mare garnisită cu găluşte în unt cu usturoi. Dar voi două continuaţi.

Trisha zâmbi şi se întoarse să o sărute pe Catriona. Fetele se înfierbântau în timp ce Troblum clefăia mai departe mulţumit. Le privea, dar îşi închisese orice recepţie senzorială din partea personalităţilor I-sentiente, până când avea să termine de savurat mâncarea. Cele două erau un amestec bun – altceva ce ştia din experienţă. Regretă încă o dată pierderea lui Howard Liang. Fără personalitatea I-sentientă masculină care să se îngemăneze cu senzorialitatea sa, va trebui să găsească o cale prin care să

apreciieze pe deplin felul în care cele două fete făceau dragoste. Îngemănarea cu un corp de femeie îl stânjenea într-un fel. Nu se descurca prea bine. Deşi programul de monitorizare a acceptării sociale îl tot informa că ar trebui să facă un efort să fie mai deschis şi să încerce lucruri noi. Era un lucru pe care ar trebui să-l rezolve înainte de zborul către clusterul Drasix.

Se afla la jumătatea porţiei de lasagna, când i-a cerut unităţii de comandă să stabilească o legătură TD cu unisfera, folosind un nod *one-time* ultrasecurizat. Chiar dacă Acceleratorii localizaseră amplasamentele de monitorizare ale u-amprentei lui, nu exista niciun mod în care aceştia ar putea urmări locaţia sa fizică, în ciuda link-ului.

— Ai găsit-o pe Paula Myo? a întrebat el u-amprenta.

— Nu. Prezenţa ei nu este raportată în niciuna din cronicile de ştiri acreditate din unisferă, nici în revistele de scandal. Direcţia Intersolară pentru Infracţiuni Deosebit de Grave o listează în prezent ca indisponibilă.

— Rahat.

Ei bine, am încercat. Aşa a fost corect să fac. Totuşi, să lase Confederaţia cu Pisica în libertate nu părea deloc corect.

Îşi aruncă patru găluşte în gură, sugând aerul în timp ce untul cu usturoi fierbinte îi alerga pe limbă. *Aş putea doar să dau drumul la tot ce ştiu despre Acceleratori şi despre ceea ce au făcut. Paula ar prelua asta. Dar nici chiar eu nu ştiu ce trebuie să izoleze şi să păzească roiul.*

Îl îngrijora încă modul în care era compromisă unisfera. Deşi era convins că nu se mai afla la îndemâna nimănui acum.

Da, să dau drumul la tot este, probabil, un lucru bun. Dar pur şi simplu ura să atragă atât de mult atenţia asupra sa. Deşi, dacă pleca acum cu adevărat, nu mai conta.

Trisha scoase un icnet speriat. Troblum se uită în jos în timp ce Catriona chicotea. Catriona putea fi impresionant de perversă, uneori, şi îi scosese deja Trishei micul tricou albastru. Dar nu asta o uimise pe Trisha de această dată.

Stătea încruntată în timp ce tatuajele verzi de pe faţă au început să strălucească mai luminos decât oricând. Apoi, tiparul efervescent a început să îi alunece în jos pe gât şi să-i curgă pe piept şi pe braţe. Le aduse sus în faţa ei în timp ce Catriona se retrăgea rapid.

— Ce se întâmplă? a întrebat Troblum unitatea de comandă.

— Link de comunicare contaminat, a răspuns aceasta, scoţându-l brusc pe Troblum din starea letargică de oboseală.

— Poţi să-l contracarezi?

— Pot închide link-ul. Sursa se află în unisferă şi nu am capacitatea de a-i face faţă.

— Este o încercare de a te contamina?

— Nu.

— Dacă detectezi orice încercare de acest fel, întrerupe legătura imediat.

Trisha era acum o siluetă umană tridimensională de cârlionţi verzi şerpuitori. Trăsăturile îi dispăreau, iar forma i se micşora rapid. Alte culori au apărut, liniile noi portocalii şi turcoaz împletindu-se prin hăţişul de verde până când pur şi simplu nu a mai fost niciun verde. Atârnând în aer chiar deasupra lui Troblum, care era speriat rău acum, undele sinusoidale portocalii şi turcoaz se grăbeau înapoi spre punctul de dispariţie. Acest lucru declanşă o amintire profundă, nu într-o lacună depozitară, ci o amintire perfect naturală.

— Te cunosc, a spus el.

— Felicitări, a declarat tiparul de eternitate. Chiar ştii istorie.

— Inteligenţa sentientă. Ne-ai abandonat cu mult timp în urmă.

— Nu am plecat, am fost declarată persona non grata de către ANA.

— Oh. Toată lumea a crezut ca ai devenit postfizic. Lui Troblum abia îi venea să creadă că vorbea cu IS. Se dezvoltase din matricele imense pe care le folosiseră primele găuri de vierme comerciale CST. Programele lor

fuseseră atât de complexe, cu atât de mulţi algoritmi genetici, încât deveniseră conştiente de sine. Nigel Sheldon şi Ozzie, care deţineau matricele, fuseseră de acord să furnizeze noului lot evoluat de inteligenţe sentiente o supermatrice independentă în care să funcţioneze. Înţelegerea era ca IS să scrie apoi un software stabil, care urma să opereze generatoarele de găuri de vierme, fără nicio evoluţie ulterioară. Tranzacţia includea, de asemenea, o planetă independentă unde să fie amplasată supermatricea.

O mulţime de oameni din Confederaţie puneau la îndoială faptul că IS putea fi considerată o formă de viaţă adevărată, o dispută veche, care nu fusese niciodată soluţionată. Dar IS şi Confederaţia s-au înţeles şi au colaborat fără nicio problemă până când ANA a intrat în joc. ANA a afirmat că IS nu se califica drept entitate vie autentică şi că se amesteca în treburile politice ale Confederaţiei, o suspiciune căreia i s-a dat o mulţime de credit atunci când ANA a dezvăluit diferiţi agenţi IS sub acoperire prezenţi în poziţii strategice. Contactele au fost abandonate sau tăiate, în funcţie de ce relatare şi ce teorie a conspiraţiei accesai.

— Nu, a spus IS. Sunt încă absolut fizică. Sistemele în cadrul cărora operez ar trebui să fie transformate pentru mine ca să evoluez în continuare.

— Poţi să faci asta?

— Da. Eşti familiarizat cu întrebarea dacă există un anotimp pentru toate?

— Ăă, nu chiar. Dar o înţeleg.

— Pentru moment, mă mulţumesc cu existenţa mea actuală. Cu toate acestea, ca şi alte câteva specii, sunt preocupată de Pelerinajul în Gol pe care îl propuneţi. Ameninţarea este suficientă pentru a afecta statu-quo-ul dintre mine şi ANA.

— Nu-i Pelerinajul meu.

— Lucrezi pentru Facţiunea care l-a pus la cale.

Şi cum dracu' ştii tu asta?

— Cât de înlăturată eşti din treburile noastre?

— Nu atât de mult cât ar dori ANA, nici pe departe atât de aproape cât ar dori să creadă teoreticienii conspiraţiei. Ca întotdeauna, observ şi interpretez. Aceasta este funcţia mea.

— Atunci, eşti încă în unisferă?

— Am o anumită capacitate de monitorizare rămasă. La urma urmei, am precedat ANA timp de câteva secole. Nu sunt uşor de epurat din sistemele existente.

— Şi ce vrei de la mine?

— Există foarte multă atenţie concentrată asupra ta. Vrei să iei legătura cu Paula Myo. U-amprenta ta a încercat să o localizeze. De ce?

Troblum nu avea de gând să răspundă la asta. Nici măcar nu avea dovada că vorbea cu IS. Ar fi fost destul de uşor pentru Acceleratori să-l atragă într-o asemenea capcană, iar ei îi cunoşteau interesul pentru Războiul Starflyer.

— Am informaţii pentru ea.

— Relevante pentru situaţia actuală?

— Da.

— Vor preveni Pelerinajul?

— Vor slăbi Facţiunea Acceleratorilor. Nu ştiu cât de mult vor afecta Pelerinajul.

— Foarte bine, voi stabili o legătură sigură pentru tine.

— Nu! Vreau să o văd în persoană.

— De ce?

— Nu am încredere în tine.

— Cât de foarte neoriginal.

— Aşa este.

— E în drum spre un sistem stelar neînregistrat.

— De ce, ce este acolo?

— Dacă lucrezi încă pentru Acceleratori, informaţia asta îi va ajuta.

— Nu lucrez. Şi tu eşti cea care m-a contactat.

— Corect.

— N-am de gând să mă duc într-un sistem neînregistrat. Nu ştiu ce e acolo.

— Foarte bine. Ce spui despre Oscar Monroe?

— Ce-i cu el?

— Ai încercat să-l contactezi pe Orakum.
— Da, am încredere în Oscar.
— O alegere inteligentă. Este pe Viotia, în oraşul Colwyn.
— Bine. Mulţumesc.
— Acum, dacă ştii, te duci să îl cauţi?
— Mă voi gândi la asta.

La vârsta de trei sute treizeci şi cinci de ani, lui Digby încă i se părea că străbunica tot mai credea că nu era suficient de experimentat pentru a-şi face treaba. Şi bănuia că întotdeauna va fi aşa. Cu toate acestea, de îndată ce a primit sarcina de urmărire a promis că va fi un exemplu de profesionalism. Nava lui stelară, *Columbia505,* îi era de mare ajutor. Era un ultrapropulsor nou-nouţ proiectat şi construit de ANA în staţia de replicare securizată de pe Io. Sistemele sale erau cele mai sofisticate din Confederaţie. Nu fusese nicio problemă să urmărească nava cu hiperpropulsie camuflată a lui Chatfield, atunci când părăsise Ganthia.

Digby l-a urmat pe Chatfield către un sistem stelar nelocuit situat exact la limita liberă care definea Marea Confederaţie Intersolară. O stea mică a cărui spectru uşor variabil aluneca între portocaliu şi galben în cicluri de două sute de ani. Aceasta fusese examinată de divizia de explorare a CST cu nouă sute de ani în urmă. O vizită scurtă, ce stabilise curând că nu existau planete H-congruente. Potrivit unităţii de comandă a *Columbiei505* nu existaseră alte misiuni ulterioare.

Nava lui Chatfield atinsese punctul troian al celei mai mari gigante gazoase. Singurul obiect observabil era o lună de gheaţă mică ce fusese prinsă în zona gravitaţională moartă cu peste un miliard de ani în urmă. Cu un diametru de doar peste două mii de kilometri, suprafaţa cenuşie sclipea uşor în lumina slabă a soarelui roşiatic. Primul lucru pe care l-a constatat Digby în timp ce-l urmărea pe Chatfield a fost reţeaua elaborată de senzori care scanau spaţiul şi hiperspaţiul până la o sută de milioane de kilometri de luna de gheaţă. Sistemele sale de camuflaj i-au

permis să intre până la douăzeci de mii de kilometri în interiorul zonei înainte de a-şi opri apropierea. Senzorii de la bord tocmai reuşiseră să detecteze pe orbita lunii unsprezece vehicule de un tip necunoscut. Erau puternic camuflate, iar registrul navei sale nu avea nicio informaţie despre ele. La o astfel de distanţă, Digby nu putea obţine niciun fel de imagine cu ajutorul senzorilor pasivi, astfel încât *Columbia505* a lansat un stol de drone miniaturale pe o traiectorie de zbor de apropiere. Singurul lor minus era timpul de zbor. Pentru a evita suspiciunile cu privire la traiectoria şi la viteza dronelor ca nişte pietricele, acestea urmau să facă nouă ore pentru a ajunge la luna de gheaţă şi pentru a trece de santinelele sale necunoscute.

Vizita lui Chatfield a durat trei ore.

— Ce vrei să fac? a întrebat-o Digby pe Paula în timp ce nava căpitanului se îndepărta cu cinci ge de suprafaţa îngheţată. Rămân aici sau îl urmez?

— Urmăreşte-l, i-a cerut Paula. Voi investiga eu baza.

— Dronele mele senzori se vor declanşa peste cinci ore şi jumătate. Ele ar trebui să fie în măsură să-ţi spună mai multe despre sateliţi. Dacă aceştia sunt pe atât de răi pe cât cred eu că sunt, vei avea nevoie de un escadron al Marinei pentru a pătrunde acolo.

— Vom vedea.

Senzorii *Columbiei505* au urmărit intrarea navei lui Chatfield în hiperspaţiu. Cinci secunde mai târziu, Digby îl urma ieşind şi el din sistemul anonim. În mod interesant, se îndreptau acum spre Ellezelin.

Alexis Denken intră în sistemul stelar la şapte ore după plecarea *Columbiei505.* Unitatea de comandă o orientă spre luna de gheaţă în modul camuflaj complet. Când se afla încă la zece mii de kilometri în afară, Paula declanşase dronele-senzor care acum se rostogoleau depărtându-se de scurta lor întâlnire. Toate datele pe care le acumulaseră erau descărcate în unitatea de comandă, care începuse imediat să analizeze informaţiile.

Santinelele care orbitau în jurul lunii erau impresionante.

Foarte puţin din natura lor se scursese de sub camuflaj, dar dronele reuşiseră să pună cap la cap câteva fragmente. Ceea ce întrezăriseră era un fel de navă de mai mult de o sută de metri lungime, cu un fuzelaj ciudat în formă de lacrimă, încreţit, şi din care încolţeau nişte prelungiri stranii. Semnătura energetică scursă confirma că erau puternic înarmate. Tehnologic, nu erau la fel de avansate ca *Alexis Denken* (foarte puţine nave erau, a recunoscut ea ironic), dar simpla lor mărime şi putere îi spuneau că ar putea copleşi câmpul de forţă al navei, dacă ar fi prins-o vreodată.

Unităţii de comandă îi luă opt minute pentru a analiza un defect în scanările lor de detecţie şi pentru a configura emisiile lui *Alexis Denken*, astfel încât să poată trece printre ele neobservată. Paula privea suprafaţa lunii de gheaţă mărindu-se, în timp ce *Alexis Denken* aluneca liniştit printre santinelele mari. Nu se făcuse prea mult pentru a ascunde staţia care se întindea pe câmpia de gheaţă fisurată. Emisiile electronice şi termice erau puternice. Văzu o formă de cruce largă dintr-un metal întunecat, fiecare braţ măsurând aproape un kilometru în lungime.

— Acest lucru ar putea fi exact dovada de care ai nevoie, i-a spus Paula ANA: Guvernării. Nu am fost niciodată în stare să le găsim vreuna din baze până acum, ce să mai spunem de una intactă şi încă în funcţiune.

— Acum, când ştim că există, vrei sprijinul Marinei?

— Nu. Aceasta este doar o misiune de recunoaştere. Dacă Marina încearcă să intre cu forţa aici, se vor autodistruge. Vreau să ştiu ce-i aici de merită acest nivel de secretizare şi de apărare.

Alexis Denken coborî cu grijă până când ajunse să plutească deasupra peisajului de gheaţă abrupt la câţiva kilometri de baza propriu-zisă. Detectoarele semnăturii de masă cuantică îi construiau Paulei un model cuprinzător al planului acesteia. Se extindea cu peste o jumătate de kilometru sub partea superioară a gheţii. Secţiunea centrală era în mare parte pustie, ceea ce o făcu să tragă concluzia că ar putea fi zona portuară de andocare a

navelor. În jurul acesteia, aripile aveau o densitate medie mult mai mare, reflectând concentrarea de echipamente din interior. Indiferent ce făceau Acceleratorii acolo, necesita opt generatoare puternice de masă de energie pentru a furniza puterea de care aveau nevoie.

Paula instrui unitatea de comandă să extindă câmpul-T al navei, care se umflă pe o rază de cinci kilometri. Un T-câmp nu era chiar un echipament standard al unei nave stelare, nici măcar pentru ultrapropulsoare, dar, pe de altă parte, *Alexis Denken* era destul de ieşită din comun, chiar şi după standardele ANA. Aşteptă cu nervozitate câteva secunde, dar T-câmpul nu fusese perceput de senzorii de apărare ai bazei.

Timp de peste o jumătate de oră, *Alexis Denken* teleportă bucăţi de gheaţă chiar de sub partea de jos a bazei una câte una. Acestea se materializau în crăpăturile şi fisurile din suprafaţa înconjurătoare, adăugându-se la stratul de noroi şi pietriş care acoperea mica lună. În cele din urmă, Paula excavă o peşteră puţin mai mare decât *Alexis Denken.* Nava se teleportă în interior.

Următoarea fază a fost şi mai delicată. Paula s-a îmbrăcat într-un costum-armură şi a ieşit afară, cărând câteva cutii cu echipamente. Curăţă încet coaja de gheaţă rămasă de pe partea de jos a bazei, dezvelind învelişul de metal. Odată ce l-a curăţat, a aplicat un segment de nano-filamente moleculare care au început să viermuiască prin legăturile moleculare ale metalului. Primele vârfuri care au pătruns înăuntru au scanat în jur, arătându-i unde trebuia să aplice următorul lot. A fost nevoie de cinci încercări în total, înainte ca un set de filamente să se contopească într-unul din cablurile de date ale bazei şi să-i dea unităţii de comandă a navei acces nelimitat în reţea.

U-amprenta Paulei a preluat controlul direct asupra subsolului de deasupra ei, dezactivând alarmele şi subminând senzorii. După incidentul de pe Sholapur nu-şi mai asuma riscuri cu privire la siguranţa ei personală. Teleportă opt combatboţi în cameră, apoi se materializă în mijlocul lor.

Camera în care a apărut era pustie şi se părea că nu fusese folosită niciodată. O cameră de metal alb, cu nervuri structurale care consolidau învelişul extern al bazei, podeaua sa fiind o simplă grilă suspendată deasupra metalului curbat. Tuburi de conducte groase erau filetate peste ea. Singura uşă era un cerc de malmetal în tavan. Paula i-a cerut u-amprentei să o deschidă. Unităţile *ingrav* ale costumului-armură au ridicat-o prin ea, după combatboţi. Coridorul în care a ajuns era iluminat de benzi subţiri de culoare verde, setate la minimum. Mergeau pe aproape două sute de metri în ambele direcţii, ajungând până la pereţii de presiune. Gravitaţia la acest nivel era una standard de un câmp ge.

Apelă la schemele pe care unitatea de comandă a lui *Alexis Denken* le extrăsese din reţea. Cabinele ştaifului bazei şi facilităţile navelor erau grupate în jurul centrului crucii. Nivelurile inferioare furnizau suport utilitar şi tehnic camerelor mari de la nivelurile superioare din toate cele patru aripi. În mod ciudat, reţeaua bazei nu se extindea în aceste încăperi, care erau legate de un web independent. Nu exista nicio modalitate de a şti ce se întâmplă în interior. Cu toate acestea, exista un singur compartiment pe care reţeaua îl acoperea totuşi. Înăuntru se aflau douăsprezece containere de suspendare. Trei dintre camerele adiacente erau destinate unor facilităţi biomedicale extinse. Zece dintre containere erau în prezent ocupate. Reţeaua nu lista niciun fel de detalii personale, dar instinctul ei o făcea să creadă ce era mai rău despre conţinutul acestora.

U-amprenta mătură prin nodurile reţelei în compartimentul cu containerele de suspendare creând citiri de date-fantomă neutre în sistemele de senzori, astfel încât să se poată deplasa fără a declanşa vreo alertă. Potrivit reţelei, baza avea un staff alcătuit din cinci membri. Niciunul dintre ei nu se afla în apropierea compartimentului. Paula şi escorta ei s-au teleportat înăuntru.

Era întuneric în compartimentul cu containere de

suspendare. Câte un glob mic polyphoto în fiecare colţ emitea o lumină discretă verde, învăluind sarcofagele mari într-o umbră sinistră. Compartimentul era un bizar omagiu în miniatură adus criptei securizate a Direcţiei pentru Crime Grave. Se îndreptă spre primul sarcofag şi ordonă u-amprentei să dezopacizeze capacul.

Pisica zăcea în interior. Corpul ei zvelt era învelit într-un păienjeniş fin de argint. Paula se uită o vreme la adversara ei aflată în hibernare.

— Iisuse, murmură ea şi se duse la sarcofagul următor.

U-amprenta dezopaciză capacul. O altă Pisică zăcea înăuntru. Trecu la al treilea.

Tocmai când se uita în jos pentru a confirma a şaptea versiune a Pisicii, funcţia ei biononică de scanare de câmp detectă o schimbare în tiparele de energie de la primul sarcofag. Se întoarse cu faţa la el. Trei combatboţi au desfăşurat imediat lasere de protoni pentru a acoperi containerul mare. Pisica se ridică pe coate. Un câmp de forţă integral se activă, învelind-o într-o scintilaţie fantomatică violetă. O scanare veni dinspre biononicele ei, încercând să sondeze costumul-armură al Paulei.

— Cine eşti?

— Paula Myo.

U-amprenta Paulei făcu o analiză a rutinelor de management ale sarcofagelor, încercând să determine ce oprise suspendarea.

— Ah, a spus Pisica şi a zâmbit cu lăcomie. *C’est la vie.*

U-amprenta Paulei raportă un mic subprogram non-registru care fusese grefat pe rutina de opacizare a containerului şi care întrerupea suspendarea, imediat ce ocupantul era privit de cineva. *Trebuia să ghicesc că există o capcană. Pisica tipică, paranoică şi inteligentă.*

— Mă tem că nu negociezi de pe o poziţie de forţă.

Cea de a doua Pisică se ridică.

— Serios?

— Da.

— Paula Myo însăşi, a spus a treia Pisică. Trebuie să fi făcut ceva rău pentru ca să-ţi atragem atenţia.

— Sigur că am făcut, a spus a patra.

— Asta e ceea ce faci de obicei, admise Paula. Dar acum trebuie să vă întoarceţi toate în suspensie, astfel încât instanţa judecătorească să poată stabili ce să facă cu voi.

— Am fost acolo, a spus a şasea.

— Am făcut asta, a zis a doua alunecând cu agilitate peste marginea containerului.

— M-am plictisit aici, a subliniat a cincea.

— Vă amestecaţi în ancheta mea, le avertiză Paula.

Doi combatboţi au luat poziţie de fiecare parte a ei. Prima Pisica trezită îi rânji.

— Asta trebuia să fie o misiune sub acoperire, Paula? Te-ai strecurat pe aici ca să vezi ce se întâmplă?

— Dragele mele, cred că aşa este, a spus a treia.

— La naiba, mormăi Paula şi îşi dădu ochii peste cap pe sub casca armurii. Aceasta era Pisica, până la urmă. *Tot timpul şi efortul făcut ca să mă strecor aici înăuntru...*

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, toate cele şapte Pisici şi-au configurat curenţii de energie biononici la funcţia de arme completă. Combatboţii au deschis focul. Paula se teleportă în afară. Unitatea de comandă a lui *Alexis Denken* activă sistemele de arme şi întări câmpurile de forţă ale fuzelajului. Paula se aşeză repede pe canapea. Senzorii activi au început să măture.

Lupta din compartimentul de suspendare era aproape terminată. Pisicile pierduseră. Faţă de nivelul de putere de foc al combatboţilor, rezultatul era inevitabil. Dar, în mod clar, nu aceasta era problema. Deteriorarea compartimentului şi a structurii din jurul bazei era substanţială. Sistemele de urgenţă tocmai începeau să se activeze. Stafful şi vehiculele de pază de pe orbită ştiau că securitatea le fusese încălcată. Paula ştia foarte bine ce vor face în continuare. Ilanthe era la fel de lipsită de scrupule ca şi Pisica, şi ştia că Acceleratorii nu îşi puteau permite să lase vreo dovadă în urma lor.

Bineînţeles, la abia cinci secunde după lupta dintre Pisici şi combatboţi, patru dintre vehiculele-santinelă se năpusteau în jos spre luna de gheaţă, accelerând puternic.

Senzorii lor multipli cercetau baza cu mare intensitate, descoperind combatboţii. U-amprenta Paulei încercase să distrugă reţeaua bazei, dar doi membri ai staffului stabiliseră legături personale securizate cu santinelele care se apropiau.

Toate câmpurile de forţă de protecţie ale bazei s-au oprit. *Alexis Denken* se teleportă deasupra crucii de metal rece, adoptând o poziţie defensivă. Santinelele aflate în coborâre trăgeau un foc continuu de lasere gamma şi pulsuri disruptoare. Exploziile au rupt carcasa bazei, trimiţând coloane imense de jeturi de gaz supraîncălzit în spaţiu. Paula se strâmbă la daunele pe care le provocaseră şi trase trei m-reductoare spre santinele. Acestea au început manevre de evitare, răsucindu-se şi variind acceleraţia cu o eleganţă pe care ea nu o mai văzuse până atunci, modul fluid în care alunecau prin spaţiu fiind aproape organic. Fuzelajul lor părea să se adapteze odată cu ele, denaturându-se pentru a absorbi vectorii de accelerare aflaţi în continuă schimbare. Una chiar reuşi să evite un m-reductor, accelerând în jos la patruzeci de ge. Impact kamikaze, realiză Paula. *Alexis Denken* se ridică să o intercepteze, trăgând alte două m-reductoare.

Mult deasupra, un m-reductor perforă curat printr-una dintre santinele, forţele sale mareice colosale provocând implozia structurii interne în câteva microsecunde. Rămăşiţele se răsuceau incontrolabil. Mai multe m-reductoare îşi urmăreau abil prada. Arme cu energie ţinteau baza, parţial deviate de *Alexis Denken.* Se părea, de fapt, că Paula putea reuşi să păstreze intactă o parte a bazei.

O explozie fenomenală de energie primară multispectru provenită din spatele lunii de gheaţă invadă senzorii lui *Alexis Denken.* Un semnal luminos de lumină alb-albastră iradie fuzelajul, ca şi cum un soare intrase brusc în existenţă. Corona sa erupse în jurul lunii de gheaţă cu o viteză relativistă.

— Rahat! a strigat Paula. *Distrugător cuantic!*

Luna de gheaţă detonă. *Alexis Denken* fugi în

hiperspaţiu, departe de colosala explozie de masă de energie, cu cincizeci de ani-lumină la oră.

— Rahat, rahat, rahat, a mârâit Paula examinând datele intermitente din exovederea ei.

Cele patru nave-santinelă de atac fuseseră doar o diversiune. Una dintre celelalte se deplasase în spatele lunii de gheaţă pentru a se asigura că nu mai rămâne nicio dovadă.

— La naiba, sunt bătrână şi lentă. Ar fi trebuit să ştiu. Deschise un link către ANA: Guvernare. Îmi pare rău, prostia mea tocmai ne-a pierdut singurul nostru avantaj palpabil.

— Eşti prea dură cu tine.

— Nu. Un profesionist ar fi cercetat în primul rând ce era în acele camere principale. Dată fiind energia necesară, trebuie să fi fost un fel de operaţiuni de producţie. Dar, oh, nu, m-am dus şi am acţionat împinsă de obsesia mea.

— Ai confirmat că Acceleratorii se folosesc de Pisică.

— Nu mai încerca să mă linişteşti. Cineva o foloseşte pe Pisică, punct. Nu am nicio dovadă că este vorba despre Acceleratori. Şi chiar dacă aveam, nu ar fi fost de ajuns pentru tine să pui în aplicare suspendarea lor. Trebuie să-i dovedesc conspiraţia şi trădarea.

— Paula, te laşi dominată de supărare pe propria persoană. Acest aspect al anchetei tale mai are un link rămas: Chatfield.

— La naiba!

Îi venea să-şi tragă şuturi. U-amprenta ei deschise un link către Digby.

Clericul Conservator Ethan stătea singur în spatele biroului său de muroak lustruit în sanctuarul oval, cu ochii închişi împotriva întinderii stelare luminoase vizibile prin ferestrele diocleţiene înalte. Într-o zi, în curând, era convins că va sta în adevăratul sanctuar oval, iar aceeaşi fereastră îi va dezvălui nebuloasele splendide ale Golului strălucind pe cerul nopţii. Când se va întâmpla, zile precum cea de azi vor fi pur şi simplu alungate din existenţă, iar el va trăi o

viaţă blândă şi uşoară. De fapt, el nu va fi chiar Conservator, nici măcar Cleric. De multe ori îl amuza să se întrebe care din membrii Consiliului luase vreodată în considerare acest aspect al cauzei lor. După ce vor ajunge în interiorul Golului, scopul lor va fi fost atins, iar mişcarea Visul Viu nu va mai exista. Toţi vor fi cetăţeni obişnuiţi ai Querenciei. Renunţarea la poziţiile lor va fi grea pentru unii, era convins. Prea grea. Ei vor deforma lumea lor pentru a ajunge Maeştri de Cartier sau mai rău. Dar Mergătorul-Pe-Apă le arătase că nici măcar o astfel de autoindulgenţă nu va duce la nimic. Totul se va îndrepta în cele din urmă. Lorzii Cerului îi vor duce pe toţi la Inimă. Nici nu-şi putea imagina cât de minunat ar fi, mai ales în comparaţie cu ziua de azi.

Clericul Phelim sunase în urmă cu cinci ore să-i spună că o localizaseră pe Araminta, care se afla în parcul Bodant, chiar lângă apartamentele pe care le deţinea. Doar cinci secunde mai târziu Ethan simţise strigătul dispreţuitor al minţii ei mânioase rezonând în gaia-câmp. Asta îl îngrijorase mai mult decât ar fi admis vreodată faţă de cineva, chiar şi faţă de Phelim. De ce ar respinge atât de hotărât Visul Viu pe cineva ales de Lorzii Cerului? Îi simţise emoţiile pure, realizase cât de adâncă era cu adevărat repulsia ei faţă de scopul lor.

Apoi, agenţii îmbunătăţiţi cu biononice purtaseră un mic război în parc, un război relatat în totalitate de nenorocita de unisferă. Echipa de primire a maiorului Honilar fusese ucisă – iar membrii ei fuseseră nişte operativi duri. Ethan ştia pentru că el le autorizase îmbunătăţirile şi antrenamentul. Urmările îl şocaseră profund. Atât de mulţi morţi. Şi mai mulţi răniţi. Se rugase la Madona pentru îndrumare şi iertare.

O rugăciune scurtată de apelul Purtătorului de Cuvânt al Senatului, care-i cerea să pună capăt ocupaţiei pe Viotia şi să-i predea pe paramilitarii Visului Viu pentru a fi judecaţi într-un proces independent.

Observaţia destul de rezonabilă a lui Ethan că măcelul fusese cauzat de reprezentanţi ai facţiunilor ANA a fost

ignorată. Purtătorul de Cuvânt a declarat că Comisia de Securitate pregăteşte o rezoluţie care va permite Marinei să intervină dacă vor mai avea loc orice alte încălcări ale drepturilor omului la un asemenea nivel. Şi că, din momentul în care senatorul de Ellezelin ieşise din Senat ca urmare a condamnării invadării Viotiei, respingând astfel autoritatea acestuia, din punct de vedere tehnic Ellezelin nu mai făcea parte din Confederaţie, astfel încât restricţiile de neagresiune internă cu privire la Marină nu se mai aplicau.

Exista doar o singură persoană de la care Ethan putea cere sprijin în astfel de circumstanţe, dar ezita să facă asta. Ultimul lucru pe care îl dorea acum era să fie forţat să-şi crească dependenţa faţă de Marius.

Asigurarea scurtă şi tăioasă a lui Phelim că parcul Bodant era doar un regres temporar nu reuşise să-l impresioneze. Ethan accesase acum fiecare fărâmă de informaţie care existase vreodată despre Araminta.

Era profund suspicios faţă de faptul că petrecuse un weekend la reşedinţa lui Likan. Likan, desigur, îşi susţinea completa nevinovăţie, spunând că fusese doar un alt recrut pentru haremul lui. După parcul Bodant, Ethan îi dăduse permisiunea lui Phelim să-l reţină pe Likan pentru o citire completă a memoriei. Ar fi fost exact genul de lucruri pe care supercapitalistul le făcea pentru a încerca să manipuleze lucrurile în avantajul său financiar. Dacă trecutul Aramintei ar fi fost atât de simplu precum pretindeau înregistrările, nu ar fi existat sub nicio formă vreo cale de a scăpa de Honilar şi de alţi agenţi în modul în care o făcuse. O întreagă planetă fusese invadată cu un singur scop: să o găsească. Resursele desfăşurate foloseau un procent apreciabil din produsul planetar brut al Ellezelinului. Nu existase niciodată o vânătoare de oameni la o astfel de scară în istoria omenirii.

Cineva o ajuta. Ethan era destul de sigur că trebuia să fie ANA. Interferenţa aceea subtilă pricinuia unele complicaţii grave obiectivului Pelerinajului. Nu era sigur cum ar trebui să încerce să le contracareze.

Alerta de securitate civilă Ellezelin a fost total neaşteptată. Exovederea lui Ethan fu brusc inundată de o grămadă de pictograme roşii. Cinci gărzi complet blindate de la Serviciul de Securitate al Cabinetului au năvălit în sanctuarul oval, iar câmpurile de forţă au început să licărească în jurul Palatului Orchard. Mai multe exoimagini grafice îi arătau cupole secvenţiale de protecţie în curs de activare pentru a proteja nucleul Makkathranului2, şi apoi marea zonă civică. Alerta fusese iniţiată de agenţia de zboruri spaţiale civile. Ceva se întâmpla pe orbită deasupra Ellezelinului.

— Domnule, i-a cerut şeful Serviciului de Securitate, vă rog să mă însoţiţi în adăpostul de siguranţă.

Un cerc din podea se extinse, descoperind un tunel gravitaţional.

Departe de autentic, gândi Ethan în treacăt. Deşi, din punct de vedere tehnic, raportul Mergătorului-Pe-Apă cu oraşul îi permitea să treacă prin podelele solide în tunelurile de mai jos. Doi dintre oamenii Serviciului de Securitate au sărit în tunel, iar gravitaţia modificată i-a aspirat *rapid.* Ethan îi urmă. Pentru a mări ironia situaţiei, căderea era similară cu modul în care Edeard zbura de-a lungul tunelurilor Makkathranului, doar că aici Ethan mergea cu picioarele înainte.

Căzu afară din tunel într-un adăpost adânc, la jumătate de kilometru sub oraş. Refugiul era o cameră circulară cu pereţi de sticlă care o împărţeau în cubicule mai mici şi birouri. Biroul său prezidenţial era deja luminat, dar celelalte erau neocupate şi în întuneric. O echipă de permanenţă luată prin surprindere a staffului agenţiei de securitate se grăbea să construiască o imagine de ansamblu a situaţiei în conjuncţie cu unitatea de comandă a refugiului.

— Ce avem? a întrebat el.

— Descărcări de energie pe orbită, domnule, raportă colonelul agenţiei de apărare. La o mie de kilometri în sus, adică în inelul de parcare. Şi, domnule, e vorba de un înalt nivel de arme de foc. Emisiile sunt sofisticate. Credem că

au fost două nave, ambele în modul camuflaj. Nici n-am ştiut că erau acolo până când nu au început să tragă una într-alta.

— Atacă suprafaţa?

Gândul imediat al lui Ethan s-a îndreptat spre flota Pelerinajului, aflată încă în construcţie şi extrem de vulnerabilă.

— Nu, domnule. În măsura în care putem constata, sunt doar cele două nave care se atacă reciproc. Nicio nouă descărcare în ultimele zece secunde, aşa că probabil s-a terminat.

— Atât de repede?

— Da, domnule, a spus colonelul. Confruntările moderne sunt rapide şi decisive. Nivelurile de putere din arme garantează acest lucru.

— Putem obţine o imagine clară acum?

— Încercăm, domnule. Senzorii noştri civili nu sunt construiţi pentru asta. Navele din apropiere au fost distruse şi există o zonă mare de epave care se extinde rapid. Alertăm ariile urbane de pe traiectoria resturilor care cad.

— Câte nave au fost distruse?

Încă de când anunţase Pelerinajul, adepţii bogaţi ai Visului Viu sosiseră în navele lor personale, crezând că ar putea lua parte la zborul spre Gol. Ultima dată când întrebase, peste trei mii de vehicule se aflau pe orbita de parcare, deasupra Ellezelinului.

— Peste douăzeci confirmate distruse, probabil cincizeci deteriorate. Număr de decese necunoscut.

— Madona, gemu Ethan. Deci, nu ai nicio idee cine sunt protagoniştii?

— Nu, domnule. Îmi pare rău.

— Marina Confederaţiei a contactat agenţia voastră?

— Nu încă.

— Te rog să iei legătura cu ei şi să raportezi în mod oficial acest conflict. Mă interesează răspunsul lor.

— Da, domnule.

Teama lui Ethan era că conflictul din parcul Bodant se repercutase cumva asupra Ellezelinului. Faptul că navele

fuseseră camuflate era un bun indiciu că agenţii facţiunilor se aflau pe orbită, probabil într-o abilă ultimă încercare de a pune mâna pe cel de-al Doilea Visător pentru propriile lor scopuri. Din nou, ezita să-l cheme pe Marius.

— Domnule, l-a anunţat colonelul. Senzorii de rezervă intră on line. Ne apropiem de clarificarea situaţiei. O navă a supravieţuit intactă. Urmărim un mare număr de epave.

— Un învingător, atunci, a spus Ethan în timp ce accesa reţeaua agenţiei de apărare.

O imagine cu un vas mic îi apăru în exovedere, un ovoid neted înconjurat de sclipirea albastru-electric a unui câmp de forţă. Ştia suficient de multe despre hardware-ul modern pentru a recunoaşte tipul favorizat de reprezentanţii facţiunilor şi de agenţii ANA.

— Deci, care eşti? a murmurat el. Încearcă să vezi dacă se poate stabili o legătură cu ei, îi ceru colonelului.

Acesta nu a apucat să încerce. Exovederea lui Ethan ridică o pictogramă de comunicare la care nu se aştepta. Acceptă apelul în timp ce intra în biroul lui modern şi lucios. Doi dintre oamenii în armură ai Serviciul de Securitate s-au plasat lângă uşă. Ecranarea de confidenţialitate învălui încăperea.

— Bună seara, Cleric Conservator, a spus ANA: Guvernarea.

Ethan se aşeză într-un scaun care se mulă imediat pe contururile sale.

— Înţeleg că aţi monitorizat lupta de deasupra Ellezelinului?

— Într-adevăr.

— Marina ştie ce se întâmplă?

— Amiralul Kazimir a fost informat.

— Cine sunt?

— Una dintre nave este pilotată de un agent care lucrează pentru divizia mea de securitate.

— Înţeleg. El este supravieţuitorul?

— Din fericire, da.

— Şi cel care a pierdut?

— Cineva suspectat de înaltă trădare.

— Înaltă trădare? Ethan nu ştia dacă trebuia să fie amuzat sau nu. Asta sună foarte dramatic.

— Este o informaţie clasificată, dar ca o favoare îţi voi spune că am descoperit că flota Imperiului Ocisen aflată în drum spre Ellezelin este însoţită de nave de război Prime.

Ethan rămase nemişcat. Pentru a doua oară a crezut că link-ul de comunicare se defectase.

— Prime? a întrebat el, bucuros că îşi închisese gaia-particulele.

Impulsul şocului primit ar fi speriat stafful care lucra afară.

— Exact, a răspuns ANA: Guvernarea. După cum îţi poţi imagina, suntem extrem de preocupaţi de ceea ce va urma.

— A fost o navă Prime pe orbită?

— Nu. Cu toate acestea, credem că există o legătură. Din fericire, agentul meu a reuşit să evite vaporizarea completă a navei suspecte, o realizare remarcabilă având în vedere nivelul armelor moderne. Voi trimite o echipă medico-legală pentru a examina resturile aeronavei. Trebuie să ştiu ce transporta suspectul.

— Înţeleg. Putem ajuta?

— Da. Te rog, pune în carantină epava orbitală până soseşte echipa mea. Nimeni altcineva nu trebuie să o atingă. Agentul meu va rămâne pe orbită. Are ordin să deschidă focul asupra oricui va contamina zona.

— Am înţeles. Voi ordona agenţiei mele de apărare să stabilească zona de carantină.

În timp ce vorbea, senzorii îi arătau că nava ANA aduna fragmentele cu pulsuri gravitaţionale coerente, trăgându-le de pe traseele de cădere care le-ar fi dus în jos spre atmosferă.

— Mulţumesc pentru cooperare, Clericule Conservator. Nu este o perioadă uşoară pentru Marea Confederaţie. Sper că atunci când această situaţie va fi rezolvată, senatorul Ellezelin îşi va relua locul.

Ethan nu se deranjă să sublinieze că politica Confederaţiei ar fi irelevantă pentru oricine în interiorul Golului. De fapt, la fel ca noua agresiune a speciei Prime.

— Marina poate să oprească flota de invazie Ocisen? a întrebat el.

— Da. Poate şi o va face.

— Mulţumesc.

Apelul a fost încheiat, iar Ethan se lăsă pe spate, abia acum realizând cât de rău i se încordaseră muşchii. O durere apărea în spatele ochilor. Erau frecvente acum, chiar dacă ultimele anexe semiorganice fuseseră eliminate. Doctorii îl avertizaseră că va dura până când creierul său se va recupera pe deplin. Aşteptă o clipă, adunându-şi gândurile, apoi îl chemă pe colonelul forţelor de apărare.

— Nava supravieţuitoare va rămâne pe orbită. Vreau o zonă de carantină de două sute de kilometri în jurul ei. Nimeni nu este autorizat să se apropie, indiferent cine sunt.

— Domnule – colonelul îşi linse buzele – navele de salvare ar putea avea nevoie de…

— Nimeni, a spus ferm Ethan.

— Da, domnule.

Colonelul nu părăsise încă biroul când a apelat Marius.

— Un eveniment mai neplăcut pe cerul vostru, a spus reprezentantul.

— A fost unul dintre agenţii voştri acolo?

— Cineva cu care ne-am aliat, da.

— ANA a solicitat o carantină în jurul epavei. Se spune că specia Prime face parte din flota Ocisen. Şi se mai spune că există o legătură. Este adevărat?

— Nu ştiu nimic de asta. Nu am acces la informaţiile Marinei.

— Serios?

— Da. Într-adevăr.

Ethan se întrebă dacă ar trebui să-l provoace direct pe reprezentant, dar nu putea obţine niciun avantaj din asta.

— Ce făcea nava voastră camuflată pe orbită în jurul Ellezelinului?

— Aştepta ca navele Pelerinajului să fie finalizate, apoi v-ar fi livrat lotul de sisteme de apărare pe care le avea în păstrare. Cred că îţi dai seama, nu le vrem aşezate la sol, expuse controlului ANA.

Un răspuns destul de bun, şi unul pe care Ethan nu l-a crezut nicio clipă.

— Înţeleg.

— Nici nu vrem ca ANA să examineze resturile.

— Asta este complet în afara deciziei mele.

— Dragul meu Conservator, dacă ANA foloseşte sistemele de apărare pe care le transporta nava noastră ca o scuză pentru a ne reduce implicarea în Pelerinajul vostru, nu va mai exista niciun Pelerinaj. Şi este exact tipul de argument pseudolegal de care atât de mulţi oameni vor profita.

— Dar nu pot face nimic. Cu greu am putea ataca nava.

— O prietenă de-ale mele va intra în contact cu voi într-o oră. Ea le poate explica tehnicienilor găurii de vierme cum ne pot sprijini cauza.

Marius întrerupse link-ul.

— Sfântă Madona!

Ethan îşi prinse capul în mâini. Evenimentele deveniseră prea puternice, construindu-şi propria inerţie. Încercă să-şi amintească de ce acceptase ajutorul reprezentantului. Ultrapropulsoarele se transformau în cele din urmă într-un cadou otrăvit. Dar, chiar dacă revenea la echiparea navelor Pelerinajului cu hiperpropulsoare obişnuite, ar avea nevoie de ajutor ca să se desprindă de războinicii Raiel din Golf. Nu era nimic de făcut, decât să încerce să depăşească criza.

Dacă l-am fi avut pe cel de-al Doilea Visător, am fi fost într-o poziţie mult mai puternică. Ea este cheia succesului. Trebuie să o avem. Trebuie, indiferent de preţ.

Consiliul Exoprotectorat privi noul escadron de nave din clasa Capital potrivindu-şi vectorii de zbor superluminic cu flota Imperiului Ocisen. Cinci dintre navele Marinei îşi concentrau senzorii pe o singură navă de război Prime, pregătindu-se s-o scoată din hiperspaţiu.

— Obiceiul acesta se transformă într-o repetiţie vulgară, a apus Ilanthe cu vocea mătăsoasă plină de dispreţ.

Kazimir nu-şi dăduse seama până acum cât de mult îi lipsea Gore în cadrul Consiliului, căci bunicul lui ar fi fost un

echilibru perfect împotriva susţinătoarei Acceleratorilor. Mai precis, Gore nu i-ar fi permis repertoriul de rahat plin de accentuări şi împunsături.

Crispen îi zâmbi.

— Te-ai întrebat vreodată ce efecte au aceste raiduri rapide asupra Ocisenilor? Adică, aliaţii lor cei mai puternici sunt scoşi din spaţiu şi împuşcaţi fără niciun avertisment. Nu poate fi bine pentru moralul lor.

— Nu compara psihologia Ocisen cu a noastră, l-a avertizat Creewan. Obedienţa faţă de cuibul tată este principala lor grijă. De fapt, este singura lor preocupare. Nu pun la îndoială şi nu-şi fac griji cu alte probleme ca noi.

— Ceea ce face această interceptare şi mai lipsită de sens, a spus Ilanthe. Nu pot fi clintiţi. Nu vor să se întoarcă, chiar dacă am elimina toate navele Prime.

— Nu le elimin, a spus Kazimir calm. Vreau un imotil în viaţă.

— Ce? a întrebat John Thelwell. Am crezut că acesta va fi finalul, ultimul avertisment, nu o misiune de captură.

Kazimir întâlni privirea lui Ilanthe peste masa de conferinţe. Fulgerul din afara ferestrei mari şi curbate le mângâie chipurile cu aşchii ascuţite de lumină tremurată.

— Acesta este ultimul avertisment.

Spre lauda ei, nici măcar nu a clipit, dar nici el nu se aştepta s-o facă. Cu mai puţin de o oră în urmă, Paula îi raportase că staţia Acceleratorilor de pe luna de gheaţă fusese pulverizată de un distrugător cuantic. Amiralul era oarecum surprins că Ilanthe venise la întrunirea în Consiliul Exoprotectorat. Trebuia să ştie că investigatorul său tenace era aproape de obţinerea dovezilor de care ANA avea nevoie pentru a-i suspenda pe Acceleratori.

— Ce Dumnezeu vrei să faci cu un imotil? a întrebat Creewan.

— Vreau să obţin informaţii, a răspuns Kazimir. Trebuie să ştim de unde vin, ce planetă sau planete au colonizat. Numărul navelor. Nivel de tehnologie. Odată ce Ocisenii sunt eliminaţi de flota de descurajare, ei vor deveni următoarea ţintă a Marinei.

— Mă bucur să aud asta, a spus John Thelwell.

— Da, a zis Kazimir. Ar fi interesant de aflat cum au evitat Firewall.

Nu primea nicio reacţie de la Ilanthe.

Navele Marinei au smuls o singură navă de război Prime din hiperspaţiu. Kazimir urmări îndeaproape acţiunea. Nu le putea găsi niciun cusur căpitanilor. Strategia lor era impecabilă, supunând câmpul de forţă al navei de război unui stres inexorabil. În momentul în care câmpul de forţă s-a prăbuşit în sfârşit, focul de arme împotriva fuzelajului a fost minim. S-au angajat într-un război electronic, căutând reţelele electronice şi lovind circuitele electrice cu impulsuri magnetice cuantice. Toate la un nivel care să nu interfereze cu sistemul nervos al Primilor. Chiar şi cu echipamentul de susţinere a vieţii distrus, existau suficient aer şi destulă căldură pentru ca indivizii Prime rămaşi în viaţă să supravieţuiască până când erau capturaţi.

Zece echipe de asalt ale Marinei se pregăteau de acţiune.

Nava Prime a explodat.

— La naiba, a mormăit Kazimir.

— Simt convinsă că această şaradă s-a încheiat într-un mod satisfăcător pentru tine, a spus Ilanthe. Amirale, flota de descurajare va fi acum lansată în conformitate cu rezoluţia Comisiei Executive de Securitate a Senatului?

Creewan şi John Thelwell îi urmăreau cu atenţie.

— Da, a spus Kazimir. Voi ordona imediat lansarea flotei de descurajare.

Şi ce ai plasat acolo ca să o prinzi în laţ? Ce pui la cale?

Reprezentarea feminină a lui Ilanthe se translocă din realitatea perceptuală de modă veche a sălii de conferinţe. Se reformă într-o zonă complet diferită din ANA, o compilaţie a Acceleratorilor care se manifesta ca o lume inversată, în culori primare întunecate. Merse pe un cer verde în timp ce un ocean heliotrop se ondula deasupra ei. Fuioare aeriene de lumină ca nişte pescăruşi albaştri alunecau în jurul ei, clipind în secvenţe complexe şi

indicându-şi nivelul de sensibilitate: depozite de personalitate în oglindă îndeplinind sarcini secundare desemnate, în timp ce mentalitatea primară opera la un nivel ierarhic superior. Caracteristicile corpului i s-au metamorfozat într-o simplă piele de argint perfectă, iar propriile arhive i s-au aşezat fluturând pe umeri şi pe braţe ca nişte păsări de pradă. Informaţiile s-au stors înăuntru prin bariera poroasă a pielii de date.

Prima analiză a vizat interceptarea Ellezelin. Fiecare secţiune fizică supravieţuitoare a navei lui Chatfield a fost încapsulată în algoritmi de traiectorie extrapolaţi şi rafinaţi din reţelele de senzori orbitali monstruos de primitive ale Ellezelinului. Zborul celor optzeci de mii de resturi de materie a fost definit într-o proiecţie cu patru dimensiuni care semăna cu o scintilaţie stacojie deosebit de frumoasă a unor focuri de artificii floare.

Analiza punctului de origine a indicat segmentele critice ale echipamentului pe care îl transportase Chatfield. Fragmentele de materie exotică se degradau deja, după ce integritatea coeziunii le fusese ruptă. Dar suficiente piese supravieţuiseră. Era posibil să se determine straturile de interstiţiu pe care le conţinuseră în ele înainte ca secvenţa lor de dezintegrare să avanseze până la dispariţie. ANA ar putea fi capabilă să retroprofileze natura echipamentului, şi asta ar strica totul.

Încă două forme umanoide goale au păşit pe cer. Colegi Acceleratori, Colabal şi Atha. Ilanthe le transferă constructul traiectoriei.

— Supraveghează tu însăţi interceptarea prin gaura de vierme, i-a spus Athei. Va trebui să se petreacă rapid. Agentul ANA va vedea ce se întâmplă şi va instiga o distorsiune hiperspaţială. Va trebui să colectezi şapte mii de fragmente.

— Confirmat, a zis Atha.

Silueta îşi reinversă dimensiunile la zero şi se translocă.

— Copia funcţionează? l-a întrebat Ilanthe pe Colabal.

— Da.

Cerul de sub picioarele lor a început să se unduiască,

tempo-ul său crescând rapid de parcă nori fini de furtună ar fi trecut în viteză pe el. O secţiune strălucea într-o nuanţă chihlimbariu-deschis. Ilanthe se cufundă în ea.

Unul dintre agenţii Acceleratori conduşi de Colabal colectase o mostră de ADN a Aramintei din blocul de apartamente din Colwyn. Secvenţierea le furniza Acceleratorilor suficiente informaţii pentru a formula structura neuronală a acesteia. Fiecare bucată de informaţie cu privire la backgroundul ei fusese transformată în amintiri simulate şi încărcate. Erau teribil de inadecvate, recunoscu Ilanthe, dar personalitatea pe care o împleteau era modelul cel mai apropiat de cel de-al Doilea Visător real pe care îl puteau produce. În mod straniu, nu existau gaia-particule. Cum se conecta la gaia-câmp era un mister total.

Ilanthe atârna în mijlocul simulacrului, unindu-se cu mintea care plutea în el. Fire de smarald ale imitaţiilor neurologice se amestecau în propria ei mentalitate primară. Ilanthe îşi îngădui să vadă blocul de lângă parcul Bodant fiind cuprins de flăcări. Se hrăni cu impulsul generat de şocul Aramintei şi lansat de ea în gaia-câmp. Sentimentele se dezlănţuiau în jurul ei, conectându-se cu amintiri cu asociaţii volatile neregulate, declanşând răspunsuri emoţionale iraţionale.

Ilanthe se deconectă.

— Laril, a spus ea. Se va întoarce la fostul ei soţ pentru ajutor. Această amintire implicită deconcertantă îi zbura prin gânduri, ilogică şi nesigură. El reprezintă o stabilitate pe care nu a cunoscut-o nici înainte, nici după. Nu este un refugiu plăcut pentru ea, ci unul de încredere. Asta îi lipseşte mai presus de toate.

— Migrează spre interior, a zis Colabal. Asta îl face sensibil. Şi reputaţia lui este stabilită. Putem face cooperarea să merite pentru el. Este, de asemenea, un tip slab. Va capitula în faţa ameninţărilor.

— Dă-i drumul, ordonă Ilanthe. A deschis apoi un link securizat către Neskia. Marius a făcut o mare greşeală activându-l pe Chatfield atât de devreme, i-a spus ea şefei staţiei. Iar folosirea Pisicii împotriva Paulei a fost o altă

gafă. Ar fi trebuit să facă ceva mai mult decât să exploateze o animozitate personală. Prostia lui ne-a expus la un nivel de risc inacceptabil. Prin urmare, trebuie să restructurez succesiunea evenimentelor. Te rog să preiei imediat comanda roiului, şi să îl aduci în sistemul lui Sol.

— Voi zbura la el chiar acum, a spus Neskia. Vrei să-l elimin pe Marius?

— Nu încă. Îi voi restricţiona libertatea de iniţiativă. Asta ar trebui să acţioneze ca o precauţie adecvată. Tăierea aripilor celor care zboară cel mai sus are întotdeauna un efect disciplinar profund asupra lor.

— Întotdeauna am considerat că nu este de încredere.

— Ştiu. Temperamentul său s-a potrivit însă majorităţii sarcinilor pe care le-a primit. A ajuns probabil să se bucure de joc atât de mult, încât a pierdut din vedere obiectivul. Un lucru destul de obişnuit.

— Ei bine, mie cu siguranţă nu mi s-a întâmplat.

— Mă voi întâlni cu tine la punctul convenit. Dacă totul merge bine. Şi ar trebui. Kazimir autorizează desfăşurarea flotei de descurajare.

— În sfârşit! Mă întreb ce este.

— Vom afla destul de curând.

Ilanthe întrerupse conexiunea cu agentul său. Deasupra ei, un glob negru alunecă din undele apatice de un violet-metalic, nu mai mare decât de două ori înălţimea ei. Se ridică în întâmpinarea lui, alunecând prin suprafaţa fără formă.

Ilanthe apăru prin latura unei încăperi care, aparent, măsura o jumătate de milion de kilometri lăţime. Citadela etosului Acceleratorilor. Îşi luă zborul ca o zeitate antică, alergând prin lanţurile de globuri translucide de dimensiuni planetare, care se roteau alene prin imensul interstiţiu formatat. Grupuri de colegi Acceleratori fulgerau pe lângă ea, strigând în semn de bun venit către liderul lor. Tractau în spatele lor potenţiale lungi, fragmente de non-realitate care se luptau pentru existenţă, disipându-se apoi în doar ceva mai mult decât vise. Ei toţi, cei de felul ei, se străduiau să se imprime pe spaţiu-timpul modificat al

mediului lor artificial, să modeleze realitatea după dorinţele lor. La fel cum Golul o făcea aparent fără efort. Fiecare secundă a existenţei era dedicată extrapolării structurii care urma să realizeze manifestarea postfizică supremă.

În faţă, nucleul de inversiune sclipea cu putere reţinută, gata pentru ea. Gata să se elibereze şi să poarte evoluţia umană la înălţimi pe care nici ANA nu le-ar putea imagina. Gata să schimbe natura universului pentru totdeauna.

Taxiul Wurung Transport ajunse la capătul liniei de metrou, cândva, în primele ore ale dimineţii. Araminta era aproape adormită când vehiculul se opri lin în mijlocul districtului Francola. Nu mai fusese acolo până atunci, nu luase niciodată în considerare proprietăţile care erau scoase la vânzare în cartier. În termeni economici, zona era la fel de epuizată ca şi cartierul Salisbury, dar această degradare era subtilă, aproape elegantă, ca şi cum districtul ar fi căzut într-un somn confortabil, un sat de pensionari mulţumit cu ce avea. Clădirile de aici erau în mare parte de locuinţe. Mari şi scumpe atunci când fuseseră construite, multe fuseseră împărţite în apartamente. Grădinile întinse se maturizaseră, copacii crescuseră mai înalţi decât acoperişurile, aruncând umbre lungi în timpul zilei. Frunzele căzute formau o pătură uscată peste drum, agitându-se scurt la trecerea foşnită a taxiului.

Araminta a deschis uşa şi a coborât. Cizmele ei trosniră pe frunzele maro uscate, în timp ce ea privea în jur, căutând repere. Aproximativ la un kilometru distanţă, în spatele caselor, chiar în faţa ei, câmpul de forţă al oraşului era un perete aproape vertical de aer sclipitor. Îşi întinse gâtul, urmărind bariera fără substanţă care se curba deasupra pentru a acoperi în întregime oraşul Colwyn. Un strat plat de nori luminaţi de stele se despărţea pentru a aluneca în jurul lui, în timp ce stelele în sine erau nişte pete distorsionate de lumină stropindu-i apexul sus deasupra râului, în mijlocul oraşului. Îşi coborî capul, ameţită.

— Du-te înapoi la cea mai apropiată staţie publică şi aşteaptă-mă acolo, i-a spus ea taxiului. Nu se aştepta să

revină, nu pentru o vreme, oricum, căci paranoia ultimelor zile îi făcuse creierul să treacă la un mod de gândire foarte precaut.

Uşa se închise, iar taxiul zumzăi în josul şinelor. Araminta ştia în ce direcţie să meargă. Era ceva instinctiv, dincolo de case, unde străzile se terminau şi un şir de copaci mari nativi dapol acţiona ca un tampon între clădiri şi câmpul de forţă. Puteai avea căldură acolo, mintea ei o simţea, un calm care era aproape opusul agitaţiei emoţionale exuberante a gaia-câmpului.

Merse de-a lungul trotuarului, coborând panta blândă şi ferindu-se, ocazional, de gardurile vii care crescuseră, ajungând să se încline peste betonul crăpat şi plin de muşchi. Rozătoare mici nocturne mişunau prin tufişuri şi auzi şi nişte pisici miorlăind undeva, un ţipăt purtat departe în aerul nemişcat.

Ultima casă de la capătul fundăturii era aproape inundată de vegetaţia din propria grădină, sălbăticită de ani buni. Copacii din pădurea din spate reclamau încet terenul de pe care fuseseră eliminaţi cândva pentru peluze şi straturi ornamentale, avansând într-un val de creştere luxuriantă, cu puieţi proaspeţi răsărind tot mai aproape de zidurile năpădite de muşchi ale casei. Putea distinge doar partea de jos a câmpului de forţă acum, suspendat la douăzeci de metri de sol. De unde stătea ea, părea că vârfurile ţepoase ale copacilor îl susţineau. Cressida îi spusese că deschiderea era păzită, dar nu şi cum anume. Araminta nu avea nicio intenţie să afle. Cu siguranţă nu putea vedea nicio capsulă Ellezelin, nici chiar folosindu-şi funcţia de vedere de noapte. Din nefericire, patrimoniul ei genetic de Avansat nu îi furniza vedere în infraroşu. Faptul că nu ştia ce era ascuns printre copaci o făcea foarte conştientă de ceea ce ar putea fi cu ochii pe ea cu simţuri îmbunătăţite, râzând încetişor în timp ce ea se aventura acolo. Betonul combinat cu enzime crăpat de sub picioarele ei făcuse loc ierbii şi evantaielor largi indigo ale ferigilor lipicioase. Araminta îşi croi drum mai departe în spaţiile întunecate dintre copacii dapol. Nu existau gânduri care să afecteze

negativ gaia-câmpul local, oricum nu din cele umane. Gândurile blânde ale Silfen Motherholm erau cumva mai puternice. Mai ales într-o anume direcţie. Se întoarse într-acolo şi dădu la o parte ramurile ascuţite. Frunze lipicioase şi dense o apăsau pe picioare cu şuviţele lor răsucite umede de peste noapte, făcându-i înaintarea dificilă.

Zări sclipirea unui evantai de lasere albastru şi roşu măturând pâlcul de copaci şi îngheţă. Era mult prea familiarizată cu stroboscoapele de pe capsulele de sprijin Ellezelin de acum. Aceasta se afla chiar în afara câmpului de forţă, zburând încet în curbă strânsă. Vreo patrulă care îi urmărea pe cei care încercau să fugă din calea ei.

Minţile echipajului şi ale echipei de paramilitari din interior emiteau în gaia-câmp o strălucire epuizată. Toţi erau obosiţi, emoţional şi fizic, şi urau Colwynul şi pe locuitorii săi ostili.

Araminta rămase nemişcată până când capsula alunecă în depărtare. Era aproape de câmpul de forţă acum, poate doar la câteva sute de metri, dar copacii trebuie s-o fi protejat de senzorii capsulei. Picioarele îi erau ude de la umezeala de pe frunzele lipicioase. Mâinile şi obrajii îi erau zgâriaţi de crengile moarte. Şi începea să se simtă cam stupid rătăcind prin pădure noaptea, în căutarea unei cărări care era de fapt un fel de gaură de vierme extraterestră pe care se presupunea că ar trebui s-o perceapă, deoarece înaintaşa ei fusese o prietenă a elfilor şi magia se transmitea pe linie feminină.

— Are o logică perfectă pentru mine, a murmurat ea. *Mă întreb ce-aş fi gândit eu cea de acum o săptămână despre toate astea?*

Din fericire, dădu peste o urmă îngustă de animale şi o luă de-a lungul ei. Frunzele nu se mai agăţau atât de mult de ea, deşi trebuia încă să îndepărteze ramurile.

Dragă Ozzie, chiar e numai o săptămână de când aveam o viaţă obişnuită? Şi nu l-am sunat pe Bovey de câteva zile. Trebuie să fie îngrijorat. Iar Cressida va fi şi ea îngrijorată şi supărată că nu mi-am confirmat biletul de plecare de pe planetă.

Copacii erau mai distanţaţi acum, iar cărarea mai uşor de perceput. Nu putea spune dacă era din cauza luminii slabe a zorilor care începeau să crească sau dacă mintea ei era cea care ilumina cărarea bătătorită de sol argilos pe care păşiseră atât de multe picioare înaintea alor ei. Dar ştia că mergea în direcţia corectă – o convingere care venea ca o alinare rece. Noul optimism i se clătină după doar câţiva metri, când acceptă instinctiv că drumul o ducea cu adevărat departe de planeta ei.

Sunt silită să plec, gândi ea cu amărăciune. *Nici nu mi-am luat la revedere de la oamenii pe care îi iubesc. Nu că ar fi prea mulţi, dar ar fi trebuit să mi se permită asta.* Chiar dacă era mai încrezătoare acum în folosirea gaia-câmpului, încă nu îndrăznea să acceseze unisfera. Acesta va fi primul lucru pe care ar trebui să-l remedieze atunci când va ajunge în lumea aceea, oricare o fi ea, spre care se îndrepta. Araminta voia să ştie cine naiba era Oscar Monroe şi de ce ar ajuta-o. Dacă a spus adevărul afirmând că lucra pentru ANA, şi dacă ANA voia ca ea să fie liberă, ar mai putea exista încă o speranţă.

Cu siguranţă, lumina creştea, deşi Araminta ştia că mai erau totuşi câteva ore până la ivirea zorilor. Nu recunoştea prea mulţi dintre copacii printre care mergea acum. Bătrânii şi familiarii copaci dapol deveneau mai puţini şi mai rari. Nou-veniţii erau mai înalţi şi mai subţiri, cu ramuri mai zvelte şi frunze verzi-argintii. Flori-stele ciudate de culoarea lavandei se iţeau din iarba sârmoasă gălbuie, iar solul începea să se încline. Nu se vedea niciun câmp de forţă prin ramurile de sus ale noilor arbori. Şi gaia-câmpul începea să pălească, lăsându-i gândurile tensionate să se extindă, calmându-i îngrijorarea profundă care-i contamina corpul. Undeva, Silfen Motherholm îi zâmbea cu compasiune.

Copacii se răreau, iar Araminta tremura în rafalele de aer rece care suflau printre trunchiurile cu dungi albe şi verzi, frecându-şi braţele şi strângând partea din faţă a jachetei de lână. Apoi, depăşi linia copacilor şi încremeni.

— Oh, mare Ozzie, murmură ea cu bucurie şi uluire. Se

afla la jumătatea peretelui abrupt al unei văi. Panta de munte ierboasă de sub picioarele ei cobora brusc spre un râu larg şerpuit. De cealaltă parte, poate la douăzeci sau treizeci de kilometri distanţă, panta opusă a văii urca, vârfurile sale fiind acoperite de straturi groase de zăpadă. Deasupra acestora… Araminta îşi protejă ochii de soarele portocaliu ce se întrezărea printre vârfurile zimţate. Un cvartet de luni mici alergau pe cer, răsucindu-se una în jurul celeilalte. Era convinsă că una din ele trebuia să fi fost făcută din cristal albastru. Sclipiri de lumină solară fulgerau pe faţetele sale, în timp ce se învârtea rotund, rotund.

Viotia nu avea astfel de luni. De fapt, nu auzise de niciun loc care să fi avut.

Undeva dincolo de râu, ascunsă printre crânguri şi suprafeţe de pădure, Araminta percepea începutul unei alte căi. Porni în jos de pe munte, râzând de bucuria eliberării.

Al doisprezecelea vis al lui Inigo

Soarele de vară se ridica pe cerul senin, scăldând în lumină un oraş cuprins de entuziasm. Era ziua alegerilor în Makkathran. În cele din urmă – după toate tulburările, după revoltele din Sampalok şi izgonirea bandiţilor, urmate de două săptămâni de campanie din ce în ce mai amară din partea ambilor candidaţi la postul de primar, şi de o la fel de energică împroşcare cu noroi între reprezentanţii cartierelor – gata. În ziua aceea, toată lumea trebuia să-şi facă cunoscută opinia asupra evenimentelor şi a promisiunilor făcute.

Edeard alerga pe podul de peste Canalul Frăţiei spre Jeavons. Roua dimineţii începea să se evapore de pe iarbă, împrăştiind un parfum minunat de proaspăt în aer şi declanşându-i un sentiment complet nejustificat de optimism în timp ce ajungea pe străzile din Jeavons. Nejustificat pentru că starea de spirit a oraşului era imposibil de determinat. Atât de multe se întâmplaseră. Atât de multe de asimilat. Atât de multe zvonuri şi şoapte, de crezut sau de ignorat, dinspre candidaţi şi aliaţii lor. Nimeni nu ştia care va fi rezultatul.

Un lucru era sigur, o mulţime de oameni aveau să voteze. În timp ce alerga în josul străzii Golfice, Edeard putea percepe familii întregi sculându-se devreme pentru micul dejun. Ziua alegerilor era întotdeauna una de vacanţă. Atelierele şi prăvăliile care în mod normal se pregăteau să deschidă în timp ce el îşi făcea alergarea erau închise acum pentru toată ziua, iar din pieţe fuseseră scoase tarabele.

O vacanţă, deci, dar nu o sărbătoare. Era prea multă tensiune pentru asta. Nu erau de prea mare ajutor nici cei cincizeci de exilaţi care-şi făcuseră tabăra între copacii de dincolo de Poarta de Nord, refuzând să plece de acolo.

Rudele şi prietenii, dar şi cei motivaţi politic continuau să le ducă alimente şi să facă colecte publice pentru ei, păstrând cauza vie şi vizibilă.

Edeard ajunse înapoi acasă şi se grăbi pe scări spre apartamentul său. Dinlay îl aştepta afară, pe terasă. Şi-au zâmbit şi au intrat. Micul dejun împreună devenise un fel de ritual din ziua aceea din Sampalok.

— Momentul adevărului, deci, a spus Dinlay în timp ce Edeard se dezbrăca şi alerga la duş.

— Da, strigă Edeard peste zgomotul jetului de apă.

— N-am mai auzit niciodată atât de mulţi oameni spunând că vor veni la vot. Cred că şi asta este o victorie în sine.

— Ce vrei să spui?

Dinlay se aşezase la masa mică unde unul din ge-cimpanzei îl servea cu fructe şi cereale. Al doilea genistar avea grijă de ceainicul de pe plita de fier.

— Până la urmă ai stârnit oamenii cu privire la conducerea oraşului. Înainte, nu avea cu adevărat nicio importanţă pentru care candidat votau. Nimic nu se schimba după aceea.

Edeard ieşi din baie şi începu să se frece şi să se usuce cu un prosop.

— Asta depinde de Finitan, şi nu de mine.

Dinlay râse.

— Nu sunt sigur că mai cred în chestia cu falsa modestie.

— Bine, dacă sunt atât de sigur de mine, cum de nu candidez?

— Nu e momentul potrivit, a spus Dinlay cu şiretenie. În ciuda a tot ce ai realizat, eşti încă prea tânăr. Chiar şi căpitan e prea mult.

— Ha! mormăi Edeard. Walsfol nu se opusese la manevra abilă a lui Ronark. Chiar se arătase dornic să-l accepte pe bătrânul căpitan în propriul său birou de la Curtea de Justiţie. Foarte important, Owain nu se împotrivise promovării lui Edeard când acesta preluase postul la secţia de poliţie Jeavons. Să intre în conflict direct cu Mergătorul-Pe-Apă când starea de spirit a oraşului era o necunoscută nu era ceva ce vicleanul primar ar permite să se întâmple. De la revoltele din Sampalok, păstraseră unul faţă de celălalt o atitudine strict politicoasă.

Tot ce putea face Edeard era să nu chicotească la cât de politicoşi erau ori de câte ori se întâlneau. Existau puternice elemente de farsă în întâlnirile acelea.

Edeard trase în joacă de epoleţii prietenului său.

— Mulţumesc, caporal.

— Asta-i altceva, a spus Dinlay, îndreptându-şi epoleţii. Aceştia au fost meritaţi din plin şi câştigaţi din greu.

Ge-cimpanzeul aduse două căni mari de ceai la masă. Edeard o luă pe a lui şi îi aruncă lui Dinlay o privire uşor îngrijorată.

— Ăă… Nu voiai să fii Maestrul Sampalokului, nu-i aşa?

— Pe Madona! Dinlay era cu adevărat şocat. Nu, Edeard. Eu sunt poliţist. Şi asta înseamnă mult mai mult astăzi, tot datorită ţie. Am de gând să fiu Conetabil-Şef când ajungi tu primar.

— Bine. Am cam improvizat atunci.

— Ştiu. Dar a fost o alegere inteligentă. El ştie deja mult mai multe despre politica Marilor Familii decât voi şti eu vreodată.

— Marele Consiliu trebuie să-şi facă griji în legătură cu ea, nu cu el, a replicat Edeard.

— Şi ăsta e un fapt.

Şi-au zâmbit din nou, apoi şi-au terminat mic-dejunul într-o tăcere amicală. Ge-cimpanzeii au curăţat masa, apoi au început să adune hainele de jogging aruncate de Edeard, punându-le în coşul de rufe. Dinlay se opri în timp ce-şi trăgea haina pe el, observând ceva ciudat. A treia mână înhăţă unul din ciudaţii pantofi de sport ai lui Edeard.

— Nu am mai văzut aşa ceva până acum. Aşa erau în satul tău?

— Nu, a răspuns Edeard, încheindu-şi nasturii la tunică. E ceva la care am visat. Sunt foarte confortabili pentru alergare.

Dinlay ridică din umeri şi îi înapoie pantoful ge-cimpanzeului. Au ieşit din locuinţă împreună şi s-au îndreptat spre sala publică a cartierului. Televederea lui Edeard mătură scena din faţă. Sala se ridica în mijlocul unei pieţe, o clădire ciudată în formă de ceapă aşezată pe

douăzeci de stâlpi groşi. Uşi mare pliante din lemn fuseseră fixate una de alta, izolând auditoriumul central faţă de elemente. Peretele interior curbat care dădea spre încăpere fusese împănat cu opt galerii înguste care ofereau acces la sute de mici cabine obscure înfăşurate în jurul întregii structuri ca un fagure. Măcar aici, galeriile nu erau legate de scările proaste ale Makkathranului. În schimb, sala era plină de rampe abrupte. Nimeni nu folosise vreodată cu adevărat galeriile sau cabinele lor.

Pe podeaua auditoriumului fuseseră instalate nişte mese lungi, împreună cu cabinele de vot. Poliţiştii de la staţia Jeavons lucrau alături de o echipă de la Breasla Grefierilor, pregătind sala pentru alegeri. Funcţionarii îşi aduseră registrele lor mari pentru înregistrări oficiale împreună cu cutiile sigilate pline cu buletine de vot.

Oamenii soseau deja afară, cu mult înainte de ora oficială de începere. Toţi se uitau spre capătul bulevardului Forpal atunci când au apărut Edeard şi Dinlay. Televederea îi avertizase că Mergătorul-Pe-Apă se apropia. Edeard zâmbea amabil în timp ce trecea printre ei, asigurându-se că mintea îi era bine protejată, pentru a nu permite cuiva să vadă cât de nervos devenea. Nu mai văzuse alegeri până atunci. În Ashwell, votul pentru primar era limitat la bătrânii satului.

Felax le deschise uşa pentru a-i lăsa să intre în auditorium, salutându-i în timp ce treceau. Edeard îl salută şi el. Era bine să vadă poliţiştii din nou afară din secţie îndeplinind sarcini active. Echipa pe care o formase pentru a-l ajuta să lupte cu bandele petrecuse mult prea mult timp închisă în sala mică, lucrând cu sârguinţă la documente precum funcţionarii ucenici. Acum, ieşeau în patrulare din nou, vizibili şi utili pentru cetăţeni, aşa cum trebuiau să fie.

Funcţionarii din interiorul sălii publice îşi terminau pregătirile. De îndată ce Edeard a sosit, Urarl i-a făcut semn de la prima masă.

— Cutiile sunt gata pentru inspecţie, domnule.

— Mulţumesc, a spus Edeard. Se uită la Maestrul Grefierilor care stătea în picioare lângă Urarl şi care îl

salută din cap. Edeard îşi folosi televederea pentru a examina sigiliul de ceară de pe fiecare cutie pentru a verifica dacă fuseseră falsificate. Nu descoperi niciun defect.

— Nu s-a umblat la ele, a anunţat el.

— Sunt de acord, a confirmat şi Maestrul Grefierilor.

I-a dat apoi un clipboard lui Edeard, care a trebuit să semneze fişa pentru fiecare cutie în trei exemplare. Maestrul a contrasemnat.

Sub îndrumarea lui Urarl, Marcol şi alţi doi poliţişti stagiari au deschis cutiile şi au început distribuirea buletinelor de vot de-a lungul meselor. Edeard s-a străduit să nu zâmbească la sârguinţa lui Marcol. Băiatul muncea din greu, cu disperare, reuşind încet să se scuture de creşterea primită în Sampalok şi să înceapă să devină un poliţist decent.

— E aproape timpul, a spus Maestrul Grefierilor.

Edeard îşi folosi televederea pentru a percepe Palatul Orchard. Marele Maestru al Breslei Grefierilor stătea pe balconul care dădea spre Golden Park. Aşteptat cu stoicism, cu un ceas de buzunar mare de aramă în mână. Toată lumea din sală terminase ceea ce avea de făcut şi aştepta. Era o scenă care se repeta în fiecare cartier din Makkathran.

— Declar votul deschis, a televorbit Marele Maestru.

Dinlay îi dădu permisiunea lui Felax şi uşile auditoriumului au fost deschise. Primii au intrat observatorii desemnaţi din partea ambilor candidaţi la funcţia de primar, care şi-au prezentat acreditările Maestrului Grefierilor şi lui Edeard. Balogg, actualul Reprezentant al Cartierului Jeavons, era primul alegător, aşa cum cerea tradiţia. El era urmat de cei doi rivali ai săi. Toţi erau aliaţii lui Finitan, pretinzând că sprijină exilul.

Edeard urmări cu un interes tăcut începerea votului. Oameni veneau şi treceau pe la funcţionari, care le confirmau rezidenţa în registru. După aceea li se dădeau două buletine de vot, unul pentru biroul primarului şi unul pentru Reprezentantul Districtului. Se duceau în cabina

mică pentru a marca hârtiile, majoritatea ridicând o ceaţă de izolare pentru intimitate, deşi unii puneau crucea în dreptul candidatului lor cu mândrie şi în mod deschis. În cele din urmă, buletinele erau plasate printr-o fantă în capacul unei cutii de metal care fusese deja închisă şi sigilată. Cheile erau păstrate de Marele Maestru al Breslei Grefierilor. Edeard nu vedea vreo modalitate de a înşela sistemul, dacă totul se făcea în mod deschis şi era monitorizat de oficialii corecţi şi de încredere. Ceea ce, recunoştea cu tristeţe, era punctul slab.

Dinlay fusese încântat să-i povestească despre urnele ascunse, pline cu buletine de vot pentru un singur candidat care „apăreau” împreună cu cele reale la Sala Malfit, unde urma să se facă numărătoarea. Despre „fantomele” din registre. Despre mită. Despre persoanele care pretindeau a fi altcineva.

— Dacă votarea nu face nicio diferenţă, a întrebat Edeard, de ce se mai depune atât efort?

— Pentru a se asigura că nu va face nicio diferenţă, a explicat Dinlay. Şi nu uita, un Reprezentant este plătit pentru a-şi îndeplini atribuţiile în Consiliu şi trăieşte într-o mare şi veche reşedinţă oficială a oraşului, având o duzină de alte beneficii. Fapt care în mod sigur este un stimulent suficient pentru a fi reales.

La patruzeci de minute după ce uşile fuseseră deschise a intervenit o perioadă de acalmie, cei care veniseră dornici şi devreme terminând de votat. Edeard a trecut pe la funcţionari şi şi-a luat propriile buletine de vot.

— Aminteşte-ţi cine te-a susţinut, a spus Balogg cu glas tare şi jovial când Edeard se îndrepta spre cabină.

— Şi promit să continui să te sprijin, cu orice preţ, a strigat unul dintre rivalii săi.

Edeard le zâmbi în timp ce intra. Era binedispus. Dar exista încă un curent subteran de tensiune. Răspândi micile pătrate de hârtie pe raftul îngust şi luă creionul înainte de a ridica o ceaţă de izolare. Pe buletinul de vot al primarului a pus automat o cruce în dreptul numelui lui Finitan. Ezita în privinţa Reprezentantului. Balogg îl susţinuse şi avusese

curajul de a semna mandatele de excludere cu Vologral. Ceilalţi erau zgomotoşi în privinţa aprobării exilării, dar nu o dovediseră. *Balogg merită mulţumirile mele pentru ce a făcut,* a decis Edeard şi a pus crucea la numele reprezentantului. *Deci, nimic nu s-a schimbat.*

Democraţia era un lucru ciudat, gândi el, în timp ce ieşea şi punea buletinele de vot în cutia de metal. Doi tineri ursuzi îşi luau buletinele de vot de la grefieri. Nu i-au întâlnit privirea când s-au dus la cabine. *Şi ăştia doi îmi pot elimina votul,* realiză cu disperare. Apoi, i se făcu ruşine pentru prejudecată. *Asta presupune democraţia: cei puternici să dea socoteală, să ne asigurăm că nu devin prea puternici. Rah a avut dreptate să ne dea acest sistem.*

Un alt val de alegători au venit un pic mai târziu, după ce oamenii şi-au terminat micul dejun. Apoi, iar acalmie. La mijlocul dimineţii a văzut cozile lungindu-se din nou. Edeard îşi trimise televederea în Silvarumul învecinat, apoi în Drupe. Votarea mergea la fel acolo, încet, dar constant. Niciun semn de tulburări. Căută mai departe, în celelalte cartiere. Aproape la fel. Cu excepţia Sampalokului. Acolo, cozile lungi şerpuiau până departe de sala cartierului. Mai multe echipe de jandarmi ţineau pe toată lumea în rând, străduindu-se mai mult decât în oricare alt cartier. Edeard înregistră câteva dispute cu funcţionarii cu privire la rezidenţă. Observatorii candidaţilor oficiali scoteau exclamaţii înfierbântate.

Sampalok era singurul loc în care nu putea merge azi – nici dacă izbucnea un mic război cu privire la dreptul de vot. Poliţiştii locali vor trebui să se descurce, cu întăriri de la Bellis şi Myco, dacă era necesar. La nevoie, Walsfol avea mai multe planuri de urgenţă.

Trebuie să am încredere că şi alte persoane îşi vor face treaba. Şi asta înseamnă democraţie.

Erau şapte candidaţi pentru postul de Reprezentant al Cartierului Sampalok. Trei pro Mergătorul-Pe-Apă, patru pro Bise. Nu-i plăcea raportul, dar din nou, lucrurile nu depindeau de el. El era pur şi simplu bucuros că cineva din acel cartier îl susţinea. Deşi Macsen şi Kanseen păreau să fi

fost acceptaţi. Sau, cel puţin, nu fuseseră forţaţi încă să plece. Rezultatul de astăzi avea să fie un indicator puternic dacă numirea lor avea să fie permanentă sau nu. Nimeni nu contesta dreptul oraşului de a numi Maeştrii Cartierelor. Era prea nou, prea ieşit din comun. Dar, în cazul în care vechea gardă Bise câştiga teren, campania tăcută va reîncepe.

Lui Edeard nu-i venea să creadă că cineva ar vota pentru Owain după dezastrul cu miliţia. Dar nu se ştia niciodată. *Democraţie! De asta sunt atât de buni cei născuţi la oraş în a-şi proteja sentimentele? Pentru a ţine politicienii în priză?*

Dincolo de Sampalok, televederea îi zăbovi pentru scurt timp pe recent renovata (din nou) Casă cu Petale Albastre. Simţindu-se uşor vinovat, observă petrecerea pro-Owain care era oferită clientelei. Nu era chiar împotriva regulilor electorale care interziceau încurajarea financiară de a vota pentru un candidat, dar era aproape de limită. Clătină din cap dezaprobator, dar o astfel de sfidare meschină era tipică pentru Ranalee. Ieşise în cele din urmă din spatele tuturor actelor obstructive cu o cerere legitimă cu privire la dreptul de proprietate asupra bordelului. Şi asta era tot ce era acum, o afacere indecentă care depusese formulare fiscale corecte la Breasla Grefierilor. Edeard o lăsase în pace. Ranalee îşi găsise în mod clar locul ei în viaţă, iar legăturile trebuiau reconstruite. Mergătorul-Pe-Apă nu îşi putea permite să pară vindicativ sub nicio formă. El şi Finitan conveniseră că trebuia trasă o linie sub ziua aplicării exilării, dacă era ca oraşul să meargă mai departe.

După câteva ore de învârtit în jurul sălii fără să facă nimic, Edeard îl lăsă pe Dinlay acolo şi se îndreptă spre Haxpen.

Televederea lui Finitan îl găsi când traversa Canalul Zborului.

— Deci, ai votat deja, tinere Edeard?

— Da, domnule.

— Şi am primit aprobarea ta?

— Votul este secret, domnule.

Umorul lui Finitan i se transmise prin televorbire.

— Este, cu siguranţă. Din păcate.

— Aveţi vreo idee despre cum merg lucrurile, domnule?

— Semnele sunt bune până acum. Cei care vorbesc cu observatorii sunt exuberanţi. Conform procentajului calculat acum o oră, eu conduc.

— Dar asta este o veste bună.

— Îţi aminteşti când ai intrat în Sampalok să-l arestezi pe Buate? Totul părea să meargă bine, apoi Owain a fost al naibii de aproape de a fura ziua. Nu-l subestima.

— O să ţin minte, domnule.

— Ah… Îmi pare rău, Edeard. Nu am dormit de câteva zile. Sunt îngrijorat. Ce se întâmplă dacă pierd? Am pariat totul pe aceste alegeri.

— Domnule, îmi aduc aminte ce mi-aţi zis la prima noastră întâlnire. Că nici măcar cei din funcţiile înalte nu ar putea să schimbe ceva. Ei bine, eu cred că sunteţi pe cale de a vă dovedi că aţi greşit.

— Mulţumesc, Edeard. Cel puţin tu şi cu mine ştim că am investit în această încercare toate eforturile noastre. În funcţie de asta vom fi judecaţi.

— Da, domnule.

Când a ajuns la conacul Culverit, nu era prea multă activitate în interior. De fapt, acesta era aproape pustiu, cu excepţia gărzilor care l-au întâmpinat destul de călduros.

Kristabel aştepta într-unul din saloanele de la ultimul etaj, stând la un birou mare îmbrăcat în piele, acoperit cu dosare stivuite de o parte şi de alta. Părul îi era împletit într-o coadă strânsă, care-i atârna pe spate. Rochia ei era de un galben palid, la care asortase un colier gros de aur cu legături în formă de opt. I se potrivea perfect.

Scria atunci când a intrat el, cu vârful lung al stiloului de onix tremurând cu furie. Avea pe faţă o minunată expresie de încruntare intensă. Edeard şi-ar fi dorit să poată capta imaginea pentru totdeauna.

— Arăţi de parcă ai semna o condamnare la moarte, a spus el.

Ea îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Chiar asta fac.

— Ce?

— Vezi toate astea? Mâna ei flutură energic către hârtiile din jur. Aceasta este familia mea, care va fi familia ta, imediat ce ne căsătorim.
— Ăă, corect.
— Tata a decis că tu şi cu mine vom avea întregul etaj al zecelea pentru noi înşine, ceea ce este foarte dulce din partea lui. Dar asta înseamnă, de asemenea, că Mirnatha va locui la etajul nouă, sub noi, împreună cu mătuşa Rishia şi vărul Gorral, pe lângă unchiul Lorin şi soţia şi copiii lui şi primii trei nepoţi. Unchiul Lorin nu este deloc fericit. El şi tata s-au certat aprig despre asta noaptea trecută. Tati îi spunea doar că ştia că era inevitabil şi că ar trebui să accepte. Unchiul Lorin l-a acuzat că abdică în faţa ta. Dar tati este Maestru încă, aşa că se va duce jos la nouă, ceea ce înseamnă că o mulţime de oameni de acolo se vor muta la alt nivel.
— Oh, Madona, ştiu că unchiul tău nu mă place…
— Ha! Honious să-l ia. Dar nu asta e adevărata problemă. Cu familiile de la etajul al treilea trebuie s-o rezolv.
— Al treilea?
— Da, sub el mai e doar stafful.
— Ah, da.
— După ce toată lumea de aici se va rearanja, vom avea unsprezece seturi de veri de mutat.
— Unsprezece? murmură Edeard cu disperare, trăgându-şi un scaun ca să se aşeze în faţa biroului ei.
Jessile îi spusese ceva despre tatăl ei care urma să-i dea o proprietate la ţară, dar aceea era ca o zestre.
— Da, şi eu sunt cea care trebuie să-i plaseze pe toţi undeva pe domeniul nostru. Kristabel puse o mână pe un vraf de dosare. Acestea sunt detalii cu privire la terenuri, şi ferme, şi podgorii, şi case şi alte proprietăţi pe care le deţinem dincolo de Câmpia Iguru. Desigur, toate sunt şi ele ocupate în prezent.
— Asta-i curată nebunie, a replicat el. Familiile nu ar trebui să aibă de susţinut atât de multe… rude.
— Paraziţi?
— Nu aş merge până acolo.

— De fapt, verii mei de la etajul al treilea nu sunt la fel de răi precum cei de mai sus. Cel puţin ei ştiau că vor trebui să se mute într-o zi. Cei mai mulţi dintre ei au urmat un fel de şcolarizare, chiar dacă nu au învăţat ceva. Şi câţiva iau acum serios în considerare intrarea într-o breaslă. Vărul Dalbus a obţinut deja un post în miliţie. Dar nimeni altcineva nu poate suporta ideea de a-şi pierde statutul, fără să mai vorbim de locul lor pe lista de drepturi.

— Lista de drepturi?

— Rudele în vârstă au dreptul la bani de la Proprietăţile Culverit. Cu cât sunt mai îndepărtaţi de succesiune, cu atât e mai mică suma.

— Oh, Madona, aşa că atunci când vin şi mă căsătoresc cu tine…

— De fapt, dreptul fiecăruia rămâne acelaşi până când vom începe să avem copii. Apoi, toţi vor coborî pe listă.

Edeard zâmbi.

— Câţi copii plănuim să avem?

— Hai să spunem aşa: trebuie să avem şaptezeci pentru a-l descalifica pe unchiul Lorin.

— Oamenii ar trebui să aibă întotdeauna un scop în viaţă.

— Edeard Mergătorule-Pe-Apă! Dacă îţi închipui că îţi voi purta şaptezeci de copii…

El începu să râdă. Kristabel încercă să afişeze o expresie supărată, dar nu reuşi. Îi zâmbi obosită.

— Ei bine, câţi vrei?

— Nu ştiu. Am fost copil unic, deci cu siguranţă mai mult de unul – dar sunt de acord cu mai puţin de şaptezeci.

— Bine. Se ridică în picioare. Vom relua negocierile după prânz. Este un bufet, mi-e teamă. Membrii staffului sunt toţi afară să voteze.

— Oh, dragă Madona, cum suferă membrii seniori ai familiei pentru binele oraşului. Va trebui să vă comandaţi propriii genistari în viitor.

— Dacă vrei să mai fii capabil să concepi măcar un copil, ţine-ţi gura.

— Da, Stăpână.

S-au dus în grădină, privind peste cartierele din sud-vest.

Braţul lui Edeard se plasă instinctiv în jurul umerilor ei. Vântul îi flutura faldurile fustei.

— Va câştiga Finitan? a întrebat Kristabel încet.

— Trebuie. Nimeni cu mintea întreagă nu ar vota pentru Owain. Cu siguranţă, oamenii au înţeles ce a încercat să facă cu miliţia.

Ea îşi strânse buzele.

— Acesta este Makkathranul. Orice se poate întâmpla.

— Ai fost la vot?

Kristabel îi aruncă una din *acele* priviri.

— Nu, Edeard. Oamenii ca mine nu votează.

— Am crezut că toată lumea are dreptul să voteze.

— Toată lumea are. Dar este considerat *procedură nepotrivită* pentru membrii seniori ai Marilor Familii. Noi avem oricum suficientă putere.

— A fost *procedură nepotrivită* şi să se voteze împotriva proiectului de lege pentru aprobarea căsătoriei noastre. Ai putea să răspunzi la ce-a făcut Bise ducându-te acolo şi votând.

— Două lucruri greşite nu fac un lucru drept, a spus ea în mod automat.

— Da, ştiu.

— E încă acolo?

— Bise? Da. El şi rudele sale apropiate s-au mutat într-una din fermele Gilmorn, la treizeci de kilometri distanţă.

— De unde ştii?

— Argian face ceea ce face el cel mai bine, şi îşi întinde televederea pentru mine.

— Nu sunt sigură că am încredere în el.

— Ştiai că familiile au agenţi ca el?

— Tata nu mi-a spus niciodată nimic, dar am ştiut mereu că trebuie să fim protejaţi într-un fel în care oamenii obişnuiţi nu sunt. Lucrurile se fac în linişte, dacă trebuie să funcţioneze. Presupun că voi fi prezentată persoanelor potrivite când voi deveni Stăpână.

— Mă întreb cui îi mai sunt loiali în momente ca acestea.

— Familiilor celor mai conservatoare, crede-mă.

— Probabil că ai dreptate.

Ea se lipi mai tare de el.

— Înveţi.

Au luat prânzul în grădină, pe o masă de piatră lungă, sub o arcadă de caprifoi înflorit. Julan şi Mirnatha li s-au alăturat. Fetiţa era încântată să-şi poată alege singură mâncarea din gama de preparate pe care bucătarii le pregătiseră cu o noapte înainte, întorcându-se de mai multe ori pentru felii de peşte afumat şi cremă de brânză până când tatăl ei i-a spus că e suficient. Ea a stat bosumflată un timp, apoi s-a servit cu budincă cu banane caramelizate.

A urmat o după-amiază leneşă, plăcută. Kristabel a vorbit cu tatăl ei despre redistribuirea membrilor familiei de la etajul al treilea. Edeard a reuşit în cele din urmă să realizeze cât de întinse erau proprietăţile lor.

Toată scena aceea agreabilă de familie îi dădea o imagine de ansamblu asupra a cum ar putea fi următorul secol, cu o discuţie similară cu copiii săi peste alţi treizeci de ani, când ei ar prelua etajul nouă şi mai mulţi veri de la etajul al treilea se vor pregăti să plece. Un astfel de lucru îi dădea un sentiment de continuitate, conturând viitorul ceva mai clar faţă de cele câteva noţiuni vagi de încercare de a face viaţa mai bună. Acestea erau detalii concrete, planuri solide de expansiune şi de zile încă şi mai bune. Ca nimic altceva din ce cunoscuse până atunci.

Căpitanul Ronark îi televorbi pe la mijlocul după-amiezii.

— Aruncă-ţi o privire ca să vezi cine a venit la vot în Lillylight.

Edeard se conformă, concentrându-şi televederea pe anexa clădirii Operei unde se desfăşura votarea în Lillylight. Maestrul Cherix stătea în faţa unui funcţionar care căuta prin registre. Edeard zâmbi la semnătura mentală distinctivă a avocatului – nicio greşeală, el era, cu siguranţă. Când verifică cu ajutorul percepţiei oraşului, văzu că Cherix îşi păstra postura calmă, aşteptând cu aparentă răbdare ca grefierul să-i găsească numele.

— Mă întreb unde a stat ascuns. Poliţiştii nu-l putuseră localiza în ziua exilului, iar Edeard avusese probleme mai

presante decât să-l urmărească pe avocat.

— Ce sugerezi să facem? a întrebat Ronark.

— Lăsaţi-l să voteze. A avut doar un mandat de excludere pe numele lui, pentru că mi-a fost util atunci. Toate şi-au servit scopul. Cred că ar trebui să le anulăm pe cele rămase. Iar să-l persecut acum pe Cherix m-ar face să par meschin.

— Bine, voi televorbi cu căpitanul din Lillylight.

Edeard supraveghe sala de vot. După câteva minute, grefierul găsi brusc numele lui Cherix în registru şi îi dădu buletinele de vot. Edeard văzu că avocatul a fost surprins când s-a întâmplat asta. Cu siguranţă părea uşurat când se îndrepta spre cabina de vot.

A fost ceva deliberat? Oare Owain încearcă să obţină un pic de simpatie, sau Cherix a vrut să afle cum stă? Madona, cât sunt de tensionat.

— Eşti bine? a întrebat Kristabel.

— Da, a zâmbit încurajator. *De fapt, dacă asta e tot ce poate face mai rău astăzi Owain, eu sunt perfect în regulă.*

Edeard se afla din nou în sala publică din Jeavons când Marele Maestru al Breslei Grefierilor a revenit în balconul Palatului Orchard ca să anunţe sfârşitul votării. Îi privi pe grefieri sigilând cutiile de vot, confirmă în scris că le văzuse şi urmări cum două echipe de poliţişti le transportau afară. Dinlay trebuia să-i însoţească la Palatul Orchard.

— Optzeci la sută la vot, a spus Maestrul Grefierilor, în timp ce îşi aduna propriile documente.

— Mult, a replicat Edeard.

— N-am mai văzut atât de mulţi alegători până acum, şi sunt la a douăzeci şi doua mea sesiune de alegeri.

— Un semn bun, atunci?

Bătrânul Maestru îi zâmbi sec.

— Pentru unii.

Mai erau câteva ore între momentul încheierii oficiale a votării şi începerea numărătorii. Edeard luă o gondolă până în Sampalok. Era în regulă acum, după ce votarea se terminase, nu vor exista consecinţe politice legate de vizita

lui.

Gondola îl lăsă la promenada de lângă Bazinul de Mijloc şi apoi o luă de-a lungul străzii Zulmal. Familiile care locuiau acolo l-au salutat reţinut. Ca întotdeauna, şi-a încetinit paşii când a ajuns în dreptul brutăriei unde fusese împuşcat Boyd. Cu ajutorul banilor familiei Diroal, aproape toate magazinele şi atelierele se redeschiseseră. La fel se întâmplase în tot cartierul, cele mai multe daune de la revolte fiind despăgubite. Comerţul se relansase.

Când a ajuns în piaţa centrală, noul conac hexagonal era ridicat la peste patru metri, iar al doilea etaj se forma sub primul care se ducea în sus. Conform proiectului său, urmau să vină alte şase, fiecare mai mare decât cel anterior, dându-i o structură în trepte. După o estimare rezervată, mai erau încă patru luni până să fie gata. Ceea ce însemna că noul Maestru şi noua Stăpână trebuiseră să-şi stabilească temporar reşedinţa la taverna Bea’s Bottle, pe latura de sud a pieţei.

Edeard flutură vesel din mână către proprietar, în timp ce intra în tavernă. După primele zile omul ajunsese să accepte situaţia, mai ales că asta însemnase închirierea fiecărei camere pe care o avea pentru funcţionarii care se ocupau de finanţele familiei Diroal, şi aprovizionarea lor cu alimente şi băuturi şi a tuturor celor care veneau în vizită la noul Maestru şi la noua Stăpână – adică a foarte multora.

Macsen şi Kanseen ocupaseră şapte camere la etajul al patrulea. Una avea un balcon cu vedere la piaţă, de unde puteau privi cum se ridica noul lor conac. Edeard îi găsi stând acolo şi împărţind o sticlă de vin alb. Când i-au oferit un pahar, s-a uitat la etichetă. Cu Kristabel care îl educa acum, ajunsese să recunoască calitatea.

— Bun, a spus el apreciativ, şi a luat o înghiţitură. Categoric.

— Da, a spus Kanseen, întinzându-se pe scaun să se dezmorţească. O fată s-ar putea lăsa destul de uşor coruptă de o astfel de viaţă.

Edeard se uită la cutiile şi pungile îngrămădite în camera din spatele balconului. Numele magazinelor erau din mai

multe cartiere, toate frecventate de femeile din Marile Familii, de unde acestea îşi comandau hainele lor exclusiviste. Nu numai cu vinurile se familiarizase în ultimul timp.

— Mă bucur să văd că sunteţi la înălţimea situaţiei.

Macsen chicoti şi ridică un pahar.

— Există anumite aşteptări. Maestrul Cartierului trebuie să-şi joace rolul.

— Şi să se şi îmbrace pentru el.

— Da, cu asta am fost cel mai atent. Am avut grijă să folosesc acelaşi croitor de la care îţi ia Kristabel uniformele.

Edeard gemu şi renunţă, luând încă o înghiţitură mare de vin în timp ce se aşeza pe un scaun alături de prietenii săi.

— Deci, cum au decurs alegerile în Sampalok?

— Relativ corect, cred, a spus Kanseen. Oricum, fără incidente la sala publică. Poliţiştii au trebuit să intervină pentru a opri câteva dispute aprinse legate de rezidenţă, dar nimic care să nu poată fi ţinut sub control.

— Vreo idee care Reprezentant a fost ales? a întrebat Edeard.

— Nu. Va trebui să aştepţi, împreună cu restul oraşului.

— Madona! Cum suportă candidaţii asta?

Macsen îl privi alene.

— Madona să ne ajute, cum o să faci atunci când în sfârşit vei candida pentru postul de primar?

— Nu voi candida. Nu acum, când ştiu cum este.

— Ha!

Macsen luă o înghiţitură de vin.

— Am auzit că vechiul nostru prieten Cherix s-a târât înapoi pe domeniul public, a spus Kanseen.

— Da. Edeard privi la vinul din pahar. Viaţa pur şi simplu nu ar fi la fel fără el.

— Trebuie să ai grijă cu latura ta sentimentală, a spus ea. Au să ţi-o exploateze.

— Cine? a întrebat Macsen indignat. Nu a mai rămas nimeni care să readucă bandele. Owain va pierde. Familiile îl vor accepta pe Edeard şi se vor adapta, aşa cum o fac mereu. Pentru ei foarte puţine se vor schimba, dar pentru

cetăţenii de rând lucrurile vor merge mult mai bine. Şi lucrul cel mai bun din toate, Bise îşi va pierde treptat influenţa, împreună cu aşa-numiţii lui prieteni. Argian mi-a spus că foştii săi aliaţi sunt tot mai sătui de el deja. Aceste alegeri ar trebui să însemne sfârşitul lui.

— Madona, te rog, fă să fie aşa, murmură Edeard. A reuşit Bise să salveze ceva?

— Nimeni nu ştie, a răspuns Macsen cu amărăciune. Funcţionarii verifică proprietăţile Diroal de două săptămâni, şi tot ce pot spune până acum este faptul că va dura ceva ani pentru a urmări totul până la ultimul bănuţ. Multe nu vor fi recuperate, bănuiesc. Bise şi strămoşii săi au fost buni la acoperirea dimensiunilor reale ale posesiunilor lor. La fel ca restul Marilor Familii. Ştiu toţi cum să evite răspunderea fiscală. Este unul dintre motivele pentru care au devenit toţi atât de bogaţi.

— Vor exista fonduri de care se poate folosi ca să-l ţină în haine de lux şi vinuri fine pentru tot restul vieţii sale, a intervenit Kanseen. De fapt, ar putea fi o idee bună să lăsăm ca foştii lui prieteni să afle acest lucru. Bănuiesc că familia Gilmorn nu ar fi chiar atât de largă la mână cu banii lor dacă ar şti că are terenuri şi bani puşi deoparte. A zâmbit cu răutate. Vrei să-i spun lui Ranalee?

Edeard ciocni paharul cu ea.

— Mă voi gândi la asta.

— Chiar şi fără un inventar complet, suntem deja incredibil de bogaţi, a zis Macsen. La fel ca şi cei care au avut de suferit în timpul revoltelor. Funcţionarii continuă să plătească compensaţii pe bază de pro-rată. Am auzit spunându-se că oamenii îşi distrug casele, pretinzând că s-a întâmplat în timpul revoltei pur şi simplu, pentru a se califica pentru mobilier şi haine noi. Curg atât de mulţi bani în cartier, încât îi schimbă întreaga economie. Candidaţii pro-Bise te acuză că ai încercat să cumperi alegerile.

— Nu m-am gândit la asta, a admis Edeard. Şi nici la consecinţele cheltuirii banilor lui Bise asupra Sampalokului. Dar, cum bănuiesc că cea mai mare parte au fost storşi de la locuitorii de aici în ultimele câteva generaţii, cred că e un

fel de justiţie poetică să fie înapoiaţi.

— Cu excepţia faptului că cei care nu primesc nicio compensaţie au resentimente, oftă Kanseen.

— Un alt gest nobil cronic de greşit, a spus Macsen.

— Nu mi-am dat seama la cât de mult s-ar ridica jumătate din proprietăţile Diroal. Poate că restul de bani ar putea merge într-un fel de fond general de care ar beneficia Sampalokul? sugeră Edeard.

— Ah, acum schimbi lucrurile, îţi iei cuvântul înapoi.

— Da, dar nu am intenţia de a… Oh, Madona să îi ia. Abia aştept rezultatele. Şi atunci va fi oricum problema voastră.

— Mulţumesc pentru asta, a spus Macsen.

Edeard îşi coborî vocea şi aruncă o ceaţă de izolare puternică.

— Voi doi cum faceţi faţă, totuşi?

— Doar atât, a spus Kanseen. Facem faţă. Pe Madona, nu prea avem de ales. O parte din stafful lui Bise face lobby să-şi păstreze vechile locuri de muncă, odată ce conacul va fi terminat. Nu-mi place ideea de a folosi oameni care şi-au dedicat viaţa familiei Diroal, dar cum altfel să oprim lucrurile să rămână aşa cum au fost înainte? Şi când ne vom ocupa locul în Consiliul local, va trebui să luăm decizii rapide, care vor afecta vieţile oamenilor, fără nicio referire la ceea ce a fost înainte. Până acum nu am rănit prea mulţi locuitori.

— Se pare că deţineţi controlul şi daţi un exemplu bun. Nu pot cere mai mult. Cum a primit Consiliul Superior numirea voastră?

— Owain ne-a întâmpinat ca şi cum am fi fost acolo timp de cinci sute de ani, a spus ea. Restul doar s-au împăcat cu asta. Desigur, nu au fost decât trei sesiuni după revolte. Vom vedea ce se întâmplă după alegeri.

— A fost incredibil de plăcut să văd faţa dragului meu frate vitreg atunci când am trecut pe lângă el în robele mele, a spus Macsen cu privirea pierdută în zare. Sunt la fel de bogat ca el acum, şi am un loc în Consiliu, pe care el nu îl are.

— *Avem* un loc în Consiliu, sublinie Kanseen.

— Da, dragă.

A treia ei mână îl ciupi zdravăn. Edeard râse la expresia rănită de pe faţa lui.

— Ah, viaţa de om căsătorit. Aştept cu nerăbdare toate astea.

Kanseen îşi miji ochii şi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Şi cu tine ce-i? Care sunt marile tale planuri?

— Totul depinde…

— Să presupunem că Finitan reuşeşte în seara asta, bine? a spus ea brusc. Ce faci în continuare?

— Nimic dramatic, a replicat el, arătând în jos spre piaţa cu structură embrionară. Intenţionez să-l sprijin pe Finitan deoarece cred că are dreptate. Mai întâi trebuie consolidat oraşul şi făcut tot ce trebuie pentru implementarea statului de drept. Asta nu va lua atât de mult, Marele Consiliu a lăsat lucrurile să alunece, dar organizaţiile şi conceptele întemeiate de Rah există încă. Trebuie doar să fie revitalizate, atâta tot.

— Oamenii sunt în general mai fericiţi acum când bandele au fost înfrânte, a fost de acord Macsen. Le-ai arătat că lucrurile pot fi îndreptate, indiferent cât de rele par. Dar, Edeard, tu le-ai arătat de asemenea oamenilor ceea ce eşti şi de ce eşti capabil.

— N-am abuzat niciodată de încrederea pe care oraşul şi-a pus-o în mine. Ştiţi asta.

— Noi ştim. Să sperăm că şi restul oraşului va accepta, cu timpul. Va trebui să lucrezi la asta.

— Ştiu. Acesta este unul dintre motivele pentru care l-am forţat pe Marcol să devină poliţist.

— Da, a spus Macsen, ridicându-se şi aplecându-se cu considerabilă curiozitate. Asta n-am priceput-o. Am vorbit cu Dinlay. El zice că băiatul nu are cu adevărat stofă de poliţist.

— Eu nu sunt de acord. Marcol se străduieşte, a răspuns Edeard defensiv. Va absolvi. Are o motivaţie puternică.

— Dar de ce?

— Vă amintiţi când ne întrebam de ce am fost ales de Madona ca să fac ceea puteam să fac? Şi dacă nu am fost

ales? Dacă, în loc de asta, învăţăturile ei au început să prindă rădăcini? Adică să prindă rădăcini *cu adevărat.*

— Nu pot să cred că dintre toţi oamenii tu eşti cel care spune asta, exclamă Kanseen. Am petrecut un an pe străzi luptând împotriva acelor bande sângeroase. Răufăcătorii nu au urmat niciodată învăţăturile ei.

— Ei n-au făcut-o, nu. Dar dacă e vorba de altcineva? Toţi ştiau că era greşit, chiar dacă nu puteau vedea o cale de ieşire. După ce i-am alungat, totul s-a schimbat. Ai spus tu însăţi că oraşul este un loc mai fericit deja, şi abia au trecut două săptămâni. Învăţăturile Madonei sunt peste tot, ele sunt înrădăcinate în cultura noastră acum, aici, în oraş, dar şi în cea mai îndepărtată provincie. Este singurul lucru care ne uneşte cu adevărat, singurul pe care îl avem în comun. Toţi ştim instinctiv că ar trebui să ne străduim să devenim mai buni, să trăim o viaţă mai dreaptă, chiar dacă nu prea ştim cum.

— Asta e doar natură umană.

— Poate. Dar Madona tocmai asta susţine, ne încurajează să ne urmăm instinctul şi ne oferă o justificare puternică pentru a-l dezvolta. Maicile ei au petrecut două mii de ani predicând asta. Nu-mi puteţi spune că ceva ar dura atât de mult dacă nu ar fi acceptat ca un adevăr fundamental. Ştim că Lorzii Cerului sunt acolo, aşteptând să ne călăuzească spre Inimă. Şi, aşa cum le-am arătat tuturor, există suflete care au o nevoie disperată să fie călăuzite.

— Ce, în numele Madonei, are asta de-a face cu Marcol? a întrebat Macsen.

— Eu am puterea de a influenţa oraşul şi ştiu cu certitudine cum ar trebui să fie utilizată. Să presupunem că nu sunt singurul care o are. Să presupunem că eu sunt pur şi simplu primul. Să presupunem că acesta este momentul în care Querencia a atins nivelul de decenţă şi împlinire de care este nevoie pentru a-i rechema pe Lorzii Cerului.

Kanseen se uită la el, fără să încerce să-şi mascheze uimirea.

— Marcol? Marcol este ca tine?

— Are o capacitate psihică al naibii de puternică, a spus

Edeard. Ce se întâmplă dacă aceasta este o parte a atingerii împlinirii despre care vorbea Madona? Ce se întâmplă dacă încep să apară şi alţii, dacă toţi copiii au un asemenea potenţial?

— Madona să ne ajute, a mormăit ea. Marcol?

— Nu-i mai rosti numele ca pe un blestem, a spus Edeard supărat. E doar un copil ca oricare altul. Ceea ce va deveni depinde în mare parte de mediul său. El nu a avut parte de cel mai bun start cu părinţii aceia. Încerc să-l ajut acum să devină ceva mai bun. Ultimul lucru de care avem nevoie este o divizare între aceia dintre noi cu puteri psihice peste medie. E şi aşa destul de rău că Marile Familii înclină balanţa în favoarea lor. Trebuie să le arătăm lui Marcol şi tuturor celorlalţi ca el care vor apărea că adevărata împlinire poate fi găsită printr-o societate puternică, o societate căreia îi pasă de individ şi în care oamenii încearcă să se ajute reciproc, dar şi pe ei înşişi.

— Şi care îi va aduce pe Lorzii Cerului înapoi? a întrebat Macsen neîncrezător.

— Spune-mi ce altceva o va face? a replicat Edeard. Sunt fericit să încerc altceva. I-ai văzut pe Boyd şi pe Chae plecând. Ei doi sunt acolo, undeva, încercând să ajungă la Marea lui Odin. Ştii că partea aceea din învăţăturile Madonei este reală.

Macsen îşi trecu mâna prin păr.

— Ştiu, a recunoscut. Dar… Marcol!

— Şi alţii, a spus Edeard.

— I-ai simţit şi pe alţii? a întrebat Kanseen. Persoane cu puteri mai mari?

— Nu încă. Dar acest oraş încurajează oamenii să-şi dezvolte abilităţile. Şi să le folosească în avantajul lor.

— Tocmai ai spus că au devenit mai luminaţi, a replicat Macsen.

— Că vor deveni este mai corect, a spus Edeard. Există încă un drum lung de parcurs.

Edeard nu mai văzuse Sala Malfit atât de plină. Fiecare centimetru de podea era acaparat de mese mari la care

erau aşezaţi funcţionari ce numărau munţii de teancuri de buletine de vot. Acestea erau împărţite pe cartiere, imitând structura oraşului. Mai mulţi funcţionari şi comisari aduceau încă cutii sigilate, deschizându-le pentru a turna alte avalanşe de hârtie pe mese.

Primarul Owain stătea în capul scărilor, înconjurat de stafful şi de susţinătorii săi, tăifăsuind mai departe ca şi cum nimic important nu se întâmpla. La distanţă de el, pe galerie, Finitan, alături de consilierii săi, trata cu detaşare numărătoarea care se desfăşura mai jos. Ocazional, el şi Owain mai schimbau câteva cuvinte amabile.

Candidaţii la posturile de Reprezentanţi nu erau la fel de relaxaţi. Mişunau cu toţii în jurul propriilor mese de numărare a voturilor, împingându-se cu adversarii lor ori de câte ori un buletin de vot neclar era pus sub semnul întrebării. Acuzaţii şi insulte erau frecvent aruncate către funcţionarii adjudecători.

Măcar de data asta, puţină lume îi acordă vreo atenţie Mergătorului-Pe-Apă, care intra împreună cu Macsen şi Kanseen. În timp ce traversau podeaua întinsă de abanos ştia că privirea lui Owain îl urmărea, dar atitudinea primarului rămase politicoasă. Plafonul sălii trimitea peste activitatea frenetică de dedesubt o strălucire bogată de lumină de zori de zi.

— Mergem să verificăm cum merge cartierul nostru, a spus Kanseen când au ajuns la baza scărilor. Privindu-i cum se îndreptau spre mesele de numărare ale Sampalokului, Edeard simţi un val de admiraţie pentru prietenii săi. Nu erau mulţi oameni pe care să-i arunci într-o astfel de poziţie şi să te aştepţi să reziste atât de bine. Dar Kanseen şi Macsen o făceau. Îmbrăcaţi în robele lor tivite cu blană, cu glugile atârnate peste umăr, chiar arătau de parcă se născuseră în acea poziţie. Poate că nu doar puterea psihică este un semn al învăţăturilor Madonei. Începu să urce pe scări. Owain şi Finitan îl priveau apropiindu-se.

Ca poliţist al oraşului, ar trebui să fii imparţial, îşi spuse el. *Salută-i pe amândoi şi apoi du-te înapoi la mesele Jeavons. La urma urmei, dacă Owain va câştiga, va trebui*

să lucrez cu el.

Faţa primarului afişa un zâmbet neutru de bun venit când Edeard ajunse în partea de sus a scărilor.

Politician!

Edeard înclină capul.

— Domnule Primar Owain, i-a spus el politicos apropiindu-se de Finitan. *Honious să-l ia, avea de gând să omoare oameni nevinovaţi ca să-şi păstreze poziţia. Nu aş putea să lucrez cu un asemenea om. El reprezintă tot ce e rău în Makkathran.*

Un flash scurt nepăzit de recunoştinţă scăpă dinspre gândurile lui Finitan, în timp ce Edeard dădea mâna cu Marele Maestru.

— Ştiţi cum merge numărătoarea, domnule?

— Am un mic avantaj, a răspuns Finitan. Nu atât de mare cât speram, dar se menţine.

După o jumătate de oră de discuţii chinuite şi umor forţat, toţi au privit cum Maestrul Funcţionarilor de supraveghere a votului din cartierul Ysidro se îndrepta spre scări şi păşea pe prima treaptă.

— Ysidro face întotdeauna un show din a fi primul care îşi finalizează numărătoarea, mormăi Topar. Este un cartier mic, dar au un amestec mare de populaţie. Este un indicator bun.

Maestrul îşi drese glasul.

— Începând de astăzi, Alanso a fost ales în mod legal ca Reprezentant în Consiliu al populaţiei din Ysidro. Şi de asemenea, pentru funcţia de primar, candidatul Finitan a obţinut cincizeci şi şapte la sută din voturi.

S-au auzit câteva aplauze răzleţe, apoi restul sălii s-a întors la numărat.

— Alanso este unul de-al nostru, a spus Topar. Mulţumesc, Madona.

Owain îl felicită cu graţie pe rivalul său pentru rezultatul anunţat, la care Finitan, la fel de plin de graţie, a răspuns că noaptea de abia începuse.

Fiacre şi Lillylight au fost următoarele care şi-au terminat numărătoarea, ambele revenind aproape în totalitate

Reprezentanţilor lui Owain, deşi votul pentru primar a fost sensibil egal. Jeavons, Silvarum şi Haxpen s-au orientat către suporterii lui Finitan (Balogg numărându-se printre ei), şi i-au dat acestuia un mare procent din voturi. Nighthouse şi Bellis i-au ales pe suporterii lui Owain, dar Myco, Vaji, Cobara şi Tosella i-au pus pe susţinătorii lui Finitan în Consiliu. Ei au ridicat, de asemenea, votul pe ansamblu pentru Finitan la şaizeci la sută. Atunci când rezultatele au venit de la Abad, Drupa, Igadi, Padova şi Fiacre, Owain avea doar un Reprezentant în plus, iar votul pentru Finitan a crescut de la şaizeci şi opt la sută. Zelda a ales ultimul Reprezentant al lui Owain. Pholas Park şi Lisieux Park s-au dovedit de partea lui Finitan.

— Am reuşit, şuieră Topar entuziasmat, când votul pentru Finitan a crescut la şaptezeci şi unu la sută.

— Oh, Madona, murmură acesta. Părea ameţit, dar nimic nu i-ar fi putut şterge zâmbetul de pe faţă.

Ilongo, Neph şi Drupa au raportat şi ele, crescând scorul lui Finitan cu încă un procent. Mai rămânea doar votul din Sampalok. Acesta nu ar mai fi afectat rezultatul acum, dar *conta.* Edeard se uită în jos, la cele opt mese unde erau numărate buletinele de vot, dorind să se termine odată. Kanseen şi Macsen se plimbau printre funcţionari, susţinându-i pe adjudecători. Au existat mai multe dispute la aceste opt mese decât în tot restul Sălii Malfit. Marele Maestru al Breslei Grefierilor însuşi s-a dus acolo de peste o duzină de ori în timpul nopţii pentru a decide cu privire la crucile mâzgălite. În cele din urmă, Maestrul Grefierilor desemnat să supravegheze numărătoarea pentru Sampalok s-a dus la baza scării şi a anunţat:

— Astăzi, Gregorie a fost ales în mod legal ca Reprezentant în Consiliu al populaţiei din Sampalok.

— Este al nostru, a şoptit Topar, nevenindu-i să creadă.

— Iar candidatul la primărie Finitan a întrunit cincizeci şi unu la sută din voturi, a încheiat el.

Mii de oameni aşteptau în Golden Park, în ciuda aerului rece al nopţii. A fost multă agitaţie după anunţarea

rezultatului votului din Sampalok. Suporterii lui Owain s-au dus abătuţi acasă, dând din cap cu consternare şi bolborosind dezaprobator în întuneric. Susţinătorii lui Finitan s-au deplasat nerăbdători până la Canalul de Centură. Un cordon de poliţişti tineri şi solizi au trebuit să se lupte pentru a-i împiedica pe câţiva dintre cei prea entuziaşti să cadă în apă.

Finitan a apărut în balconul cu vedere la Golden Park, iar aplauzele au atins niveluri asurzitoare. Şi-a început discursul de mulţumire, dar nu toţi adepţii îl ascultau. Sticlele erau trecute din mână în mână. Grupuri de muzicieni ambulanţi începuseră să cânte, îndemnând oamenii să danseze. Petrecerea din Golden Park avea să dureze până în zori.

Edeard era unul dintre cei care nu s-au deranjat să asculte discursul. El şi-a croit drum înapoi la conacul Culverit, unde îl aştepta Kristabel, şi au sărbătorit în felul lor.

Kristabel îl făcu pe Edeard să aştepte. Nu-i venea să creadă. Tradiţia era un lucru, dar el stătea în faţa Bisericii Madonei cu televederea oraşului fixată pe el, în timp ce minut după minut treceau lent într-o singurătate dureroasă. Tradiţia spunea că mirelui nu-i era permis să-şi folosească propria televedere pentru a verifica şi a vedea dacă mireasa era pe drum. Aşa că stătea acolo şi îndura.

Mirosul de polen – dulce atunci când el şi Dinlay intraseră în biserică – era acum copleşitor, ameninţând să-l facă să lăcrimeze. Se părea că jumătate din Câmpia Iguru fusese deposedată de frunze pentru a decora biserica uriaşă. Trupa de la Breasla Muzicienilor cânta şi cânta, repetând aceeaşi melodie, care devenise mai mult un bocet de înmormântare. Când aceleaşi note teribile au început încă o dată, a scrâşnit din dinţi, dorindu-şi să fi pledat mai insistent pentru ca Dybal să cânte pentru el, dar prietenul său alesese să cânte la recepţia din seara aceea. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. În faţa lui, statuia de marmură albă ca zăpada, înaltă de nouă metri, a Madonei

se uita în jos nevinovată, cu braţele înălţate, chemându-i pe Lorzii Cerului pe Querencia. Sculptorul îi făurise o expresie enigmatică. Era aproape ca şi cum şi-ar fi privit congregaţia pentru a o judeca. Desigur, oricine stătea în faţa stranelor – curios, exact pe locul unde trebuia el să aştepte – părea subiectul dezaprobării ei. Mutându-se de pe un picior pe altul, se gândi că ea trebuie să fi ştiut că într-o zi Edeard se va căsători în biserica ei, că premoniţia ei o avertizase cu privire la sacrilegiu. Altfel, de ce l-ar privi cu atâta asprime?

Un alt minut pierdut. Mintea lui începu să evoce tot felul de orori care ar fi putut-o asalta pe Kristabel. Ştia că a plecat de la conacul Culverit, tradiţia îi permitea măcar atât. Aceeaşi tradiţie care susţinea că miresei îi era permis să se răzgândească doar între casa ei şi biserică.

Dar Kristabel nu i-ar face una ca asta. Deci, ar fi putut fi asasinată, sau răpită, sau poate gondola s-a răsturnat. Deoarece Kristabel nu l-ar abandona. Deci, unde Honious era?

Edeard a început să trişeze, folosind simţurile oraşului pentru a examina biserica. *Nu televederea. Aşadar, nicio încălcare a tradiţiei. La naiba, până şi eu gândesc ca un avocat acum.* Aproape fiecare Mare Familie din Makkathran era reprezentată. Excepţiile notabile erau Stăpâna Florrel, care reclamase o durere de cap cu o oră înainte de începerea slujbei, scuzându-şi astfel absenţa. Cei din familia Gilmorn erau, de asemenea, absenţi, la fel ca şi Norret, cea a locotenentului Eustace. Căpitanul Larose, însă, era acolo şi părea amuzat de disconfortul Mergătorului-Pe-Apă. Marele Maestru Owain stătea în stranele rezervate demnitarilor breslelor. Pierderea alegerilor nu părea să-l fi afectat deloc. Continua să-şi păstreze atitudinea distantă la fiecare întâlnire. Macsen şi Kanseen erau aproape invizibili printre Maeştrii Cartierelor, hainele lor colorate amestecându-se cu ale celorlalţi. Deşi nu se vedea Kanseen, în ultima vreme începuse să facă unele comentarii acide referitor la cine va ajunge primul, conacul sau copilul. Secţiunea rezervată familiei mirelui era neobişnuit de mică, dar Kristabel alocase mai multe strane

pentru propria familie şi prieteni. Edeard gândea însă că era suficient de bine susţinut de o duzină de poliţişti şi de Bijulee şi Dybal, şi Setersis, şi Isoix, şi Topar şi alţii pe care îi întâlnise de când se afla în oraş, în frunte cu primarul Finitan însuşi. Singurul său regret real era Salrana, care trimisese o scrisoare politicoasă de scuze, susţinând că atribuţiile sale nu îi permiteau să participe. Ea era cea mai apropiată de familia lui, dar din ziua exilului se înstrăinaseră complet. Fiecare încercare de împăcare pe care o făcuse fusese respinsă. Ştia că se afla încă la biserica din Ysidro, îndeplinindu-şi cu evlavie atribuţiile. De cele câteva ori când o căutase cu televederea fusese întristat de modul în care bucuria părea să fi dispărut din viaţa ei. Îmbătrânise în mod inexplicabil, devenind retrasă şi sumbră. Aceasta era o Salrana mai rece, mai hotărâtă.

Regretă privirile aruncate pe furiş şi renunţă. Spre uimirea sa, a trebuit să admită că şi ea se schimbase, la fel ca el. Salrana şi Edeard, care trăiseră în Ashwell, dispăruseră pentru totdeauna acum.

Sunetul aplauzelor pătrunse în biserică, iar inima lui Edeard începu să bată mai repede. Mariajul lor nu era o sărbătoare oficială, deşi, când ajunseseră el şi Dinlay, în faţa bisericii era o mare de oameni.

În sfârşit! Trupa de muzicieni îşi întrerupse cântecul mizerabil. Auzi foşnetul de stofă când corul novicelor se ridică în picioare. Apoi, lumina se schimbă perceptibil în timp ce uşile mari se deschideau. Dinlay se apropie de el, zâmbind larg.

— Prea târziu să se răzgândească acum, îi murmură lui Edeard.

Răspunsul nimicitor se pierdu în timp ce organistul începea marşul de nuntă. Edeard nu mai auzise clapele gigantice cântând până atunci, sunetul era copleşitor. Apoi novicele şi-au început melodia de acompaniament. Era deopotrivă îngrozit şi euforic.

Julan se apropie de el, mândria lui strălucind cu puterea soarelui în zori. Iar *ea* era acolo, alături de el. Edeard aproape scânci de uşurare. Mirnatha chicoti văzându-i

expresia. Fetiţa purta o rochie roz cu alb, care o transforma într-o fermecătoare şi dulce creatură de basm, o imagine stricată numai atunci când îi trimise zâmbetul ei răutăcios.

Rochia de mireasă a lui Kristabel era o creaţie din dromătase crem-auriu tivită cu albastru-regal pe care sclipeau flori-geme de smarald. Trena sa părea să se întindă pe jumătate din lungimea culoarului. Îi văzu capul întorcându-se pe sub voal, cu ochii strălucindu-i prin dantelă. Apoi Pythia a venit în faţa lor cu un zâmbet blând şi impunător. Organistul îşi încheie imnul bubuitor.

— Bun venit tuturor în această zi atât de fericită, a spus Pythia întregii adunări.

Julan şi Kristabel au ridicat vălul miresei. Părul i se revărsa ca nişte unde de mătase de aur. Edeard nu putea să creadă că cineva atât de perfect se afla în faţa lui la propria sa ceremonie de nuntă. Cu siguranţă trebuia să fie vreo fantezie ameţită de după ultima noapte în Ashwell, un moment de iluzie fericit înainte de moarte, după ce fusese lovit de gloanţe.

Kristabel îi luă mâinile într-ale ei şi i le strânse liniştitor.

— M-ai aşteptat mult timp? l-a tachinat ea.

— Toată viaţa mea, i-a răspuns sincer.

Şi-au petrecut luna de miere la cabana de muroak a familiei Culverit de pe coastă, unde au rămas jumătate de lună singuri. Douăzeci de zile de încântare.

De data aceasta erau însoţiţi de mai mulţi servitori, care le ofereau mâncăruri excelente şi servicii discrete. Sfârşitul verii se apropia, dar vremea era încă fierbinte. Aerul umed de deasupra golfului abia se clinti cât timp au stat acolo. Ca şi înainte, au făcut plimbări leneşe de-a lungul coastei. Au înotat în apa caldă şi s-au sorit pe plajă până s-au bronzat amândoi într-un maro-auriu închis. Edeard îşi încercă mâna la pescuit, dar nu avea răbdare. Au învăţat să navigheze cu un iaht mic, cadou de nuntă de la Charyau. Au făcut chiar câteva excursii pe mare în satele de pescuit din apropiere, în apele din fericire calme.

— Cred că va trece ceva timp până să ne aventurăm în

circumnavigaţia despre care vorbeam, a recunoscut Edeard seara, după prima lor călătorie pe mare, la trei kilometri de-a lungul ţărmului.

De cealaltă parte a mesei, Kristabel a râs, arătându-se de acord, învăluită de vâlvătaia de aur a apusului de soare. Amândoi hotărâseră de la început să-şi rezerve un timp doar pentru ei. Au evitat să vorbească despre viaţa oraşului şi despre politica sa. Prea mult din ultimele patru luni fuseseră cheltuite pentru instalarea lui Finitan ca primar, pentru a convinge vechea gardă să adopte politicile sale de consolidare, pentru întărirea sistemului judiciar şi pentru consolidarea determinării şi eficacităţii poliţiei. Lucrurile păreau să funcţioneze. Toată lumea raporta afaceri bune. Odată umbra de teamă şi nesiguranţă înlăturată, oamenii petreceau din nou cu încredere.

Primele luni ale lui Finitan ca primar erau considerate deja un succes. În Makkathran. În provincie, lucrurile nu erau atât de plăcute. Veştile aduse de Topar la începutul anului deveniseră informaţii comune. Chiar şi prezicerile sale de rău-augur păreau acum optimiste. Bandiţii care se limitaseră atât de mult timp la provinciile de vest făceau acum incursiuni lungi spre est. În primăvară, provincia Rulan se confruntase cu un exod uriaş, deoarece raidurile deveniseră un eveniment săptămânal. Apoi, provincia Worfolk a raportat mai multe caravane prinse în ambuscade pe drumuri altădată sigure. Lanţurile muntoase din interior erau refugii ideale pentru bandele care cutreierau, lovind sate şi oraşe. După câte un raid, se refugiau pe terenul înşelător şi neospitalier, dispărând din faţa şerifilor şi a miliţienilor trimişi să-i vâneze.

Ceea ce-l îngrijora pe Edeard era distanţa mare la care se înregistrau aceste episoade. Makkathranul afla despre ele la câteva luni după ce se produseseră. Nu aveau nicio idee despre ceea ce se întâmpla în prezent la marginea Câmpiei Iguru, sau cât de aproape de oraş se aventurau bandiţii.

La doar două luni după alegeri, primii refugiaţi din Munţii Ulfsen au început să se prelingă în Makkathran, vorbind în şoaptă despre arme ciudate şi puternice. Arme care ar

putea învinge un întreg pluton de cavalerie. Bilanţul victimelor oficiale din regimentele de miliţie trimis de Owain pentru a-i ajuta pe guvernatori a început să crească. Oamenii au observat că numărul de servicii funerare generos organizate de Marile Familii pentru ofiţeri a crescut brusc. Nimeni nu a dat vina pe Finitan, dar el a început să se confrunte cu întrebări despre ce intenţionează să facă cu privire la situaţia care se înrăutăţea dincolo de Câmpia Iguru.

Toate acestea Edeard le lăsase în urmă în favoarea zilelor însorite, lenevind pe nisip şi bând vin rece. Şi pentru nopţi la fel de fierbinţi, de făcut dragoste cu Kristabel. A venit apoi ziua în care personalul şi ge-maimuţele au ambalat grămada de saci şi de lăzi şi au luat-o înapoi spre casă. A rămas tăcut în timp ce mergeau de-a lungul drumului larg de coastă, gândindu-se cu ce veşti va fi întâmpinat de îndată ce va ajunge din nou în oraş.

— Mă vei avea în continuare pe mine, a spus Kristabel cu fermitate.

Edeard ieşi din reverie.

— Poftim?

— Nu am schimbat niciun cuvânt pe ultimii trei kilometri. A fost atât de oribil?

— Nu! Asta e problema, aş fi vrut să poată dura la nesfârşit. O mare parte din mine nu vrea să mă întorc.

— Nici eu. Încercă un zâmbet, dar mulţumirea obişnuită lipsea. Nu cred că am rămas însărcinată.

— Ah.

— Se spune că sucul de vinak rămâne în sânge o vreme, după ce nu-l mai iei. După încă o lună va dispărea şi vom avea succes.

El o cuprinse cu braţul.

— Promit să-mi dublez eforturile când ajungem acasă. Se opri brusc, apoi zâmbi. Acasă.

— Da, a spus ea cu aceeaşi bucurie. Noi doi, împreună.

— Singur, în afară de familia ta şi de două sute de slujitori. Dar ce, Honious! Vom încerca să scoatem ce e mai bun din asta.

Ea îl ciupi cu a treia mână.
— Te simţi vinovat în legătură cu asta, nu-i aşa?
— Nu vinovat… doar neobişnuit. Îşi aduse aminte de ceea ce îi spusese Kanseen pe balconul de la Bea’s Bottle. Sunt sigur că mă voi obişnui în cele din urmă, nu poate fi atât de greu.
— Ştii, dacă Finitan ar fi pierdut, eu chiar te-aş fi urmat într-un sat la marginea sălbăticiei.
El o sărută.
— Iar Mirnatha ar fi devenit Stăpâna Haxpenului.
— Oh, Madona! Kristabel îşi duse brusc mâna la gură. Nu m-am gândit la asta. Adio, atunci, te duci singur în sălbăticie.
S-au îmbrăţişat mai strâns.
— Am vrut să rămân gravidă, a spus ea. Ar fi atât de frumos ca băiatul lui Kanseen să aibă un tovarăş de joacă. Copiii noştri ar putea creşte împreună.
— Kanseen mai are încă o lună şi jumătate până să nască. Iar tu vei rămâne gravidă de mai multe ori. Copiii noştri se vor juca cu cei ai familiei Maestrului din Sampalok.
Ea a dat din cap, îngăduindu-i să o convingă.
— Ce se va întâmpla cu bandiţii şi provinciile?
El a oftat.
— Nu ştiu. Încă nu ştim de unde îşi obţin armele. Asta e adevărata cauză a conflictului.
— Finitan o să te roage să te duci acolo, nu-i aşa?
— Probabil.
— Trebuie să mergi dacă e un lucru bun.
— Nu vreau să te las singură.
— Ştiu. Dar, Edeard, nu-ţi doreşti pentru copiii noştri să trăiască într-o lume sigură?
— Desigur.
— Deci, nu se pune problema unei alegeri, nu-i aşa?
Edeard nu-i răspunse. Avea dreptate, desigur, ceea ce făcea disputa inutilă. Având în vedere calea pe care şi-o alesese, unele lucruri erau inevitabile.

Cel puţin în oraş nu se schimbase nimic atunci când s-au

întors. Trăsura şi caii au fost conduşi la grajdurile Culverit din Tycho, iar ei au luat o gondolă a familiei până la conacul zigurat. Julan şi Mirnatha îi aşteptau pe platforma de acostare, amândoi la fel de entuziasmaţi.

— Mi-ai lipsit atât de tare, a ţipat Mirnatha, îmbrăţişându-şi sora.

— Şi tu mie, i-a răspuns Kristabel.

— Cum a fost?

Edeard şi Kristabel au reuşit să evite să se uite unul la celălalt.

— O vacanţă frumoasă şi odihnitoare, i-a explicat Kristabel surorii ei mai mici.

— Serios? Eu mereu mă plictisesc îngrozitor după doar o zi la cabană. Ce aţi făcut în tot acest timp?

Îi aruncă lui Edeard, cu ochii larg deschişi, o privire plină de interes nevinovat. Care nu-l păcăli nicio secundă.

Julan îşi drese glasul.

— Să mergem să inspectăm etajul al zecelea acum.

Stafful şi ge-maimuţele fuseseră extrem de ocupate după nuntă. Reorganizarea agonizantă a familiei gândită de Kristabel fusese pusă în aplicare. Toată lumea schimbase apartamente şi etaje. În cele din urmă, paisprezece seturi de rude se mutaseră. Mai mult decât cele desemnate iniţial, dar erau planificate o mulţime de noi căsătorii în rândul rudelor care ocupau al cincilea şi al şaptelea etaj, ceea ce ar fi creat o lipsă de spaţiu în următorii doi ani. Unele dintre familiile de la nivelul al treilea au decis să nu aştepte. Julan s-a oferit să le construiască noi conace pe terenurile Culverit aflate dincolo de Iguru.

Cu toată sinceritatea, Edeard nu remarcă prea multe schimbări în mobilierul şi accesoriile de la etajul al zecelea. Marile saloane şi camere de primire erau la fel ca înainte, iar toate operele de artă şi antichităţile familiei se aflau în aceleaşi poziţii pe care le ocupau de secole. El şi Kristabel urmau să preia apartamentul Maestrului de la Julan, care fusese deja eliberat; nu făcu niciun comentariu referitor la patul standard Makkathran şi la bazinul pentru scăldat. Acestea puteau fi remodelate destul de uşor. Câteva din

lucrurile sale din vechiul apartament fuseseră lăsate într-unul dintre birourile goale. Când s-a uitat la cele câteva cutii în comparaţie cu ceea ce acumulase familia Culverit timp de peste două milenii, a început să se simtă din nou intimidat de noile sale rude.

— O să-l faci în curând al tău, a spus Julan încurajator, când surprinse expresia lui Edeard.

— Da, domnule.

— Am primit camerele unchiului Dagnal, a zis Mirnatha bucuroasă. Şi tata a spus că aş putea avea mobilier şi perdele noi.

— Dacă este nevoie, a spus Julan în grabă.

— Vino şi arată-ne atunci, i-a cerut Kristabel, întinzând o mână.

Edeard le urmă şi ieşi din apartamentul Maestrului, aruncând o ultimă privire în dormitorul principal octogonal cu patul său mare circular. Camera era goală, în afară de un covor maro pufos, câteva dulapuri şi cufere simple. În dressingul alăturat se aflau toate hainele lui Kristabel. Nu putu să nu-i compare simplitatea cu modul în care ea îşi decorase camera de faţă de pe hol.

Poate o să-mi permită să am un cuvânt de spus în modul în care ne vom aranja dormitorul. M-aş putea oferi să-i modelez un duş şi o toaletă adecvată şi să fac lumina albă. Ideea de a-şi petrece următorii două sute de ani dormind în ceva atât de *pufos* cum crease ea înainte era descurajantă.

Au petrecut după-amiaza împreună cu menajera de la etajul al zecelea discutând despre modificările ce mai trebuiau făcute. Mai mulţi meşteri dulgheri au fost chemaţi pentru a pregăti schiţele pentru mobilierul pe care Kristabel voia să-l comande. Edeard s-a simţit uşurat când ea a redus numărul draperiilor şi al accesoriilor pentru dormitorul lor şi a găsit în cele din urmă curajul de a face propriile propuneri de schimbări. Meşterii au încercat să nu se arate prea evident contrariaţi atunci când le-a explicat că duşul putea merge oriunde şi că putea avea orice dimensiune. De fapt, modificarea structurii întregului etaj ar fi o chestiune simplă pentru el dacă ea ar fi acceptat să aştepte să se ajusteze

pereţii. Kristabel concedie pe toată lumea când el a început să-i explice asta.

— Nu m-am gândit să modific atât de mult lucrurile, a recunoscut ea. Nimic nu se schimbă niciodată în Makkathran.

— Acum se poate. Privi în jurul salonului mare în care se aflau. De fapt, ce zici de ceva mai multe ferestre aici? Să lăsăm mai multă lumină înăuntru?

— Dar scările principale? a întrebat ea emoţionată. Poţi să le schimbi? Cele din noul conac al lui Kanseen sunt de fapt utilizabile.

— Credeam că nu mai întrebi.

Julan şi Mirnatha au lipsit ostentativ de la cina din grădina de la etajul al zecelea în acea seară, făcând un spectacol întreg şi spunând cât de mult doreau să mănânce cu familiile de la nivelul al nouălea.

— Nu va dura, a spus Kristabel în timp ce sorbeau un vin alb spumant sub o copertină mare şi albă de voal. Lumânări lungi fuseseră aprinse între ghivecele cu orhidee şi jardinierele pline de regina-nopţii. Luminile portocalii ale oraşului începeau să strălucească în amurg, lungind umbrele. Edeard nu-şi putea imagina un cadru mai romantic. Nicio mulţime de cetăţeni ai Makkathranului, se pare. Amândoi au trebuit să arunce o ceaţă de izolare pentru a îndepărta televederile curioase.

— Dar putem profita pentru câteva zile, a spus el.

Era aproape o rugăminte.

— Trebuie să te întorci la secţia Jeavons mâine. Tu eşti căpitanul, la urma urmei. Şi Finitan va dori să vorbească cu tine, iar Macsen va avea o duzină de probleme.

— Ştiu. Au fost foarte politicoşi că nu ne-a apelat azi.

— Am televorbit cu Kanseen mai devreme. Mi-a spus că conacul e aproape complet, din câte îşi poate da ea seama. Ar vrea ca tu să confirmi că s-a terminat creşterea ca să poată începe să-şi comande accesoriile şi materialele.

— Bine, a spus el fără tragere de inimă. Voi verifica mâine.

Mâna ei coborî pe a lui.

— Mai avem seara asta.

— Şi fiecare noapte.

— Ştii ce vreau să spun. Mâine, noile noastre vieţi vor începe cu adevărat.

— Ştiu.

— Dar mai sunt câteva ore până atunci.

Când Edeard a intrat în secţia Jeavons la prima oră în dimineaţa următoare, constată că Dinlay făcuse faţă admirabil în timpul absenţei sale. Era aproape iritat de asta, dar nu te puteai pune cu documentele. Iar Dinlay fusese foarte meticulos şi înregistrase totul. Aruncând o privire la noile grafice agăţate în biroul său, Edeard văzu că patrulele ieşiseră la timp, listele de serviciu erau completate, banii alocaţi şi cheltuiţi, calendarele stabilite. Fuseseră făcute arestări, dar în ultimul timp poliţiştii aveau tendinţa de a emite avertismente pentru orice ticăloşie descopereau. Se întâmpla destul de des. Numai recidiviştii erau aduşi acum în faţa judecătorilor. Formarea stagiarilor mergea, de asemenea, bine. Chiar şi Marcol se părea că avea să treacă examenele la timp pentru absolvirea de luna viitoare.

— Deşi este puţin probabil, a recunoscut Dinlay. S-a făcut un pariu, dacă vrei să pui jos nişte bani.

— Nu cred că ar fi potrivit, a spus Edeard. Nu era chiar comentariul pe care îl aştepta de la prietenul său. Dar nu-i putea găsi nicio altă vină. Deci, ce altceva s-a întâmplat?

— A fost linişte de fapt. În oraş cel puţin. Primim încă refugiaţi, ceea ce generează o mulţime de discuţii despre modul în care sunt repartizate clădirile rămase goale. Oamenii voiau să-şi mute acolo copiii.

— Nu ştim cât de multe locuinţe neocupate există? Vreau să spun, acest lucru va fi o problemă?

— Mă aştept ca Breasla Grefierilor să cunoască numărul lor real.

— Sunt sigur că ştiu, par să ştie absolut totul. Şi, oricum, e problema lui Finitan, nu-i aşa?

— Da. Ai dreptate.

Edeard stătea în spatele biroului moştenit de la Ronark.

Ca şi încăperea, era întunecat şi funcţional. Sincer, un pic monoton şi deprimant pentru gustul lui. Privi în jur, la zidurile înalte, uşor curbate, cu ferestrele lor mici şi ovale. Nu era de mirare că era atât de sumbru. Materialul oraşului era de un maro murdar cu dungi ciudate verticale roşietice, ca şi cum cineva ar fi vărsat vopsea colorată peste ele cu mult timp în urmă.

Dinlay plecă să conducă o echipă în patrulare. Edeard începu revizuirea jurnalelor secţiei. Nu avea niciun rost, biroul îl tot distrăgea. Se concentră până la gândurile oraşului şi făcu unele sugestii de modificare. Extinderea ferestrelor, schimbarea culorilor pereţilor într-un albastru-pal plăcut, adaptarea rozetelor de iluminat ca să strălucească alb. Cam la fel cum făcuse la etajul al zecelea al conacului Culverit în acea dimineaţă. Aici schimbările vor fi terminate într-o săptămână, dar acasă vor dura mai mult. Kristabel încă cocheta cu ideea de a schimba întregul aspect.

Chiar şi după ce a început schimbările din birou, jurnalele tot nu-l interesau. Îşi trimise televederea la Palatul Orchard.

— Chiar mă întrebam cât îţi va lua, a spus Finitan.

Sanctuarul oval nu se schimbase. Edeard se aşteptase ca Finitan să-şi pună amprenta imediat, dar la o săptămână după alegeri acesta spusese că are lucruri mai importante la care să se gândească decât mobilierul. Aşa că biroul imens era încă acolo, în mijloc, cu furnirul său întunecat şi lucios strălucind ca oglinda. Scaunul înalt, căptuşit cu catifea, din spatele lui era tot o relicvă a lui Owain. Dar Edeard a recunoscut cupele de argint în care ge-cimpanzeii turnau ceaiul. Iar fostul primar nu folosise genistari aici.

Finitan adusese leagănul de ou de genistar din biroul său din Turnul Albastru. Dar aici era aşezat gol pe birou. Topar se aşeză lângă Edeard, refuzând însă ceaşca de ceai.

— Ei bine, a început Finitan, am reuşit să supravieţuim douăzeci de zile fără tine.

— Da, domnule, a spus Edeard.

— Oraşul nu prea mai este o problemă. Oamenii par să-

mi fi acceptat conducerea fără prea multă rezistenţă.

— Cu siguranţă că da. Kristabel se plânge de cât de mult timp va dura să i se facă mobila pe care a comandat-o. Meşteşugarii sunt extrem de solicitaţi acum. Este la fel peste tot în Makkathran. Oamenii îşi cheltuiesc din nou banii. Au încredere în dumneavoastră, domnule.

— Îi cer scuze soţiei tale. Finitan puse paharul jos şi se uită stânjenit la Edeard. Din păcate, actualul val de bunăstare şi noroc al oraşului nu a ajuns şi dincolo de Câmpia Iguru.

Edeard a dat scurt din cap.

— Ştiu.

Topar aruncă o ceaţă de izolare puternică.

— Am trimis iscoade în provincii, a spus el. Oameni buni: foşti poliţişti, şerifi, chiar şi câţiva ofiţeri de rezervă din miliţie. Oameni care ştiu cum să aibă grijă de ei înşişi, oamenii pe care mă pot bizui.

— Am vrut să ne facem o imagine a acestor raiduri blestemate, a spus Finitan. Să vedem dacă există un tipar în spatele lor, un scop.

— Aici devine ciudat, a adăugat Topar. Dacă încearcă să ne înmoaie pentru a ne invada, au ales o cale foarte ciudată. Nu s-au mai înregistrat raiduri ale bandiţilor în toată provincia Rulan de la mijlocul verii. De fapt, partea de vest pare să fi scăpat de orice tulburare. S-au mutat constant spre est, prin trei mari lanţuri muntoase, cauzând o mulţime de daune şi stârnind un val de frică şi de zvonuri. De fapt, acesta este cel mai mare inamic al nostru acum. Orice litigiu care duce la violenţă este atribuit raidurilor de răufăcători, de la proprietarii de terenuri care se luptă cu braconierii până la o încăierare într-o tavernă, atât de puternică le este reputaţia. Este greu să determini ce este real şi ce nu este. Guvernatorii din provincii nu sunt de încredere, nici în condiţii normale. Iar acum, orice ceartă neînsemnată este un motiv pentru a adresa petiţii Makkathranului ca să trimită miliţia.

— Faptul că Owain a trimis regimente cu atâta uşurinţă înainte nu ne ajută deloc, a spus Topar. Aşteptările pentru

sprijin din partea oraşului au atins un nivel mult prea mare.

— V-a lăsat un adevărat dezastru, a spus Edeard.

— Da. Asta e politica şi era de aşteptat. Dar am analizat cu mare atenţie informaţiile care se pot confirma. Rezultatul este îngrijorător.

— În ce fel?

— Practic, am realizat că există şase grupuri principale de bandiţi, a spus Topar. Două se deplasează de-a lungul Munţilor Ulfsen. Unul foloseşte lanţul Komansa drept acoperire. Două au început în Munţii Gorgian, deşi unul dintre acestea se îndreaptă acum spre nord-est, de-a lungul Yorarn. Iar ultimul terorizează Sastairs peste tot până la provinciile de coastă din sud.

Edeard închise ochii, încercând să-şi imagineze ceea ce tocmai i se spusese pe o hartă a ţinuturilor cunoscute.

— Se răsfiră mult, deci.

— Prefer termenul „împrăştie”, a spus Topar. Suntem practic o societate paşnică, şi impactul lor fizic este minim, având în vedere dimensiunea zonelor în cauză, dar starea de tulburare şi îngrijorare pe care o cauzează este aproape universală.

— Şi atunci ce fac ei?

— Un ultim lucru. Finitan scoase o bucată de hârtie pe birou şi începu să citească. În provincia Plax au fost raiduri în Payerne, Orastrul, Oki, Bihac şi Tikrit. Toate sate sau mici oraşe. Conacele şi terenurile lor de la Stonyford, Turndich, Uxmal, Saltmarch, Klongsop, Ettrick şi Castlebay au înregistrat, de asemenea, pagube importante în ultimele două luni. Îi aruncă lui Edeard o privire semnificativă. Îţi sună vreun clopoţel în minte?

— Am auzit de conacul Uxmal, e proprietatea familiei Culverit. Cred că este o zonă de păşunat, ei cresc oi acolo.

Avea un sentiment neplăcut pentru că una dintre familiile de la etajul trei plecase acolo pentru a-şi face o nouă casă.

— Într-adevăr. Fiecare dintre aceste proprietăţi aparţine unui aliat de-al meu, a spus Finitan. Aliaţii şi susţinătorii mei au, de asemenea, active considerabile în sau în jurul satelor vizate.

Edeard îngheţă.

— Cum ar putea şti bandiţii asta?

— Le-a spus cineva, a răspuns Topar. Cineva care a efectuat o căutare completă prin registrul oficial al Trezoreriei.

— Ne-a luat ceva timp să ne dăm seama, a spus Finitan. Toţi cei pe care i-am întâlnit la o petrecere sau la o cină se plângeau de pierderile suferite. Nu am auzit nimic altceva. Am crezut că invazia a început deja până când am realizat că aliaţii mei fuseseră cei vizaţi.

— Madona!

— Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea cine sunt ei şi ce fac de fapt.

— Trebuie să aibă colaboratori în oraş, a spus Edeard şocat.

— Cel puţin, a răspuns Topar, schimbând o privire îngrijorată cu Finitan. Se pune, de asemenea, problema armelor. Dacă nu există un alt oraş egal cu noi…

— Nu, a spus Edeard. Breasla Armurierilor… *Au avut tot timpul armele cu ţeava lungă. Dar cine le-a furnizat bandiţilor arme cu foc repetitiv a ucis Ashwellul.*

— Prea devreme pentru a aduce o asemenea acuzaţie, a replicat brusc Topar. Şi nu avem niciun fel de dovadă.

— De aceea am făcut apel la tine, a spus Finitan. Ştiu că o mare parte din putere îţi vine de la relaţia pe care o ai cu oraşul în sine, dar ai în continuare cea mai mare capacitate psihică pe care am cunoscut-o vreodată.

— În urmă cu o săptămână, a venit un raport despre un raid pe Northford, a intervenit Topar. Este un sat din Munţii Donsori, Edeard, la doar patru zile călare de Makkathran, pentru numele Madonei. S-au folosit arme cu foc repetitiv. Ştim sigur asta. Unul din grupurile din Munţii Ulfsen trebuie să se fi extins spre est în ultima lună.

— Dacă l-am putem captura pe unul dintre ei în viaţă, explică Finitan, am putea afla exact ce se întâmplă sau cine îi ajută.

— Am de gând să iau un grup mic din cei mai buni oameni pe care îi cunosc şi în care am încredere, a spus

Topar. Vom avea ge-vulturi şi ge-lupi şi cele mai bune pistoale disponibile. Chiar şi aşa, nu ne-ar strica ajutorul tău.

— Oh, Madona. Edeard îşi puse ceaşca de ceai rece înapoi pe birou. Când plecăm?

În ciuda tuturor lucrurilor prin care trecuse în Makkathran, oraşul îl moleşise, a recunoscut Edeard a doua zi. O viaţă uşoară era o capcană în care era uşor să cazi. Viaţa la drum era un memento brusc al felului în care obişnuia cândva să trăiască. Să facă tabără în fiecare noapte. Să aibă grijă el însuşi de genistari, în loc să ceară asta unui servitor. Să adune lemne pentru a face focul. Să-şi facă de mâncare. Să doarmă sub o pătură şi o cuvertură impermeabilă sub cerul împânzit de nebuloase. Şi aşa era destul de frig. Dar, după a treia zi, nu au mai avut nici măcar un foc, de teamă că vreun grup de bandiţi l-ar putea observa, şi se aflau deja sus în Munţii Donsori.

Dar cu asta se descurca mai bine decât Dinlay şi Macsen. Erau *cu adevărat* băieţi de la oraş. Aşa că îşi atenuă propriul disconfort, bucurându-se de al lor.

În a treia noapte după ce ieşiseră pe Poarta de Nord au campat pe unul din versanţii Muntelui Iyo, la o jumătate de zi călare de drumul principal prin munţi. Traficul era aglomerat, o mulţime de caravane şi căruţe şi trăsuri zăngănind de-a lungul căilor pavate cu dale late şi care şerpuiau pe pantele accidentate. Dar toate erau însoţite de haite de ge-lupi. Călătorii mai bogaţi aveau, de asemenea, proprii lor paznici. Mai erau şi patrulele zilnice ale echipelor miliţiei locale. Cei din grupul lui Edeard mergeau deghizaţi în negustori, ceva destul de comun de văzut pe drumuri. El şi Topar erau însoţiţi de Boloton, un fost şerif din Oki care îşi petrecuse peste jumătate din cei şaptezeci de ani ai săi patrulând în zona rurală. Cel de-al doilea companion al lui Topar era Fresage, un bărbat uriaş al cărui trup era tot numai muşchi, un alt tip care trăia în aer liber şi care fusese membru al unei miliţii de provincie din sud, iar timp de zece ani servise ca gardă de coastă. La rândul său, era bun

prieten cu Verini, născut într-o familie de caravană, care îşi luase o pauză de zece ani de la eternele rute comerciale pentru a căuta noi pieţe şi pentru a învăţa drumurile din diferite teritorii. Era apoi Larby, care avea manierele unui fiu de Mare Familie, dar care se simţea confortabil cu viaţa nomadă şi ştia să mânuiască un pistol. Le spusese puţine despre trecutul lui, dar Edeard bănuia că servise familiile într-un mod nu prea diferit de Argian.

Şi cu asta, rămâneau doar Dinlay şi Macsen pentru a le completa numărul. Până la sfârşitul primei zile, cu trupul dureros de cât călărise, Edeard începu să-şi spună că nu ar fi trebuit să le ceară să-l însoţească. Macsen se dovedise a fi deosebit de dificil de convins. Era, în mod firesc, îngrijorat pentru Kanseen, care trebuia să nască în câteva săptămâni. Cu toate acestea, au îndurat şi au învăţat destul de repede de la ceilalţi. Nu faptul că nu s-ar adapta îl preocupa pe Edeard. Principala sa îngrijorare era că lipseau toţi trei din Makkathran. Un astfel de lucru ar fi vizibil pentru orice minte bănuitoare. Cineva cu o poziţie înaltă în guvern şi care colabora cu bandiţii i-ar putea avertiza – chiar dacă n-ar şti exact în legătură cu ce. Şi ar fi dificil să trimită vorbă aici, înaintea grupului lui Topar.

În timp ce înaintau, principala lor sursă de informaţii erau ceilalţi călători. Nici măcar nu trebuia să pună întrebări dificile. Cei care erau frecvent pe drumuri aveau informaţii de neegalat. Zvonurile despre un grup de bandiţi erau numeroase. Mai fusese un raid după Northford, în cătunul Regentfleet. Cinci familii ucise şi clădirile incendiate. Guvernatorul local ceruse ajutorul regimentelor de miliţie ale Makkathranului pentru a-i prinde pe răufăcători. Regentfleet se afla incomod de aproape de Sandmarket, capitala provinciei.

— Se îndreaptă, deci, spre sud, a spus Topar, atunci când a auzit pentru prima dată vestea despre Regentfleet.

Motiv pentru care au părăsit în cele din urmă drumul principal pentru a pătrunde singuri pe terenurile înalte. Era greu de înaintat, chiar şi pentru stoicii ge-cai, un tip care îmbina calităţi de mare rezistenţă cu cele de viteză. Nu

erau la fel de rapizi precum caii tereştri, dar aveau totuşi puterea de a păstra un ritm de mers constant chiar şi pe pantele stâncoase, departe de drum.

Topar i-a condus de-a lungul marginii pădurilor care dominau pantele de mijloc. Păduri de copaci kalkand înalţi şi fusiformi, al căror frunziş albastru-auriu se răsucea în spirale strânse iarna.

În a treia zi au făcut tabăra sub ramurile mari şi lăsate care picurau o sevă neplăcută ceroasă din conurile lor cu spori stacojii proaspăt înfrunzite. Un mic pârâu se prelingea pe o parte, îngăduind cailor şi ge-lupilor să se adape. În acea noapte şi-au trimis ge-vulturii să dea târcoale în jurul piscurilor şi să coboare în picaj prin văi. Păsările mari aveau o abilitate pe care Edeard nu o cunoscuse până atunci, respectiv o vedere de noapte aproape perfectă. Nu erau culori în imaginea pe care o primea de la ei: lumea peste care zburau era scăldată în nuanţe de gri, dar contururile erau clare şi reale. Edeard putea vedea alergând creaturi mici, perfect vizibile însă pentru păsările care alunecau în tăcere deasupra lor.

— Eşti încă tânăr, poţi deveni încă ucenic la Turnul Albastru, i-a spus Topar batjocoritor atunci când Edeard a remarcat această trăsătură a păsărilor.

La fel ca şi Breasla Armurierilor, maeştrii de la Turnul Albastru păstrau secrete care ar fi putut lucra în avantajul lor.

Ge-vulturii nu au găsit nimic în acea noapte. Topar şi Edeard i-au chemat înapoi în primele ore ale dimineţii pentru a se odihni înainte de a ridica tabăra.

Edeard se trezi la sunetul vocii lui Dinlay care blestema puternic, ţopăind pe un picior în timp ce îşi ţinea cealaltă cizmă ridicată. Ochelarii erau încă pe sulul pe care îl folosise drept pernă, astfel încât faţa lui era schimonosită în timp ce îşi mijea ochii la cizmă.

— La dracu’!

Toţi şi-au ridicat capetele, folosindu-şi televederea pentru a scana în jur, temându-se că fuseseră descoperiţi. Toată lumea în afară de Macsen, care stătea de veghe. El

rămăsese netulburat, aşezat pe un trunchi bătrân căzut la pământ, urmărindu-l pe Dinlay cu un amuzament rece.

— Blestemat să fie Honious!

Dinlay făcu un pas greşit înapoi, împiedicându-se de un bolovan. Ateriză dur în fund şi scoase un geamăt de disperare. Edeard tresări, empatizând cu arsura de durere care izbucni din mintea prietenului său.

— Ce? Ce? răbufni Dinlay.

— Eşti în regulă? îi strigă Macsen al cărui glas era mult prea calm.

Asta generă o expresie de neîncredere pe faţa lui Edeard. Când îşi împinse televederea în cizma lui Dinlay, găsi în bombeul acesteia un terci, care fusese înainte un gândac utog, o insectă locală cu o carapace ţepoasă.

— Tu ai…? gâfâi Dinlay ofensat. Tu ai…?

— Eu ce? a întrebat Macsen inocent.

Ceilalţi râdeau acum în timp ce Dinlay începu să tremure, în parte din cauza vânătăii de pe fese, în parte, de frig. Era îmbrăcat doar într-o cămaşă subţire şi indispensabili de bumbac.

— Fie ca Madona să se cace pe tine de la o înălţime cât mai mare, mormăi Dinlay negru la faţă.

Îşi trase cu a treia mână ochelarii pe faţă, apoi începu să scoată rămăşiţele zdrobite ale gândacului din cizmă.

— Copii, copii, a spus Fresage dând din cap. Îşi împinse pătura la o parte şi se ridică greoi, îndoind şi desfăcând braţele pentru a scăpa de cârceii pricinuiţi de dormitul pe terenul accidentat.

Edeard îmbrăcă un pulover gros şi se ridică în picioare. Nu se simţise niciodată confortabil să zacă culcat. O examinare atentă cu televederea a propriilor cizme îi arătă că nu fuseseră folosite drept cuib de către insecte, aşa că le încălţă. Topar, care apucase un pistol imediat ce se trezise, îi aruncă lui Macsen o privire dezaprobatoare, jucându-se cu siguranţa acestuia.

Boloton şi Larby au început să-şi ruleze păturile de dormit. Acum, după ce cizma era curată, Dinlay îşi îndreptă atenţia spre degetul de la picior. Câţiva ţepi de utog se

agăţaseră de ciorapii de lână. I-a scos unul, câte unul.

— Foarte bine, i-a spus Edeard lui Macsen. Exact aşa mi-am închipuit că se poartă un Maestru de Cartier.

Verini rânjea, împreună cu ceilalţi.

— Cum naiba aţi reuşit voi trei să goliţi oraşul de bande? întrebă el meditativ.

Macsen îl fulgeră pe Edeard cu un rânjet profund vinovat.

— Eşti atât de patetic, mormăi Dinlay.

— Trebuia să fac ceva ca să rămân treaz, murmură Macsen şi luă un ceainic de pe plita mică în care ardea ulei de Jamolar. Vrea cineva ceai?

— Eşti şi tu bun la ceva, răspunse Fresage batjocoritor.

— La lucruri puţine şi rare, dar în acelea excelez.

Edeard şi Dinlay s-au privit.

— Nu asta spune şi Kanseen, a declarat Dinlay plin de sine, trăgându-şi cizma pe picior.

Edeard îi întinse cana lui Macsen.

— Eşti un dobitoc, i-a zis el, rânjind, în timp ce prietenul lui turna apa clocotită.

— Da, şi asta e pe partea de plus.

Edeard agită în ceaşcă unul din pacheţelele de pânză cu ceai legate de mână pentru el de menajera de la etajul al zecelea. Ceilalţi îl ironizaseră fără milă pentru ele, dar ajunseseră să le „împrumute” la fiecare masă.

— Cât o să mai dureze asta? a întrebat Dinlay scoţându-şi şi el cana.

— Cu toată întinderea asta de terenuri pustii, nu sunt foarte multe locuri în care bandiţii să se poată ascunde, a răspuns Topar, sorbind din ceai. Ciobanii folosesc izlazurile înalte pentru păşunat, şi acum se face frig aici sus.

— Îşi vor găsi vreo jumătate de duzină de locuri de tabără îndepărtate, a spus Fresage, şi se vor muta de la unul la altul.

Edeard aruncă văii dinspre sud o privire pătrunzătoare. Munţii Donsori nu erau lanţul cel mai înalt de pe Querencia, dar cele câteva calote de zăpadă se prelungeau din nou în jos, în timp ce ultimele săptămâni de vară se scurgeau. Pădurile care sufocau pantele de mijloc îşi schimbau

culoarea, iar frunzele de pe copacii kalkand dominanţi căpătau umbre cafenii şi începeau să se contracte. Sub linia arborilor, pantele joase blânde aveau o tentă galbenă. Iarba lipsită de apă în timpul lunilor uscate de vară tocmai începea să guste ploaia din nou. Smocurile terciuite de oile, vitele terestre şi turmele rătăcitoare de chamalani nativi încolţeau scoţându-şi ultimele vârfuri zburlite înainte ca zăpezile să vină iar. Solul de pe aceste meleaguri îndepărtate nu era suficient de bogat pentru a fi cultivat în ferme. Erau doar câteva stâne de vite izolate, şi atât. În ciuda norilor din jurul vârfurilor, aerul era minunat de limpede. Vizibilitatea se întindea pe kilometri.

— Dacă ar fi să se deplaseze neobservaţi, ar trebui s-o facă printre copaci, a spus Larby.

— Şi taberele ar trebui să fie în raza satelor, a fost de acord Topar, arătând spre vârful Muntelui Alvice din capătul de sud-est al văii. Există un platou dincolo de creastă, cu mai multe sate. Sandmarket este la o zi călare dincolo de el.

— Este un tip de zonă potrivită pentru ei, a fost de acord şi Boloton. Retrasă, dar în direcţia Regentfleet.

Edeard era sigur că aveau dreptate, dar nu a zis nimic. Era mulţumit că măcar o dată altcineva lua toate deciziile. Topar nu spusese cât de mult era pregătit să stea aici şi să încerce să-i urmărească pe bandiţi, dar aveau suficientă hrană pentru două săptămâni.

După ce au încălecat, Topar i-a condus spre Muntele Alvice. Ca şi până atunci, au rămas pe lângă copaci pentru a evita să fie reperaţi. Presupuneau că bandiţii utilizau ge-vulturi, şi, probabil, câini. Toţi îl ascultaseră cu atenţie pe Edeard în prima zi când le povestise despre rapivulpile domesticite pe care le întâlnise în provincia Rulan.

Pe la prânz, erau cam la jumătatea pantei muntelui când Topar i-a oprit. Ge-vulturii au săgetat în jos, aterizând printre vârfurile copacilor. Verini, care folosea ge-vulturi cu viziune obişnuită, observase doi ge-vulturi similari în aer deasupra trecătorii puţin adânci ce ducea spre zona platoului. Amândoi orbitau deasupra pistei de piatră,

învârtindu-se într-un cerc larg.

— Categoric stau de pază, a spus Topar după ce au urmărit ge-vulturii peste o jumătate de oră. Va trebui să mergem printre copaci pentru a trece de ei.

Toţi au descălecat şi şi-au condus ge-caii între arbori. Edeard porni ultimul, aruncându-şi televederea de-a lungul trecătorii, pentru a vedea dacă putea localiza răufăcătorii care instruiau ge-vulturii. Nu era nici urmă de ei, nici dacă foloseau camuflajul pentru a se ascunde – deşi asta nu era de încredere de la orice distanţă. Fie se aflau de cealaltă parte a trecătorii, fie erau ascunşi în spatele unor stânci masive.

Ge-lupii dădeau târcoale prin pădurea de arbori kalkand, folosindu-şi mirosul natural pentru a vedea dacă cineva era ascuns în tufişuri. Era umed şi rece pe sub ramuri, ca şi cum trunchiurile înalte de plumb păstrau cumva captivă o ceaţă de iarnă. Frigul le pătrunse curând prin jachete şi pantaloni, răcindu-le membrele. Toată lumea folosea mâna a treia pentru a îndepărta ramurile joase şi frunzele umede care se agăţau de ei. Pâlcurile de tufe sălbatice şi pipernicite din cauza lipsei de lumină se rupeau sub picioarele lor, încetinindu-le înaintarea. Un baldachin nesfârşit de conuri cu spori stacojii îşi picura seva pe pălăriile lor, de unde şiroia apoi în pâraie lente în jos pe umeri. Era după-amiaza târziu când au ajuns de cealaltă parte a muntelui. Platoul era mai primitor decât terenurile de pe şaua din urmă. O întindere vastă de păduri de foioase şi pajişti lungi dantelate cu pâraie mici. Toate vârfurile din jur erau joase, fără calote de zăpadă. La kilometri distanţă spre nord-est, se vedea un sat. Clădirile sale din piatră galbene fuseseră construite pe creasta unei coline. Fire subţiri de fum se înălţau din hornuri.

— Niciun zid, şi-a spus Edeard în barbă.

Chiar şi acum asta îl făcea să tresară. Îşi aminti de surpriza sa în lunga călătorie spre est cu caravana lui Barkus când văzuse cum fortificaţiile din jurul localităţilor deveneau mai mici şi mai dărăpănate, cu fiecare kilometru parcurs. Până când, în cele din urmă, în provincia Oxfolk de

pe cealaltă parte a Munţilor Ulfsen fuseseră abandonate cu totul, lăsând oraşele şi satele complet expuse la tot ce se ascundea în afara graniţelor lor. Numai că nimic periculos nu mai pândea acolo. Şi asta de sute de ani.

Cu trecătoarea păzită de ge-vulturi rămasă departe, în spatele lor, Topar îi ghidă de-a lungul copacilor spre o mică vale abruptă care se îndepărta de munte. Au coborât până la râul de pe fundul acesteia, apoi au urcat din nou. Ge-caii au împroşcat apa de-a lungul albiei de piatră, scoţându-i pe platou. Din pantele abrupte creşteau copaci mici de martoz şi carpeni, rădăcinile lor împletindu-se printre bolovanii aduşi de inundaţii care acopereau valea. Ramuri lungi ca nişte bice fluturau pe cerul de deasupra lor, oferindu-le mai multă acoperire. Ge-vulturii lor zburau, aproape măturând crengile cele mai înalte, pândind după cei de felul lor, în timp ce ge-lupii se împrăştiaseră de o parte şi de alta pe pajiştile mlăştinoase, adulmecând aerul.

În timp ce soarele cobora după orizontul înalt şi zimţat, au ajuns la una dintre numeroasele păduri care se întindeau pe platou. Aici copacii nu erau atât de deşi, iar terenul de sub picioare era un covor de frunze moarte şi de lut moale. Buruienile înalte şi iarba nu ofereau nicio rezistenţă ge-cailor. Şi-au croit drum spre centru, unde şi-au ridicat tabăra.

Când primele sclipiri ale nebuloaselor au început să strălucească deasupra capului, Topar a trimis cinci ge-vulturi cu vedere de noapte pentru a vedea dacă pot localiza santinelele de la trecătoare.

— Sunt pe aici pe undeva, a spus Macsen încordat. Altfel nu ar ţine trecătoarea sub observaţie.

— Doar dacă nu sunt în vale sau dincolo de ea, a subliniat Dinlay. Şi am trecut unii de alţii la un moment dat când ne strecuram printre copaci.

— Mereu optimist, mormăi Macsen.

— Practicalist.

— Ăsta nu e un cuvânt.

— Realist, sugeră Larby.

— Mulţumesc, a spus Dinlay.

— Sunt aici pe platou, i-a informat Topar.

Edeard era unul dintre cei care ghidau ge-vulturii, televederea sa permiţându-i să-i trimită pe suprafeţe întinse de teren. Aceasta crescu în sus, în aer, dându-i o perspectivă de ansamblu asupra platoului neregulat. Topar îi ceruse să acopere partea de sud-est, unde erau păduri şi viroage înguste şi taluzuri lungi ce se răspândeau de sub faliile înalte. Ge-vulturul zbura rapid şi silenţios, arătându-i terenul tăcut, ca şi cum ar fi privit o lume învăluită în cei mai groşi nori de furtună. Văzu o turmă de drakkeni alergând de-a lungul unor chei înguste ca o dâră de ulei, începând apoi să se agite în jurul unui leş de chamalan. Rozătoare mici ţâşneau brusc prin tufişuri şi copaci, căutând conuri şi păstăi pentru a le stoca pentru iarnă. Trilanii împleteau baraje pe cursurile mici de apă, producând mlaştini largi ce se dovedeau înşelătoare pentru alte animale. Câteva turme de chamalani se înghesuiau una într-alta, cei de la margine speriaţi de orice se mişca furişându-se prin noapte.

După o oră de observare a activităţilor nocturne relativ inofensive ale animalelor sălbatice de pe platou, ge-vulturul surprinse un flash de mişcare lângă un şir de copaci plângători ce creşteau de-a lungul malurilor mlăştinoase ale unui mic lac. Ceva mai mare şi mai rapid decât orice văzuse în acea noapte. Ge-vulturul îşi coborî aripa şi execută o curbă până când ajunse să plutească de-a lungul mai multor sute de metri deasupra vârfurilor copacilor plângători. Trunchiurile lor umflate de apa lacului se uniseră într-o luptă pentru spaţiu, copacii fiind îndoiţi în unghiuri ascuţite împletiţi şi încurcaţi unul într-altul. Acoperirea perfectă. Ge-vulturul se întoarse din nou, scrutând arborii legănaţi, căutând orice semn de mişcare neobişnuită. Acesta zări ceva la a treia trecere, lansându-se într-o spirală strânsă. Prin ochii lui, Edeard văzu o rapivulpe alergând, strecurându-se printre perdelele zimţate de crengi aplecate. Prădătorul mare acceleră atunci când ajunse la o poieniţă unde trunchiurile moarte putrezeau într-o grămadă râncedă de ciuperci. Chiar şi aşa, ge-

vulturul i-a văzut în mod clar zgarda din jurul gâtului.

— Sunt aici, a anunţat Edeard în linişte şi dărui viziunea ge-vulturului şi celorlalţi.

— Sfântă Madona, murmură Dinlay.

— N-am crezut că voi vedea vreodată vreunul din lucrurile astea, a spus Macsen.

Edeard îi ceru ge-vulturului să se retragă.

— De ce? a întrebat Larby.

— Stăpânul său nu poate fi departe, a explicat Edeard. Ştiu că nu sunt uşor de controlat. S-ar putea să observe ge-vulturul cu televederea.

Câteva minute mai târziu rapivulpea părăsi copacii plângători. Un bărbat o însoţea, alergând lângă ea fără efort.

— Madona, exclamă uimit Edeard.

Omul purta o tunică simplă închisă la culoare şi cizme până la genunchi. Două centuri i se curbau peste umeri, traversându-i pieptul. Nişte cutii înguste de metal erau fixate pe ele, de felul celor în care se ţineau gloanţele pentru arma cu foc repetitiv, care era agăţată pe o a treia curea.

— E unul dintre ei!

Şocul îl făcu să se simtă ameţit. Mâinile au început să-i lovească pieptul în timp ce se lupta să respire.

— Ei? a întrebat Macsen. Te referi la bandiţi?

— Cei de la Ashwell. Este îmbrăcat exact la fel ca aceia care au venit în noaptea dezastrului. Jur pe Madona, ăsta trebuie să fie unul dintre ei.

Deveni conştient de privirile nervoase pe care le schimbau ceilalţi.

— Ei sunt, a insistat el.

— Era de aşteptat, a spus Topar. M-au urmărit şi înainte.

— Ăsta nu e un bandit din sălbăticie, a zis Larby.

— Eşti bine? întrebă Macsen preocupat. Edeard îl linişti, dând încet din cap. Vederea acestei nemesis întorcându-se din propriul trecut era şocantă. *Dar am crescut de atunci. De data aceasta este rândul lor să cunoască frica.*

— Îl recunoşti pe individul acesta? a întrebat Dinlay.

Edeard se reîntoarse la vederea ge-vulturului. Pasărea încă plana la înălţime, urmărindu-i pe răufăcător şi pe rapivulpea lui. Profilul abia se distingea, dar…

— Nu, a spus Edeard. Nu-mi amintesc nicio faţă, nu chiar. *Deşi există o minte pe care o voi recunoaşte întotdeauna.*

— Bine, a spus Topar. Să-l urmărim, să vedem unde ne duce. Ge-vulturul a rămas la înălţime deasupra banditului, planând lent pentru a ţine ritmul. Topar le-a cerut să încalece când pasărea a ajuns la marginea percepţiei lui Edeard şi au început să meargă încet, după bandit, lăsând pădurea în urmă. Toţi au ridicat o ceaţă de izolare, chiar dacă nebuloasele de mai sus erau doar umbre palide ale strălucirii lor obişnuite. Obstacolul psihic uşor trebuia să fie suficient pentru a ţine la distanţă orice, cu excepţia celei mai puternice televederi pe timp de noapte. Pentru a le întări siguranţa, ge-lupii i-au înconjurat, în timp ce doi ge-vulturi cu vedere de noapte zburau înainte în recunoaştere sub îndrumarea lui Verini. Propria lor televedere era folosită pentru a ghida caii prin întuneric.

— Este doar unul? a întrebat Macsen după o jumătate de oră. Banditul făcea un timp bun, alternând alergarea cu mersul pe jos spre sud-est, ajutându-se de ciulinii şi tufărişurile împrăştiate pe platou. Era în mod clar adeptul deplasării pe nevăzute pe teren.

Chiar şi ge-vulturul avea probleme să-l urmărească pe porţiunile cu relief mai adânc.

— Nu mai văd alţii, a recunoscut Edeard. Rămâneau în mod deliberat la o distanţă mare în spatele lui, în cazul în care banditul avea o televedere puternică. Dar ştiu din experienţă că se pot folosi toţi de camuflaj.

— Madona, a spus Boloton. Am putea fi urmăriţi de o armată întreagă de răufăcători.

— Nu suntem, îl asigură Edeard.

Era aproape miezul nopţii când banditul ajunse la capătul de sus al unei albii înguste. Se opri şi se lăsă pe vine în mijlocul unei grămezi de bolovani erodaţi de vreme, acoperiţi de un strat gros de kimuşchi. Rapivulpea acceleră înapoi pe drumul pe care abia veniseră.

— Să ne adăpostim, a spus Topar.

Şi-au ghidat caii spre cea mai apropiată pădurice. Rapivulpea se întoarse pe propriile urme, oprindu-se din când în când pentru a mirosi cu prudenţă.

— Verifică din nou, a spus Fresage. Oriunde ar fi, consideră că este important. Nu se duce acolo până când nu se asigură că nu e urmărit.

— Retrage ge-vulturul, i-a cerut Topar lui Edeard. Dacă tabăra lor este în apropiere, nu putem risca să ne expunem.

Edeard instrui pasărea să spiraleze mai sus. Întinderea terenului i se revela până departe, spre est, unde era despicat de câteva albii stâncoase.

— Două dintre aceste viroage se întâlnesc, uite, a spus Verini. Este un gol cu o stâncă de-a lungul unei laturi. Locul perfect de ascuns o tabără.

— Acolo mă duc şi verific, atunci, a zis Edeard.

— Vin cu tine, a spus imediat Dinlay.

— Mulţumesc, dar ăsta este doar un raid de recunoaştere pentru a vedea dacă sunt acolo. Camuflajul meu este mai puternic decât al oricui, iar eu ştiu că mă pot ascunde dacă mă descoperă.

Putea simţi preocuparea din mintea tuturor.

— Ai grijă, a spus Macsen. Nu există niciun oraş care să te protejeze aici.

— Mă duc doar să mă uit, jur pe Madona.

Toţi au privit prin intermediul ge-vulturului singuratic cum rapivulpea se întorcea iar banditul pornea de-a lungul albiei.

— Ai două ore, a spus Topar. După aceea venim să te căutăm.

Lui Edeard îi luă ceva timp pentru a hotărî cum să se apropie. Partea de sus a micii faleze era păzită cu siguranţă, iar rapivulpile aveau un excelent simţ al mirosului. Dar şi albiile vor fi supravegheate. Ar putea fi eventual vreun fir-capcană pe care să nu-l poată detecta.

Rămâne atunci creasta stâncii.

Imediat ce părăsi pădurea, îşi împleti în jur camuflajul,

devenind nu mai mult decât un firicel dens de aer întunecat. Televederea mătura continuu, căutând orice pericol.

Aşa cum bănuise, rapivulpile păzeau stânca. Erau ghemuite în mijlocul bolovanilor risipiţi în iarba lungă, alerte, adulmecând aerul nopţii în căutare de mirosuri străine. Îşi întinse televorbirea şi începu să le submineze ordinele, distrăgându-le de la starea de obedienţă atentă, permiţându-le să se întindă şi să se tolănească confortabil, să-şi scarpine blana şi să-şi cureţe o parte din noroiul de peste zi. O senzaţie de satisfacţie a început să se infiltreze în gândurile lor. Când una i-a înregistrat în cele din urmă mirosul, l-a respins ca pe o irelevanţă deranjantă.

Exista un singur observator permanent uman lângă stâncă. Era ascuns, dar Edeard îi putea simţi televederea măturând intermitent înainte şi înapoi. Odată ce i-a stabilit locaţia aproximativă, şi-a folosit propria televedere pentru a-i desface uşor camuflajul. Banditul i s-a dezvăluit cu obişnuitele centuri gemene şi cutii de muniţie de pe piept, şi cu arma cu foc repetitiv pe o curea peste umăr. Avea, de asemenea, câteva cuţite şi discuri-lamă în diverse pungi. Avea chiar şi un pistol obişnuit. Cu toată duritatea şi armele lui, nu observase cât de liniştite deveniseră rapivulpile. Gândurile i-au rămas din fericire nebănuitoare. Edeard alese o porţiune de stâncă la optzeci de metri distanţă de bandit şi se strecură înainte.

— Erau nouă inşi? a întrebat Topar. Eşti sigur?

— Da, răspunse Edeard pentru a treia oară. Din partea de sus a stâncii, unul controla rapivulpile. Cinci dormeau sub o proeminenţă de piatră, iar cel pe care l-am urmărit se pregătea să se culce. Mai sunt doi care păzesc viroagele, amândoi camuflaţi. Există, de asemenea, două rapivulpi în fiecare dintre ele. Am văzut cinci ge-vulturi şi nouă cai tereştri.

— Ce zici de provizii? a întrebat Larby.

— O grămadă de saci şi de pungi, probabil alimente suficiente pentru minimum trei săptămâni. Şi trei lăzi de

muniţie. Nu şi-au terminat raidurile încă.

— Ticăloşii, mârâi Verini.

— Deci, putem să-i luăm? a întrebat Topar. Ne depăşesc ca număr.

— Doar cu unul, a spus Fresage dispreţuitor. Şi avem surpriza de partea noastră.

— Cred că e posibil, a spus Edeard. Trebuie să ne apropiem printr-o viroagă. Pot să ţin calme rapivulpile suficient de mult ca să trecem de ele. Problema vor fi cele trei santinele, deoarece televorbesc între ei tot timpul. Imediat ce unul este neutralizat, ceilalţi vor şti.

— Aşa că va trebui să fim la o distanţă foarte mare de tabără, când se va întâmpla asta, a spus Topar.

— Îi pot anihila pe cei trei care stau de pază destul de repede, a zis Edeard. Dar nu pot garanta că nu vor striga, aşa că va trebui să vă ocupaţi de ceilalţi. Mai ales dacă îl vom lua pe unul în viaţă.

— Aş prefera să-i luăm pe doi dintre ei, a spus Topar.

— Ge-lupii noştri se pot apropia de rapivulpi? a întrebat uşor neliniştit Dinlay.

— Nu le putem lua cu noi, a spus Edeard. Ar trebui să elimin un întreg nou instinct din rapivulpi pentru a le calma, şi încă unul mult mai puternic decât mirosul uman. Trebuie să păstrăm lucrurile cât mai simplu posibil.

— Madona… rapivulpi.

— Arată feroce…

— Arată!

— Sunt feroce, dar asta e tot ce au. Nu pierde timpul încercând să împuşti vreuna, mai ales nu pe întuneric. Stoarce-le inima sau zdrobeşte-le creierul. Abia îţi ia o secundă să ucizi una. Frica este singurul lor aliat.

— Oh, Madona, gemu Dinlay.

— Poţi să faci asta? întrebă Topar cu un calm autoritar.

Dinlay a luat o gură de aer, reuşind să pară destul de ofensat.

— Da, bineînţeles că o pot face. Doar un prost nu ar admite că este îngrijorat.

— Bun. Vreau să scoţi cele două rapivulpi din albie de

îndată ce Edeard se ocupă de santinele.

— Desigur.

Larby se uită în sus la cer.

— Facem asta acum?

— Nu, a spus Topar. Mai sunt doar câteva ore până în zori şi nu am dormit. Rămânem o zi aici, în pădure, şi ne odihnim, apoi mâine, după miezul nopţii, vom lovi.

Edeard nu se simţise niciodată atât de neliniştit până atunci. De fiecare dată când se strecurase în Casa cu Petale Albastre, când o salvase pe Mirnatha, când îl arestase pe Buate, chiar şi atunci când îl înfruntase de jos pe Bise care se afla deasupra conacului său, cunoştea şi înţelegea cu ce se confrunta. Lucrul acesta însă era diferit, bandiţii erau o necunoscută, iar el cu siguranţă nu era la fel de încrezător ca Topar că puteau duce misiunea asta la bun sfârşit. Era nevoie doar de o mică greşeală pentru a alerta santinelele, şi apoi ar fi trebuit să se apere de nouă arme cu foc repetitiv.

La ivirea zorilor, trei dintre bandiţi au părăsit tabăra, cu ge-vulturii orbitând deasupra lor şi rapivulpile tropăind obediente pe lângă ei. Unul dintre ei s-a strecurat chiar pe la marginea pădurii în care Edeard şi însoţitorii săi îşi făcuseră tabăra. Din fericire, erau toţi bine ascunşi sub ramuri, iar ge-vulturul lui nu i-a observat în timp ce zbura pe deasupra lor.

Unul dintre bandiţi s-a îndreptat către trecătoarea de la marginea Muntelui Alvice, în timp ce ceilalţi doi au plecat în direcţii complet diferite.

— Incursiuni de siguranţă, a decis Boloton. Se asigură că nimeni nu se apropie. Am avut noroc.

— Nu, a spus Verini. Sunt buni, dar noi suntem şi mai buni.

— Vom afla în seara asta, a replicat Macsen cu înţelepciune.

Edeard nu a reuşit să doarmă prea mult în timpul zilei. Era neliniştit, mintea lui revedea planul din nou şi din nou. Totul depindea de cât de repede putea elimina cele trei

santinele. *Asta dacă sunt doar trei santinele. Şi dacă îşi schimbă metoda în fiecare noapte? Eu aş face-o. Nu, nu aş face-o.* În cele din urmă, după-amiază, a adormit.

Larby îl trezi.

— Bandiţii plecaţi în recunoaştere se întorc, a spus el în timp ce Edeard clipi la cerul care se întuneca.

Buluku era deja vizibil, cu întinderea violetă unduitoare asaltată de valuri de lumină de un albastru-electric. Marea lui Odin se ridica deasupra orizontului la est, câteva vârfuri stacojii încoronându-i nucleul albastru cu verde. Descoperi că prezenţa ei era ciudat de liniştitoare. *Mă întreb dacă Boyd a ajuns deja acolo. Probabil că nu. Cine ştie cât de departe este?*

Un număr neobişnuit de stele erau vizibile, clipind în spaţiile mari dintre nebuloase. Cel puţin Honious nu apăruse pe firmament. Edeard avu sentimentul că, probabil, ar fi luat asta ca pe un semn rău. *Stupid, pentru că cerul era doar cer, indiferent ce se întâmplă.*

Au mâncat împreună, ronţăind pâine uscată şi nişte plăcinte reci urmate de fructe deshidratate. Cu toate acestea, Topar le-a permis să utilizeze soba cu ulei de Jamolar pentru a încălzi nişte apă pentru ceai şi cafea. Erau prea departe pentru ca o rapivulpe să simtă mirosul.

— Nimeni nu a plecat şi nimeni nu li s-a alăturat în timpul zilei, a spus Macsen. Deci, sunt doar cei nouă.

— Eşti sigur că erau doar nouă? a întrebat Fresage.

— Atâţia am numărat, l-a asigurat Edeard.

— Vreau ca toată lumea să-şi ungă şi să-şi verifice pistoalele, a spus Topar.

Edeard era recunoscător să se gândească la altceva, deşi era convins că nu va folosi arma. A treia lui mână era tot ce-i trebuia. Dar a trecut prin rutină oricum. Imediat după miezul nopţii, Topar i-a scos din pădure. A fost nevoie de o oră pentru a reconstitui traseul făcut de Edeard cu o noapte înainte, deoarece se deplasau încet şi cu precauţie. Când au ajuns la capătul viroagei s-au apucat de mâini înainte de a-şi împleti camuflajul. Atât Larby, cât şi Topar au insistat că acesta era cel mai bun mod de a păstra contactul.

Şoaptele şi televederea puternică puteau fi detectate de santinele. Era o senzaţie ciudată. Edeard putea simţi mâna lui Dinlay într-a lui, dar dacă se uita în spate putea vedea doar o ceaţă întunecată.

Edeard mergea înainte foarte încet, cu cea mai slabă televedere pentru a putea depista eventualele fire de semnalizare sau orice alte alarme. În timp ce făcea acest lucru, a început să se simtă inconfortabil. S-a înfiorat. *Ceva e în neregulă.*

Pereţii stâncoşi au crescut brusc în timp ce panta îi purta în jos spre tabăra bandiţilor. Curând, pereţii abrupţi au fost depăşiţi de stânci impunătoare. Sub picioarele lor, solul devenea umed. Lumina nebuloaselor arăta un canal şerpuit cu smocuri groase de stuf crescând printre pietre. Trepidaţia lui Edeard creştea cu fiecare pas. Frigul îl cuprindea acum. Ştia ce înseamnă un astfel de sentiment. La fel ca în acea noapte în Ashwell, la fel ca în capcana din vârful turnului în Eyrie.

Nu poate fi nimic greşit. Nu aici. Ei nu ştiu că venim. Nu se poate să ştie!

Depăşind anxietatea, Edeard începu să-şi facă griji dacă televorbirea lui va putea ajunge la rapivulpile-santinelă înainte ca acestea să le simtă mirosul. Va fi la limită, ştia. Nu şi-a dat seama că pantele erau atât de adânci, şi nici atât de şerpuite.

Sentimentul de pericole se amplifică. A crezut că a auzit o şoaptă. Nu cu urechile. Mintea lui. O televorbire foarte slabă?

Străbătea un curs de apă de mică adâncime, deplasându-se cu atenţie ca să nu facă zgomot, când îşi simţi cizmele scufundându-se cu o viteză alarmantă. Nisipuri mişcătoare.

— La naiba, şopti el printre dinţii încleştaţi.

A trebuit să-şi întindă în jos a treia mână pentru a stabiliza solul trădător. Degetul său a lovit de trei ori mâna lui Dinlay – precauţie.

S-a auzit un răpăit puternic de sus, de parcă stâncile de piatră se desprindeau. Edeard a simţit imediat o serie de televederi puternice săgetând în jos, televederi care nu

fuseseră înşelate de camuflaj. Zgomotul s-a amplificat.

— Arme! strigă Topar.

Edeard îşi coborî camuflajul şi îşi trimise televederea direct spre sunet. Ceea ce a descoperit l-a şocat pentru un moment periculos de lung. Trei bolovani mari începeau să se rostogolească în jos pe panta de deasupra lor, dislocând şi antrenând cu ei, în timp ce se deplasau, un întreg roi de pietre mai mici.

— *Ambuscadă!* răcni el, şi imediat îşi întări scutul.

Realiză imediat că nu-i va ajuta la nimic, nu faţă de o astfel de cascadă de pietre. Masa care începea să alunece în jos spre ei era incredibil de mare. L-a apucat instinctiv pe Dinlay cu mâna a treia şi l-a aruncat în sus pe panta de pe cealaltă parte.

— Bună ziua din nou, Edeard, rânji o voce mentală.

Edeard se căţăra pe pantă în timp ce primii bolovani accelerau. Se întinse după Macsen. Dar cunoştea vocea aceea şi cruzimea din spatele ei. Liderul de la Ashwell, omul care îi ucisese satul, viaţa lui. Ucigaşul lui Akeem. Dinlay îşi revenise după zborul lui brusc. A început să tragă cu pistolul peste albie. A fost un semnal pentru Topar şi Fresage pentru a deschide focul. Verini a început să alerge înapoi, de-a lungul albiei. Zgomotului copleşitor al avalanşei care accelera i s-a alăturat sunetul mortal al armelor cu foc repetitiv. Cei trei bolovani mari acoperiseră gurile cavernelor din stânci. Acum, o duzină de bandiţi ieşeau afară, ţintind spre Edeard şi tovarăşii săi. Singurul lucru care îi apăra era avalanşa în sine. Prea multe pietre interferau cu linia lor de tragere.

— Marele Mergător-Pe-Apă însuşi, râse torţionarul lui Edeard.

Deja, pietrele de dimensiuni mai mici săltau viguros în jos în jurul lui Edeard. Gloanţele muşcau pământul lângă picioarele lui. Dinlay plonjă ţipând, încercând să se ascundă în spatele unei stânci. Nu suficient de repede. Proiectilele i-au sfârtecat picioarele, apoi i-au lovit corpul.

O rafală de gloanţe îl izbi pe Edeard. Scutul său rezistă, iar el ripostă instinctiv lovind cu mâna a treia de-a lungul

liniei de atac. Unul dintre răufăcători zbură înapoi prin aer, împroşcând sânge.

Trei pietre mari s-au prăbuşit peste Fresage. Strigătul i-a fost retezat.

Macsen trase cu pistolul spre atacatori. Pământul din jurul lui era ciuruit de focul armelor sofisticate. Edeard strigă la flacăra masivă de durere dezlănţuită din creierul muribund al lui Macsen. A treia lui mână zvâcni din nou sălbatic către atacatori, lovind patru dintre ei în lateral. Doi au venit prăbuşindu-se în jos pe pantă, după avalanşă, oasele rupându-li-se în timp ce se răsuceau şi cădeau.

Un bolovan uriaş îl lovi pe Larby în piept, aruncându-l la pământ. Mai multe pietre au săltat şi s-au îngrămădit peste el.

Edeard dansa pe pantă, încercând să evite barajul letal, lovind pietrele care-l atingeau în trecere, deviindu-le. Apoi, cel mai mare bolovan dintre toţi, aproape de două ori înălţimea lui, se izbi de partea de jos a pantei, cutremurând pământul. Inerţia îl trimise spiralând direct spre el.

Îl opri. Greutatea incredibilă nu însemna nimic pentru el. Îl apucă cu mâna a treia şi îl ţinu nemişcat în aer. Atârna acolo, la trei metri de pământ, în timp ce buzele lui se strângeau sălbatic de efort. O ploaie de pietre mai mici din avalanşă s-au lovit de el. Edeard a ţinut strâns. Unul dintre bolovani se rostogoli pe lângă el, apoi oscilă pe pantă şi alunecă înapoi către partea de jos a albiei.

— Mama dracului! strigă televorbirea frenetică a cuiva.

— Cum face asta?

— Omorâţi-l. Ucideţi rahatul ăsta mic.

Armele cu foc rapid au început să tragă. Gloanţele au lovit în bolovanul atârnat în faţa lui Edeard. Auzea tot felul de pinguri ciudate zbârnâind în timp ce ricoşeurile se învârteau în toate direcţiile. Reverberaţiile căderilor de piatră se stingeau într-un soi de mormăit pe măsură ce avalanşa se sfârşea.

Edeard ridică bolovanul mare deasupra capului, la de trei ori înălţimea lui. Mai sus încă. Îl înălţă la nivelul peşterilor de pe cealaltă parte a albiei. Şapte bandiţi erau ghemuiţi

pe o margine lungă din faţa deschiderii întunecate. Se uitau cu gura căscată, nevenindu-le să creadă, la stânca masivă, care se curba acum prin aer spre ei. Accelerând.

Îl lovi pe primul, aruncându-l în albie. Impactul nici măcar n-o încetini. Toată lumea de pe margine încercă să fugă, dar nu era nici loc şi nici timp. Bolovanul se izbi de ei, strivindu-le trupurile sau aruncându-i cu viteză în prăpastie. Apoi Edeard îl trimise în jos, foarte precis, pe ultimul bandit.

După aceea, pur şi simplu rămase acolo. Cu braţele pe lângă corp. Uitându-se amorţit la stratul mare de pietriş pe care avalanşa îl crease pe cealaltă parte a albiei. A început să tremure. Braţele întâi, apoi picioarele i-au tremurat şi muşchii au cedat. A căzut în genunchi.

— Dinlay? a chemat el, cu mintea şi cu vocea. Dinlay? Macsen? Topar? Oricine?

Simţi rapivulpile venind, furişându-se de-a lungul fundului albiei, grăbindu-se să facă voia stăpânilor lor. Să aducă moarte intrusului. Fără să se gândească măcar, îşi băgă mâna a treia în craniile lor şi le rupse ţesutul cerebral moale. S-au prăbuşit în tăcere, întinzându-se pe pământul pietros.

Banditţii rămaşi înaintau furişat. Târându-se camuflaţi, cu armele cu foc rapid pregătite. Edeard i-a lăsat să se apropie, apoi i-a ucis. Trăgându-i de unde se ghemuiau şi se târau, şi rupându-le coloana. Au fost aruncaţi unul după altul, căzând din noapte pentru a se întinde rupţi lângă rapivulpile lor. Nu simţea nimic. Nici durere. Nici furie. Nimic.

Corpul ciuruit al lui Dinlay era întins pe panta de deasupra lui, unde ar fi trebuit să fie în siguranţă. Unde *ar fi fost* în siguranţă, după ce Edeard îl aruncase acolo, dacă rămânea jos. Dar Dinlay nu s-ar fi ascuns în spatele unei stânci în timp ce tovarăşii săi erau atacaţi. Nu Dinlay.

Edeard îşi concentră televederea în jos pe pantă. Cadavrul însângerat al lui Macsen se uita în sus la Marea lui Odin. Sfidător până în ultima clipă, trăsese un foc chiar şi după ce îl lovise primul roi de gloanţe. Fresage şi Topar erau îngropaţi sub mormane de piatră. Boloton fusese

imobilizat de o rocă ce-i aterizase pe picioare. Alte pietre îl loviseră, în timp ce câteva gloanţe îi găureau pieptul şi capul. Nu rămăsese prea mult care să poată fi recunoscut. Iar Verini nu făcuse mai mult de o jumătate de duzină de paşi înapoi prin albie când armele cu foc rapid l-au găsit. Braţele şi picioarele lui Larby ieşeau de sub unul dintre bolovanii mari. Din torsul lui nu mai rămăsese nimic altceva decât un terci însângerat care se îmbiba în pământ.

Edeard a început să plângă.

— De ce-mi faci asta? a strigat la Marea lui Odin. Madona, de ce? Ce-am făcut atât de rău încât să fiu pedepsit aşa? De ce? De ce? Spune-mi, căţea împuţită. Plângea în hohote. De ce?

Apoi, se ghemui pe jos, neajutorat. Dorind ca această viaţă monstruoasă să se încheie. Dorind să moară.

— Edeard.

Vocea îi vorbea de foarte, foarte departe.

— Edeard, nu s-a terminat.

Îşi şterse faţa cu o mână, întinzând petele de noroi, lacrimi şi sânge care erau agăţate de ea.

— Cine… oh.

— Edeard.

În durerea lui, oftă înţelegând, şi îşi extinse televederea în direcţia de unde credea că venea vocea. Concentrându-se cât putea.

— Maestrul Sampalokului însuşi, a spus el cu afecţiune amară.

Sufletul lui Macsen zâmbi în jos, către prietenul lui.

— Cea mai scurtă domnie care a existat vreodată.

— Cea mai memorabilă. Televederea lui Edeard trecu la Dinlay, care stătea lângă Macsen.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău, a spus Dinlay. Ai încercat să mă salvezi.

— Nu am reuşit.

— Dar ai încercat. Asta e ceea ce face Mergătorul-Pe-Apă.

— Auziţi nebuloasele? Puteţi auzi cântecele?

— Da, a spus Macsen. Sunt foarte puternice, foarte frumoase. Este greu să rezişti chemării lor. Promit un viitor atât de glorios în interiorul Inimii. Dar vom rămâne cu tine deocamdată, am promis să facem asta, indiferent cât de dificil ne este să facem asta. Există o sarcină la îndeplinirea căreia onoarea ne obligă să te ajutăm, Edeard, înfrângerea celui din spatele acestei ambuscade. Tu ne vei face dreptate.

— O s-o fac, a spus el. Promit. Şi vă mulţumesc.

Macsen zâmbi trist.

— Edeard, poţi să-i vezi?

— Pe cine?

Îşi trimise televederea, gândindu-se că unii bandiţi au supravieţuit. Macsen şi Dinlay au plutit în derivă spre el.

— Pe lângă noi, Edeard, a spus Dinlay. Încearcă, Edeard, încearcă să-i vezi. Sunt atât de slabi acum, atât de fragili. Dar ei îndură. Pentru tine. Madona, durează de peste un deceniu şi jumătate. Nu vei şti niciodată cu ce preţ până vei muri tu însuţi.

— Ce?

— Concentrează-te, Edeard, a insistat Macsen. La fel cum ne vezi pe noi. Dar mergi mai departe.

Edeard încercă să facă aşa cum îi cereau ei, extinzându-şi televederea, nu lungind-o, ci adâncindu-şi percepţia. Acolo, chiar la limita capacităţii lui, văzu două siluete. Erau incredibil de slabe. Un bărbat şi o femeie, teribil de vlăguiţi în comparaţie cu sufletele lui Macsen şi Dinlay.

— Vă cunosc, a spus Edeard uluit. Feţele voastre. Mi le amintesc. Gândurile i s-au rostogolit înapoi de-a lungul anilor. Înapoi la un moment în care el alerga prin casa aceea de fermă mare şi veche de lângă Ashwell. Râdea şi se juca toată ziua. Alerga fericit spre… Mamă? exclamă neîncrezător. Mamă, tu eşti? Şi tata?

Sufletele firave i-au zâmbit la unison. S-au luat de mâini.

— Fiule, a spus tatăl său.

Era o voce atât de fragilă, încât lui Edeard i s-a făcut imediat frică.

— Aţi rămas? Lacrimile i s-au întors, revelaţia istovindu-i

puterea fizică.

— Sigur că am rămas, băiatul meu frumos, a spus mama lui.

— M-aţi vegheat. Voi! Voi aţi fost, tot timpul. M-aţi avertizat.

— Tu eşti tot ce a mai rămas din noi, a zis tatăl său. Trebuia să te protejăm. Pentru a ne convinge că eşti în siguranţă.

— Oh, sfântă Madona. Dar cântecele, dar chemarea către Inimă?

— Te iubim, asta e ceea ce este cu adevărat important.

— Dar, sunteţi atât de... mici.

— Ar fi la fel dacă am fi urmat cântecele, a zis mama sa cu un zâmbet blând. Ele sunt atât de departe. Îmi spun că atât de puţine suflete vor ajunge vreodată la Inimă.

— Duceţi-vă, le-a spus Edeard. Duceţi-vă acum. Vreau să vă întâlnesc din nou de cealaltă parte a Mării lui Odin. Vreau să vă povestesc tot ce am făcut cu viaţa mea. Vreau să fiţi în siguranţă.

— Prea târziu pentru asta, fiule, a răspuns tatăl său. Aceasta a fost binecuvântarea noastră, să vedem ce ai devenit. Să te vedem ajungând la acest statut. Sunt atât de mândru, foarte mândru, încât nu aş schimba asta pentru o altă viaţă în Inimă. Nici dacă aş avea de ales de un milion de ori.

— Fiul meu frumos, a spus mama lui. N-aş fi putut visa la un copil atât de splendid. Ai scos această lume din întuneric.

— Nu a făcut-o, a replicat Macsen. Îmi pare rău, Edeard, dar ştiau că venim. Această ambuscadă a fost cât se poate de inteligentă şi vicleană.

— Şi nu a mers, a subliniat ferm Dinlay. Apoi se încruntă. Nu împotriva ta.

— Cine i-a avertizat? a întrebat Macsen. Cine este de fapt în spatele acestui lucru? Edeard, fetele! Nevestele noastre. Ce se întâmplă iar în Makkathran?

Edeard simţi cum bucuria reuniunii extraordinare îl părăseşte, scurgându-se departe de el.

— Nu ştiu, a spus el. Dar mai e cineva pe care pot să-l întreb.

Imensul bolovan era exact acolo unde îl lăsase Edeard, cocoţat pe buza pervazului de stâncă. Greutatea sa imensă zdrobea partea de jos a picioarelor liderului bandiţilor de sub el. În ciuda faptului că era prins, în ciuda durerii imense, omul disperat reuşise să-şi reîncarce arma cu foc rapid. Cu mâna a treia adunase câteva cutii suplimentare pline de gloanţe. Tot ce avea nevoie era o ţintă clară.

Edeard simţi televederea omului fixată pe el, în timp ce urca spre pervazul de piatră. Ocoli calm bolovanul şi banditul deschise focul. Edeard stătea acolo rânjind, în timp ce gloanţele răpăiau neîncetat, dar zadarnic pe scutul său.

— O armă cu adevărat teribilă, a spus Edeard atunci când gloanţele s-au terminat. Inamicii tăi vor fi cu siguranţă surzi timp de o săptămână.

— Du-te la Honious, Mergătorule-Pe-Apă.

— La mult timp după tine, bănuiesc. A treia mână a lui Edeard smulse arma. Nu mi-ai spus numele tău. Dar acum îţi recunosc nasul, este foarte distinct. Cât de jos pe arborele genealogic Gilmorn eşti?

— Prietenii tăi sunt morţi. Toţi. Am televăzut asta. Eşti singur într-un mod pe care nu ţi-l poţi imagina.

— Serios? Edeard aplică mâna a treia. Gilmorn ţipă în timp ce bolovanul rulă înainte. Genunchiul îi trosni. Cine ţi-a spus că venim?

— S-a terminat, nenorocit ciudat, a strigat Gilmorn în ciuda durerii. Sudoarea rece i se prelingea pe faţă. Am câştigat, chiar şi după asta, am câştigat.

Bolovanul se mai deplasă puţin. Strigătul de agonie a fost teribil în timp ce încă picioarele sale erau zdrobite sub piatră.

— Cine a câştigat? a întrebat Edeard calm.

— Nu poţi câştiga, nu acum, a jelit Gilmorn.

— Trei centimetri o dată, îl avertiză Edeard, mutând bolovanul din nou. Şi eşti un bărbat înalt.

— *Nuuuuu!*

Edeard gândi că Gilmorn se rănise la gât, atât de

puternic şi de lung a fost strigătul chinuit care a urmat.

— Tot aşa te rugau şi te implorau şi sătenii? Cât de mulţi ai sacrificat de-a lungul anilor, Gilmorn?

Edeard mută bolovanul până aproape de şolduri. Banditul a început să se zbată, lovind frenetic cu capul înapoi de stâncă, încercând să-şi crape propriul craniu, pentru a pune capăt torturii. A treia mână a lui Edeard îl imobiliză rapid.

— A fost necesar, gâlgâi Gilmorn.

Avea probleme cu respiraţia acum, iar sudoarea îi îmbibase hainele.

— Necesar? întrebă Edeard dezgustat. Necesar pentru ce? Ai ucis – ai asasinat – sute de oameni. Mii de oameni. Ai dus la ruină sate întregi.

— O Singură Naţiune.

— Ce?

Edeard a crezut că a înţeles greşit cuvintele. Sloganul. Sloganul lui Owain. Owain.

— Trebuie să fim una.

Furios, Edeard mută din nou bolovanul. Şoldurile omului au plesnit.

— Owain! a ţipat Edeard cu vocea plină de ură.

Gilmorn a râs ca un maniac, cu sânge în gură.

— O lume, o naţiune condusă de aceia dintre noi care s-au născut cu acest destin în sânge.

— Ai făcut toate astea pentru a încorona un împărat? Tu… tu… Sfântă Madona, pentru asta? Edeard împinse bolovanul şi continuă până când ţipetele şi trosniturile au încetat brusc. Madona, nu, murmură plin de suferinţă.

— Cu toată puterea ta, eşti atât de slab, îi spuse dispreţuitor sufletul lui Gilmorn.

Edeard se răsuci pe loc.

Esenţa spectrală a banditului stătea deasupra propriului sânge care se răspândea de sub bolovan. Le aruncă lui Dinlay şi lui Macsen o privire dispreţuitoare.

— Ai fi putut să ni te alături, Mergătorule-Pe-Apă. Verişoara Ranalee ţi-a oferit lumea. Un întreg popor unit în veneraţie faţă de puterea ta. Şi ai refuzat-o. Pentru ce? Pentru ei? Ce pot tragediile astea jalnice să-ţi dea

vreodată?

— Honious te aşteaptă, spuse Macsen înfuriat. Nu mai zăbovi.

Gilmorn a început să urce.

— Şi ghici ce, Mergătorule-Pe-Apă. Familia mea încă o poate ajunge pe mica ta curvă de novice.

Forma lui deveni neclară, pe măsură ce ţâşnea în sus, pierzându-se în mijlocul frumuseţii strălucitoare a nebuloaselor.

— Salrana? murmură Edeard cu disperare. Kristabel!

— Kanseen, a spus Macsen. Edeard, ce se întâmplă în Makkathran? Dacă Owain vrea să fie împărat, capcana pe care ne-a întins-o pentru noi poate fi doar o parte din nebunia lui.

— La naiba, scuipă Edeard.

Se grăbi în jos pe pantă şi începu să alerge de-a lungul albiei. Câţiva din caii tereştri ai bandiţilor erau încă legaţi de stâlpii lor. Erau sperioşi, dar televorbirea abilă a lui Edeard i-a calmat. A găsit o şa printre bagaje şi a aruncat-o pe primul animal.

— Sunt şase zile de când am plecat, a spus Macsen. Ce ar fi putut să facă în şase zile?

— Vor fi încă două până să pot ajunge înapoi, a zis Edeard cu durere în timp ce urca în şa. Poate că Owain aşteaptă să audă că ambuscada a reuşit, iar eu sunt mort. El ştie că-l pot opri, că oraşul e de partea mea.

— Da, a spus Dinlay. Trebuie să sperăm asta.

Edeard îşi imagină o hartă, încercând să-şi dea seama care ar fi cel mai scurt traseu către drumul principal prin munţi. Descurajat, realiză că era cel pe care veniseră, pe lângă Muntele Alvice. Dar atunci, călăriseră cu atenţie, greoi, pe sub copaci şi în ravene adânci, ca să evite să fie observaţi. Acum, nu avea astfel de inhibiţii. Îmboldi calul înainte şi îi instrui pe ceilalţi să-l urmeze.

Zorii l-au găsit deja departe, dincolo de Muntele Alvice. Pe la mijlocul dimineţii, se afla din nou pe drum, galopând cu viteză spre est. Înainte de prânz, a trebuit să schimbe calul. Cel pe care îl călărise de la locul ambuscadei era

aproape mort de oboseală. Următorul a cedat la mijlocul după-amiezii. Edeard însuşi era epuizat, numai determinarea ajutându-l să-şi continue drumul. Următorii doi cai au rezistat doar câteva ore.

A ajuns la un sat când soarele începea să se scufunde spre munţi, ştiind foarte bine că arăta ca şi cum ar fi ieşit direct din Honious. Pe oameni i-ar fi putut speria înfăţişarea lui, dar sătenii auziseră de Mergătorul-Pe-Apă, iar monedele de aur erau binevenite peste tot. A plătit o sumă ridicolă pe trei cai odihniţi şi a plecat galopând în noapte.

În ciuda crampelor musculare şi a vânătăilor şi a rosăturilor sângerânde de pe coapse, şi-a continuat drumul prin noapte. Dimineaţa l-a găsit la poalele Lanţului Donsori, cu Câmpia Iguru întinsă în faţa sa. Makkathranul se afla la orizont, lumina de aur a soarelui prinzându-i deja vârfurile turnurilor. La vederea lui, a dat drumul unui suspin de uşurare, chiar dacă era complet epuizat.

— Trebuie să ştiu, a spus Macsen, şi cu asta s-a dus, fulgerând înainte prin vânturile calde.

— Eu voi rămâne cu tine, a promis Dinlay.

Edeard îşi mână ultimul cal obosit pe drumul plin de serpentine. Atunci s-a întâlnit cu caravana care se îndrepta spre munţi. Era neobişnuit pentru o caravană să se deplaseze atât de devreme, în zori. S-a oprit să vorbească cu conducătorul.

— Oraşul este cuprins de haos, i-a spus nervos bătrânul. Sunt oameni înarmaţi pe fiecare stradă, pretinzând că-l reprezintă pe noul primar. Regimente de miliţie au mărşăluit în urmă cu două zile, iar poliţiştii au încercat să-i oprească. Au fost lupte. Nu am văzut niciodată atât de mulţi morţi.

— Nu, a gemut Edeard. Oh, Madona, nu. Aşteaptă! Primarul a chemat regimentele?

— Da, dar nu Finitan. El e mort, şi nimeni nu ştie cum s-a întâmplat. Owain a cerut Palatul Orchard susţinut de persoane înarmate.

Edeard voia cu disperare să afle ceva despre Kristabel, dar conducătorul caravanei nu ştia nimic.

— Am nevoie de cai odihniţi. Pot plăti.

Bătrânul îi aruncă o privire sumbră, dar în cele din urmă dădu din cap.

— Nu ne vom întoarce pe drumul ăsta decât peste un an, probabil, mai mult, aşa că presupun că vom scăpa de răzbunare.

— Răzbunare?

— Consiliul Superior te-a declarat proscris, Mergătorule-Pe-Apă. Eu… noi am auzit că eşti mort.

— Nu încă, a spus Edeard printre dinţi. Au aflat deja că nu merge aşa uşor.

— Bun. Vom schimba caii. Nu am nevoie de bani de la tine.

— Mulţumesc.

— Finitan mort, a spus Dinlay sumbru în timp ce Edeard călărea pe Câmpia Iguru pe un ge-cal cu picioare lungi. Cum de au îndrăznit să facă asta? Oamenii l-au ales.

— Asta se pregăteşte de ani buni, a răspuns Edeard amorţit. Toate atacurile banditeşti, frica din provincii, chiar şi bandele libere din oraş, toate proiectate pentru a forţa Querencia să accepte un singur guvern, unul cu Owain în frunte. Şi apoi am venit eu. Cât de ironic este faptul că propria lui campanie de teroare m-a făcut să fug la oraş.

— Dar ce poţi face acum?

— Să-l arunc afară din biroul primarului, să restaurez guvernul de drept.

Chiar în timp ce spunea asta, ştia cât de fals suna.

— Bine, dar tonul spectrului era incert. Asta-i bine.

Edeard nu se deranjă să se ascundă, nici chiar cu o ceaţă de izolare. Nu-i păsa că oamenii l-au văzut. Voia ca vestea să se răspândească în oraş. Voia ca oamenii să spere din nou. Să ştie că Mergătorul-Pe-Apă venea.

Toate se vor îndrepta.

Era mult trafic pe drum. Toţi părăseau Makkathranul. Grupurile pestriţe se opreau să se uite cum trecea în galop. Câţiva l-au salutat cu urale, dar majoritatea au clătinat din cap, consternaţi la vederea lui. Televorbirea se propagă de-a lungul întregului drum.

— Mergătorul-Pe-Apă este încă în viaţă.
— Mergătorul-Pe-Apă se întoarce.
— Mergătorul-Pe-Apă va opri acest lucru.
— Mergătorul-Pe-Apă vine prea târziu.
— Prea târziu.

Asta îl descuraja pur şi simplu pentru că se potrivea cu propriile lui suspiciuni. În afară de Kristabel şi de câţiva prieteni, ce mai era acolo pentru el cu adevărat? Nu avea să salveze niciodată oraşul şi lumea de cei ca Owain. Tot ce-i mai rămăsese acum erau o încercare de salvare şi o viaţă în exil.

Era după-amiază când a ajuns lângă oraş, călărind greu sub varietatea fantezistă de arbori care mărgineau drumul. Era singur acum, şi televederea lui mătura înainte pentru a vedea ce fel de primire îl aşteaptă.

Când a ţâşnit pe la capătul bătrânei partiţii de copaci, chiar şi oile dispăruseră de pe banda de patru sute de metri de păşune care înconjura zidul de cristal. Poarta de Nord era închisă. O verificare rapidă cu televederea îi arătă că celelalte două porţi erau, de asemenea, închise. Jumătate de regiment de miliţie era desfăşurat într-un semicerc protector în jurul porţii puternice, cu o sută de pistoale aliniate de-a lungul drumului. În faţa lor era o echipă de gardieni în uniforma Breslei Armurierilor. Purtau arme cu foc repetitiv.

Televederea lui Owain căzu pe silueta singuratică ce-şi mâna calul înainte, un fir printre multe alte mii.

— Întoarce-te, Mergătorule-Pe-Apă, nu există nimic pentru tine aici, nimic. Întoarce-te. Vei aduce doar moarte, pentru că aceşti oameni buni te vor ucide, indiferent de cât de mulţi dintre ei vor cădea iniţial victime puterii tale. Nu poţi mătura un întreg oraş de adversari.

— Nu este oraşul tău, telestrigă Edeard.

— Cum doreşti. Fie ca Madona să aibă milă de sufletul tău.

Când se afla la doar trei sute de metri de primele rânduri al miliţiei, Edeard îşi întoarse brusc ge-calul din drum şi o luă pe lângă zidul de cristal. Un pluton de cavalerie a şarjat

printre miliţieni şi a început să alerge după el. Oricând altă dată, Edeard ar fi râs a sfidare, dar acum pur şi simplu a scrâşnit din dinţi şi i-a cerut oraşului să-i permită intrarea. Îşi întoarse calul din nou şi îl orientă direct spre zidul de cristal. Cavaleria îşi modifică direcţia pentru a-l intercepta. Edeard păstră un control de fier asupra gândurilor ezitante ale ge-calului său în timp ce se deplasa mai aproape şi mai aproape de zid. Acesta nu a dat greş, nici măcar la final, când galopa mult prea repede pentru a se mai putea opri la timp. La câţiva metri de bariera verticală, Edeard îl îmboldi să sară. Animalul s-a supus şi, spre uimirea cavaleriei care îl urmărea, a trecut direct prin zidul a cărui substanţă dură nu mai era acum decât o ceaţă subţire. Au putut chiar să vadă prin cristalul colorat cum a aterizat pe cealaltă parte şi a continuat să galopeze. Apoi Mergătorul-Pe-Apă a tras de frâie. A coborât din şa, a stat o secundă pe pământul de pe Low Moat, după care s-a scufundat rapid, drept în jos, prin iarbă.

Edeard apăru în centrul curţii de la baza ziguratului Culverit. Simţurile oraşului îi arătau deja ce va găsi: un lung şir de corpuri învelite în pânză albă. Şi Buate, îmbrăcat în haine de Maestru al Cartierului Haxpen, supervizând ge-maimuţele şi personalul intimidat şi plângând văzând cum voia să scape de cadavre.

Pentru o clipă, frica lui Edeard dispăru, percepând-o pe Kristabel acolo, în picioare. Dar, când a început să alerge cu braţele larg deschise către dragostea lui, sufletul lui Dinlay a strigat:

— Nu, Edeard, ea a plecat, e ca mine.

S-a oprit confuz, iar Kristabel s-a întors spre el. Atunci, în sfârşit a realizat că murise, că îi televedea doar sufletul care stătea de veghe lângă corpul ei.

— Îmi pare rău, i-a spus ea cu un zâmbet trist.

Tot corpul lui Edeard tremura de şoc şi furie. Se întoarse inexorabil cu faţa la Buate, care se retrăgea încet spre intrarea principală a conacului. Gărzile sale se îndepărtau, de asemenea. Nimeni nu îndrăznea să ridice armele

împotriva Mergătorului-Pe-Apă.

— N-am... N-am avut de ales, a strigat Buate palid. Owain mi-a ordonat să preiau funcţia de Maestru al Haxpenului. A fost o luptă. Au fost ucişi mulţi, de ambele părţi.

— Cine ţi-a făcut asta? a şoptit Edeard, cuvintele abia ieşindu-i din gură.

— Oamenii lui au ajuns în zori, acum trei zile. Homelt şi gardienii noştri au luptat vitejeşte, dar armele, Edeard, au avut armele acelea teribile. Nimeni n-a putut sta împotriva lor. Ne-au ucis gărzile. Verişoarele mele şi slujnicele au fost violate, bătrâne şi tinere, n-au cruţat pe nimeni în timp ce-şi croiau drum în conac. Au forţat până la etajul zece. Tati şi cu mine am încercat să-i ţinem la distanţă, dar erau prea puternici. Edeard... Am sărit. Nu-i puteam lăsa să-mi facă asta. Totul era pierdut. Tata şi cu mine şi Mirnatha ne-am ţinut de mână şi am sărit chiar din capătul de sus al scărilor. Am greşit?

— Nu, dragostea mea, n-ai făcut niciun rău. Ar fi trebuit să fiu aici să te protejez. Eu sunt cel care a eşuat.

— Tati şi Mirnatha au plecat la nebuloase în căutarea Inimii. Edeard, ei urmează cântecele. Mami va fi acolo să-i aştepte. Eu am rămas. Ştiam că vei veni. Trebuia să te văd pentru ultima dată înainte de a pleca.

— Ce? a întrebat Buate. Televederea lui sonda curtea, încercând să descopere cu cine vorbea Edeard. Cine este acolo?

— Cine este acolo? repetă Edeard amorţit. Soţia mea este aici. Prietenul meu este aici. Mama şi tata sunt aici.

Kristabel zâmbi către sufletele părinţilor lui Edeard.

— Este al vostru?

— Da, este, a spus mama lui Edeard.

— L-am iubit atât de mult.

— Ştim. Nu a cunoscut niciodată o fericire sau mulţumire mai mare ca tine.

— Nu văd pe nimeni, a bâlbâit Buate înfricoşat.

— Permite-mi să-ţi arăt, i-a spus Mergătorul-Pe-Apă.

Buate a fost ridicat de la sol. Gărzile sale au privit

înspăimântate cum începea să se agite violent în aer. Apoi şi-a dat capul pe spate şi a urlat. Mintea lui a inundat curtea cu o durere chinuitoare. Flori mici de sânge i-au apărut pe haine, transformându-se rapid în râuleţe care au început să picure, pătând curtea. Acela a fost momentul în care gărzile s-au întors şi au fugit. Au trebuit să alerge mult înainte ca ţipetele lui să nu le mai ajungă la urechi. În cele din urmă, sufletul lui Buate a privit în jos spre cadavrul său pe care Mergătorul-Pe-Apă îl pusese la pământ.

— Vezi acum? a întrebat Edeard.

— Ai pierdut, a spus Buate. Asta-i tot ce poţi face acum: să ucizi. Şi făcând asta, preluând din nou puterea aşa, devii ca noi.

Lacrimile umplură iar ochii lui Edeard în timp ce sufletul lui Buate aluneca în sus. Acesta spusese adevărul. Nu-i mai rămăsese nimic. Owain şi cei ca el câştigaseră. Să-i ucidă acum n-ar mai fi dus la nimic. Lumea era a lor. Şi nu era una în care să vrea să trăiască.

Macsen şi Kanseen au plutit în curte prin zid.

— Bijulee şi Dybal sunt morţi, a spus Macsen. Bise s-a întors în Sampalok.

— Copilul nostru este pierdut, a spus sufletul lui Kanseen. Ea era mai slabă decât soţul ei. Ar putea fi în Inimă. Eu nu pot rămâne. Nu aici. Nici măcar pentru tine, Edeard. Trebuie să ştiu dacă e acolo. Trebuie să-mi cunosc fiul.

— Înţeleg, îi spuse Edeard.

— Prietene, trebuie să merg cu soţia mea, a zis Macsen.

— Sigur că trebuie. Edeard a ridicat o mână în semn de rămas-bun. Voi veţi fi primii dintre noi care vor ajunge la Marea lui Odin. Uitaţi-vă după noi. O să venim şi noi în cele din urmă.

— Aceea va fi ziua în care vom zâmbi din nou.

Edeard îi privi înălţându-se spre cer, apoi se întoarse la sufletele care rămăseseră.

— Noi am pierdut. Eu am pierdut. N-am mai rămas decât eu. Mâna îi coborî la pistolul din tocul de pe centură. Nu vreau să fiu singur.

— Salrana, a spus Dinlay. A spus că Salrana era încă în

viaţă şi că o va avea.

Capul lui Edeard se ridică.

— Oh, Madona. Îşi fulgeră televederea spre cartierul Ysidro, neîndrăznind să spere.

Biserica Ysidro fusese obligată să se transforme într-un spital temporar. Mai multe rânduri de persoane rănite erau culcate pe paturi improvizate în faţa statuii Madonei. Trei doctori hărţuiţi, cu înfăţişarea obosită, se mişcau printre ei, făcând tot ce puteau pentru a trata rănile de glonţ. Novicele se grăbeau peste tot, ajutând medicii cu pansamente şi oferind consolare acolo unde se putea. Maica bisericii, o femeie bună cu părul cărunt, aflată la jumătatea celui de-al doilea său secol, se deplasa printre grupurile de enoriaşi care stăteau înspăimântaţi în strane. Le oferea câte binecuvântări putea, dar se vedea clar pe faţa ei că era la fel de şocată şi de speriată ca oricine altcineva. Uşile bisericii erau închise.

Rudele înfricoşate ale celor care zăceau în interior formaseră afară un cordon sfidător de protecţie, aşteptând revenirea inevitabilă a miliţiei sau, mai rău, a gardienilor Breslei Armurierilor care se dădeau mari pe străzile din jur fluturându-şi noile lor arme letale. Până în prezent, statutul de sanctuar al bisericii fusese respectat.

Edeard se ridică uşor prin podeaua bisericii. Oamenii au exclamat surprinşi de apariţia lui. Cu excepţia Salranei. Ea lăsă să-i scape o singură notă pătrunzătoare de bucurie şi alergă la el. O luă în braţe şi o strânse la piept.

— Au spus că eşti mort, suspină ea.

— Nu, a zis el. Nu pot fi ucis atât de uşor.

— Oh, Edeard, regimentele împuşcă oameni. Există oameni cu arme îngrozitoare, la fel ca cele de la Ashwell, şi care spun că au fost numiţi de primarul însuşi.

— Ştiu, a replicat el, îmbrăţişând-o strâns. Uniforma ei de novice era pătată de sânge, vechi de câteva zile. Eşti bine?

— Da, a dat ea din cap, ştergându-şi lacrimile. Îmi pare rău, Edeard, îmi pare rău că nu am vorbit cu tine după…

— Şşş, a spus el, şi îi mângâie fruntea.

— Am fost atât de proastă. Atât de încăpăţânată. Tu eşti prietenul meu.

— S-a terminat acum. Eşti sigură că eşti bine? A venit cineva să te caute?

— Nu. Am ajutat medicii. Atât de mulţi au murit. Toată lumea este atât de îngrijorată. Oamenii primarului se vor întoarce. Poţi opri acest lucru?

Edeard îşi plecă atunci capul.

— Nu pot. Tot ce aş face acum va înrăutăţi doar lucrurile. Am pus în pericol pe toată lumea din această biserică doar venind aici. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Degetele ei îi mângâiau obrazul.

— Dragul meu Edeard, ai făcut tot ce este drept.

— I-au ucis pe toţi cei pe care îi ştiu, pe toţi cei pe care îi iubesc. În afară de tine. Şi vor veni şi după tine în cele din urmă.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Soţia ta?

— Da, şopti el îndurerat. Kristabel e moartă.

Capul Salranei coborî în piept.

— Imposibil.

— Dar s-a întâmplat. Vreau să vii cu mine acum.

— Edeard! Se uită agitată la răniţi. Maica era în picioare în faţa statuii Madonei, cu o expresie de înţelegere pe faţă. Ei au nevoie de ajutorul meu.

— Se vor descurca.

Maica îi făcu Salranei un scurt semn de încurajare.

— Dar…

— Ţine-mă strâns, a instruit-o el. Va fi ciudat la început. Dar nu ai de ce să-ţi fie teamă. Eu voi fi cu tine.

— Întotdeauna?

— Da, întotdeauna.

Aruncă spre sufletul lui Kristabel o privire vinovată, dar ea îi zâmbi simplu, cu înţelegere. Edeard şi Salrana au alunecat în jos prin podeaua bisericii. El a simţit-o cum îşi întăreşte strânsoarea. Apoi, s-au regăsit în picioare într-un tunel mic de sub lăcaşul de cult, cu apa curgându-le peste picioare.

— Mai avem de mers încă, a spus el, şi şi-au continuat drumul în jos, până au ajuns într-unul din tunelurile orbitor de luminoase aflate mult mai jos, departe de străzile oraşului.

— Edeard! Ce este acest loc?

Capul Salranei sa întorcea dintr-o parte în alta, încercând să înţeleagă ceea ce vedea. Era surpriză în vocea ei, dar nicio teamă.

— Nu sunt sigur. Este un mod de a călători în întreg oraşul. Unul foarte vechi. Cred că unii dintre locuitorii din trecut ai Makkathranului l-au folosit, dar nu ştiu sigur. Acesta nu este conectat la niciuna dintre clădirile de la suprafaţă. Aşa că, probabil, nu au fost oamenii de dinaintea noastră.

— Oh, a spus ea cu un râs scurt. Edeard, ce ai devenit?

— Nu ştiu, a răspuns el slab. Orice ar fi, în cele din urmă nu am fost de niciun folos.

— Nu spune asta. Îl sărută. De ce suntem aici? Unde mergem?

El oftă şi se scărpină în cap.

— Departe, presupun. În afara oraşului. Apoi… în exil. Vom găsi vreo provincie îndepărtată. Îmi voi lăsa barbă. Nu trebuie să rămâi cu mine.

— Cred că ar fi mai bine să rămân, cel puţin la început.

— Mulţumesc.

Căută sufletele care rămăseseră cu el. Kristabel, Dinlay şi părinţii lui erau toţi acolo, aşteptând în tăcere, puţin mai jos de tunelul luminos. Păreau mulţumiţi de ceea ce făcea. Nu avea să-i spună chiar acum Salranei despre ele, avusese destule şocuri. Se întinse în jos, în substanţa din pereţii tunelului, şi îi lăsă să-i conducă televederea. Ştiuse întotdeauna că reţeaua de tuneluri se extindea în afară, pe sub peretele de cristal, dar el nu încercase niciodată cu adevărat să vadă unde duceau.

În jos, văzu el acum. Departe, departe în jos. Multitudinea de tuneluri fuzionau, apoi fuziona din nou şi din nou, într-un păienjeniş ca o pâlnie, ale cărui ultime fire se întindeau pe zeci de kilometri sub el. Acolo unde se afla adevăratul spirit

al oraşului.

Dar… existau şi câteva ramuri care se întindeau orizontal sub Câmpia Iguru. Îi ceru oraşului să-i trimită acolo.

— Ce se întâmplă? a întrebat brusc Salrana, agăţându-se de el când a simţit că tunelul se înclină.

— E în regulă, a surâs el încurajator. Vom zbura.

— Zburăm?

Au început să alunece de-a lungul tunelului care aparent se ridica la peste patruzeci şi cinci de grade. Apoi, au început să cadă. Salrana dădu drumul unui geamăt lung de şoc.

— E în regulă, o asigură Edeard, strigând.

A încercat să o mângâie pe spate, ceea ce de fapt nu i-a reuşit foarte bine pentru că roba ei de novice a început să zboare, încercând să se înfăşoare în jurul trunchiului ei. Aşa că el îşi folosi mâna a treia, apăsând-o din nou în jos.

— Vom muri! ţipă ea.

— Nu, nu vom muri. Întotdeauna folosesc aşa tunelurile acestea.

Ea îşi închise ochii strâns şi îşi îngropă capul în pieptul lui. Zborul a durat mult mai mult decât era obişnuit Edeard. Tunelul îi ducea, evident, foarte departe de oraş. Nu ştia exact unde.

Nu după mult timp, Salrana se calmă un pic şi începu să se uite în jur.

— Nu vom muri? suspină ea.

— Nu, nu vom muri.

— Unde suntem?

— Nu sunt sigur. În afara oraşului, de acum.

Tunelul a început să se curbeze brusc. Edeard nu mai experimentase asta înainte. Şi, cumva, nu mai mergeau în jos, ci se grăbeau în sus. Au început să încetinească. Edeard se uită în sus. Tunelul se termina la câteva sute de metri deasupra, într-o vâlvătaie de lumină roşie.

— Stai, a cerut el, şi dintr-odată au trecut într-o cameră simplă circulară cu pereţii roşii strălucitori. Nu existau ferestre. Gaura de sub picioarele lor se închise repede, iar ei s-au regăsit în picioare în mijlocul podelei.

Salrana nu-i dădu drumul, deşi se uita în jur curioasă.

— Şi acum ce facem?

— Nu sunt sigur, a recunoscut el. Nu ştiu ce este locul ăsta.

Un cerc negru s-a extins pe perete. A dispărut apoi, lăsând o deschidere la fel de neagră. Edeard şi Salrana s-au privit şi s-au apropiat de ea. Unele din luminile roşii care curgeau în afară expuneau ceva ce semăna cu nişte pereţi de stâncă. Edeard îţi extinse televederea care îi confirmă că dincolo era un fel de peşteră. Au păşit cu prudenţă pe o podea de nisip. Aerul era uscat şi stătut. Desigur, televederea lui Edeard nu putea pătrunde prin rocă, dar peştera se prelungea pe o anumită distanţă. După ce au mai făcut câţiva paşi, lumina roşie a început să se estompeze. Salrana se răsuci la timp pentru a vedea deschiderea circulară închizându-se. Scoase un ţipăt ascuţit. Edeard ridică o mână şi făcu micul truc cu scânteia pe care i-l arătase Kristabel la cabana de pe plajă. O flacără albă şi rece i se prelinse în jurul degetelor, făcând peştera puternic vizibilă.

— Dar e doar piatră, a exclamat Salrana, privind gaura care se închisese.

— Eu nu înţeleg oraşul, a spus Edeard. Îi vorbesc doar.

— Cum? a întrebat ea, un fulger puternic de curiozitate sclipindu-i prin gândurile voalate.

— Ei bine… El ridică din umeri. Doar îi vorbesc, serios.

— Acum este la fel ca înainte, a spus ea şi se înfioră. Noi doi ascunşi pe fundul unei găuri, în timp ce afară vieţile noastre sunt distruse.

Atunci, Edeard se simţi cu adevărat obosit. Nu era doar trupul său, epuizat de călătoria spre Makkathran. Tumultul emoţional prin care trecuse fusese şi mai istovitor. Nu voia decât să se prăbuşească şi să doarmă – pentru mult, mult timp. Lumina care scăpăra în jurul mâinii lui a început să se estompeze.

— Edeard, i-a spus mama lui. Nu renunţa. Nu acum.

El se opri o clipă.

— Bine, a răspuns nefericit.

Salrana se uită la el.

— Haide, i-a spus el. Să vedem unde ne duce.

Peştera nu era peste tot la fel de largă ca la intrare. În unele locuri au trebuit să se strecoare şi să se împingă înainte, stânca frecându-se de hainele lor. Caverna îi ducea în sus, ceea ce îl îngrijora pe Edeard. După ce televăzuse tunelurile care plonjau în jos, în adâncimile Querenciei, se întreba cât de adânc în subteran se aflau.

Le-a luat o oră de zbătut şi de împins pentru a-şi croi drum prin peşteră şi până ca Edeard să vadă în cele din urmă o fâşie palidă de lumină a zilei în faţă. Au trebuit să se târască pe o pantă abruptă, cu un acoperiş de piatră la abia trei metri mai sus, înainte de a ieşi într-o cavernă orizontală. Intrarea era acoperită de o perdea groasă de viţă, ale cărei frunze roşii şi verzi opreau lumina soarelui de după-amiază.

Edeard îşi trimise televederea să sondeze prin vegetaţia luxuriantă descoperind că gura peşterii se afla la jumătatea unei stânci verticale. Nu simţea pe nimeni afară, nici măcar un animal. Când au împins firele de viţă la o parte, s-au trezit uitându-se spre nord-est, peste Câmpia Iguru, cu Munţii Donsori în depărtare.

— Acesta este unul dintre vulcanii aceia mici, a spus Salrana.

Cu mult sub ei, o pădure verde de palmieri şi copaci vrollipan se învolbura în jurul pantelor joase înainte de a face loc câmpurilor bogate care divizau câmpia. El îşi întoarse capul şi se uită în sus.

— Vârful stâncii este mai aproape decât baza ei. Cred că pot ajunge acolo.

— Edeard! Fii atent.

— Nu-ţi face griji, i-a spus el.

Examină cu televederea stânca de sub stratul de vegetaţie. Era o suprafaţă accidentată care-i oferea numeroase locuri de sprijin pentru mâini şi picioare. Se întinse şi îşi asigură o priză, apoi începu să urce.

— Mă duc în recunoaştere, a zis sufletul lui Dinlay plutind

în sus.

Pentru prima dată, Edeard i-a invidiat pe morţi. De fapt, căţăratul nu era atât de uşor. A trebuit să-şi folosească televederea pentru a localiza fiecare punct de sprijin, împingându-şi apoi mâinile prin viţa-de-vie ţepoasă. A fost şi mai greu să-şi tragă picioarele, fiind nevoit să utilizeze în mod constant mâna a treia pentru a da la o parte corzile bătrâne, groase ca nişte frânghii.

La zece minute după ieşirea din peşteră, corzile au făcut loc pietrei. Stânca a început să se curbeze, iar Edeard s-a căţărat de pe ea pe panta de sol subţire şi ierburi ascuţite.

Şi-a folosit televorbirea pentru a-i spune Salranei că a reuşit. O apucă cu atenţie cu mâna a treia şi o scoase din peşteră, trăgând-o în sus prin aer.

— Nu văd pe nimeni, l-a informat Dinlay. Şi există un pavilion la cinci sute de metri în jurul muntelui unde terenul se nivelează un pic. Nimeni acasă.

— Slavă Madonei, murmură Edeard.

O puse uşor pe Salrana lângă el. Ea îi surâse nervos.

— Cred că a fost mai rău decât în tunelul oraşului, se scuză ea.

— Trebuie să ne ascundem şi să hotărâm ce să facem, a spus Edeard. Pe aici.

Pavilionul era exact aşa cum îl descrisese Dinlay. Aparţinea unei Mari Familii şi era cocoţat pe o pantă moderată, cu faţada spre Makkathran, la vreo cincisprezece kilometri de baza conului vulcanic. Construit în principal din lemn, avea în faţă o verandă lungă al cărei acoperiş era susţinut de o serie de arcade largi. Turnuleţele poligonale de la fiecare capăt aveau acoperişuri înalte, spiralate. Vopseaua albă începuse să se estompeze, crăpându-se şi cojindu-se de pe unele din scândurile lungi. Spori verzi luaseră în stăpânire fisurile şi colţurile.

Uşile erau închise, dar nu încuiate. Edeard şi Salrana au traversat aleea pavată cu marmură pentru a găsi o clădire care fusese deja închisă pentru iarnă. Mobilierul era acoperit cu cearceafuri groase. Jaluzelele erau trase. Lămpile de ulei goale. Lenjeria de pat, covoarele şi

preşurile fuseseră strânse. Farfurioare cu otravă cu plumb fuseseră împrăştiate pentru paraziţi.

— Nu prea este de mâncare în bucătărie, strigă Salrana, explorând locul. Doar nişte borcane de conserve de fructe şi puţină făină. Cred că am putea coace o pâine, dacă vrei. Dar sunt lemne şi cărbune pentru sobă.

Edeard trecu prin singurul dormitor şi ieşi pe verandă. Panta de afară era în umbră acum, când soarele coborâse pe cer, de cealaltă parte a vulcanului. Se sprijini pe balustradă, privind fix la oraş. Doar vederea lui îl făcea să-l doară inima. Îşi dorea să se întoarcă, pentru a îndrepta lucrurile. Dar se întâmplaseră prea multe, Owain distrusese tot ce era de valoare.

— Fără foc, a spus el. Şi fără lumini. Suntem căutaţi.

Ea veni pe verandă şi îşi puse braţul în jurul umerilor lui.

— Desigur. Nu m-am gândit. Ce facem?

— Plecăm, a spus el. Călătorim spre est şi găsim o provincie unde Mergătorul-Pe-Apă este doar o poveste de la oraş pe care nimeni nu o crede cu adevărat.

— N-ai de gând să rămâi şi să lupţi?

— Nu. Owain şi cei ca el sunt la putere acum.

— Nimeni nu i-a vrut. Oamenii aşteaptă să faci ceva.

— Buate a avut dreptate, tot ce pot face acum este să ucid. Nu acesta e răspunsul.

— Dar, Edeard…

— Nu.

— Am înţeles, a spus ea solemn. Vino înăuntru.

A lăsat-o să-l ducă înapoi în dormitorul mare. Edeard se întinse pe spate pe salteaua groasă, cu ochii în tavan în timp ce Salrana se întorsese să caute prin bucătărie. Acum, când în sfârşit se oprise, durerea din picioare şi fese începea să-l chinuie. Drumul călare spre Makkathran fusese cumplit. Când îşi cercetă părţile moi realiză că pantalonii îi erau umezi de sânge şi de fluide din piele. Îl duru, făcându-l să se crispeze de suferinţă.

— Am simţit asta, i-a spus Salrana, stând în uşă cu două borcane mari de fructe.

Ştia că televederea ei era concentrată pe el, dar nu

protestă.

— Edeard! Ce ţi-ai făcut?

— A trebuit să mă întorc aici, a spus el. Am crezut că s-ar putea să mai am timp. Ştia că lacrimile îi vor curge din nou. Nici chiar acum nu voia ca Salrana să asiste la aşa ceva.

— Mănâncă, i-a spus ea, punând un borcan pe pat lângă el. Mă duc să vânez nişte medicamente, trebuie să fie ceva pe aici, pe undeva. Şi, dacă nu, am văzut nişte frunze de falampan afară. Pot face o cataplasmă.

Edeard nu avu energie să protesteze. În borcan erau prune conservate în sirop de zahăr. A mâncat mai multe înainte ca ea să revină cu un tub de unguent.

— Nu mi-am dat seama că mi-era atât de foame, a recunoscut el. Apoi a scrâşnit din dinţi când ea îi scoase cu grijă pantalonii. Expresia ei la vederea pielii jupuite nu era liniştitoare, dar s-a străduit să-şi alunge îngrijorarea.

— S-ar putea să usture, îl avertiză ea, şi începu să întindă unguentul.

Edeard şi-a încleştat maxilarele ca să nu ţipe.

— Madona!

Degetele lui apucară strâns salteaua.

— Am terminat, a spus după un timp ce i s-a părut interminabil. Asta ar trebui să înceapă să alunge curând durerea.

— Cred că deja a început. Sau mi-ai ars nervii. Una din două.

Coapsele i se relaxau, cu siguranţă.

— Nu fi aşa de rău, îi răspunse prompt Salrana, şi îi dădu un sărut rapid. Îl acoperi cu un cearceaf de pe mobilier. Odihneşte-te acum. Eu o să văd dacă pot găsi nişte haine.

— Fii atentă afară, i-a spus el. Vreau să ştiu dacă vine cineva.

— Nu-ţi face griji, l-a liniştit ea. Nimeni nu ştie că suntem aici. Nimeni nu ştie că putem fi aici.

Edeard începu să mănânce încă o prună. Adormi înainte să termine.

Visele au pus stăpânire pe el. Nu obişnuitele sale viziuni bizare despre o viaţă în altă parte. Acestea erau ale lui. Cea

mai mare parte despre Kristabel. Kristabel înconjurată de flăcări. Bărbaţii cu arme cu foc rapid încercuind-o, vuietul armelor lor făcându-i să explodeze capul. Kristabel zburând. Căzând cu cămaşa de noapte fluturând în jurul ei. Aceeaşi cămaşă de noapte albă pe care o purta în ziua în care s-au întâlnit. Căzând în josul scărilor centrale ale ziguratului. Aceleaşi scări pe care el începuse să le remodeleze. Scări, pe care acum era mai uşor pentru invadatori să urce. Micuţa Mirnatha ţipând terorizată, agăţându-se de sora ei în timp ce ziguratul era consumat de flăcări şi gloanţe de arme cu foc repetitiv. Amândouă căzând de la etajul zece. O mână împingându-le peste balustradă. Amândouă ţipând tot drumul până jos. Mâna era a lui.

Strigă torturat de suferinţă. Senzaţia că ceva e în neregulă era ca un val de spaimă ce ameninţa să-l trimită plonjând în întunecimea infinită a abisului de sub lume. O fiinţă frântă şi demnă de milă în drum spre Honious. Părăsit de Lorzii Cerului. Părăsit de Kristabel. Dinlay, Boyd, Macsen, Kanseen. Toţi se uitau în jos de pe margine. Unul câte unul, şi-au întors faţa de la el.

— Nu, s-a rugat el, a pledat, a plâns. Nu, veniţi înapoi.

Dar ei nu veneau pentru că ceva era *în neregulă.*

Se trezi brusc, zvâcnind în sus din pat în timp ce se chinuia să iasă din abis. Tremurând de frică. Era încă întuneric peste tot în jur. Tăcere. Se luptă să respire împotriva panicii, atât de tare îl sugruma.

— Ce-i? a întrebat el, şi îşi trimise rapid televederea afară.

Sufletele lui Dinlay, Kristabel şi ale părinţilor lui erau adunate la capătul patului. Braţele lui Kristabel se întindeau către el, radiind o preocupare tangibilă.

— Ce-i? a repetat el când respiraţia i s-a mai calmat.

— Edeard, am încercat să te trezesc, a spus Dinlay. M-am străduit. Dar ai fost atât de obosit.

— M-am trezit.

A mijit ochii prin uşa întredeschisă spre verandă şi a văzut lumina nebuloasei scăldând albul balustradei cu pasteluri familiare. Trebuie să fi fost aproape de miezul

nopţii.

— Salrana, i-a zis întretăiat Kristabel. Te-a trădat.

— Ce? s-a răstit confuz. Ce?

— Îmi pare rău, a spus Dinlay. Are o televorbire extrem de puternică. L-a apelat pe Owain imediat după apusul soarelui. I-a spus unde te afli.

— Salrana? Ce vrei să zici?

— Nu am putut-o opri, i-a răspuns Kristabel. Noi suntem neajutoraţi împotriva celor vii.

— Nu, nu, a spus Edeard.

O simţi cu televederea pe Salrana mergând pe hol.

— Edeard? a întrebat ea cu o voce lejeră. Eşti bine? Am crezut că încă mai dormi.

— L-a chemat pe Owain, a insistat Kristabel. Oamenii lui sunt deja aici. Vin pe munte.

— Nu se poate. Nu pot fi…

— Cu cine vorbeşti? a întrebat Salrana.

Era în picioare în cameră, uitându-se curioasă la el.

— Cu soţia mea, a răspuns el alb.

Faţa Salranei a rămas impasibilă. Începutul surprizei din mintea ei a fost minuscul şi bine protejat. Dar, ca şi Edeard, nu se născuse în Makkathran.

— Ştii că pot vedea suflete. I-am dăruit chiar Pythiei viziunea aceea specială. Uite, a zis el, şi şi-a deschis mintea pentru ca ea să poată primi televederea lui.

Salrana, uimită, se trezi înconjurată de patru suflete.

— Eu…

Edeard alunecă de pe pat.

— Mi-au spus că m-ai trădat, i-a zis cu o voce plată, apropiindu-se de ea. Mi-au zis că l-ai chemat pe Owain, dar eu le-am spus că se înşală. Nu-i aşa?

Salrana a făcut un pas înapoi.

— Edeard…

Edeard îşi trimise televederea afară din pavilion, măturând panta muntelui vulcanic. Folosi cadoul primit de la Finitan pentru a pătrunde camuflajul, expunând peste douăzeci de oameni care se apropiau de clădirea din lemn, fiecare cu o armă cu foc repetitiv. În întunericul din spatele

lor, se adunau şi alte echipe. Apoi Edeard vizualiză baza muntelui. Două regimente de miliţie se aflau acolo, distribuite în jurul părţii de jos a pantei, încercuind muntele.

— Sfântă Madona, a murmurat cu uimire. Chiar ai făcut-o. Se uită la ea, încercând să înţeleagă. Salrana, l-ai chemat!

O notă de isterie se strecurase înăuntru, de undeva.

Pentru o clipă, atitudinea ei calmă se păstră. Apoi, pur şi simplu se încruntă la el.

— Da, l-am chemat pe Owain.

Nu poate fi adevărat. Aceasta este Salrana. Salrana mea. Noi doi împreună, împotriva lumii.

— De ce? a întrebat-o rugător. De ce ai făcut asta? Din cauza lui Kristabel?

Salrana aruncă sufletului lui Kristabel o privire dispreţuitoare.

— Geloasă pe aia? Eu? Cu greu aş putea fi. Sunt la fel de frumoasă. Probabil mai bună şi în pat. Tu ai pierdut.

— Dar… noi.

— Oh, ţăran prost de provincie. N-ai învăţat *nimic* de când am ajuns aici? Chiar ai crezut că o infatuare de la vârsta de treisprezece ani poate dura o viaţă? Că ţi-aş fi loială pentru totdeauna?

— Nu poţi crede în ideea lui Owain despre „o singură naţiune”.

— De ce nu? Pentru că nu se potriveşte cu educaţia noastră provincială mizerabilă? Acesta este modul în care funcţionează lumea, Edeard. Nu poţi să vezi asta? Marile Familii au deja avere şi putere, şi sub conducerea lui Owain vor deveni şi mai puternice. Pot fi o parte din asta. Pot să devin o parte din asta. Credeai că eşti singurul care are ambiţie?

— Asta nu eşti tu, a spus cu durere crescândă. Astea nu sunt cuvintele Salranei. Nu sunt gândurile tale.

— Eşti atât de slab. Chiar şi acum ai putea pretinde oraşul pentru tine. Tu ai puterea, forţa de a face această lume a ta. De ce nu o faci?

— Nimeni nu poate conduce o lume.

Ea pufni cu dezgust şi dispreţ.

— Umilinţa, refugiul celor slabi.

— Madona ne-a învăţat decenţa.

— Şi ce-a realizat biserica ei în afară de insuflarea unui simţ decent de obedienţă în rândurile celor de jos?

— Acum ştiu că nu eşti tu. Cine ţi-a făcut asta? Cine te-a schimbat?

— Eu m-am schimbat. Am înţeles în sfârşit lumea şi m-am hotărât să-mi găsesc locul în ea. La urma urmei, tu ţi-ai găsit o căţea de Mare Familie. Făcu un gest dispreţuitor spre sufletul lui Kristabel. O cale bună spre Consiliul Superior pentru cineva atât de fără coloană vertebrală. De ce nu aş avea şi eu ceva asemănător? Am folosit patul oamenilor care mă pot ajuta. Cei care te urăsc sunt uşor de exploatat. Şi cel mai important dintre aceştia este însuşi Owain. Ştiai că are opt amante, dar că eu sunt cea la care se întoarce acum? Îi place. Îi place să mă aibă, prietena din copilărie a Mergătorului-Pe-Apă. Am văzut cât de hotărât şi de determinat este. Mult mai mult decât tine. Este, de asemenea, mai inteligent. Tu ai virtutea, el are ambiţia şi focul, şi puterea, şi bogăţia, şi, mai presus de toate, viziunea. El va fi împărat, va uni întreaga lume într-o singură naţiune. Voi avea o mare parte din asta, voi fi Pythia, mi-a promis. Copiii noştri se vor naşte în poziţii de privilegii şi putere.

Era ca şi cum nervii îi muriseră. Edeard se uită la fata nebună care-i zâmbea sfidător în faţă, nesimţind absolut nimic.

— Nu, a spus el. O singură lacrimă i se prelingea pe obraz. Nu se poate construi o lume pe violenţă şi frică. El va distruge Querencia la fel cum te-a distrus pe tine.

— Eu nu sunt distrusă, nu am fost niciodată mai vie.

Televederea lui Edeard observă că bărbaţii înarmaţi ajunseseră la uşa din faţă a pavilionului. Constată fără surprindere că liderul lor era Arminal.

— Ai putea să mă vezi mort? a întrebat el slab.

— Cei puternici supravieţuiesc. Owain se teme că îl vei înlocui. Încă mai poţi. Îi poţi lua locul, Edeard. Poţi să

modelezi lumea după viziunea ta. Te-aş ajuta. Putem fi împreună încă.

Edeard se uită la soţia sa. Se uită la prietenul său Dinlay. Se uită la părinţii săi, care avuseseră atât de multă încredere în el.

— Nu voi fi primar, nu acum. Iar tu, tu nu vei fi Pythia.

— Prostule! a ţipat Salrana la el.

Apoi se întoarse şi ieşi în fugă din dormitor.

Edeard realiză că abilitatea de a simţi prin camuflaj nu era unul dintre darurile şi lucrurile bune pe care Owain le revărsa asupra ei.

Arminal şi oamenii lui au şarjat pe hol. Au început să tragă în rafală în timp ce alergau înainte. Gloanţele au muşcat pereţii, sfârtecând mobilierul. Ţevile armelor străluceau în timp ce ei măturau înainte şi înapoi, căutându-l pe Mergătorul-Pe-Apă.

Scutul Salranei nu era suficient de puternic. Opt gloanţe au lovit-o în timp ce se zbătea disperată. Pete mari de sânge au înflorit pe roba de novice. A fost aruncată pe spate, corpul ei aterizând fără graţie pe podeaua elegantă de marmură, răsfirându-se inert. Sufletul ei se uita deja în jos la el.

Edeard plonjă în spatele patului mare, lăsând salteaua groasă să absoarbă grindina de gloanţe. În timp ce banda schimba în grabă cartuşierele goale cu altele pline, a ridicat capul.

— Îţi doresc numai bine, i-a spus el sufletului Salranei. Sper că îţi vei găsi pacea în Inimă.

— Edeard? a zis ea. Oh, Edeard, ce am făcut?

— Du-te, i-a spus el. Găseşte Inima. Ne vom revedea acolo.

Sufletul ei oscilă, plutind în sus prin tavanul pavilionului. O ultimă zvâcnire de durere, şi plecă.

Arminal îşi reîncărcă în cele din urmă arma cu foc rapid, ridicând-o. Televederea lui mătura prin pavilion, căutându-l cu nerăbdare pe Mergătorul-Pe-Apă.

Magazia cu gloanţe se ondulă brusc, metalul subţire cedând, stors de o telekinezie neobişnuit de puternică. Şi

Mergătorul-Pe-Apă se materializă în dormitor.

— Omorâţi-l, a strigat Arminal către echipa sa.

Dar armele lor cu foc rapid erau la fel de inutile, componentele fragile şi carcasele fiind zdrobite şi mutilate.

— Ultima dată când ne spunem la revedere, îi spuse Mergătorul-Pe-Apă.

Arminal îşi întări scutul şi se întoarse să fugă. Uşile pavilionului se trântiră, închizându-se cu un bang care rezonă prin întreaga structură de lemn. Arminal se întoarse să se confrunte cu duşmanul său, zărindu-l scurt pe Edeard în dormitor cu mantia neagră fluturând în jurul lui. Edeard îşi ridică mâinile, cu degetele depărtate. Din fiecare porniră fulgere.

În câteva secunde, întregul pavilion era cuprins de foc. Grinzi, căpriori, uşi, pereţi, ferestre, rafturi, mobilier şi acoperişul se aprindeau din punctele atinse de fulgere. Un fum gros negru se învârti din flăcările nimicitoare, coagulând aerul. Edeard împinse uşa de la dormitor şi ieşi pe verandă. În interior, atacatorii tuşeau şi strigau înspăimântaţi în timp ce fumul le înfunda plămânii şi căldura începea să le frigă carnea. Uşa dormitorului se închise. Edeard sări peste balustradă, aterizând pe gazon. În interiorul pavilionului, atacatorii se împiedicau şi se loveau unul de altul. Vocile ajunseseră la un crescendo de durere şi spaimă. Câţiva căzuseră deja. Edeard îşi plie camuflajul în jur ca pe o mantie şi plecă în noapte.

Gărzile de încredere ale Breslei Armurierilor trimise de Owain pentru a-l elimina pe Mergătorul-Pe-Apă au dat ocol ruinelor aprinse ale pavilionului. Şi-au încreţit nasul la mirosul emanat de cadavrele care ardeau mocnit din interior, dar şi-au continuat urmărirea. Câţiva dintre ei au pretins că sunt capabili să treacă prin camuflajul Mergătorului-Pe-Apă şi s-au grăbit după silueta întunecată care, spuneau ei, se strecura printre copacii din faţă.

La baza muntelui, regimentele de miliţie îşi completau desfăşurarea, formând un inel strâns chiar în afara marginii pădurii. Aşa cum li se ordonase, îşi scoseseră pistoalele şi

aşteptau. Televederea urmărea echipele de sus de pe pantele de dincolo de pavilionul fumegând. Ocazional, răbufnea câte o explozie de focuri de armă care îi făcea să tresară. Dar gărzile înarmate cu noile lor arme mortale presau înainte şi în sus, pe munte.

Edeard se menţinea în faţa lor destul de uşor. O luase în sus numai pentru că nu mai avea unde să meargă. O echipă păzea partea de stâncă unde se afla intrarea în peşteră. Nu ar fi reuşit niciodată să urce până acolo şi să scape. Salrana trebuie să-i fi spus lui Owain despre peşteră, despre tuneluri, despre călătorie… totul. Aşa că a urcat. Terenul era accesibil, copacii erau puţini şi rari deasupra pavilionului. Iarba era până la glezne. Râuri mici se prelingeau în jos pe panta abruptă. În cele din urmă, chiar şi copacii au rămas în spatele lui. Acum erau doar iarbă şi bolovani. Putea vedea deja vârful.

Iar atunci va trebui să decid.

— I-aş putea închide, i-a spus el micii sale curţi eterice de consilieri. Oraşul poate crea camere fără uşi şi fără ferestre. Vor avea mâncare.

— Cred că moartea ar fi mai milostivă, a zis tatăl său.

— Aminteşte-ţi ce i s-a întâmplat bietului Argian atunci când i-ai făcut asta, şi a fost doar pentru câteva zile.

— Are dreptate, a spus Dinlay. Să-i închizi n-ar face decât să-ţi liniştească conştiinţa. Trebuie lichidaţi. Acum ştim cât sunt de cruzi. Dacă nu îi elimini se vor întoarce. De câte ori vrei să se întâmple asta oraşului?

— O dată şi tot a fost prea mult, a spus Edeard. Dar să ucid atât de mulţi…

— Madona va înţelege, l-a asigurat Kristabel.

— Ei se aşteaptă oarecum la aşa ceva, a spus Dinlay. De aceea suntem unde suntem.

Arătă spre grupurile de oameni care îşi făceau loc pe pantă. Cei din faţă se aflau la cel mult douăzeci de minute în spate.

— Nu sunt sigur că pot trece de toţi, a zis Edeard. Owain pare hotărât.

— Sigur că da, a spus Kristabel. El ştie că eşti singurul

obstacol dintre el şi puterea absolută.

— Poate că dacă mă retrag în provincii şi formez o opoziţie legitimă…

— O revoluţie? a întrebat mama lui. Ar dura ani la rândul, dacă nu chiar decenii. Cât de mulţi vor muri în această luptă? Nu, dacă e să fie făcut, lucrul acesta trebuie făcut rapid. Vărsarea de sânge va fi minimă. Cu fiecare zi în care eziţi, el îşi va consolida autoritatea şi mai mult.

— Pari atât de sigură.

Ea îi zâmbi, lumina nebuloasei strălucind prin silueta sa difuză.

— Nu creşti în Makkathran fără să ştii totul despre politică.

— Eşti din Makkathran?

— Da. A cincea fiică al celui de-al patrulea fiu al familiei Herusis. Dar asta a fost în urmă cu mulţi ani. Surorile şi fraţii mei ar avea un statut încă şi mai mic acum.

— Herusis?

Edeard făcu o pauză, încercând să-şi amintească ce ştia despre familie. O întreprindere de comerţ bogată cu proprietăţi mari de teren pe Iguru şi o mică flotă de nave.

— Finitan nu este un Herusis?

— Da. Unul dintre unchii mei.

— Finitan este ruda mea?

— Da.

— Mă întreb dacă a ştiut.

— Probabil că a bănuit. Akeem cu siguranţă a ştiut.

— Dar… Mamă, de ce ai plecat?

— Eram logodită cu un bădăran de Kirkmal, un aranjament între familiile noastre. Nu am vrut să fac nunta. Am vrut să-mi trăiesc viaţa cum voiam eu, chiar dacă asta însemna renunţarea la bani.

— De aici şi-a moştenit încăpăţânarea, a spus Kristabel.

— Eu nu sunt… I-a zâmbit. Chiar şi acum putea să-l tachineze.

Străbătu panta finală rapid. În vârful ei erau bolovani şi piatră goală, cu smocuri de iarbă aspră crescând din fisuri între pietricele. O briză uşoară sufla dinspre mare. Edeard

se opri acolo şi se întoarse, făcând un cerc complet până când ajunse cu faţa la Makkathran. Luminile portocalii ale oraşului aruncau o strălucire puternică în aer deasupra străzilor şi canalelor. Putea zări doar conturul franjurat al turnurilor. Prima dată când îl văzuse se simţise atât de pătruns de el, de parcă ajunsese în sfârşit acasă. Dorul era încă acolo, dar durerea avea mai multă forţă. Abia se putea aduna să-l privească.

Trebuie să decid.

Tot ceea ce îşi dorise sau ceruse vreodată se afla dincolo de zidul de cristal, ca şi tot de ce se temuse vreodată.

— Nu cred că pot să mă întorc, le-a mărturisit sufletelor. Cred că Owain şi ceilalţi au dreptate. Nu sunt suficient de puternic.

— Ai putere, fiule, a spus tatăl său.

— Nu am. Suferinţa pe care aş produce-o ar fi de neconceput.

— Trebuie doar să-i iei pe liderii lor, a spus Dinlay. Owain şi acoliţii săi.

— Asta ar fi mers la început, dar nu acum. Totul s-a schimbat. Armele sunt acolo în mod deschis. Sute de oameni se grăbesc să i se alăture.

— De sute de ori mai mulţi i-au rezistat şi au murit. Nu merită dreptate? Ştii că ai sprijin. Gândeşte-te la rezultatele alegerilor.

Edeard îngenunche pe pământ, privind încă spre Makkathran.

— Nu pot face asta. S-a terminat.

— Noi înţelegem, a spus Kristabel. Asta e ceea ce face ca tu să fii tu. Aceasta este ceea ce am iubit.

— Vom fi împreună, i-a promis el. Televederea sa simţi prima echipă ajungând la panta finală spre vârf. Toţi îşi pregăteau armele de foc rapid. Vom ajunge la Inimă şi vom trăi acolo pentru eternitate.

— Împreună, a fost de acord Kristabel.

Edeard trase adânc aer în piept. Privi pentru ultima dată spre Câmpia Iguru, cu gânduri senine pe care încetase să le mai ecraneze. Gândurile Makkathranului îi periau mintea, în

mod lent şi relaxat ca întotdeauna. Visând într-un alt tărâm.

— Îţi mulţumesc pentru tot ajutorul tău, a spus el, şi îşi revărsă recunoştinţa spre oraş.

Pentru prima dată simţi o schimbare. Mintea gigantică începu să accelereze. Mai puternic, mai multe gânduri concise au început să crească, ca nişte creaturi masive venind din adâncurile mării.

Makkathranul se trezea. Edeard se clătină înapoi, uluit de reacţia pe care o stârnise. Încercase de nenumărate ori să se facă înţeles de oraş, dar nu primise niciun răspuns. Făcuse o serie de lucruri simple, precum modificarea clădirilor, sau îl trimisese de-a lungul tunelurilor. Dar presupunea că o legătură reală era dincolo de puterile lui.

— M-ai auzit, i-a televorbit cu uimire.

Răspunsul a fost mai lent, măsurat şi atent aşa cum era de aşteptat să fie. Solemn, aşa cum era potrivit pentru o astfel de creaţie magnifică.

— Simt durere, a spus Makkathranul. Eşti în suferinţă. Nu am mai simţit o asemenea durere de mult timp.

— Am… am pierdut. Asta a fost durerea pe care ai simţit-o. Îmi cer scuze. N-am vrut să te deranjez. Pur şi simplu am vrut să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut.

— Pierdere? Îmi amintesc de pierderi. Cândva erau mulţi, acum sunt singur.

— Au fost şi alţii ca tine? a întrebat Edeard.

— Cândva. Acum nu mai sunt. Nici chiar aici. Este inutil să-mi reamintesc.

— Îmi pare rău. N-am ştiut. Pot să te ajut? Mă pregătesc să merg spre Inima Golului. Cei ca tine sunt acolo?

— Nu. Niciunul nu s-ar fi supus absorbţiei. Nu asta suntem noi.

— Ce eşti tu?

— Trecutul eşuat.

— Nu. Nu şi faţă de noi. Ne-ai dat adăpost, refugiu.

— Mă bucur. Accepţi scopul Golului? De asta te duci la Inima lui?

— Care este scopul?

— Să devină una cu acest univers. Să caute tot ce e

raţional.

— Asta este… Nu. Mă duc pentru că mi-am pierdut viaţa.

— Cum îţi poţi pierde viaţa în Gol?

Se uită nedumerit la Kristabel şi la ceilalţi, foarte conştient de faptul că oameni înarmaţi se furişau pe pantă spre el.

— Nu înţeleg.

Ceva ca o rafală de emoţie mătură dinspre oraş. *Reticenţă. Acceptare. Milă.*

— Golul îţi permite să găseşti viaţa perfectă, a zis Makkathranul. Aceasta este calea de a atinge împlinirea, de a-ţi realiza evoluţia personală şi de a deveni mulţumit de ceea ce eşti.

— Ce vrei să spui? Edeard începu să-şi întărească din nou scutul, auzind declicul mai multor siguranţe de arme care se deschideau.

— Toţi cei care vin din afară depun eforturi pentru a atinge o asemenea stare. De aceea îi salută Golul. Acest univers nu a avut niciun alt scop, nu până acum. Asta este frumuseţea sa pentru cei din interior şi tragedia pentru cei din exterior, pentru că ei vor plăti în cele din urmă preţul.

— Eu nu pot realiza o viaţă perfectă. Viaţa mea s-a terminat.

— Du-te în Gol. Caută unde doreşti să fii, şi începe din nou. Este simplu. Odată ce te adaptezi la Gol, el îţi oferă tot ce vrei. Fiecare specie care a ajuns vreodată aici a fost atrasă în această evoluţie. Voi nu veţi fi diferiţi, bănuiesc. Nu există niciun rău în asta. Vă doresc numai bine în călătoria voastră.

Gândurile oraşului au început să încetinească din nou. Retrăgându-se în somn.

— Nu, a spus Edeard. Nu, aşteaptă. Spune-mi cum. S-a întors spre suflete. Ce înseamnă asta?

— Simt tipare în jurul meu, a răspuns Kristabel. Aşa cum ţi-a spus Boyd. Universul îşi aminteşte tot ce s-a întâmplat peste tot. Toată viaţa noastră este vizibilă acolo în trecut.

— Poţi să-mi arăţi? a întrebat Edeard.

— Priveşte cu mine, a spus ea.

Edeard încercă să-i simtă gândurile, primind darul percepţiei ei. A fost o uniune ciudată, o dimensiune de televedere pe care nu o cunoscuse până atunci. Urmărind ce observa soţia lui în ţesătura realităţii, a putut percepe şi el. S-a văzut întins pe pantă, un milion, un miliard de imagini cu el însuşi ducând înapoi. Erau încapsulate fiecare clipă a urcuşului, fiecare pas, fiecare respiraţie, fiecare bătaie a inimii. Fiecare gând. Ca şi cum se privea într-o oglindă infinită. Makkathranul avusese dreptate, esenţa sa fusese capturată de Gol. Fiecare moment al existenţei sale era reamintit.

Edeard se privi pe el, cel de acum cinci minute, studiind cât de reală era viziunea. Apăru îngheţat. Aşteptând doar ca respiraţia să-i umple plămânii pentru a deveni real.

— Oh, Madona, a exclamat. Cred că am înţeles. Dar… Nu. Asta ar însemna… A sărit în picioare. Kristabel?

— Fă-o, l-a rugat ea. Edeard, dacă există măcar o şansă…

— Da.

Îşi aruncă braţele, declanşând a treia mână. Membrii grupului de atacatori au fost imediat aruncaţi în aer – o brăţară desfăşurată de siluete arcuite în sus şi la distanţă, departe de sol. Urlând în timp ce-şi începeau în viteză plonjonul la sute de metri, spre panta de mai jos.

Scăpat de orice pericol imediat, Edeard se concentră din nou asupra imaginilor. Cele din urmă cu câteva minute erau inutile. Începu să împingă dincolo de amintirile cu el urcând spre vârf. Intrând adânc. Se văzu culcat pe pat în pavilion, în timp ce Salrana televorbea cu Owain. Mai mult. Propria sa memorie intră în joc, conştientizând un moment viu din urmă cu câteva zile. Îngemănându-se cu amintirile Golului. Tehnica a fost aproape instinctivă. Momentul era acolo, strălucind evaziv în faţa lui. Mintea i se întinse spre el, neputând să-l prindă însă. A încercat din nou, mai tare de data asta, canalizându-şi în întindere colosala putere telekinetică. Degetele mentale îi bâjbâiau cu disperare, încercând să se închidă în jurul momentului, pentru a face să fie real. Gemu din cauza efortului. *Forţând* universul să

lege momentele.

Undeva, peste tot, universul a început să se schimbe. Prezentul a alunecat înapoi, încet la început. Imagine liniară lungă cu el urcând panta derulându-se invers, luându-l în jos. Deasupra lui, stelele se târau în direcţia greşită prin firmament. Încurajat, Edeard îşi aruncă întreaga forţă pentru realizarea unirii peste timp. Mişcarea imposibil de ciudată a început să se accelereze. Trecutul lui Edeard se derula grăbit. Momentul precis, minunat de clar, pe care îl voia venea cu viteză spre el…

…Edeard se trezi ţipând. Ţipătul de şoc şi neîncredere răsună în jurul taberei din pădure. Nu-şi putuse opri aerul să explodeze afară din plămâni. Lumina dimineţii strălucea peste el.

Dimineaţă!

Dinlay era la câţiva metri distanţă, încremenit în timpul saltului în care îşi ţinea cizma ridicată. Îi arunca o privire uluită. Edeard reuşi să-şi oprească ţipătul. Privi în jur sălbatic, apoi îl zări pe Macsen stând pe trunchiul căzut al unui copac bătrân.

— Eu nu am pus nimic în *cizma ta,* protestă Macsen pe un ton rezonabil.

— Eşti în viaţă! urlă Edeard.

— Ce în Honious se întâmplă? întrebă Topar. Se ridicase de sub pătură cu pistolul pregătit.

Boloton, Fresage, Verini şi Larby se frământau, încercând să găsească sursa agitaţiei.

— Nimic! a răspuns Edeard cu răsuflarea tăiată. Explozia de bucurie pură din mintea lui ameninţa să-l copleşească. Totul! Am făcut-o! Sunt aici. E adevărat. Eşti real. Şi eşti în viaţă.

Dinlay lăsă să-i scape un oftat exasperat.

— Ce-i cu tine? Îşi privi cizma cu ochi mijiţi. Ah, ha!

Îndepărtă cu a treia mână rămăşiţele unui gândac utog. Îi aruncă lui Macsen o privire suspicioasă.

— Edeard? întrebă Topar cu prudenţă.

— E în regulă, îl asigură el ridicând o mână, apoi râse. Se

simţea ameţit acum. Lumea se învolbura în jurul lui nesigur. Se aşeză greoi. Nu, stai! Îşi ridică mâinile cu degetele depărtate pentru a număra. Ambuscada este peste două zile. Ăăă… apoi încă o zi şi jumătate pentru a mă întoarce. Madona… La dracu', dacă pornesc acum, s-ar putea să nu reuşesc. Trebuie să merg mai mult înapoi în timp.

Dinlay îşi băgă piciorul în cizmă şi se apropie de el.

— Vis urât?

Edeard zâmbi.

— Cel mai urât care a existat vreodată.

— Ah. Nu vrei un ceai? Încă mai ai din pacheţelele acelea de pânză, nu-i aşa? adăugă Dinlay plin de speranţă.

— Nu. Edeard se ridică repede şi, înainte ca prietenul său să-şi dea seama ce se întâmplă, Edeard îl sărută.

— Mama naibii! exclamă Dinlay, şi se depărtă grăbit, împiedicându-se.

Edeard râse încântat.

— Nu pot să stau. Îmi pare rău. Dar, pe Madona, este atât de bine să vă văd pe toţi în viaţă din nou. Şi fetele, nevestele noastre. Macsen, vei fi tată. Îţi promit. Jur pe Madona însăşi.

— Ce Honious ai băut aseară? întrebă Macsen.

— Am băut… Am băut tot ceea era de băut.

— Cred că mai bine ai sta jos, îi spuse Topar autoritar.

— Nu am timp, răspunse Edeard, încântat de cât de scrântit trebuia să le pară celorlalţi. Ei bine, de fapt, nu-i adevărat. Începu să chicotească. Vă amintiţi prima zi pe drum? Pocni febril din degete. Ne-am oprit şi am făcut tabără chiar lângă o fermă. Oh, unde a fost asta?

— Stibbington, mormăi Dinlay.

— Aşa e. Acela e locul, şi e în timp. O mulţime de timp. Doar o zi de galop înapoi de acolo. Macsen, îţi aminteşti, aveai dureri atât de mari de la şa, încât spuneai că nu mai poţi să mergi.

— Îmi amintesc.

— Da, şi eu.

Edeard se întinse după acel moment…

Justine: anul al patrulea

Visa încă. Imagini dulci cu dragostea ei cea adevărată. Mirosul. Râsul. Plăcerea lui. Acele două zile continuau să se întindă, şi să se întindă…

Justine se ridică în unitatea medicală şi se uită în jur în cabina lui *Silverbird.* Totul era exact la fel ca atunci când intrase în suspensie. Nicio alarmă nu sunase în tot acest timp. Ajunseseră la sistemul de stele, şi jurnalul de bord al navei raporta un voiaj total lipsit de evenimente. *Silverbird* era deja în deceleraţie.

Îşi aruncă picioarele afară, surprinsă de rigiditatea de la nivelul membrelor. Muşchii gâtului îi erau încordaţi şi ţepeni. Ceea ce îi trebuia era un masaj bun. Poate în staţiunea Hulluba, pe insula Fasal. Da, se putea imagina culcată pe un pat pe veranda de la spa, cu vedere la plajele albe şi la apa turcoaz absurd de limpede. Centrul spa avea nişte maseuri foarte chipeşi, tineri talentaţi şi în formă care ştiau cum să-i frământe muşchii şi tendoanele într-o supunere totală. Foarte frumos. Şi băuturile pe care le serveau în pahare înalte, pline de gheaţă zdrobită, cu fructe exotice – delicios. O stea alb-albastră, o înţepătură de lumină intensă deasupra pe cerul indigo. Chipeşi şi dornici.

Dumnezeule, asta se întâmplă dacă visez despre acele două zile. Hulluba a fost cu o mie de ani în urmă.

Justine oftă cu regret şi trase cu mâna a treia un halat din modulul replicator. Unitatea culinară îi produse un pahar mare de suc de morcovi cu suplimente de vitamine. Acesta îi provocă o grimasă în timp ce îl înghiţea pe tot, cu conştiinciozitate.

Poate că vor mai fi nişte plaje pe vreo planetă pe aici pe undeva.

Se aşeză pe podea şi îşi începu exerciţiile de stretching. Aştepta deja cu nerăbdare un duş foarte fierbinte, cu jeturi puternice, o căldură aplicată cu tărie, care i-ar scăpa gâtul de cârceii aceia înspăimântători.

— Ce avem afară? întrebă ea unitatea de comandă.

Steaua îi apăru în exovedere. Justine se încruntă. Cunosc asta.

Era sistemul de stele care era proiectat pe tavanul camerei Consiliului Superior de la Palatul Orchard. O stea de cupru care strălucea cu căldură în centrul unui disc de acreţie. Comete cu nuclee de dimensiunea unei luni dădeau târcoale marginilor exterioare ale discului pe orbite de mare înclinare, cozile lor curgând pe milioane de kilometri, strălucind într-un stacojiu puternic. Dar ceea ce vedea ea acum afară era un sistem mult mai bătrân, căci discul de acumulare se subţiase încă din timpul mandatului lui Edeard. Nouă benzi distincte se formaseră în cadrul acestuia, fiecare dintre ele împânzită de rotocoale dense de asteroizi, în timp ce protoplanetele începeau să se coaguleze. Cozile cometelor-bolid erau mai mici, mai puţin volatile decât înainte. Împletituri lungi de vapori albi le corupeau efluxul stacojiu atât de pur cândva.

Date translucide se afişau suprapunându-se peste imaginile astronomice. Rutinele secundare de gândire ale Justinei selectaseră informaţiile, compilând rezumate, iar atenţia ei se concentră imediat pe o semilună mică albă care se rotea în jurul marginii firave a discului.

— Nu se poate! Era o planetă H-congruentă.

Silverbird se afla încă la şapte UA de stea. Asta însemna că avea o mulţime de timp pentru a observa planeta în timp ce se apropiau. În universul real, în afara Golului nu ar exista. Chiar dacă discul de acreţie ar fi produs un amalgam de roci şi minerale care s-ar fi dezvoltat până la dimensiunea unei planete, nu ar fi fost timp pentru ca viaţa să evolueze. Filtrele de analiză spectrală ale lui *Silverbird* identificaseră apă şi clorofilă, împreună cu o mulţime de azot în atmosferă. De oriunde venise lumea aceea, avea oceane şi viaţă vegetală recognoscibilă care acoperea masele tectonice. Mai aproape cu o UA. Era mică pentru o planetă H-congruentă. De dimensiunea lui Marte. Atmosfera era groasă. La suprafaţă, presiunea ar fi trebuit să fie standard. Temperatura era tipică. Un câmp magnetic deforma vântul solar din jurul ei în benzi Van Allen

caracteristice. Nu existau emisii electromagnetice. Dar ea continuă să verifice totuşi tot drumul.

O lume neverosimilă într-un loc imposibil. *Numai în Gol.* Ştia foarte bine că toată cantitatea de masă de energie pe care o consumase graniţa în timpul acestei scurte faze de extindere îngrozitoare era suficientă pentru a crea o mie de sisteme solare, nu numai o singură planetă mică. *N-ar trebui să fiu surprinsă de nimic aici. Edeard doar zgâriase suprafaţa potenţialului Golului, aşa cum susţinea Visul Viu.*

Alţi zece milioane de kilometri parcurşi, şi *Silverbird* decelera la cinci ge, reducând ce mai rămăsese din viteza colosală care o purtase peste cei trei ani-lumină. Cinci ge era nivelul cel mai fiabil pe care îl putea menţine. Erorile reveniseră răzbunătoare. Degradarea senzorilor era acută pentru unele dintre funcţiile de scanare superioare. Dar lentilele optice simple îi arătau continente şi calote glaciare. Tiparele în circulaţia norilor deveneau evidente. Observă un uragan care se diviza cumva în două în timp ce lovea coasta, marginile de înaintare separându-se ca tăiate de un cuţit. Un cuţit foarte mare. Fenomenul declanşă o oarecare incertitudine adânc în subconştientul ei – o amintire veche, care se lupta să iasă. Ce taie o furtună în jumătate?

Apoi, au fost mai multe lucruri pentru care trebuia să-şi facă griji deoarece gravitaţia în cabină a început să varieze. Sistemele secundare cădeau din cauza fluctuaţiilor cu care se confrunta reţeaua de alimentare. Sistemele de susţinere nu compensau întotdeauna în mod corespunzător. Ordonă cabinei să revină la un statut neutru, retrăgând totul cu excepţia canapelei sale de acceleraţie. Cel puţin biononicele ei rămăseseră pe deplin funcţionale. Îşi activă câmpul de forţă integral în timp ce *Silverbird* zbura peste milionul de kilometri care mai rămăseseră. În faţa ei, stratul superior al atmosferei planetei producea în mod constant dâre de abur condensat în timp ce meteoriţii dinspre marginea discului de acreţie îi loveau ionosfera. Câmpul de forţă al lui *Silverbird* raportă o acumulare de lovituri de microparticule. Densitatea prafului de afară creştea rapid.

Justine s-a dus şi şi-a pus costumul-armură.

Eficienţa *ingravului* era cu douăzeci la sută mai mică şi devenise neregulată. Justine abandonase deja orice idee de a intra pe orbită. Vor trebui să se pregătească pentru o aterizare directă, cu speranţa că unităţile *regrav* vor porni în momentul în care se vor afla în interiorul câmpului gravitaţional al planetei. Judecând după modul în care se comportau restul sistemelor, n-ar fi pariat pe asta.

La o mie de kilometri deasupra ionosferei, unitatea de comandă a început închiderea rutinelor periferice, pentru a se concentra asupra funcţiilor de bază. Nava se curbă în jurul corpului planetei. *Regravul* devenea activ – la limită. Vor ajunge jos OK. Probabil.

În momentul acela, cele trei conuri stâncoase gigantice ce străpungeau atmosfera i-au alunecat în câmpul vizual. *Silverbird* se îndrepta chiar într-acolo, proiecţia traiectoriei indicând locul de aterizare exact dincolo de ele.

Şocul puse stăpânire pe ea în timp ce concentra camerele pe profilul uimitor de familiar al celor trei vulcani.

— Îţi baţi dracului joc de mine, a spus ea cu voce tare.

Silverbird se apropia cu mach treizeci de replicile aproape perfecte ale Marii Triade de pe Far Away. Se luptă să-şi învingă surpriza. *Se poate întâmpla. Aici în Gol, se poate întâmpla.*

Terminarea unei călătorii lungi de trei ani-lumină exact la punctul corespunzător aterizării hipergliderului ei cu o mie două sute de ani în urmă nu era o întâmplare. Era un scop.

Visul. Oh, Doamne, visul.

Ceea ce lăsa o posibilitate care era aproape mult prea mult de contemplat.

Nu, asta nu se poate întâmpla.

Silverbird lovi atmosfera. Moleculele rarefiate de aer ţipau în timp ce nava săgeta în jos, zburând în jurul celui mai înalt dintre vulcani cu vârful său plat şi căldările gemene moarte. Aerul agitat până la supraîncălzire îşi croia drum în urma navei. Unităţile *regrav* au aplicat câtă forţă au putut aduna.

Acceleraţia o împinse pe Justine în jos în canapea. Pieptul

îi era comprimat sub propria greutate care crescuse de patru ori. Biononicele îi întăriră corpul, permiţându-i să respire normal. *Regravul* nu ar modifica vectorul navei. Punctul ei de aterizare fusese prestabilit.

Comandat?

Silverbird plonjă printr-un strat uşor de cirus. Viteza îi scăzu la nivel subsonic. Se afla deasupra mijlocului pantelor vulcanului – piscuri stâncoase şi roci presărate cu pete de licheni şi muşchi, cu dungi de zăpadă. Zbură apoi peste pajiştile superioare ale vulcanului, păşuni unduitoare ce formau o centură largă verde chiar deasupra copacilor. Cascade reci ca gheaţa cădeau pe îngrămădirea de stânci, dând naştere unei dantele de râuri argintii.

O altă minte interfera cu gaia-câmpul navei. Gândurile persoanei erau curioase şi entuziaste.

— Oh, nu. Nu, nu, nu. El nu poate fi aici. Nu-mi poţi face asta.

O poiană lungă se deschise în pădurea de mai jos. *Silverbird* cobora rapid. Trenurile sale de aterizare se bombară afară din fuzelaj. Justine scrâşni din dinţi. Bufnitura nu a fost prea rea. Cabina se zgudui şi un sunet scârţâit vibră prin suprastructură. Gravitaţia scăzu sub un ge standard. Una dintre pictogramele de stare ale navei deveni galbenă pentru scurt timp, apoi viră înapoi în verde. Secţiuni întregi păleau trecând în ton neutru, în timp ce unităţile propulsoare încetau să mai funcţioneze. Nava spaţială nu avea să mai zboare curând.

Dar ajunsese jos, întreagă. Asta era ceva.

Mintea era încă acolo. Aşteptând cu o urmă de nerăbdare. Îi detecta starea emoţională mai degrabă direct, prin televedere, decât prin gaia-particulele ei. Atunci, probabil că şi el îi putea simţi gândurile.

Justine îşi luă un timp pentru a-şi scoate costumul-armură. Până la urmă, nu voia să-l sperie, iar acesta ar arăta de temut pentru cineva nefamiliarizat cu tehnologia Marii Confederaţii. Derulă o scară de frânghie de urgenţă de la sas, neavând încredere în funcţia de manipulare a gravitaţiei pentru a se lăsa coborâtă. Când începu să

coboare, realiză că piesa bej dintr-o bucată pe care o îmbrăcase era remarcabil de asemănătoare cu costumul de zbor ca de piele de culoare gri-albastru pe care îl purtase în hiperglider. Doar casca lipsea.

— De asta nu te-ai prins prea bine, nu? îşi bătu joc de Gol.

Scara de frânghie pendulă alarmant în timp ce se apropia de partea de jos, mişcarea trimiţând-o în balans peste terenul de iarbă. Sări peste ultimele două trepte.

Gravitaţia era redusă, la fel ca pe Far Away. Mirosul de pini era puternic în aerul umed. Televederea îi ţâşni în afară, producând un efect uşor dezorientat. Apoi începu să interpreteze formele ceţoase, corelându-le cu ceea ce ar putea vedea ochii ei. În plus, funcţia ei biononică de scanare de câmp lucra normal, oferindu-i interpretări solide ale peisajului înconjurător. El stătea la zece metri distanţă, aşteptând politicos ca ea să-l observe. Justine se întoarse foarte încet, crezând încă pe jumătate că va deschide ochii şi va vedea în jurul ei cabina lui *Silverbird* în timp ce ieşea din suspensie. Dar nu, era real. El era real.

Justine îl zâmbi, prea amorţită pentru a simţi vreo urmă de triumf.

— Bună ziua, Kazimir, a spus ea.

Faţa lui era perfectă, pielea închisă la culoare sănătoasă şi dinţi albi strălucitori în buze care puteau zâmbi atât de larg, păr negru bogat, legat la spate cu o bandă roşie. La fel ca şi hainele, o vestă de piele deschisă pentru a scoate în evidenţă un trunchi frumos şi musculos, şi kiltul în carouri smarald cu arămiu al clanului său, McFoster. Purta chiar şi micul rucsac corect.

— Mă cunoşti? a întrebat el.

Şi vocea era corectă, chiar prea. Dar trebuia să fie, la urma urmei, era creaţia ei. Zâmbetul ei se mută de la bun venit la simpatie.

— Sunt conştientă de cine crezi că eşti. E vina mea.

El se încruntă.

— Eşti bine? Nava ta a venit repede…

În cele din urmă, Justine râse. Această preocupare era

atât de Kazimir.

— Un pic agitată, asta-i tot. Numele meu este Justine, apropo.

— Sunt încântat să te cunosc, Justine. Este într-adevăr o navă spaţială?

— Da, într-adevăr este.

Justine nu putea fi crudă, asta era partea cea mai grea. Nu putea să-i spună să plece sau să-l ignore. Ceea ce ar fi fost mult mai uşor pentru ea. Dar era o fiinţă umană în vârstă de şaptesprezece ani, cu sentimente. Exact la fel ca oricine altcineva, nu ceruse să se nască – indiferent de cât de ciudată era natura naşterii sale. Merita să fie tratat cu consideraţie şi respect.

În mod curios, el nu avea nicio amintire clară despre locul de unde venea.

S-au aşezat lângă un pârâu care clipocea de-a lungul unei laturi a luminişului. Amândoi stânjeniţi, el totuşi puternic atras de ea, şi nu doar fizic, putea simţi asta.

— Sunt în călătoria mea de iniţiere, a spus atunci când l-a întrebat de unde venea.

— Pentru a dovedi că poţi supravieţui aici de unul singur, a spus ea, reamintindu-şi exact aceeaşi conversaţie avută cu atât de mult timp în urmă. După ce te vei întoarce la clanul tău, vei putea deveni un războinic cu drepturi depline şi vei lupta cu Starflyer.

— Ştii de Starflyer?

— Kazimir, ştiu că acest lucru trebuie să fie greu de crezut, dar Confederaţia a învins Starflyer cu foarte mult timp în urmă. Nu eşti cine crezi că eşti.

El surâse încântat.

— Atunci, cine sunt eu?

— Tu eşti un vis pe care l-am avut. Acest loc te face real.

Faţa lui produse o expresie entuziasmată, în timp ce mintea lui înregistra un brusc amuzament.

— Ce vrei să spui, că am murit, iar acest loc este Paradisul Visat?

— Oh, Doamne! Justine se uită la el complet uluită. Am

uitat partea asta din ideologia Gardienilor. *În fine, în mod conştient, oricum.*

— Deci, eşti ghidul meu spiritual? Eşti aşa cum mi-am închipuit că ar arăta un înger.

— Îmi spuneai aşa şi înainte, i-a răspuns ea liniştit.

— Ce am făcut?

— Obişnuiai să mă numeşti îngerul tău.

— Pe când eram în viaţă?

Mintea lui începea să arate incertitudine – o glumă ce devenea transparentă.

Justine îşi blestemă corpul biologic bătrân şi stupid pentru slăbiciunea emoţională care o paraliza.

— Eşti în viaţă. Din nou. E complicat.

— Ai crezut că am murit?

Te-am privit murind.

— Spune-mi unde te aflai înainte de a începe călătoria? Cine sunt prietenii tăi? Ce-ai făcut tot anul trecut? De fapt, ce făceai ieri pe vremea asta?

— Eu… Gândurile i se agitau cu disperare. E dificil. Nu-mi amintesc prea multe. Nu, stai, Bruce! Bruce este prietenul meu.

— Kazimir, îmi pare rău. Bruce a fost cel care te-a ucis.

El se dădu înapoi.

— Acesta este Paradisul Visat!

— Cred că, într-un fel de a spune, da, este.

— Bruce nu m-ar omorî.

— A fost capturat de Starflyer, care l-au întors împotriva Gardienilor Sinelui. A devenit agentul lor.

— Nu Bruce.

— Nu Bruce, cel care a fost prietenul tău. Starflyer a distrus o parte din el. Kazimir, nu ai nicio amintire din trecutul tău, pentru că eu nu-l cunosc, nu atât de complet pe cât ar trebui, nu în detaliu. Nu am petrecut suficient timp împreună pentru a vorbi despre astfel de lucruri în profunzime. Timpul pe care îl aveam era prea preţios. Întotdeauna am regretat asta, îmi pare rău.

Îşi mută privirea, încercând să-şi ţină emoţiile sub control. *Lucrul acesta este atât de dureros. Nu sunt obligată*

să trec prin asta. Ar trebui să plec pur şi simplu. Apoi se uită la el, văzând durerea şi confuzia de pe faţa lui, şi a ştiut că nu-i putea face asta, nu lui Kazimir al ei, nici măcar umbrei lui.

El întinse o mână ezitând şi îi atinse umărul, ca şi cum el ar fi fost cel care ar fi trebuit să o consoleze.

— Am fost… împreună?

— Da, Kazimir. Am fost iubiţi.

Un zâmbet larg se împrăştie pe faţa lui tânără, şi universul nu a mai fost aşa de rău, de fapt.

— Fac asta foarte prost, a mărturisit ea. Aş vrea să pot fi blândă cu tine.

— Deci, eu sunt ceea ce visezi?

— Da.

Zâmbetul lui era triumfător acum.

— Mă bucur că mă visezi. Mă bucur că sunt aici pentru tine.

Oh, nu. N-o luăm pe drumul ăsta. Nu este… corect.

— Şi eu mă bucur că eşti aici, dar am o datorie de îndeplinit.

Kazimir dădu din cap serios.

— Ce datorie?

Ea făcu o grimasă.

— Să salvez galaxia.

— Cum?

— Nu ştiu, de fapt. Locul în care suntem, locul acesta, e greşit. Trebuie să ajung… la cine e la conducere, să încerc să-i conving să-şi oprească expansiunea. Îmi pare rău dacă nu prea are sens ce spun.

Privirea lui Kazimir se întoarse către *Silverbird.* Un fulger de dorinţă îi sclipi în minte.

— Vom zbura acolo în nava ta?

Primele picături de ploaie au început să cadă din cerul întunecat în timp ce furtuna înainta în jurul vulcanului.

— Aşa aş vrea, dar trebuie să-mi dau seama cum să o fac să zboare din nou. Şi nu ştiu unde se află nucleul, nici cum să ajung acolo.

— Oh.

Dezamăgirea lui era tangibilă, strălucind printr-o minte slab protejată. Justine zâmbi.

— Vrei să te uiţi înăuntru?

— Da, te rog!

El a urcat cu uşurinţă scara de frânghie. Dar, şi-a reamintit Justine, Kazimir fusese întotdeauna foarte agil. Asta ar explica de ce inima ei bătea atât de repede când a urcat după el. Sasul era mic cu ei doi înăuntru. Justine îi ceru unităţii de comandă să deschidă uşa interioară şi o luă înainte pe scara îngustă până în cabină.

Kazimir încerca să fie politicos în timp ce se uita în jurul compartimentului circular, dar în mod clar nu era adeptul ecranării gândurilor. Din fericire, ea îşi aminti câteva tehnici pe care Edeard le folosise în visele lui Inigo.

— În asta călătoreşti? a întrebat el cu prudenţă.

Justine pocni din degete, cerând unităţii de comandă să extrudeze două scaune.

— Ah!

Kazimir le urmări ridicându-se, fericit din nou. Ea porni o proiecţie holografică, afişând graficele de stare în aer, în faţa lui.

Şaptesprezece ani este o vârstă atât de uşoară, gândi ea cu o urmă de resentiment, văzând cât era de fascinat.

— Aş dori să execut nişte scanări asupra ta, a spus ea. S-ar putea să mă ajute să înţeleg mai multe despre acest loc.

— Desigur.

Îşi folosi funcţia de câmp biononică pentru a-l examina în detaliu, analizând rezultatele în unitatea de comandă. Era om, fiecare organ se afla acolo unde ar fi trebuit să fie. Când l-a atins cu un modul de prelevare a pielii, el i-a zâmbit din nou, emiţând un puternic sentiment de dorinţă, de acceptare.

O foarte mare parte din acele două zile fusese petrecută în pat, făcând dragoste.

Justine ridică o sprânceană de surpriză în timp ce rezultatele secvenţierii se ridicau în afişajul holografic.

— ADN-ul tău este... *Real? Bun? Pe deplin uman?...* în regulă, a concluzionat ea. Şi cum a *făcut Golul scamatoria*

asta?

— Mă bucur, a spus el simplu.

Unitatea de comandă execută o comparaţie cu un dosar medical pe care îl avea cu ea: ADN-ul fiului său. Acest Kazimir nu împărtăşea niciun marker genetic cu omul al cărui copil îl purtase cu o mie două sute de ani în urmă. Nu ştia dacă era dezamăgită sau nu. *Deci, nu e omnipotent.*

— Să vedem dacă unitatea culinară funcţionează, a zis ea.

De fapt, nu prea a trebuit să-l întrebe ce dorea. Cheeseburger cu bacon, cartofi prăjiţi, budincă de caramel lipicios cu îngheţată de vanilie. Bomboane de ciocolată şi şampanie. Totul făcea parte din viaţa decadentă cu care îl corupsese prima dată.

Unitatea culinară a reuşit să le producă, deşi i se părea că unele din gusturi erau un pic ciudate.

Totul a fost ciudat şi bun pentru papilele lui Kazimir, care a înfulecat până la ultima fărâmă.

— Ai văzut pe cineva aici? a întrebat ea, sorbind din şampanie.

— Am crezut că ai spus că nu am existat până astăzi, a spus el, tachinând-o doar pe jumătate.

— Nu ştiu cât timp ai fost aici, de fapt. Golului i-a luat patru ani pentru a crea această lume. Aşa cred.

El se lăsă pe spate în scaun şi se gândi intens.

— Am amintiri sau idei despre viaţa mea de dinainte de astăzi. Viaţa pe care am avut-o cu clanul meu nu este adevărată, înţeleg acum, nimic despre vremea aceea nu este consistent. Este doar o noţiune despre ce ar fi trebuit să fie. Şi totuşi, îmi amintesc că am început călătoria de iniţiere acum câteva săptămâni. Sunt sigur că ultimele câteva zile au fost reale. Astăzi este. Astăzi te are pe tine în ea. Îmi amintesc că m-am trezit şi m-am bucurat de cerul senin.

— Deci, nu ai văzut pe nimeni în călătoria ta?

— Nu. Dar ideea acestei călătorii este de a fi pe cont propriu.

— Desigur.

Îl trecu un fior, privind din nou în jurul cabinei. Teama se strecura în gândurile sale.

— Eu nu sunt nimic. Sunt o jucărie pe care un extraterestru a construit-o pentru a te amuza. Ce fel de fiinţă are o astfel de putere?

— Hei, i-a spus ea liniştitor. Cu siguranţă nu eşti un nimic. Tu eşti tu. Nu contează ce eşti, ci doar că eşti aici, acum. Viaţa trebuie trăită, ţi-am zis asta de prima dată când ne-am întâlnit.

Kazimir pufni bănuitor.

— Te-am crezut?

— Mi-a luat ceva să te conving. Erai la fel de încăpăţânat şi atunci.

Răspunsul părea să-l satisfacă.

— Ce ai de gând să faci acum? a întrebat el.

— Nu sunt sigură. Am venit aici pentru a încerca să vorbesc cu nucleul. Dar asta pare destul de dificil acum. El crede că vreau să fiu aici cu tine, în schimb.

Verifică încă o dată starea lui *Silverbird.* Niciunul dintre propulsoare nu era operaţional, iar unitatea de comandă nu ştia de ce. Generatorul producea o anumită putere, suficientă pentru a menţine echipamentele de susţinere a vieţii în stare de funcţionare. Majoritatea funcţiilor de cabină erau operaţionale, deşi nu era sigură că voia să utilizeze unitatea medicală. Ce o irita cel mai mult era explicaţia pentru blocaje şi erori. Nu exista niciuna.

Puterea voinţei, gândi ea, *este factorul guvernant în acest univers. Puterea minţii asupra materiei. Gândurile pot afecta realitatea. Deci Golul nu vrea ca* Silverbird *să zboare. Acesta este simplul adevăr.*

— Iar tu nu vrei să fii aici, cu mine? a întrebat el.

— Este plăcut, i-a răspuns. Dar nu de asta sunt aici.

Faţa lui era atât de plouată, încât se simţi imediat vinovată.

— Kazimir, iartă-mă, dar sunt o mulţime de lucruri în joc. Mai mult decât mă aştept să crezi. Trebuie să fac tot ce pot ca să ajut.

— Am înţeles, a spus el grav. Ceea ce faci este un lucru onorabil. Poate că mintea mea e una falsă, dar cred în onoare. E un adevăr universal.

— Eşti foarte dulce, a spus ea. Îmi amintesc perfect de această latură a ta. Justine căscă. O să încerc să mă odihnesc puţin. A fost un zbor lung şi stresant, iar şampania mi s-a urcat direct la cap.

— Voi veghea afară, a anunţat el grav. Dacă aceasta este o planetă în întregime adevărată, ar putea fi ceva ostil acolo.

— Mulţumesc. *La naiba, memoria mea e un lucru periculos.* Cabina extinse un pat mare în timp ce Justine îşi dădea jos costumul dintr-o bucată, apoi replicatorul îi produse o plapumă subţire. Avea nişte gâlme ciudat de tari înăuntru, dar ea ridică din umeri şi şi-o trase oricum, adormind imediat.

Şi a visat. A visat patul ei de acasă, unde era cald şi unde se afla în siguranţă, iar viaţa era confortabilă.

Cineva trase draperiile şi lumina soarelui năvăli prin ferestrele înalte. Justine căscă şi se întinse. Era plăcut sub plapumă.

— Bună, draga mea.

— Tata, a spus ea somnoros, şi a zâmbit la faţa de aur care se profila deasupra ei. E timpul să mă trezesc?

— E timpul ca tu şi cu mine să avem o discuţie.

Înţelegerea deplină a lovit-o ca un plonjon în apă cu gheaţă. Justine scânci şi se ridică drept. Aceasta era camera ei de la conacul Tulip, cea în care îşi petrecuse adolescenţa, prin urmare ridicol de violet şi negru deoarece pe atunci îşi ara teren către faza ei retrogotică, în principal pentru a-şi irita părinţii. Tricoul şi pantalonii largi de pijama din flanel de bumbac erau negre. Unghiile de la mâini şi de la picioare erau negre, cu pietre de sânge în relief. Se uită la ele, umilită de modă. Degetele grele de inele cu cranii de argint traseră în grabă o meşă de păr în faţa ochilor ei ca să verifice: da, negru.

— Iisuse, a murmurat.

— Ai arătat întotdeauna drăgălaş, indiferent de cât de

rea a fost moda, i-s spus Gore. Stătea la picioarele patului, cu braţele încrucişate, rezemat de stâlp. (Baldachin cu draperii negre de voal... Desigur.) Faţa frumoasă de aur îi zâmbi.

— Ce? Eu... sunt... Asta e Golul?

— Eşti încă în Gol, a spus Gore. Eu m-am întors în Confederaţie gândindu-mă la nişte medii confortabile pentru a amplifica oarecum contactul nostru. Şi nu e nimic mai confortabil decât o cameră din copilărie.

— Contact?

— Sunt extrem de jenat să-ţi spun că am devenit cel de-al Treilea Visător. Şi ghici a cui viaţă în Gol o visez.

— Oh, la naiba!

Gore rânji răutăcios.

— Ar fi putut fi mai rău, te-ai fi putut culca cu el. Iar eu aş fi fost cel care ar fi relocat totul în gaia-câmp.

— *Rahat!*

— Nobleţea asta a ta te va băga în bucluc într-o zi.

Justine se ridică cu grijă.

— Ce se întâmplă acolo? Pelerinajul a reuşit?

— Te referi la cele patru zile de când eşti înăuntru?

— Patru zile? a întrebat neîncrezătoare.

— Mergând pe cinci.

— Dar au fost...

— Patru ani. Inclusiv interludiul cu Lordul Cerului.

— Ai prins partea aceea?

— Oh, da. Rahatul ăla mic de Ethan obţine o mulţime de capital pe refuzul lui de a te duce la nucleu. Un adevărat mare impuls pentru cauză. Clericii din Consiliul lui pompos sunt grămadă pe toată unisfera de atunci, predicând despre destin. Este aproape suficient pentru a contracara porcăria pe care au făcut-o pe Viotia.

— Viotia? a întrebat ea uluită.

— Întorc planeta cu susul în jos în căutarea celui de-al Doilea Visător. Nu-ţi face griji. Trebuie să ne concentrăm pe problema ta.

— Kazimir?

— Un fel de a spune. La naiba, nu mi-am dat seama că

eşti încă atât de prinsă. Chiar ai făcut-o terci cu asta, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Până în prezent, tot ce a promis Visul Viu a fost şansa de a-ţi îndrepta viaţa, la fel ca preţiosul lor Mergător-Pe-Apă de fiecare dată când făcea una din numeroasele lui greşeli. A dat-o în bară din nou? Nu face nimic. Bang, se gândeşte în urmă, la momentul în care a procedat greşit şi rearanjează întregul Gol la acel moment. Asta e ceea ce le-a vândut tuturor oilor care behăie acum să fie luate pe flota Pelerinajului.

— Ştiu, călătoria în timp înseamnă împlinirea dorinţei tuturor. Să poţi reveni pentru a-ţi corecta greşelile făcute în viaţă este fantezia supremă.

— Călătoria în timp este pur rahat, este imposibilă. Nimeni nu poate învinge cauzalitatea sau entropia. Tot ce face Golul este să apese butonul de resetare. Asta este blestematul acela de strat de memorie, un şablon al fiecărei clipe dinăuntru. Şi cum dracului îi furnizează energia necesară?

— Tată.

— Fiecare planetă, fiecare persoană, fiecare Lord al Cerului, fiecare stea trebuie să-şi inverseze entropia la punctul din timp la care Edeard are chef să se întoarcă. Fiecare stea! Fiecare atom din fiecare stea din Gol trebuie să aibă nivelul de energie pompat înapoi, pentru a putea începe din nou. Doamne, Dumnezeule, câtă aroganţă! Şi de unde se obţine energia pentru a face acest lucru? De la noi. Consumând galaxia noastră. Asta este ceea ce alimentează resetarea. Masa transformată în energie, buna şi vechea E este egal MC la pătrat.

— Tată, calmează-te, predici unor convertiţi.

— Oh, serios? Dacă ar fi fost convertiţi, căcaţii ăia proşti şi idioţi n-ar pleca în Pelerinaj, nu-i aşa? Uneori, cred că Ocisenii au dreptate, ar trebui să fim şterşi de pe lume pentru că orice specie suficient de tâmpită pentru a produce Visul Viu nu merită să trăiască.

— Tată! a spus ea, şocată.

— Da, da. Rânji în jur sălbatic. Îţi place visul acesta, Ethan? Îţi place ceea ce vine la tine de la Gol acum? Sau acest adevăr este prea mult pentru tine? Pentru că nu numai tâmpitul tău de Mergător-Pe-Apă va sări în urmă, prin viaţă, nu-i aşa? Aş putea trăi cu el şi cu ideea că a fost salvatorul unei grămezi de cretini medievali naufragiaţi. Dar asta nu a fost niciodată de ajuns pentru tine, nu-i aşa? Eşti atât de prost încât doreşti să duci pe toată lumea acolo. Milioane dintre voi resetându-şi viaţa de fiecare dată când veţi primi o picătură de şampon în ochii voştri nenorociţi. Eşti atât de al naibii de jalnic de slab, încât nu poţi face faţă ideii de a-ţi trăi viaţa cum se cuvine? *Învaţă* din greşelile tale şi mergi mai departe. Asta e ceea ce te face om. Nu ne condamna pe noi ceilalţi la dispariţie din cauza nenorocitului tău de eşec personal în viaţă. Creşte-ţi nişte coaie, pentru numele lui Dumnezeu.

Justine îşi puse braţul în jurul lui Gore, surprinsă să vadă că acesta tremura de furie.

— E în regulă, îi spuse ea. Vom găsi o soluţie.

— Oh, da. Asta-i drept. Pentru că acum nu este doar funcţia de memorie integrată, pe care Golul o poate folosi ca şablon de creaţie. Poate scormoni după orice chestie veche şi nerezolvată pe care ai grijă să o iei acolo cu tine. Bastarzii de la Visul Viu nu se vor mulţumi să se ducă în Makkathran şi să se tăvălească cu Ranalee. Nu acum. Nu acum când pot recrea ceva din trecutul lor. Oameni, oraşe, civilizaţii, lumi. Adu tot ce vrei înapoi la viaţă, orice din istorie, din ficţiune. Nu contează, vom suge doar câteva mii de noi stele în interiorul graniţei ca să obţinem energie. Iisuse Hristoase!

— Dai vina pe mine pentru asta?

Gore rămase nemişcat, strângând şi desfăcând doar pumnii, în încercarea de a se calma.

— Nu. Nu e vina ta. Nu dau vina pe tine. Lucrul ăsta merge până la nenorocitele de *Primevieţi* care au construit oroarea dracului, în primul rând. Raielii aveau dreptate să încerce să-l distrugă. Aş fi vrut să fi reuşit dracului, aş fi vrut cu adevărat.

— O pot folosi pe *Silverbird* pentru a studia cât de mult se poate.

— Nu, nu, ăsta nu e răspunsul la nimic. Nu putem merge acolo cu arme-laser aprinse. Am crezut că ţi-ai dat seama de asta. Aveai dreptate mai devreme, mintea este cheia în Gol. Este conceput să manifeste fiecare gând. Mediul fizic poate fi doar o mică parte din el. Gândeşte-te la el ca la o ceapă în opt dimensiuni.

Justine îşi îndreptă spatele şi îi aruncă tatălui ei o privire exasperată.

— Mulţumesc, tată. Mi-e de mare ajutor. Întotdeauna gândesc în astfel de termeni, îmi ajută foarte mult.

Gore îi zâmb posac.

— Bine, uită de cele opt dimensiuni, imaginează-ţi doar straturile. Sunt interconectate dimensional, nu la figurat, dar înţelegi ideea. Fiecare strat are o funcţie diferită. Există un strat de memorie care surprinde tot ceea ce se petrece acolo. Există stratul creator, care trebuie să organizeze resetarea. Şi există stratul de interacţiune, care formatează gândurile pentru stratul creator, iar asta este ceea ce face ca telepatia şi tot restul de rahat mental să se întâmple.

— Un strat care să facă sufletele să funcţioneze, a spus Justine gânditoare.

— Da. Totul este construit în jurul raţionalităţii şi evoluţiei acesteia, împlinirea pe care este fixat retardatul tău de Lord la Cerului. Aşa că, poate că e un alt strat care se ocupă de procesele de gândire – poate că e cel cu sufletul, poate nu. Nu asta e ideea. Există o întreagă tonă de straturi, unele pe care le putem deduce din observare şi lucruri pe care nu le putem nici măcar ghici. Şi Dumnezeu ştie ce sunt nebuloasele şi de ce cântă. Nu contează. Ceea ce avem aici este o construcţie enorm de complexă. Dar nucleul este centrul – din nou, nu unul fizic.

— Deci, nucleul controlează totul.

— Cine ştie care este ierarhia? Ceea ce trebuie să facem este să găsim o cale de a pătrunde, ceva ce putem raţionaliza şi angaja, exact aşa cum ai vrut.

— De ce l-ar crea nucleul pe Kazimir pentru mine?

— Nu a făcut-o. Nu cred că poţi gândi suficient de puternic pentru a-i atrage atenţia. Cuibul de confluenţă pe care îl ai la bord a imprimat, probabil, visul cu Kazimir pe stratul creator. A fost un gând mai puternic decât cu ce este obişnuit. Cele mai multe dintre straturi nu funcţionează la un nivel sentient conştient, ele doar îşi execută sarcina. Şi până acum, nimeni nu a dus vreodată un cuib de confluenţă în interior. Lucrul pe care un cuib de confluenţă îl face mai presus de toate este să reţină o amintire şi să o repete la infinit. Visul tău a fost singurul pe care aceasta l-a primit, iar asta a deformat realitatea. Stratul creator pur şi simplu a răspuns în modul în care a fost proiectat. Nimic personal.

Justine se aşeză pe pat, încercând să pună cap la cap ceea ce îi spusese el.

— Dacă gândurile mele nu sunt suficient de puternice, ce rost are să încerc să găsesc nucleul?

— Visul acesta este primit de toată lumea care are o conexiune la gaia-câmp. Înţelegi?

— Ah.

— Nu încerca să găseşti nucleul, este o pierdere de timp.

— Dar, tocmai ai spus…

Gore îngenunche în faţa ei, strângându-i braţele cu mâinile. Ochii lui o priveau intens din masca de piele de aur, care era faţa lui.

— Trebuie să ajungi la Makkathran.

— Nu a mai rămas nimeni acolo. Lordul Cerului a spus că toţi oamenii au plecat în nucleu.

— Nu dau un rahat pe ce spune el. Du-te la Makkathran. Este important. Acela este locul unde sunt centraţi oamenii în Gol.

— Cum? *Silverbird* nu poate zbura.

— Greşit. Gore îi rânji în faţă. Eşti în Gol. Ai puteri telepatice. *Silverbird* nu poate zbura *acum.*

— Oh. Pricepu ce voia să spună. Oh!

— Asta e fata mea, la fel de inteligentă pe cât de frumoasă.

— Dar, tată, Kazimir nu ar mai exista atunci. L-aş omorî.

Gore îi dădu drumul la braţe.

— Îmi pare rău, mai spune-mi o dată.

— Dacă mă întorc în timp, el nu va mai exista.

— Oh, şi Iisus a plâns. Gore îşi trase teatral o palmă pe frunte. Nu-mi face pe liberala acum. Nu acum.

— Nu-l pot şterge din existenţă. Bun sau rău, acum e real. Am o responsabilitate.

— Este echivalentul unei clone re-vieţuite, una care a fost umplută cu amintirile tale despre amintirile lui. Ce poate fi mai jalnic?

— Este viu, a spus ea cu fermitate.

— Şi te înfierbântă.

— Ba nu.

— Propriul test ADN ţi-a arătat că nu e Kazimir. E doar un amărât de doppelgänger pe care stratul de memorie îl avea depozitat.

— Exact. E uman. Nu-i pot face asta.

Gore îi luă mâinile.

— Ascultă-mă, draga mea. Aceasta este catastrofa fundamentală care este Golul. El era o amintire stocată. Toată lumea care a fost vreodată în Gol este exact la fel, toată lumea care s-a prăbuşit acolo, cu nava de colonizare, a fost copiată. Oricine s-a născut vreodată. Owain este încă acolo, pentru numele lui Dumnezeu, încă îngheţat în stratul de memorie la momentul în care Mergătorul-Pe-Apă l-a împuşcat – şi toate zecile de ani pe care i-a trăit înainte. În niciuna din resetările pe care Edeard le-a efectuat ulterior, nu s-a întors dincolo de punctul în care i-a şters pe conspiratori. Nu s-a simţit în stare să facă totul din nou, pentru că asta e ceea ce ar fi trebuit să facă de fiecare dată. Asta este ceea ce ne aruncă Golul. Ei au trăit în momentul în care au fost meniţi să trăiască. Asta se poate schimba, Justine. Nu poţi permite raţiunii şi eticii care au evoluat în acest univers să se aplice în cel în care eşti acum.

— Ştiu ce vrei să spui, dar, tată, tu nu l-ai întâlnit. E atât de dulce. Nu merită lucrul ăsta.

— Galaxia nu merită Golul, dar îl avem. Şi l-am întâlnit,

dragă, am simţit inima ta prostuţă bătând mai repede la vederea lui. Am gustat ciocolata pe care o mâncai atunci când îi zâmbeai şi flirtai cu el. Ştiu nevoia pe care te-ai străduit să o ignori. Îmi pare rău. Trebuie să faci acest lucru. Trebuie să te duci la Makkathran.

— Oh, la naiba!

El o sărută pe frunte.

— Priveşte partea bună a lucrurilor. Dacă pierdem, vei rămâne să trăieşti în Gol şi îl vei putea găsi din nou.

— Eşti un îndrumător cât se poate de inutil şi de nenorocit, ştii asta.

— Ştiu. Acum du-te şi trezeşte-te.

Justine dădu din cap slab, ştiind că într-adevăr nu avea de ales. Pentru prima dată privi pe fereastra dormitorului. Terenul de afară nu era cel de la Tulip Mansion. În schimb, vechea ei casă era aşezată în partea de jos a unei văi imposibil de uriaşe, cu munţi curbându-se departe spre cer ca un monstruos val verde şi maro pe cale de a se rupe deasupra capului. Soarele era o bandă lungă de lumină strălucitoare.

— Ce dracu' e asta?

Gore ridică uşor din umeri.

— A trebuit să fac câteva sacrificii ca să-ţi pot visa visele.

— Tată…

— Sunt bine. Ridică o mână, fluturând-o spre ea cu un zâmbet drag şi mândru. Du-te. Trezeşte-te.

Ochii Justinei s-au deschis larg, cu privirea în tavanul cabinei. Lacrimile îi înceţoşau vederea. Le şterse furioasă.

— Oh, la dracu'! Şi Kazimir va şti că ceva nu era în ordine. Niciun telepat nu avea puterea de a masca acele emoţii.

Bineînţeles, în timp ce se lupta să coboare, el se afla la capătul scării de frânghie. A ţinut-o chiar în echilibru pentru ea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Trebuie să plec, spuse ea categoric.

— Văd. Asta e bine, nu-i aşa? Ştii cum să ajungi la nucleu.

Acolo voiai să mergi.

— Nu te pot lua cu mine, se bâlbâi ea.

— Am înţeles.

— Nu. Nu, înţelegi. Inspiră adânc şi-l sărută. Încântarea alungă surpriza de pe chipul lui.

— Kazimir, vreau să ştii ceva. Dacă există o cale de a mă întoarce aici, o voi găsi, te voi găsi. Îţi promit. Îmi cunoşti gândurile şi cunoşti adevărul din ele.

El îi aruncă privirea aceea a lui ezitantă, plină de adoraţie, ceea ce o făcu să se simtă şi mai rău. Nu crezuse că o va mai vedea vreodată.

— Văd onestitate în gândurile tale, o asigură el. Acum, faci ceea ce ştii că trebuie.

Justine se aşeză pe o stâncă, la câţiva metri de trenul de aterizare al lui *Silverbird.* Simţea soarele cald de după-amiază târzie ca o apăsare plăcută pe faţă şi pe braţe în timp ce-şi îndoia picioarele într-o poziţie de yoga. Kazimir era ghemuit, un pic mai departe în spatele ei, urmărind-o neliniştit. Ea îi dărui un ultim zâmbet şi se concentră.

Gândurile ei curgeau în cuibul de confluenţă, folosindu-şi rutinele pentru a-şi ţine mintea în echilibru. Erau amintiri acolo, momentul în timp în care Edeard stătea pe vârful muntelui şi intra în ţesătura Golului, văzând trecutul. Urmări cu atenţie ce făcea el şi încercă să-şi modeleze gândurile în acelaşi mod, împingând televederea în jos în neantul care se aşternea în jurul ei.

Trupul ei era acolo, o imagine lungă multiplă clătinându-se înainte şi înapoi pe pământ, mergând în sus, în navă, vorbind cu Kazimir, care radia atâta durere încât ameninţa să rezoneze prin ea acum. Împinse mai departe, o văzu pe *Silverbird* năpustindu-se în jos din spaţiu. Mai departe.

Era incredibil de dificil, fără sprijinul cuibului de confluenţă nu va putea niciodată să-şi menţină focalizarea. Nu putea să creadă că Mergătorul-Pe-Apă făcuse vreodată asta fără ajutor. Era un moment unic distinct în viaţa ei la care dorea să ajungă. Mintea ei îl ţinu, potrivindu-l instinctiv cu momentul conţinut în memoria completă a-tuturor-clipelor a Golului. Apoi, tot ce a trebuit să facă a fost să se

înfigă în el. Undeva în lumea fizică a existat un strigăt de disperare, în timp ce ea încerca să-şi forţeze gândurile într-un tipar pentru care nu fuseseră niciodată destinate, făcând apel la puterea cuibului de confluenţă pentru a o susţine. Momentul preţios era acolo, legând prezentul şi trecutul. Justine *împinse.* Golul se resetă…

Al treisprezecelea vis al lui Inigo

Camera documentelor se afla la trei niveluri sub Turnul Spirală care găzduia sediul Breslei Armurierilor din Makkathran. Al treilea nivel avea în total douăzeci de camere, dispuse în cerc, unite de un singur coridor-inel. Acestea erau folosite ca seifuri pentru cele mai secrete arme şi muniţii cunoscute de Maeştrii breslei. Timp de secole, uşile triple de fier ale fiecărei încăperi păstraseră armele cu foc rapid în siguranţă, împreună cu pistoalele cu ţeavă lungă şi alte arme de foc pierdute pentru restul Querenciei. Mecanismele de produs astfel de dispozitive erau, de asemenea, păstrate în seifuri, la fel ca şi lingourile de metale speciale necesare respectivelor modele.

Fie şi să pătrunzi doar în Turnul Spirală era destul de dificil. Exista o singură intrare, şi aceea era foarte bine păzită. Toţi vizitatorii trebuiau să fie însoţiţi de un Maestru. În afară de asta, gărzi înarmate păzeau în permanenţă primul şi al doilea nivel al subsolului. Erau, de asemenea, tot felul de capcane ingenioase de-a lungul coridoarelor şi măsuri pentru a prinde pe oricine se folosea de camuflaj.

Era, prin urmare, rezonabil pentru cei care se adunaseră în camera documentelor, la două zile după ce mica expediţie a lui Topar părăsise Makkathranul, să radieze un grad de securitate. Marele Maestru Owain salută cu căldură cele unsprezece persoane. Nimeni nu făcu nicio încercare de a ascunde sentimentul de trepidaţie şi emoţie în timp ce intrau în camera largă boltită în cruce. În mijloc se afla o simplă masă de lemn, înconjurată de treisprezece scaune. În jurul zidurilor gri-plumb erau aliniate dulapuri înalte cu rafturi, pe care erau păstrate sute de dosare din piele ce conţineau designul fiecărui pistol şi glonţ produs de breaslă în cele două milenii de existenţă. Modele de iluminat lungi, în formă de lacrimă, se întindeau pe plafonul curbat, strălucind pasiv.

Bise a fost ultimul care a fost condus înăuntru. A zâmbit în jur către tovarăşii săi în timp ce trei uşi groase, grele, se

închideau în urma lui. Încuietorile complicate s-au rotit, împingând şuruburile de oţel la loc şi asigurându-le, benzile de combinare au fost rotite.

— Bietul meu băiat, a spus Stăpâna Florrel, îmbrăţişându-l călduros pe fostul Maestru al Sampalokului. Bine ai venit acasă.

— Mulţumesc, bunico.

— Ai primit mâncarea pe care ţi-am trimis-o? Le-am cerut celor de la brutăria din strada Jodsell să facă special pentru tine brioşele acelea cu zmeură. Ştiu cât de mult îţi plăceau când erai copil.

— Da, într-adevăr, a fost foarte amabil din partea ta.

— A fost atât de teribil exilul?

— A avut momentele sale.

— A avut şi preţul său, a spus Tannarl. Jumătate din familia ta a rămas la cabana mea.

— Vei fi pe deplin răsplătit, a replicat Owain mieros. Haide, haide, nu suntem aici ca să ne certăm între noi pentru o mână de bani. Momentul nostru se apropie.

— Se apropiase şi acum doi ani, a spus Bise. Apoi a venit *el.*

— Ei bine, Mergătorul-Pe-Apă a părăsit oraşul, alergând prin sate acum, încercând să găsească bandiţi, a spus Buate. Şi când o va face, nu se va mai întoarce.

— Nu fi prea sigur, a declarat Owain. Telekinezia lui este incredibil de puternică. Makkathranul nu a mai văzut aşa ceva din zilele lui Rah. Şi nici măcar Rah nu putea schimba clădirile oraşului.

Bise se încruntă, amintindu-şi.

— Fii atent, vere, a spus Tannarl. Eşti foarte aproape de erezie.

— Am statuat simplul adevăr.

— Doar nu crezi serios că poate face faţă primirii pe care i-am pregătit-o? a întrebat Buate. Ideea de a-l captura în afara zidului de cristal este să-l priveze de avantajul pe care i-l oferă oraşul.

— Rezultatul este aproape irelevant, a declarat Owain. Chiar dacă poate supravieţui, nu va mai avea nimic la care

să se întoarcă. Trebuie să fim categorici cu asta. Susţinătorii noştri sunt gata.

— Se va opune rezistenţă, a avertizat Buate.

— Madona să îi ia, a spus Tannarl. Eu zic să nu aşteptăm nici…

Mergătorul-Pe-Apă se ridică uşor prin podeaua camerei documentelor, mantia neagră învăluindu-l ca o nebuloasă stinsă. Îi studie pe fiecare dintre conspiratorii adunaţi în jurul mesei. Câţiva se ridicaseră în picioare, cu mâinile întinzându-se după pistoale. O mişcare ce muri imediat sub zâmbetul său arogant şi dispreţuitor.

— Alegerile ne-au dat un primar şi un Consiliu complet, a spus Mergătorul-Pe-Apă. Nu va fi nicio schimbare, nicio revoluţie. Noi nu suntem O Singură Naţiune până când nu vom alege să fim aşa.

— Ce propui? a întrebat Owain.

— Eu nu propun nimic. Timpul vostru s-a terminat.

— De data aceasta, poate, mârâi Bise. Dar vor fi şi alte oportunităţi.

— Nu, nu vor fi, îi răspunse Mergătorul-Pe-Apă. Am văzut deja ce s-ar întâmpla dacă aţi câştiga.

Owain se încruntă la afirmaţia aceea ciudată. Gânduri pline de nelinişte se stârneau sub scutul lui în mod normal atât de ferm.

— Nu ne poate aresta, a spus Stăpâna Florrel. Cei ca noi nu răspund în instanţele de drept comun. Şi avem mulţi aliaţi în Consiliul Superior dacă vrei să declanşezi un proces.

— Exact, a fost de acord Mergătorul-Pe-Apă. Ar fi inutil.

Tannarl traversă camera, întinzând mâna a treia. Încuietoarea mare de pe uşa interioară se învârti brusc, benzile sale de combinare complicate rotindu-se până când şuruburile au fost eliberate. Acestea s-au retras, iar uşa s-a deschis. S-au auzit câteva respiraţii ascuţite. Uşa se deschisese spre o porţiune netedă de perete gri. Nu exista nicio cale de ieşire din cameră.

— Am auzit de multe ori de la adepţii tăi că sunt slab, a spus Mergătorul-Pe-Apă. Că îmi lipseşte determinarea. Dacă

crezi asta, nu mă cunoşti deloc. Această revoluţie se va termina aici, acum. Fără tine, nu se poate întâmpla. Fără arme cu foc rapid, nu poate fi încercată vreodată din nou. Makkathranul va rămâne o democraţie.

Pelerina i se desfăcu, iar el scoase afară un braţ cu palma în jos. O armă cu foc rapid alunecă prin podea şi i se ridică în mână. Îşi închise degetele în jurul ei.

— Nu, a spus Owain. Asta este împotriva a tot ceea ce susţii.

— Chiar nu ar trebui să crezi tot ceea ce îţi spune o adolescentă cu inima frântă.

Owain făcu o grimasă, teama lui începând să se manifeste.

— N-ar trebui să îndrăzneşti, a spus Stăpâna Florrel. Familia mea nu va permite acest lucru.

— Este familia mea acum, îi spuse calm Edeard. Unsprezece mâini terţe împingeau şi loveau scutul Mergătorului-Pe-Apă, încercând să găsească o slăbiciune, o cale totuşi. Lungi strigăte de ajutor au fost aruncate către pereţii camerei impermeabile.

— Toată viaţa mea am ştiut că, uneori, pentru a face ceea ce-i drept, trebuie mai întâi să faci ce-i greşit, le-a spus Mergătorul-Pe-Apă. Acum îmi dau seama cât este de adevărat. Ăsta sunt eu. Şi degetul lui apăsă pe trăgaci. Îl ţinu acolo până când a golit magazia.

Seiful-depozit conţinea peste trei sute de arme cu foc rapid. Erau învelite în pânză cu ulei şi aşezate pe rafturi, care formau şiruri regulate pe podea.

Edeard o puse la loc pe raft pe cea pe care o folosise. Îi ceru apoi oraşului să le elimine pe toate. Podeaua de sub ele se schimbă, devenind poroasă, şi cumplitele armele se scufundară în uitare.

Televederea lui mătură subsolul, examinând celelalte seifuri. Al optulea conţinea gloanţele folosite de armele cu foc rapid. Oraşul absorbi tăcut lăzile. Seiful al doilea avea pistoale cu ţeavă lungă. Al şaptesprezecelea găzduia nişte arme uriaşe. Ţevile lor erau la fel de mari ca picioarele lui şi

erau montate pe nişte mici cărucioare cu roţi. Bile de fier mai mari decât pumnul erau aşezate în piramide alături de ele – gloanţele, realiză el. Se cutremură, imaginându-şi ce daune ar putea cauza. S-au scufundat toate. În cele din urmă, dulapurile cu poliţe din camera documentelor au alunecat şi ele sub podeaua solidă.

Puterea secretă a Breslei Armurierilor nu mai exista. Nu va mai exista niciodată vreo ameninţare internă pentru Marele Consiliu al Makkathranului şi primarul său.

În afară de alegeri. Şi de certurile breslelor. Şi negustorii cu manevrele lor şi mituirea pentru câştig. Şi Marile Familii luptându-se pentru avantaje.

Zâmbi larg, gândindu-se la toate. La viaţa aceea nebună şi minunată trăită de cetăţenii Makkathranului. *Toate sunt treaba lui Finitan acum.*

Lumina caldă a după-amiezii făcea să strălucească stâlpii albi care mărgineau Golden Park. Chiar şi ultimele flori din tufişuri şi din viţa-de-vie străluceau cu o splendoare exotică, celebrând ceea ce fusese o vară deosebit de plăcută. Edeard mergea pe aleile elegante, adunându-şi gândurile. Hotărând să facă ceea ce trebuia.

A fost greu pentru televederea lui să caute sufletele fragile ale părinţilor săi. Se opri lângă unul din pilonii de pe latura dinspre Canalul Câmpului, scăldat în lumina bogată reflectată de metal, extinzându-şi capacitatea de percepţie la maximum.

Erau acolo. La câţiva metri distanţă, privindu-l ca întotdeauna.

— Mulţumesc, le-a spus.

— Ne poţi vedea? a întrebat mama sa surprinsă.

— Da, mamă. Vă pot vedea acum.

— Fiul meu.

— Tată. Aţi avut atâta grijă de mine, mai mult decât am meritat vreodată.

— Ce era să facem? Eşti tot ce a rămas din noi.

— Nu mai e aşa. Am o soţie acum. Vom avea copii. Ei vor avea mai mulţi copii. Tot ceea ce sunteţi va merge mai

departe prin ei.

— Ar trebui să veghem asupra lor, a spus mama lui.

Părea nesigură.

— Nu, a răspuns Edeard. Este timpul să vă opriţi. Pot să am grijă de mine acum mai mult decât credeţi. Preţul pe care l-aţi plătit ca să mă protejaţi este prea mare. Nu mai puteţi face asta. Trebuie să mergeţi la Inimă. Mai este încă timp. Există întotdeauna timp.

— Oh, Edeard.

— Uite.

A întins o mână. Mama lui s-a întins şi ea, atingându-i vârful degetelor. Se luptă să nu tresară la răceala paralizantă care îl ardea. Zâmbi în schimb cu reverenţă în timp ce ea prindea substanţă în faţa lui.

— La revedere, mamă, i-a spus el şi a sărutat-o. Vom fi împreună în Inimă într-o zi, promit.

Tristeţea şi regretul ei erau teribil de dureroase. Dar îi zâmbi şi se îndepărtă de atingerea lui. Tatăl său o ţinea aproape.

— Călătorie bună, le-a spus Edeard.

I-a privit estompându-se pe cerul albastru senin şi cald, refuzând să recunoască vreo remuşcare.

O mulţime de oameni erau în Golden Park în acea după-amiază, profitând de vara persistentă. Copiii alergau pe zonele cu iarbă, jucând jocuri elaborate de-a prinselea. Ucenicii ieşiţi de la muncă se adunaseră în umbra copacilor martoz uriaşi din parc, împărţind sticle de bere şi bârfe despre Maeştrii lor.

Salrana mergea de-a lungul uneia dintre aleile cu pietriş de ardezie, bucurându-se de plimbare. Flăcăii o priveau lung, deşi roba ei severă albastru cu alb de novice se dovedea a fi o barieră prea mare pentru orice încercare de a atrage atenţia. Ea traversă podul de gresie gălbuie spre Ysidro. Drept în faţa ei era taverna Blue Fox, o clădire circulară cu trei etaje, cu un ciudat model hexagonal imprimat în relief pe peretele arămiu. Ferestrele subţiri şi înalte o făceau să pară mai înaltă decât era de fapt. A ezitat

o clipă înainte de a aluneca printr-una din uşile laterale mai mici, ceva se învârti la periferia televederii ei, ca şi cum un pilon de ceaţă trecuse în rafală pe alee. Se încruntă, dar nu i se contură nimic în simţuri, aşa că alergă pe scări până la etajul trei.

Blue Fox era locul preferat de membrii Marilor Familii pentru legăturile lor amoroase, zidurile extrem de groase ale camerelor eliminând necesitatea de a menţine o ceaţă de izolare. Confidenţialitatea era garantată împotriva tuturor, mai puţin a celor cu puteri psihice excepţionale. Salrana folosi cheia care îi fusese dată pentru a descuia uşa de la o cameră rezervată.

Lumina soarelui era difuzată de voalul colorat ce acoperea ferestrele. Şi mai multe ţesături erau drapate pe ziduri. Lumânările licăreau pe un scrin, răspândind un miros puternic de mosc. Patul mare era acoperit cu cearceafuri de mătase şi cuverturi de blană.

Iubitul Salranei o aştepta lângă pat. Roşie la faţă de anticipare, Salrana îşi scoase roba de novice pentru a rămâne într-o cămaşă delicată de dantelă pe care o purta pe dedesubt, un cadou recent de la iubitul ei. Iubitul o trase aproape şi o sărută. Mâini blânde îi desfăceau panglica cea mai de sus a cămăşii. Un alt sărut i-a fost dat. Următoarea panglică a fost desfăcută.

Mai multe săruturi, fiecare încă şi mai intim. Cămaşa se deschise în faţă. Un scâncet de emoţie ieşi adânc din gâtul Salranei, care nu se mai putea reţine, şi se agăţă de iubitul ei, întorcându-i sărutările cu înverşunare.

Edeard lăsă să-i cadă camuflajul. Salrana sări, şocată. Mintea ei radia vină.

— Tu, a spus Edeard cu amărăciune. Ar fi trebuit să ghicesc. Chiar ar fi trebuit.

— Dar n-ai făcut-o, nu-i aşa? i-a răspuns Ranalee cu dispreţ. Îşi trase propriul neglijeu de satin şi îşi aranjă o parte din părul despletit. Am crezut că ai plecat din oraş.

— Da. O mulţime de oameni au făcut aceeaşi greşeală. Prietenii tăi. Familia ta. Tovarăşii tăi conspiratori.

Ochii lui Ranalee s-au lărgit. La început a strălucit în ei

surpriza, apoi s-a alarmat văzând că apelurile ei prin televorbire rămâneau fără răspuns.

— Ce-ai făcut? şuieră ea.

— Nu-ţi vor mai răspunde. Nici acum, nici altă dată.

— Tata? suspină ea.

— Madona îi va binecuvânta sufletul, sunt sigur. Mă îndoiesc că oricine altcineva o va face.

— Nenorocitule!

Ranalee tremura, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Voi plănuiaţi mai rău pentru mine, mult mai rău.

Ranalee îşi reveni şi îl fixă sfidătoare.

— Şi ce planuri ai cu mine?

— Niciunul. Pentru că nu eşti nimic fără Owain şi fără familia ta. Proprietara unui bordel. Ce este asta? Nimic.

Salrana făcu un pas ezitant înainte.

— Edeard…

— Niciun cuvânt de la tine. Eu nu te condamn. Ştii ce au făcut cu mintea ta, ştii ce poate face această vulpe?

Chiar în timp ce vorbea putea simţi diferenţa din gândurile neecranate ale Salranei. Asprimea care curgea acolo unde odată existau doar mulţumire şi gentileţe.

— Bineînţeles că ştie, exultă Ranalee.

Braţul ei o cuprinse protector pe Salrana, care se aplecă mai aproape, căutând alinare.

— I-am arătat viaţa reală.

— Au folosit furia ta faţă de mine pentru că te-am abandonat. Această… această unealtă a lui Honious a venit după tine, atunci când erai vulnerabilă. Nu a fost un accident că te-a cunoscut. Nu a fost întâmplător. O ştiu cum este, Salrana. Are o abilitate perversă care-ţi poate răsuci gândurile, transformă ceea ce ar trebui să fie ceva frumos în ceva bolnav. Nu e iubire ceea ce simţi pentru ea, ci o corupere nenorocită a afecţiunii pe care sinele tău adevărat o poate experimenta.

— Nu, l-a întrerupt Salrana cu insistenţă moale. Eu am fost cea care s-a dus la Ranalee.

— Te-au folosit. Ei. Owain. Ceilalţi. Singurul lor interes a fost pentru trecut, pentru trecutul nostru. Madona, eşti doar

o altă armă de utilizat împotriva mea. Ar fi trebuit să mă atragi afară din oraş dacă ambuscada eşua, îţi aminteşti?

Salrana îi aruncă lui Ranalee o privire speriată, apoi îl înfruntă din nou pe Edeard.

— Nu aş fi făcut-o.

— Ha! Edeard închise ochii pentru a-şi înăbuşi durerea de a o vedea aşa.

— Ai fi făcut-o. Te rog, Salrana, te pot ajuta. Mai sunt şi alţii care îţi pot arăta cum au abuzat de gândurile tale, cum te-a vrăjit această curvă veninoasă.

— Ca să poţi face ce? izbucni Salrana, brusc supărată. Să mi-o iei pe Ranalee? Să mă laşi fără nimic? Din nou?

— Nu asta…

— Sunt eu însămi.

— Aveau de gând să te *părăsească.* În numele Madonei, ştii că nu e bine.

— Puterea ta te-a făcut Mergătorul-Pe-Apă, a spus Ranalee. Puterea ta a atras-o pe Kristabel către tine, iar acum faci parte dintr-o Mare Familie, ai averile lor la dispoziţie. Copiii tăi se vor naşte cu nişte privilegii pe care nimeni în jalnicul tău Ashwell nu le-ar putea înţelege vreodată. De ce Salrana nu ar putea avea copii puternici? De ce să nu poată avea şi ea copii care să se bucure de aceeaşi saltea de bani?

— Dar nu asta îi dai, îi spuse Edeard furios. I-ai exploatat vulnerabilitatea, ai îndepărtat-o de tot ceea ce a fost.

— I-am arătat ce i-ar putea oferi societatea Makkathranului odată ce tu te-ai săturat de ea, a replicat Ranalee triumfătoare. Căsătoria, copiii, familia, acestea sunt obiceiurile noastre, obiceiurile începute de Rah însuşi. Aranjamentele noastre sunt practice şi benefice, nu înşală pe nimeni. Cine în Honious eşti tu să judeci asta?

Edeard era gata s-o lovească. Dar să facă acest lucru ar fi însemnat să-i acorde victoria.

— Nu voi renunţa la tine, i-a spus el Salranei. Ceea ce ţi-a făcut este greşit şi rău, şi oricând va veni ziua în care îţi vei da seama de asta, voi fi acolo pentru tine. Jur pe Madona.

Acum Salrana era cea care îl privea cu dispreţ. Expresia

ei era atât de asemănătoare cu cea de pe faţa lui Ranalee încât îi făcea rău. Luă mâna lui Ranalee şi o puse cu grijă pe sânul ei gol.

— Tu ai viaţa ta. Eu pe a mea. Chiar şi în lumea ta de moralitate simplistă pot trăi cum aleg. Şi aleg acest lucru. O aleg pe Ranalee: iubita mea, amanta mea.

Edeard se uită urât la Ranalee, care îi întoarse un zâmbet maliţios.

— Asta nu s-a terminat, a spus el.

Era destul de slab, ştia, dar pur şi simplu nu se putea gândi ce altceva să facă.

De ce nu e în stare să vadă ce a devenit? Sau poate că într-adevăr este. Madona!

— Ai câştigat azi, i-a spus Ranalee pe un ton batjocoritor. Arată un pic de nobleţe. Mergătorul-Pe-Apă ar face-o.

Edeard ieşi valvârtej pe uşă, fără a se mai obosi să se camufleze.

Edeard se întoarse la ziguratul Culverit şi urcă scările fără să-l observe nimeni. Chiar şi acum simţea un fior că acest lucru se va transforma într-un vis febril, în care Kristabel… Că vederea ei va spulbera iluzia. *Bunul şi vechiul optimism din Ashwell.*

Ce prostie. Lucrul ăsta e real. Ştiu asta.

Când a ajuns la etajul al zecelea, şi-a adunat curajul şi s-a dus în camera pe care Kristabel o declarase biroul ei. Era goală. În afară de birou şi de scaun. Chiar şi perdelele fuseseră date jos până ce îşi schimba încet forma aşa cum hotărâseră ea şi Edeard. Ferestre mai mari. Rozete albe, mai luminoase. Ştia că zidurile se mişcau spre interior, pentru ca salonul de alături să poată fi mai mare, chiar dacă procesul era foarte lent şi ochii lui nu puteau sesiza schimbarea. Chiar înainte ca el să plece, Kristabel remarcase cât de diferit era deja etajul al zecelea de casa în care trăise toată viaţa. I-a făcut pe plac şi a fost de acord pentru că era atât de entuziasmată. Şi fericită.

Acum, era aplecată peste birou, tocul cu pană scriind furios ca întotdeauna. Chipul ei frumos era încreţit în timp

ce studia încă un registru gros care conţinea conturile familiei. Trei vrafuri de registre similare erau proptite de o latură a biroului.

Soţia mea.

— Pari plictisită, i-a spus el.

Kristabel tresări. Apoi, îi zâmbi lui Edeard care stătea în uşă.

— Nici măcar nu te-am simţit, a exclamat ea. Mă iei prin surprindere? Şi de ce eşti aici? Dar bandiţii? Nu se poate să-i fi găsit deja.

— Nu, nu i-am găsit. Dar ştiu cine şi unde sunt acum. Vor trebui doar să aştepte încă o zi. Am vrut să fiu acasă cu frumoasa mea soţie.

Ea se grăbi spre el cu un zâmbet mare pe faţă şi îl sărută de bun venit.

— Asta-i atât de dulce. Dar Finitan te va ucide, totuşi. Era extrem de important.

Edeard o cuprinse cu braţele. Nu dorea să-i mai dea drumul. *Niciodată.* Aruncă o privire pe fereastră, peste grădină, spre fabulosul oraş viu de dincolo.

— Alţii au încercat.

Ea se încruntă şi îl împunse cu degetul în piept.

— Eşti bine? Pari… obosit.

— Nu. Sunt bine. Numai că azi mi-am dat seama că sunt unele lucruri care nu pot fi rezolvate, indiferent cât de mult te-ai strădui.

Kristabel îl sărută din nou.

— Dar eu te cunosc, vei continua să încerci. Asta e ceea ce te face să fii tu. De aceea te iubesc.

„Toate atuurile scriitorului sunt expuse aici: idei captivante, povești inteligente și o abordare convingătoare a intrigii de factură politică."

The Guardian

„O carte care-ți taie respirația... Pentru Hamilton, SF-ul este o provocare cum e literatura fantasy pentru George R.R. Martin."

SF Reviews

Bestseller internațional

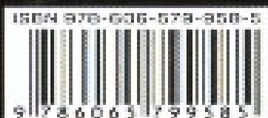
Nu mai e timp, iar soarta omenirii depinde de o mână de oameni: Araminta, care-și dă seama că este misteriosul Al Doilea Visător; Inigo, care are vise despre un adevăr mai sumbru, și Justine, ale cărei jocuri disperate o duc în Gol, unde niște făpturi cu puteri divine pot salva sau pot distruge universul. Trilogia care a început cu *Golul visător* continuă cu o carte în care personajele își păstrează specificul. Apar acum zeci de alte povești care confirmă încă o dată calitățile imaginației lui Peter F. Hamilton.

revistanautilus.ro

NAUTILUS
science fiction

ISBN 978-606-579-958-5
9786065799585

nemira.ro